

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

beklenti

maggie stiefvater

PEGASUS

özlem.

Grace ve Sam birbirlerine kavuştukları anda, bir daha ayrılmamak için savaşmak zorunda kalacaklarını anlamışlardır. Sam için bu, kurtadam geçmişiyle hesaplaşmak anlamına gelmektedir; Grace içinse gittikçe belirsizleşen bir gelecekle yüzleşmek...

kayıp.

Bir anda dünyalarına giren yeni kurt Cole'un geçmişi ızdırap ve tehlikeyle doludur. Genç adam kendi iblisleriyle savaşırken kurt hayatına kucak açmakta ve insanlıkla bağlarını koparmaya çalışmaktadır.

beklenti.

Grace, Sam ve Cole için hayat iki kuvvet –kurt ve insan– arasındaki mücadeleden ibarettir; aşk ise iki farklı yüzünü hep aynı anda göstermektedir: yürek parçalayan ve mest eden, özgürleştiren ve tutsak düşüren, kışkırtan ve ürküten... Ama üç gencin dünyaları parçalanırken bile beklentileri hep aşk olacaktır...

beklenti

beklenti

maggie stiefvater

İngilizceden Çeviren:
Selim Yeniçeri

PEGASUS YAYINLARI

Pegasus Yayınları: 1221
Gençlik: 223

Beklenti
Maggie Stiefvater
Özgün Adı: Linger

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Çiçek Eriş
Düzeltili: Sibel Yıldız
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2015
ISBN: 978-605-343-741-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015
Copyright © Maggie Stiefvater, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Scholastic Inc., 557 Broadway, NY10012, USA'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

*Kısmen, zekice katkıları
ama özellikle zekice katkıları
arasında yaptıkları için Tess'e*

GİRİŞ

• GRACE •

Bu eskiden kurt olan bir çocukla, kurda dönüşen bir kızın hikâyesi.

Daha birkaç ay önce, mitolojik yaratık olan Sam'di. Tedavi edemediğimiz onun hastalığıydı. En anlamlı veda onunkiydi. Kavrınamayacak kadar tuhaf, harika ve dehşet verici bir bedene sahip olan oydu.

Ama artık bahar gelmişti. Havalarda ısınırken geri kalan kurtlar yakında kürklerini bırakarak yine insan bedenlerine dönecekti. Sam, Sam olarak, Cole, Cole olarak kalacaktı ve kendi bedeni içinde rahat edemeyen bir tek bendim.

Geçen yıl istediğim buydu. Evimin arkasındaki ormanda yaşayan kurt sürüsüne katılmak için her türlü nedenim vardı. Oysa şimdi, kurtları izlemek, onlardan birinin bana gelmesini beklemek yerine, onlar beni izliyor, benim onlara yaklaşmamı bekliyorlardı.

Kurt kafatasındaki insan gözleri bana suyu hatırlatıyordu: Bahar göğünü yansıtan berrak su mavisi, yağmurda bulanmış bir dere kahverengisi, yazın yosunlar açmaya başladığında beliren göl yeşili, karla kaplı bir nehrin grisi. Eskiden yağmurla ıslanmış huşların arasından beni izleyen sadece Sam'in gözleriydi fakat şimdi bütün

sürünün bakışlarını üzerimde hissediyordum; bilinen şeylerin, söze dökülmeyen şeylerin ağırlığıyla.

Artık sürünün sırrını bildiğimden, ormandaki kurtlar yabancı geliyordu. Güzel ve baştan çıkarıcıydılar ama yine de yabancıydılar. Her birinin gözlerinin arkasında bilinmeyen bir insan geçmişiyatıyordu; Sam aralarında gerçekten tanıdığım tek kişiydi ve şimdi yanımda o vardı. Elim Sam'in elinde, yanağım onun yanağında beklerken bunu istiyordum.

Ama bedenim bana ihanet ediyordu. Artık bilinmeyen, bir türlü bilinemeyen bendim.

Bu bir aşk hikâyesi. Aşkın bu kadar çok türü olduğunu veya aşkın insanlara bu kadar çok şey yaptırabileceğini bilmezdim.

Veda etmenin çok farklı yolları olduğunu da bilmezdim.

BİRİNCİ BÖLÜM

• SAM •

Mercy Falls, Minnesota, hayatınızın geri kalanında insan olacağınızı bildiğinizde çok farklı görünüyordu. Daha önce sadece yaz sıcağında var olan, beton kaldırımlardan ve güneşe doğru uzanan yapraklardan oluşan, her şeyin sıcak asfalt ve kamyonet egzozu koktuğu bir yerdi.

Şimdiyse, bahar dalları hafif pembelerle dolarken... ait olduğum yerdi.

Kurt bedenimi kaybetmemin üzerinden geçen aylarda yine insan olmayı öğrenmeye çalışmışım. Yeni kelimeler ve çevrilen sayfaların sesiyle dolu olan Kırık Raf'taki eski işime geri dönmüştüm. Beck'in ve kurtlarla geçirdiğim hayatın kokularıyla dolu cip yerine bana, Grace'e ve gitarıma yetecek büyüklükte bir Volkswagen Golf almışım. Aniden açılan bir kapıdan süzülen soğuk esintiyle yüzümü buruşturmamaya çalışıyordum. Artık yalnız olmadığımı unutmamaya çalışıyordum. Geceleri Grace'le birlikte onun odasına süzülüyor ve ona sarılıyor, yeni hayatımın kokusunu içime çekiyor ve kalp atışlarımı onununkine uyduruyordum.

Kurtların rüzgârdaki ulumalarını duyduğumda göğsüm sıkışırsa, en azından beni teselli edecek bu basit, sade hayata sahiptim. Tanı-

madığım bu yeni bedende yaşlanmanın ayrıcalığı ve kollarımdaki bu kızla birlikte geçireceğim Noel'leri sabırsızlıkla bekleyebilirdim. Bunu biliyordum. Her şeyim vardı.

*İçimdeki zaman nimeti kapandı
gelecek aniden önümde serilirken*

Gitarımı kitabevine getirip götürmeye başlamıştım. İş yavaş olduğundan, şarkılarımı kitaplarla dolu duvarlara söylerken kimse sesimi duymadan saatler geçiyordu. Grace'in bana aldığı küçük defter yavaş yavaş kelimelerle doluyordu. Bir sayfanın tepesine atılmış her yeni tarih, sona eren kışa karşı kazanılmış bir zafer demektir.

Bugün de öncekiler gibi bir gündü: Tüketici yaşamından yoksun ıslak sabah sokakları. Mağazayı açmamdan kısa süre sonra birinin girdiğini duyunca şaşırdım. Gitarı taburemin arkasındaki duvara dayayarak başımı kaldırdım.

"Selam, Sam," dedi Isabel. Yanında Grace olmadan onu tek başına görmek tuhaftı ve onu bu kitabevinde, kitap mağaramın yumuşak gerçekliğinde görmek daha da tuhaftı. Önceki kış erkek kardeşini kaybetmiş olması, onunla daha önceki karşılaşmamla oranla sesini sertleştirmiş, gözlerini keskinleştirmişti. Bana baktı; bana kendimi saf hissettiren, bıkkın bir bakıştı.

"Nasılsın?" diye sordu, yanımdaki boş tabureye oturup uzun bacaklarını uzatırken. Grace olsa bacaklarını taburenin altına sıkıştırdı. Isabel çayımı gördü ve bir yudum aldıktan sonra nefesini uzun uzun üflledi.

Saldırına uğramış çaya baktım. "Eh, işte. Saç modelini mi değiştirdin?"

Mükemmel sarı bukleleri gitmiş, yerine onu hem güzel hem de tehlikeli gösteren kısa bir saç modeli gelmişti.

Isabel bir kaşını kaldırdı. “Ayan beyan ortada olan şeyleri dile getirmeye meraklı olduğunu hiç düşünmemiştim, Sami,” dedi.

“Değilim,” dedim ve dokunmadığım kâğıt bardaktaki çayı bitirmesi için ona ittim. O içtikten sonra içmek bir anlama gelecekmiş gibi görünmüştü. “Aksi takdirde,” diye ekledim. “‘Hey, okulda olman gerekmez miydi?’ diye sorardım.”

“Tuşç,” dedi Isabel, sanki başından beri kendisine aitmiş gibi içeceğimi alıp rahatça içmeye devam ederken. Tabureye zarifçe çökmüştü. Ben de kendi tabureme tünemiş bir akbaba gibi oturuyordum. Duvardaki saat saniyeleri sayıyordu. Dışarıda hâlâ kışı hatırlatan büyük beyaz bulutlar alçakta duruyordu. Pencerenin önünden bir yağmur damlası geçip kaldırımdan sekerek dondu. Aklım eski gitarımdan tezgâhın üzerinde duran Mandelstam’a kaydı. (“*Bana verdikleri bu bedenle, kendimle baş başa, böylesine yakınken ne yapacağım.*”) Sonunda öne eğilerek tezgâhın altına yerleştirilmiş ses sisteminin oynatma tuşuna bastım ve ortam yine müzikle doldu.

“Evimin yakınında kurtlar gördüm,” dedi Isabel. Bardağındaki sıvıyı çalkaladı. “Bunun tadı biçilmiş ota benziyor.”

“Sana iyi gelir,” dedim. Aslında çayımı almamasını diliyordum; sıcak sıvı bu soğuk havada güvenlik ağı gibiydi. Artık ona ihtiyaç duymadığımı bilmeme rağmen, bardak elimdeyken kendimi çok daha insan gibi hissediyordum. “Evine ne kadar yakın?”

Omuz silkti. “Üçüncü kattan baktığımda onları ormanda görebiliyorum. Anladığım kadarıyla kendilerini gizleme gibi bir niyetleri yok yoksa babamdan çekinirlerdi. Onları sevmediğini söylememe gerek yok.” Bakışları boynumdaki yara izine dikildi.

“Hatırlıyorum,” dedim. Isabel’in de kurtları sevmek için bir nedeni yoktu. “Aralarından biri insan bedeninde karşına çıkarsa bana haber verirsin, değil mi? Babam onları doldurup fuayesine koymadan önce?” Etkisini hafifletmek için fuaye kelimesini Fransızca gibi söylemiştim: *Foi-yay*.

Isabel’in soğuk bakışları zayıf bir adamı taşa çevirirdi.

“*Fuayelerden* söz etmişken,” dedi, “o büyük evde artık tek başına mı oturuyorsun?”

Oturmuyordum. Aslında Beck’in yerinde olmam, kış biterken insan bedenine dönen diğer sürü üyelerini karşılamam, dönüşüme hazırlanan dört yeni kurtla ilgilenmem gerektiğini biliyordum fakat diğer yandan, Beck’i bir daha görme umudu olmadan oralarda takılma fikri hiç hoşuma gitmiyordu.

Zaten orası artık evim değildi. Evim Grace’in yanıydı.

“Evet,” dedim Isabel’e.

“Yalancı,” dedi kurnaz bir gülümsemeyle. “Grace senden daha iyi bir yalancı. Bana tıp kitaplarının yerini söyle. O kadar şaşırma, buraya gelmemin bir nedeni var.”

“Bir nedeni olduğundan asla şüphe duymadım,” dedim ve köşeyi işaret ettim. “Sadece nedenin ne olduğunu henüz anlayamadım.”

Isabel tabureden kaydı ve gösterdiğim yere doğru yürüdü. “Buraya geldim, çünkü bazen Wikipedia yeterli olmuyor.”

“İnternette bulunamayan şeyler hakkında bir kitap yazabilirsin,” dedim, yanımdan kalktığı için tekrar nefes almaya başlarken. Bir faturayla kâğıttan kuş yapmaya başladım.

“Sen onu iyi bilirsin,” dedi Isabel. “Ne de olsa bir zamanlar hayali bir yaratıktın.”

Yüzümü ekşiterek kuşu katlamaya devam ettim. Faturanın üzerindeki barkod kuşun kanatlarından birini tek renkli şeritlerle

doldurmuş, diğer kanat boş olduğu için daha büyük görünmüştü. Diğer kanada da çizgiler çekip mükemmelleştirmek için bir kalem alacaktım ama son anda fikrimi değiştirdim. “Ne arıyorsun ki? Gerçek tıp kitapları anlamında elimizde pek bir şey yok. Çoğunlukla kişisel gelişim gibi şeyler var.”

“Bilmiyorum,” dedi Isabel, rafların yanında çömeldiği yerden. “Görünce anlayacağım. Hani şu şey neydi?.. Kapı tutacağı gibi olan? Hani her türlü hastalığı kapsayan?”

“*Merck Kılavuzu* mu?” diye önerdim.

“Hah, o işte.”

“Stokta kalmadı. İstersen sipariş verebilirim,” dedim. Emin olmak için envantere bakmama gerek yoktu. “Yenisi ucuz değildir ama muhtemelen ikinci elini bulabilirim. Neyse ki hastalıklar genellikle değişmiyor.” Kâğıttan turnamın içinden bir ip geçirdim ve tavana asmak için tezgâhın üzerine çıktım. “Doktor olmayı hedeflemiyorsan sence de biraz abartı değil mi?”

“Aslında düşünüyordum,” dedi Isabel. O kadar keyifsiz bir tavırla konuşmuştu ki aslında bir sırrını paylaştığını ilk anda anlayamadım. Tam o sırada kapıdaki zil şıngırdadı ve içeri bir müşteri daha girdi.

“Hemen geliyorum,” dedim, ipin halkasını tepemdeki lambaya geçirmek için tezgâhın üzerinde parmak uçlarımda yükselirken. “Bir şeye ihtiyacınız olursa söyleyin.”

Sadece bir anlık duraksama olmasına rağmen, Isabel’in vurgulu bir şekilde sessiz kaldığını fark etmiştim. Tereddütlü bir tavırla kollarımı indirdim.

“Size engel olmayayım,” dedi yeni müşteri, profesyonel ve duygusuz bir sesle. “Beklerim.”

Ses tonundaki bir şey aniden hevesimi kaçırmıştı. Dönüp bakınca tezgâhın yanında durarak bana bakan bir polis memuruyla karşılaş-

tım. Durduğum yüksek yerden bakınca, silah kemerindeki her şeyi görebiliyordum: Tabanca, telsiz, biber gazı, kelepçe, cep telefonu.

Sırlarınız varsa –yasadışı olmasalar bile– işyerinizde bir polis memuru görmek üzerinizde berbat bir etki yaratabilir.

Yavaşça tezgâhın arkasına indim ve kâğıttan turnamı yarı isteksizce işaret ettim. “Pek çalışmıyordu zaten. Acaba... yardımcı olabileceğim bir şey var mı?” Sorumu sorarken tereddüt etmiştim çünkü buraya kitaplar hakkında konuşmaya gelmediğini biliyordum. Nabzım hızlanırken boynumda atan damarı hissettim. Isabel ortadan kaybolmuştu ve mağaza bomboş görünüyordu.

“Aslında, meşgul değilseniz sizinle biraz konuşmak istiyorum,” dedi memur kibarca. “Siz Samuel Roth’sunuz, değil mi?”

Başımla onayladım.

“Ben Memur Koenig,” dedi. “Olivia Marx’ın davasında görevliyim.”

Olivia. Ürperdim. Grace’in en yakın arkadaşlarından biri olan Olivia geçen yıl ısırılmıştı ve son birkaç ayını Sınır Ormanı’nda bir kurt olarak geçirmişti. Ailesi onun kaçtığını sanıyordu.

Grace burada olmalıydı. Yalan söylemek Olimpiyat sporu olsa, Grace dünya şampiyonu olurdu. Yaratıcı yazarlıktan nefret eden biri için inanılmaz bir hikâyeciydi.

“Ah,” dedim. “Olivia.”

Polisin buraya gelip sorular sorması beni huzursuz etmişti ama tuhaf bir şekilde, gerçeği zaten bilen Isabel’in de dinliyor olması daha rahatsız ediciydi. Raflardan birinin arkasında çömeldiğini, bir kaşını kaldırarak beni dinlediğini neredeyse görebiliyordum.

“Onu tanıyordunuz, doğru mu?” Memurun yüzünde dostça bir ifade vardı fakat bir soruyu *doğru mu* diye bitiren biri ne kadar dost canlısı olabilirdi ki?

“Biraz,” dedim. “Onunla birkaç kez şehirde karşılaşmıştım ama aynı okula gitmiyorum.”

“Hangi okula gidiyorsunuz?” Koenig’in sesi yine tamamen sohbet tarzındaydı. Sorularının sadece gizleyecek bir şeyim olduğu için şüpheli geldiğini kendime hatırlatmaya çalıştım.

“Evde eğitim aldım.”

“Ah, kız kardeşim de öyle,” dedi Koenig. “Annemi delirtirdi. Ama Grace Brisbane’i tanıyorsunuz, doğru mu?”

Yine şu *doğru mu* lafı? Cevaplarını zaten bildiği sorularla başlayıp başlamadığını merak ettim. Isabel’in sessizce dinlediğinin farkındaydım.

“Evet,” dedim. “Kız arkadaşım.”

Bu muhtemelen bilmedikleri bir noktaydı ve muhtemelen bilimleri de gerekmiyordu fakat nedense Isabel’in duymasını istemiştim.

Koenig’in gülümsediğini görünce şaşırdım. “Tahmin edebiliyorum,” dedi.

Gülümsemesi samimi görünmesine rağmen, bir oyuna kurban gidip gitmediğimi merak ederek gerilmiştim.

“Grace ve Olivia iyi dostlardı,” diye devam etti Koenig. “Bana Olivia’yı en son ne zaman gördüğünüzü söyleyebilir misiniz? Net bir tarih gerekmiyor ama mümkün olduğunca yakın bir tarih verebilerseniz iyi olur.”

Şimdi mavi kaplı küçük bir defter açmış ve tükenmez kalemi sayfaya dayamıştı.

“Humm.” Düşündüm. Olivia’yı daha birkaç hafta önce beyaz kürkü karla kaplı halde görmüştüm ama bunu Koenig’e söylememin bir yararı olacağını sanmıyordum. “Onu merkezde gördüm. Aslında burada. Mağazanın önünde. Grace’le zaman öldürüyorduk ve Olivia da ağabeyiyle birlikte gelmişti. Ancak bu aylar önce olmalı. Kasım mıydı? Ekim miydi? Kaybolmasından hemen önceydi.”

“Sizce Grace daha yakın zamanda görmüş olabilir mi?”

Bakışlarımı kaçırmamaya çalıştım. “Onun da Olivia’yı en son o zaman gördüğünden eminim.”

“Bir ergenin kendi başının çaresine bakması gerçekten zordur,” dedi Koenig ve bu kez benimle ilgili her şeyi bildiğini, sözlerinin sadece benimle ilgili anlam yüklü olduğunu hissettim. “Bir kaçağın işi gerçekten zordur. Çocuklar birçok nedenle kaçar ve Olivia’nın öğretmenleriyle ailesinden duyduğuma göre, konunun depresyonla ilgisi olabilirmiş. Ergenler birçok durumda evden kurtulmak için kaçar fakat dışarıda nasıl hayatta kalacaklarını bilmezler. Dolayısıyla bazen sadece yandaki eve kadar kaçarlar. Bazense...”

Daha fazla devam etmesine izin vermeden sözünü kestim. “Memur... Koenig? Ne söylemeye çalıştığınızı biliyorum ama Olivia, Grace’in evinde değil. Grace ona yemek götürmüyor ya da yardım etmiyordu. Olivia’nın iyiliği için cevabın bu kadar basit olmasını ben de isterdim. Bunu Grace için de isterdim. Size Olivia’nın yerini bildiğimi söyleyebilmeyi çok isterdim. Ancak ne zaman geri dönceğini sizin kadar biz de merak ediyoruz.”

Grace’in en etkili yalanlarını böyle söyleyip söylemediğini merak ettim; onları inanabileceği bir hale sokarak.

“İşim gereği sormak zorundayım,” dedi.

“Biliyorum.”

“Şey, zaman ayırdığınız için teşekkürler. Bir şey duyarsanız lütfen bana haber verin.” Koenig gitmek için dönerken duraksadı. “Ormanla ilgili neler biliyorsunuz?”

Donup kaldım. Ağaçların arasında görülmemek için dua ederek hiç kıpırdamadan duran bir kurt gibiydim.

“Pardon?” dedim zayıf bir sesle.

“Olivia’nın ailesi ormanda kurtların fotoğraflarını çektiğini ve Grace’in de onlarla ilgilendiğini söyledi. Aynı ilgiyi paylaşıyor musunuz?”

Sessizce başımla onayladım.

“Başka bir şehre kaçmak yerine, sizce tek başına oraya gitmiş olma olasılığı var mı?”

Paniğe kapılmaya başlamıştım ve zihnimde Olivia’nın ailesini polislerle birlikte ormanı araştırırken, ağaçların arasına bakarken ve sürüye ait insan yaşamı kanıtlarını bulurken görüyordum. Rahat bir sesle konuşmaya çalıştım. “Olivia bana hiç açık havayı seven biri gibi görünmedi. Bundan gerçekten şüpheliyim.”

Koenig kendini inandırmak ister gibi başıyla onayladı. “Eh, yine teşekkürler,” dedi.

“Rica ederim,” diye karşılık verdim. “Kolay gelsin.”

Kapı arkasından kapandı; polis arabasının kaldırımından ayrıldığını görür görmez dirseklerimi tezgâha dayayarak yüzümü ellerime gömdüm. *Tanrım.*

“İyi kurtardın, harika çocuk,” dedi Isabel, halıyı hışırdatarak kurgudışı kitapların arasından kalkarken. “Konuşurken hiç psikopata benzemiyordun.”

Karşılık vermedim. Polis memurunun sormuş olabileceği her türlü şey zihnimde akıyor, beni kendisi buradayken olduğundan daha fazla geriyordu. Bana Beck’in nerede olduğunu sorabilirdi. Ya da Kanada’da kaybolan üç çocukla ilgili bir şeyler bilip bilmediğimi. Isabel Culpeper’in kardeşinin ölümüyle ilgili bir şey bilip bilmediğimi.

“Senin derdin ne?” diye sordu Isabel, bu kez çok daha yakından. Tezgâhın üzerine bir yığın kitap ve hepsinin üzerine kredi kartını koydu. “İyi başa çıktın. Rutin işleri yapıyorlar. Şüphelendiği filan yok. Tanrım, ellerin titriyor.”

“Benden kanun kaçağı olmaz,” diye karşılık verdim. Yine de ellerimin titremesinin nedeni bu değildi. Grace burada olsa, ona gerçeği söyledim: Ailem bileklerimi kesmek suçundan hapse girdiğinden beri bir polis memuruyla konuşmadığımı. Sadece Memur Koenig’i görmek bile yıllardır düşünmediğim bir sürü şeyi aklıma getirmişti.

Isabel’in sesinde küçümseme vardı. “Bence bu iyi bir şey çünkü kanunlara aykırı bir şey yapmuyorsun. Titremeyi bırak da işini yap. Fişe ihtiyacım var.”

Kitaplarını kasadan geçirip poşete koyarken arada bir boş caddeye bakıyordum. Zihnimde polis üniformaları, ormanda dolaşan kurtlar ve on yıldır duymadığım sesler vardı.

Poşeti ona verirken, bileklerimdeki eski yara izleri gömülmüş anılarla zonkluyordu.

Bir an Isabel bir şey daha söyleyecekmiş gibi baktı, sonra sadece başını iki yana salladı. “Kandırma becerisi bazı insanların hamurunda yoktur. Sonra görüşürüz, Sam.”

İKİNCİ BÖLÜM

• COLE •

Kafamda tek bir düşünce vardı: Hayatta kalmak.

Ve her gün sadece bu düşünceye sahip olmak cennet gibiydi.

Biz kurtlar patilerimizi karın anısıyla hâlâ nemli olan zemine hafifçe basarak seyrek çam ağaçlarının arasında koşuyorduk. O kadar yakındık ki omuzlarımız birbirine çarpıyor, ağızlarımız oyuncu bir tavırla açılıp kapanıyor, vücutlarımız nehirdeki balıklar gibi birbirinin üzerinden ve altından geçiyordu. O kadar ki bir kurdun nerede bitip diğerinin nerede başladığını kestirmek imkânsızdı.

Ağaç gövdelerindeki işaretler ve topraktaki yosunlar ormanda yönümüzü bulmamızı sağlıyordu; daha suyun sesini duymadan, gölün çürük kokusunu duydum. Diğer kurtlardan biri hızlı bir görüntü gönderdi: Gölün soğuk mavi yüzeyinde ördekler süzülüyordu. Bir başka kurttan geldi: Bir ceylan ve su içmek için titreyen bacaklarıyla yürüyen yavrusu.

Benim için şu anın, bu görüntülerin, bu sessiz ve güçlü bağlantının ötesinde hiçbir şey yoktu.

Ve sonra, aylardır ilk kez, bir zamanlar parmaklarım olduğunu hatırladım.

beklenti

Tökezleyerek sürüden ayrı düşerken omuzlarım gerilip bükülmeye başladı. Kurtlardan bazıları tekrar kendilerine katılmama yardımcı olmak için geri döndü ama artık takip edemiyordum. Yapraklar tenime yapışmış halde yerde kıvranıyordum ve günün sıcaklığı burun deliklerime doluyordu.

Parmaklarım taze siyah toprağı eşelerken, tırnaklarım artık kendimi savunamayacağım kadar kısaydı ve gözlerim artık parlak renklerle görüyordu.

Bir kez daha Cole olmuşum ve bahar fazla erken gelmişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

• ISABEL •

Polisin kitabevine geldiği gün, Grace'in bir baş ağrısından şikâyet ettiğini duyduğum ilk gündü. Muhtemelen önemli bir şey değildi ama Grace'le tanıştığımndan beri burnunun aktığından bile söz etmemişti. Ayrıca, baş ağrıları konusunda uzman sayılırdım. Neredeyse hobi gibiydi.

Sam'in polisle sarsak bir şekilde dans edişini izledikten sonra, hayatımın bu aşamasında gereksiz hale gelmiş olan okulumun yolunu tuttum. Mükemmel notlarım ve devamsızlığım düşünülürse, öğretmenler benimle ne yapacaklarını gerçekten bilmiyorlardı; dolayısıyla birçok şey yanıma kalıyordu. Huzursuz anlaşmamız temelde şuna dayanıyordu: Ben derslere geliyordum, onlar da diğer öğrencileri yoldan çıkarmadığım sürece, ne istersem yapmama izin veriyorlardı.

Dolayısıyla bilgisayar dersine girdiğimde yaptığım ilk şey bilgisayarımı açmak ve o sabah aldığım kitapları çıkarmak oldu. Biri resimli bir hastalıklar ansiklopedisiydi; kalın, toz kokulu, 1986 basımlı bir kitaptı. Muhtemelen Kırık Raf'ın raflarına koyduğu ilk kitaplardanı. Bay Grant yapmamız gerekenleri açıklarken, ben sayfaları çeviriyor ve en iğrenç görüntüleri arıyordum. Porfiri hastalığına yakalanmış

biri, seboreik dermatiti olan bir başkası ve midemi bulandırarak beni şaşırtan kancalıkurtların bir resmi vardı.

Sonra M harfine geçtim ve parmağımı sayfanın tepesinden aşağı doğru indirerek *menenjit*, *bakteriyel* girdisini buldum. Bütün bölümü okurken burnumun arkası yandı. Nedenleri. Semptomları. Teşhis. Tedavi. Tahminler. Tedavi edilmeyen bakteriyel menenjitten ölüm oranı: Yüzde 100. Tedavi edilen bakteriyel menenjitten ölüm oranı: Yüzde 10 ila 30.

Araştırmama gerek yoktu; istatistikleri zaten biliyordum. Bütün girdiyi ezbere sayabilirdim. Benim bilgim bu 1986 basımı hastalık ansiklopedisinden de fazlaydı, çünkü en yeni tedaviler ve sıradışı vakalarla ilgili internetteki bütün makaleleri okumuştum.

Biri otururken yanımdaki sıra gıcırdadı; o oturduğu yerde bana dönerken kitabı kapama zahmetine girmedim. Grace her zaman aynı parfümü sürerdi. Ayrıca –Grace’i tanıyorsam– aynı şampuanı kullanırdı.

“Isabel,” dedi Grace görece kısıp sesle; proje üzerinde çalışmaya başladıklarından, diğer öğrenciler şimdi kendi aralarında konuşup duruyordu. “Bu kesinlikle çok hasta ruhlu bir şey; senin için bile.”

“Kaybol!” diye karşılık verdim.

“Senin terapiye ihtiyacın var.” Ama bunu neşeli bir tavırla söylemişti.

“Görüyorum zaten.” Ona baktım. “Sadece menenjitin sürecini öğrenmeye çalışıyorum. Bunun hasta ruhlu bir şey olduğunu sanmıyorum. Sam’in küçük sorununun sürecini öğrenmek istemez miydin?”

Grace omuz silkti ve döner sandalyesini bir o yana bir bu yana çevirdi. Bakışlarını yere indirirken kumral saçları kızarmış yanaklarından aşağı döküldü. Huzursuz görünüyordu. “Artık bitti.”

“Elbette,” dedim.

“Huysuzluk edeceksen senin yanına oturmayacağım,” diye uyardı Grace. “Kendimi iyi hissetmiyorum zaten. Evde olmayı tercih ederim.”

“Az önce ‘elbette’ dedim. Huysuzluk etmiyorum, Grace. İnan bana, eğer istediğin içimdeki...”

“Hanımlar?” Bay Grant tepemde belirdi ve benim boş ekranıyla Grace’in siyah ekranına baktı. “Bildiğim kadarıyla bilgisayar dersindeyiz, teneffüste değil.”

Grace başını kaldırıp hevesle öğretmene baktı. “Acaba revire gidebilir miyim? Başım... sanırım sinüslerim azdı.”

Bay Grant onun kızarmış yanaklarına ve durgun ifadesine bakınca başıyla onaylayarak izin verdi. “Bana rapor gönderilsin,” dedi. Grace teşekkür ederek ayağa kalktı. Giderken bana bir şey söylemedi; sadece parmak boğumlarıyla sandalyemin arkasını tıklattı.

“Ve sen...” dedi Bay Grant. Bakışlarını hâlâ açık ansiklopedi sayfasına indirdi ve cümlesini tamamlamadı. Sadece başıyla onayladı ve yürüyüp gitti.

Müfredat dışı ölüm ve hastalık araştırmalarımın devam ettim. Çünkü Grace ne düşünürse düşünsün, Mercy Falls’ta hiçbir şeyin bitmediğini biliyordum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

• GRACE •

Sam o akşam kitabevinden eve döndüğünde, mutfak masasında yeni yıl kararlarımı hazırlıyordum.

Dokuz yaşımdan beri her sene yeni yıl kararları verirdim. Her yıl Noel'de loş sarı ışığın altında mutfak masasına, verandanın cam kapısından süzülen esinti yüzünden boğazlı kazağımla oturur, kendime aldığım siyah kapaklı bir günlüğe o yıl için hedeflerimi yazardım. Ve her yıl Noel'den önceki akşam aynı yere oturur, yeni bir sayfa açar, geçen on iki ayda ulaştığım hedeflerimi listelerdim. Her yıl iki liste birbirinin aynı gibi görünürdü.

Ancak geçen Noel'de hiç karar vermemiş, hedef belirlememiştim. Ayı cam kapıdan ormana bakmamaya, kurtları ve Sam'i düşünmemeye çalışarak geçirmiştım. Mutfak masasında oturup geleceğimi planlamak, her şeyden öte zalimce bir yalan gibi gelmişti.

Ama şimdi Sam yanımdaydı ve önümde yeni bir yıl uzanıyordu; bu yüzden kariyer ve biyografi kitaplarımın yanında rafta duran günlüğüme geri dönmüşüm. Boğazlı kazağımla mutfak masasında oturmayı, sayfayı asla doldurmadan kararlarımı yazıp durmayı hayal etmişim.

Bugün Sam'in eve dönmesini beklerken daha fazla dayanamamıştım. Günlüğü raftan alarak mutfığa girmiştim. Oturmadan önce iki tane daha ibuprofen içmiştim; revirdeki hemşirenin verdiği iki tanesi daha önceki baş ağrımı bir hayli dindirmişti fakat tekrar başlamamasını sağlamaya çalışıyordum. Masanın üzerindeki çiçek biçimli lambayı yeni yakıp kurşunkalemimin ucunu açmışım ki telefon çaldı. Yerimden kalktım ve telefona cevap vermek için tezgâhın üzerinden uzandım.

“Alo?”

“Grace, merhaba.” Duyduğum sesin babama ait olduğunu ancak bir-iki saniye sonra anlayabildim. Telefon hatlarından duymaya alışmamıştım.

“Bir sorun mu var?” diye sordum.

“Ne? Hayır. Bir sorun filan yok. Sadece annenle Pat ile Tina'nın evinden saat dokuz civarında önceğimizi haber vermek istedim.”

“*Tamaam,*” dedim. Bunu zaten biliyordum; annem bu sabah ayrılırken, ben okula ve o da atölyesine giderken söylemişti.

Bir sessizlik oldu. “Yalnız mısın?” diye sordu babam.

Demek arama nedeni *buydu*. Her nedense, soru yüzünden boğazımda bir şeyler düğümlenmişti. “Hayır,” dedim. “Elvis burada. Onunla konuşmak ister misin?”

Babam cevap vermemişim gibi davrandı. “Sam orada mı?”

Aslında sadece ne diyeceğini duymak için evet demek istiyordum fakat bunun yerine ona gerçeği söylerken sesim tuhaf ve savunmacı bir tonla çıktı. “Hayır. Sadece ev ödevimi yapıyorum.”

Annem ve babam Sam'in erkek arkadaşım olduğunu bilmekle birlikte –Sam'le ilişkimizi gizlememiştik– neler olup bittiğini hâlâ bilmiyorlardı. Sam'in benimle kaldığı gecelerde yalnız uyuduğumu sanıyorlardı. Gelecekle ilgili umutlarım konusunda hiçbir fikirleri

yoktu. Basit, masum bir ergen ilişkisi olduğunu sanıyorlardı. Bilmelerini istemiyor değildim. Sadece şimdilik bilmemelerinin de avantajları vardı.

“Peki,” dedi babam. Sesinde söze dökülmeyen bir takdir, tek başıma kalıp ev ödevimi yapmamla ilgili onay vardı. Grace gibiler akşamları bunu yapardı ve izlenimi bozmaya da hiç niyetim yoktu. “Sakin bir gece mi planlıyorsun?”

Ön kapının açıldığını ve Sam’in koridora girdiğini duydum. “Evet,” diye cevap verdim, elinde gitar kutusuyla salona girişini izlerken.

“Güzel. Eh, sonra görüşürüz,” dedi babam. “İyi çalışmalar.”

Telefonu aynı anda kapadık. Sam’in sessizce ceketini çıkarışını ve doğruca çalışma odasına gidişini izledim.

“Selam, delikanlı,” dedim, kutusundan çıkardığı gitarıyla geri döndüğünde. Bana gülümsedi ama gözlerinin etrafındaki deri gergindi. “Gergin görünüyorsun.”

Yarı yatar pozisyonda kendini kanepeye attı ve parmaklarıyla gitarın tellerine vurdu. Uyumsuz bir ses çıktı. “Isabel bugün mağazaya geldi,” dedi.

“Ciddi misin? Ne istiyormuş?”

“Sadece kitap arıyormuş. Ayrıca evinin yakınında kurtlar gördüğünü bana söylemek istemiş.”

Hemen babasını ve evimin arkasındaki ormanda liderlik ettiği kurt avını düşündüm. Sam’in sıkıntılı yüz ifadesine bakarak, benimle aynı şeyleri düşündüğünü görebiliyordum. “Bu iyi değil.”

“Evet,” dedim. Parmakları gitar tellerinin üzerinden huzursuzca, çabasıyla kayarken güzel bir minör akor vurdu. “Gelen polis de öyle.”

Kalemimi bırakarak masanın üzerinden ona doğru eğildim. “Ne? Polis ne istiyormuş ki?”

Sam tereddüt etti. “Olivia. Ormanda olabileceğini düşünüp düşünmediğimi sordu.”

“Ne?” diye tekrarladım ürpererek. Birinin bunu tahmin edebilmesi mümkün değildi. Asla olamazdı. “O nereden bilebilir ki?”

“Elbette ki kurda dönüştüğünü düşünmüyordu fakat sanırım onu gizlediğimizi ya da yakınlarda bir yerde kaldığını ve bizden yardım aldığını filan umuyordu. Açık havayı seven biri olduğunu düşünmediğimi söyledim ve teşekkür edip gitti.”

“Vay canına.” Arkama yaslanarak bunu düşündüm. Asıl şaşırtıcı olan, Sam’i daha erken sorgulamamış olmalarıydı. Olivia “kaçtıktan” kısa süre sonra benimle konuşmuşlardı ve muhtemelen sadece yakın zamanda Sam’le benim aramdaki bağlantıyı çözebilmişlerdi. Omuz silkтім. “Sadece dikkatli davranıyorlar. Endişelenmemizi gerektirecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Yani, tekrar ortaya çıktığında çıkacak, değil mi? Sence yeni kurtların insan bedenlerine dönmeye başlaması ne kadar sürer?”

Sam hemen cevap vermedi. “Başlangıçta insan olarak kalmayacaklar. Gerçekten dengesiz olacaklar. Havanın ne kadar sıcak olduğuna bağlı. Kişiden kişiye de değişiyor ki bu fark çok fazla. Bazı insanlar kazak giyerken bazılarının tişörtle rahat etmesi gibi bir şey; aynı hava sıcaklığına farklı tepkiler verecekler. Ama herhalde bazıları bu yıl en azından bir kez olsun insan bedenlerine dönmüştür.”

Olivia’yı yeni kurt bedeniyle ormanda koştururken hayal ettim. Sonra Sam’in söylediklerini düşündüm. “Ciddi misin? Şimdiden mi? Yani biri onu görmüş olabilir mi?”

Sam başını iki yana salladı. “Bu havada insan bedeninde ancak birkaç dakika kalabilir; birinin onu görebileceğini gerçekten sanmam. Sadece... sonrası için bir alıştırma gibi düşün.” Bunları söyledikten sonra bakışlarını uzaklara dikti. Belki de yeni kurda dönüştüğü zaman-

larda kendisi için nasıl olduğunu düşünüyordu. İstemedi ürpertdim; Sam'i ve ailesini düşünmek beni hep derinden etkilemişti. Sam tekrar gitarını çalmaya başlayana kadar huzursuzluğum geçmedi. Birkaç dakika boyunca parmaklarını tellerde dolaştırıp durdu ve şimdilik konuşmayı bitirdiğini anlayınca bakışlarımı tekrar listeme çevirdim. Ancak dikkatim gerçekten orada değildi; ailesi dehşet içinde izlerken bir kurt bir insan bedenine girip çıkan küçük Sam'i hayal ediyordum. Sayfanın köşesine bir üçboyutlu dikdörtgen çizdim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Sam sonunda. “Yaratıcı bir şeye benziyor.”

“Biraz,” dedim. Kaşlarımı kaldırarak ona baktım ve sonunda gülümsedi. Bir akor vurarak şarkı söyledi: “*Grace kendini sayılardan kurtarıp / şimdi de kelimelere mi verdi?*”

“Bunun kafiyesi bile yok.”

“*Bütün cebri bir kenara atıp / kelimeleri mi tercih etti?*”

Yüzümü ekşittim. “*Verdi ile etti* tam olarak uyuşmuyor. Neyse, yeni yıl kararlarımı yazıyorum.”

“Elbette ki uyuşuyor,” diye ısrar etti. Gitarını masaya getirerek karşıma oturdu –masanın kenarına hafifçe çarparken gitardan melodik, kısık bir gümleme duyuldu– ve ekledi: “İzleyeceğim. Daha önce hiç yeni yıl kararları yazmamıştım. Böyle bir şeyin nasıl görüldüğünü merak ediyorum.”

Masanın üzerindeki açık günlüğü kendine doğru çekti ve kısık gözlerle baktı. “Nedir bu?” diye sordu. “Üçüncü karar; *Bir üniversite seç*. Zaten bir *üniversite* seçmedin mi?”

Günlüğü tekrar masanın üzerinde kendime çektim ve hemen boş bir sayfa açtım. “Seçmedim. Kurda dönüşen yakışıklı bir çocuk dikkatimi dağıttı. Hayatımda ilk kez yeni yıl kararlarımın hepsini tamamlayamadım ve bu senin suçun. Odağımı tekrar bulmalıyım.”

Gülümsemesi hafifçe silinirken Sam sandalyesini geri itti ve gitarını duvara dayadı. Telefonun yanından bir kalemle bir kart aldı. “Tamam o zaman. Yenilerini yazalım.”

Bir iş bul, yazdım. İşini sevmeye devam et, yazdı. Ben Çılgınca aşkıyı sürdür, yazdım. O İnsan bedeninde kal, yazdı.

“Çünkü ben daima çılgınca âşık olacağım zaten,” dedi, yüzüme bakmak yerine karta bakmaya devam ederek.

Ben de bakışlarımı ondan ayırmıyordum. Gözleri kirpiklerinin arkasına gizlenmişti. Sonunda o da bakışlarını gözlerime kaldırdı.

“Yani oraya yine *Bir üniversite seç* yazacak mısın?” diye sordu.

“Ya sen?” diye karşılık verdim neşeli bir sesle. Aslında soru çok derindi. Sam artık gerçek bir hayat yaşayabilecek durumdayken, kış ayları dışında hayatının nasıl olacağı konusunda ilk kez sohbet ediyorduk. Mercy Falls’a en yakın üniversite bir saat mesafedeki Duluth’taydı ve Sam’den önce yaptığım tercihlerin hepsi daha da uzaktı.

“Önce ben sordum.”

“Tabii,” dedim rahat konuşarak. Listemin geri kalanından tamamen farklı görünen bir yazıyla *Bir üniversite seç* yazdım. “Ya sen?” Kalbim beklenmedik bir şekilde paniğe kapılmışım gibi atıyordu.

Sam cevap vermek yerine ayağa kalkarak mutfığa girdi. Çaydanlığı ateşe koyarken onu izledim. Ocağın üzerindeki dolaptan iki kupa çıkardı; nedense bu hareketin aşinalığı içimi şefkatle doldurmuştu. Gidip arkasında durmak ve kollarımı göğsüne sarmak istedim ama kendimi tuttum.

“Beck hukuk fakültesine gitmemi istiyordu,” dedi Sam, en sevdiğim narbülbül yumurtası rengi kupamın kenarına dokunurken. “Bana hiç söylemedi fakat Ulrik’e söylerken duydum.”

“Seni hukukçu olarak düşünmek zor,” dedim.

Sam kendini küçümseyen bir tavırla gülümseyerek başını iki yana salladı. “Ben de kendimi hukukçu olarak hayal edemiyorum. Aslını istersen, henüz kendimi hiçbir şey olarak hayal edemiyorum. Bunun kulağa... berbat geldiğini biliyorum. Sanki hiçbir hedefim yokmuş gibi.” Yine kaşlarını çatı. “Ancak bir geleceğim olması fikri benim için çok yeni. Bu aya kadar koleje gideceğimi hiç düşünmemiştim. Aceleye getirmek istemiyorum.”

Ona gözlerimi dikmiş bakıyor olmalıydım çünkü telaşla ekledi: “Fakat senin beklemek zorunda kalmanı istemiyorum, Grace. Henüz kararımı veremedim diye seni engellemek istemiyorum.”

Çocuksu bir tavırla karşılık verdim: “Birlikte bir yere gidebiliriz.”

Çaydanlığın düdüğü çaldı. Sam çaydanlığı ocaktan alırken devam etti: “Çiçeği burnunda bir matematik dehası ile melankolik bir şiir âşığı çocuk için aynı üniversitenin ideal olacağından şüpheliyim. Yine de mümkün olabilir.” Mutfak penceresinden donmuş gri ormana baktı. “Gerçekten gidip gidemeyeceğimi bilmiyorum tabii. Sürüyle kim ilgilenecek?”

“Yeni kurtların aranızda katılmasının nedeninin bu olduğunu sanıyordum,” dedim. Bu sözler kendime bile tuhaf geldi. Duygusuzcaydı. Sanki sürü dinamikleri yüzeysel, yapay bir şeymiş gibi ki kesinlikle öyle değildi. Yenilerin nasıl olduğunu kimse bilmiyordu. Elbette Beck dışında ama o da artık konuşamıyordu.

Sam alnını ovalayarak avcunu gözlerinin üzerine bastırdı; geri döndüğünden beri bunu çok sık yapıyordu. “Evet, biliyorum,” dedi. “Onların ne için olduğunu elbette biliyorum.”

“O senin gitmeni isterdi,” dedim. “Ve bence birlikte gideceğimiz bir okul bulabiliriz.”

Sam bana bakarken parmakları hâlâ alnındaydı; sanki orada olduklarını unutmuş gibi. “Bu güzel olurdu.” Duraksadı. “Bu gerçek-

ten güzel olurdu... Yine de yeni kurtlarla tanışmak ve nasıl insanlar olduklarını görmek istiyorum. Öyle kendimi daha iyi hissedeceğim. Belki ondan sonra giderim. Burada her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra.”

Bir üniversite seç maddesinin üzerini çizdim. “Seni bekleyeceğim,” dedim.

“Sonsuza kadar değil,” dedi Sam.

“Hayır, işe yaramaz olduğuna kanaat getirirsem sensiz giderim.” Kalemimi dişlerime vurdum. “Bence yarın gidip şu yeni kurtlara bir bakmalıyız. Olivia’ya da. Ben Isabel’i arayıp ormanda gördüğü kurtları soracağım.”

“İyi fikir,” dedi Sam. Masanın başında kendi listesine geri dönerek bir madde daha ekledi. Sonra bana gülümsedi ve okuyabilmem için kartı bana gösterdi.

Grace’i dinle.

• SAM •

Daha sonra kararlar listesine ekleyebileceğim şeyleri düşündüm; bir kurt olmanın geleceğim için ne anlama geldiğini anlamadan önce istediğim şeyleri. *Bir roman yaz, Bir grup kur, Az bilinen şiir çevirileri alanında akademik bir çalışma yap ve Dünyayı dolaş* gibi şeyler. Çok uzun zamandır kendime bunların imkânsız olduğunu hatırlattıktan sonra bu şeyleri tekrar düşünmek rüya gibi geliyordu.

Kendimi üniversite başvuru formu doldururken hayal ettim. Sinopsis yazarken. Beck’in posta kutusunun karşısındaki mantar panoya DAVULCU ARANIYOR yazılı bir ilan asarken. Kelimeler zihnimde dans ediyor, ne kadar yakın olduklarını hissettirerek başımı

döndürüyorlardı. Onları da kararlar listeme eklemek istiyordum ama... yapamıyordum.

O gece Grace duş alırken kartı çıkarıp tekrar baktım. Ve şöyle yazdım:

İyileştiğine inan.

BEŞİNCİ BÖLÜM

• COLE •

Yine insan olmuşum.

Şaşkın, sersemlemiş, bitkin haldeydim. Nerede olduğumu bilmiyordum. Son uyandığımdan bu yana fazla zaman kaybettiğimi biliyordum; yine kurda dönüşmüş olmalıyım. Homurdanarak sırtüstü döndüm ve gücümü sınavarak yumruklarımı tekrar tekrar sıkıp açtım.

Sabahın erken saatleri ormanda kesinlikle buz gibiydi ve sis her şeyi hafif alın sarısına dönüştürüyordu. Yakınımda sisin arasından ıslak çam gövdeleri uzanıyordu. Birkaç adım ötede pastel maviye dönüşüyor ve beyaz sisin içinde tamamen gözden kayboluyorlardı.

Lanet olasıca çamurun içinde yatıyordum; omuzlarımın çamurla kaplı olduğunu hissedebiliyordum. Tenimi silmek için elimi kaldırdığımda, parmaklarımın da çamur içinde olduğunu gördüm; bebek kakasına benzeyen, akışkan, yapış yapış bir şeydi. Ellerimde göl kokusu vardı ve gerçekten de sol tarafımda çok yakından gelen su şırıltısını duyuyordum. Bir elimi uzatarak biraz daha çamur ve su hissettim.

Buraya nasıl gelmişim? Sürüyle birlikte koştuğumu, o sırada dönüştüğümü hatırlıyordum fakat kıyıya nasıl ulaştığımı hatırla-

mıyordum. Yine dönüşmüş olmalıydım. Önce kurda, sonra tekrar insana. Bunun mantığı –daha doğrusu mantıksızlığı– çıldırtıcıydı. Beck bana dönüşümleri zaman içinde daha fazla kontrol edebileceğimi söylemişti. O halde kontrol neredeydi?

Orada uzanmış halde yatarken kaslarım titremeye, soğuk tenime işlemeye başladı ve çok yakında yine kurda dönüşeceğimi anladım. Tanrım, çok yorulmuştum. Titreyen ellerimi başımın üzerine uzatarak kollarımdaki pürüzsüz tene şaşkınlıkla baktım. Önceki hayatımdan kalan yara izlerinin çoğu silinmişti. Beş dakika aralıklarla yeniden doğuyordum.

Ormanın içinde, yakınımda bir yerde bir hareket duyarak, bir tehdit olup olmadığını anlamak için yattığım yerde başımı çevirdim. Yakınlarda beyaz bir kurt, bir ağacın arkasına yarı yarıya gizlenmiş halde beni izliyordu. Yükselen sabah güneşinin ışığıyla tüylerinde altın sarısı ve pembe renkler oluşuyordu. Tuhaf bir şekilde endişeli bakan yeşil gözlerini uzunca bir an gözlerime dikti. Bana bakışında yabancı gelen bir şey vardı. Yargılamadan, kıskanmadan, acımadan ya da kızmadan bakan insan gözleriydi; o bakışlarda sadece sessiz bir düşüncelilik vardı.

Bunun bana kendimi nasıl hissettirdiğini bilmiyordum.

“Neye bakıyorsun?” diye hırladım.

Çıt çıkarmadan sisin içinde gözden kayboldu.

Bedenim kendi kendine seğirmeye ve başka bir biçime dönüşmeye başladı.

Bu kez kurt olarak ne kadar zaman geçireceğimi bilmiyordum. Dakikalar mı? Saatler mi? Günler mi? Sabahın ilerleyen saatleriydi. Kendimi insan gibi hissetmiyordum ama kurt da değildim. Arada bir

yerde gidip gelirken zihnim anılardan şimdiye, sonra tekrar anılara kayıyor, geçmiş ve şimdi birbirine karışıyordu.

Nedense zihnim on yedinci doğum günümden Club Josephine’de kalbimin durduğu geceye sıçradı. Ve orada kaldı. Bu yeniden yaşamak isteyeceğim bir gece değildi.

Kurt olmadan önce olduğum kişi buydu: Adım Cole St. Clair’di ve ben NARKOTIKA’yıydım.

Dışarıdaki Toronto gecesi su birikintilerini donduracak ve sizi kendi donmuş nefesinizle boğabilecek kadar soğuktu ama Club Josephine isimli deponun içi cehennem gibi sıcaktı ve üst kat, oradaki kalabalık sebebiyle daha da sıcak olmalıydı.

Ve gerçekten müthiş bir kalabalık vardı.

Muhteşem bir fırsattı ama gösteriye çıkmak istemiyordum. Bugünlerde başka türlü de pek yoktu. Hepsi öylesine birbirine karışmıştı ki artık uçtuğum gösteriler vardı, uçmadığım gösteriler vardı, sürekli işlemek zorunda kaldığım gösteriler vardı. Sahnede müzik yaparken bile hâlâ bir şeyleri –on altı yaşımdayken hayal ettiğim bir yaşam tarzı ve ün fikri– kovalıyordum ama ona gerçekten ulaşma hevesimi kaybediyordum.

Klavyemi içeri taşıırken kendini Jackie adıyla tanıtan bir kız bize daha önce hiç görmediğim haplar verdi.

“Cole,” diye fısıldadı kulağıma, sadece adımlı bilmek yerine beni tanıyormuş gibi. “Cole, bu seni daha önce hiç gitmediğin yerlere uçuracak.”

“Bebeğim,” dedim, dans pistinin altındaki labirent duvarlarına çarpmasın diye çantamı düzeltirken, “bugünlerde bunu yapmak için çok fazla şey gerekiyor.”

Soluk ışıkta sarı görünen dişlerini göstererek, bildiği bir sır varmış gibi çılgınca sırttı. Limon gibi kokuyordu. “Endişelenme; ben senin neye ihtiya ın olduğunu biliyorum.”

Neredeyse gülecektim fakat bunun yerine döndüm ve yarı kapalı kapıdan geçtim. Jackie’nin parıldayan saçlarının üzerinden bakarak, “Vic, haydi!” diye seslendim ve bakışlarını tekrar ona indirdim. “*Sen şu anda kullanıyor musun?*”

Jackie bir kolunu parmağımda gezdirerek tiş rt m n dar kolunu izledi. “Kullanmış olsaydım, şu anda sana gülümsemekten fazlasını yapardım.”

Uzanıp eline dokundum ve ne demek istediğimi anlayana kadar eline vurdum. Sonunda avcunu açtı. Boştu. Elini kotunun cebine sokarak bir naylon poşet çıkardı. İçinde her birinin üzerinde iki tane *T* harfi olan parlak yeşil haplar gördüm. Estetik açısından tam puan alırlardı ama ne olduklarını kim bilebilirdi ki?

Cebimdeki telefonum titreşti. Normalde sesli mesaj kutusuna yönlendirmesine izin verirdim ama şimdi benden beş santim ötede duran ve havamı soluyan Jackie, sohbetimizi bölmeye teşvik ediyordu. Telefonumu çıkarıp kulağıma götürdüm. “Da.”

“Cole, sana ulaştığıma sevindim.” Arayan menajerim Berlin’di. Sesi her zamanki gibi hırıltılıydı. “şunu dinle: ‘NARKOTIKA, *13all* adlı en son albümünün gücüyle zirveye yükseldi. Birçokları tarafından eski parlaklığını kaybettiği düşünülen’ –affedersin, dostum, onlar öyle diyor– ‘yetenekli ve  ılgın Cole St. Clair, bu alb mle eskisinden daha g cl  bir dönüş yaparken, on altı yaşında çıkardığı ilk albümünün bir kerelik şans olmadığını kanıtlıyor.   l ...’ Beni dinliyor musun, Cole?”

“Hayır,” dedim.

“Eh, o zaman dinlemelisin. Bunları söyleyen Elliot Fry,” dedi Berlin. Ben cevap vermeyince ekledi: “Elliot Fry, hani senin klavyesiyle yaramazlık yapan huysuz, hiperaktif bir bebek olduğunu söyleyen adam var ya? O Elliot Fry. Siz çocuklar artık zirvedesiniz. Tam anlamıyla hedefe ulaştınız, dostum.”

“Harika,” dedim ve telefonu kapayarak Jackie’ye döndüm. “Bütün paketi alacağım. Victor’a söyle. Para işlerimle o ilgilenir.”

Victor paketin parasını ödedi. Ama onları ben istediğime göre sanırım benim hatamdı.

Belki de ne olduklarını bize söylemediği için Jackie’nin hatasıydı fakat Club Josephine böyleydi; kimsenin senin ne kadar yükseğe uçtuğunu anlamadan, yepyeni yükseklikler bulabildiğiniz bir yer. İsimsiz tabletler, yepyeni tozlar, şişelere konmuş parlak ve gizemli nektarlar. Bu, Victor’a yaptırdığım en kötü şey değildi.

Devam etmeyi bekleyerek loş odaya girdiğimizde Victor yeşil haplardan birini bir birayla yutarken, “bedenim mabedimdir” Jeremy onu izliyor ve yeşil çay içiyordu. Ben de kolayla birkaç tane aldım. Kaç tane aldığımı bilmiyorum. Sahneye çıktığımızda kendimi hayli kötü hissediyordum. Jackie’nin malları beni hayal kırıklığına uğratmıştı; kesinlikle hiçbir şey hissetmiyordum. Programa başladığımızda kalabalık çıldırmış, kollarını uzatarak sahneye dayanmıştı ve adımı haykırıyorlardı.

Victor davulunun arkasından onlara bağıırıyordu. Uçurtma gibi yüksekten uçuyordu, dolayısıyla Jackie’nin bize sattığı şey her neyse, onu etkilemişti. Gerçi Victor’ı uçurmak için asla çok fazla şey gerekmezdi. Spotlar seyircileri de yer yer aydınlatıyordu; orada bir boyun, burada bir kalça, başka bir dansçıya dolanmış bir bacak. Victor’ın davul ritmiyle başım zonkluyor, kalbim iki kat hızlı akıyordu. Mikrofonlu kulaklığımı boynumdan kulağıma kaydırmak

için uzandım. Parmaklarım alev alev yanan ensemeye değerken kızlar çığlık çığlığa adımı söylüyordu.

Nedense bakışlarımın tekrar tekrar döndüğü bir kız vardı; beyaz tenine siyah bir askılı bluz giymişti. Adımı kendisine acı veriyormuş gibi ulurken gözbebekleri öylesine büyümüştü ki gözleri simsiyah ve dipsiz gibi görünüyordu. Burnunun kavisini ya da kot belinin çok alçak olmasından mı bilmem, açıklanamaz bir şekilde bana Victor'ın kız kardeşini hatırlatmıştı ama Angie böyle bir kulübe asla yaklaşmazdı bile.

Aniden kendimi oraya ait değilmişim gibi hissettim. Artık adımı haykırdıklarında heyecan duymuyordum ve müzik de kalbimdeki kadar yüksek sesli olmadığından, o kadar önemli gelmiyordu.

Bu noktada girmem, Victor'ın ritmiyle hiç durmadan “seni aya götürmek” diye haykırmam gerekiyordu fakat içimden gelmemişi ve Victor da fark etmeyecek kadar kendinden geçmişti. Bulunduğu yere sadece elindeki bagetlerle mihlanmış halde, olduğu yerde dans ediyordu.

Tam önümde, çıplak gövdelerin ve havaya kalkmış terli kolların arasında, hiç kıpırdamayan biri vardı. Spotlar ve lazerlerle aydınlanırken, etrafındaki onca hareketli vücuda rağmen hiç kıpırdamadan durmasına hayret etmiştim. Bakışlarını hiç ayırmadan, çatık kaşlarla beni izliyordu.

Tekrar ona baktığımda, Toronto'dan çok uzaklarda olan evimin kokusunu tekrar hatırladım.

Gerçek olup olmadığını merak ediyordum. Bu lanet olasıca yerde gerçek olan bir şey olup olmadığını da.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüreğim beni bir an önce oradan götürmek için çırpınırken öylece izliyordu.

Kalbimi göğsümde tutmaya daha çok dikkat etmeliydim. Nabzım hızlanmıştı ve sonra kalbim aniden bir ısı patlamasıyla sanki alev aldı;

yüzüm klavyeye çarpınca tuhaf bir ses çıktı. Artık bana ait olmayan bir elle tuşlara uzandım.

Yanağım yere yapışmış halde sahnede yatarken, Victor'ın nihayet şarkıyı kaçırdığımı anlamış gibi bana baktığını gördüm.

Ve Club Josephine'in sahnesinde gözlerimi kapadım.

Artık NARKOTIKA değildim. Artık Cole St. Clair de değildim.

ALTINCI BÖLÜM

• GRACE •

“Biliyor musun,” dedi Isabel, “hafta sonu beni aramanı söylediğimde, bu dondurucu havada ağaçların arasında dolaşalım diye aramanı kastetmemiştim.”

Solgun bir yüzle ve bu soğuk bahar ormanında tuhaf bir şekilde evinde gibi görünerek, çatık kaşlarıyla baktı. Üzerindeki beyaz paltonun kapüşonunun kürkü ince yüzünü ve buz gibi bakan gözlerini çevreliyor, bu haliyle kaybolmuş bir Kuzeyli prensesi andırıyordu.

“Dondurucu filan değil,” dedim çizmemin topuğuna yapışmış yumuşak karı silkelerken. “Her şey düşünüldüğünde, o kadar da kötü değil. Hem sen de evden çıkmak istiyordun, değil mi?”

Gerçekten de kötü değildi. Hava, güneşin ulaşabildiği yerlerde karın erimesini sağlayacak kadar sıcaktı ve sadece ağaçların altında kar kalmıştı. Havanın birkaç derece ısınması ortamı yumuşatmış, kışın gri tonlarına renk katmıştı. Burnumun ucu hâlâ soğuktan uyuşmasına rağmen, parmaklarım eldivenlerimin içinde sıcacıktı.

“Aslında sen öne geçsen iyi olur,” dedim. “Onları burada gören sensin.” Isabel’in ailesinin evinin arkasında uzanan bu ormanı pek tanıımıyordum. Bir sürü çamı ve gri kabuklu gövdeleri dümdüz

uzanan, adını bilmediğim ağaç vardı. Sam'in onları kolayca tanıyabileceğinden emindim.

"Şey, daha önce ormanda onların peşinden koşturduğumu söyleyemem," diye karşılık verdi Isabel ama bana yetişip yanımda yürümeye başlayana kadar adımlarını hızlandırdı. Şimdi aramızda bir-iki metre mesafeyle, devrilmiş kütüklerin ve çalıların üzerinden geçerek yürüyorduk. "Sadece her seferinde bahçenin o tarafında göründüklerini biliyorum ve göle doğru bir yerden uluduklarını duydum."

"İki Ada Gölü mü?" diye sordum. "Buraya uzak mı?"

"Uzak geliyor," diye sızlandı Isabel. "Burada ne işimiz var ki? Kurtları kaçırmaya mı çalışıyoruz? Olivia'yı mı arıyoruz? Sam'in küçük bir kız gibi sana öteceğini bilseydim tek kelime etmezdim."

"Yukarıdakilerin hepsi," dedim. "Ötmek dışında. Sam sadece endişelendi. Bunun mantıksız olduğunu da sanmıyorum."

"Doğru. Her neyse. Sence Olivia'nın şimdiden dönüşmüş olma olasılığı var mı? Çünkü yoksa, bunun yerine bir yerlerde kahve içmek için arabama geri dönebiliriz."

Önümdeki bir dalı kenara çektim ve kısık gözlerle baktım; ağaçların arasından suyun parıltısını görebildiğimi düşündüm. "Sam yeni bir kurdun dönüşmesi için çok erken olmadığını söyledi; en azından kısa bir süre için. Hava aniden ısındığında. Bugün olduğu gibi. Belki."

"Tamam ama onu bulamazsak kahve içmeye gideceğiz." Isabel işaret etti. "Bak, göl işte şurada. Sevindin mi?"

"Hı-hı." Aniden ağaçların öncekilerden farklı olduğunu fark ederek kaşlarımı çattım. Aralarındaki mesafe daha fazla ve düzenliydi; yumuşak ve görece yeni bitmiş çalılar vardı. Ayaklarımızın dibindeki donuk kahverengi çalılar arasından bakan renkleri görünce donup

kaldım. Bir safran; neredeyse görünmeyen sarı gövdesiyle minicik mor bir parmak. Birkaç santim ötede, yaprakların arasından gelen başka parlak yeşillikler ve iki sürgün daha gördüm. Ormanın ortasında baharın işaretleri; dahası, insan müdahalesinin belirtileri. Gerçek olduğunu kanıtlamak için içimden çömeliş çiçeğin yapraklarına dokunmak geldi ama Isabel'in dikkatli bakışları altında bunu yapamadım. "Burası neresi böyle?"

Isabel bir dalın üzerine çıkarak yanımda durdu ve cesur küçük çiçeklere baktı. "Ah, bu. Evimizin görkemli zamanlarında, yani biz buraya gelmeden önce, sanırım evin sahiplerinin göl kıyısına uzanan bir patikaları ve burada küçük bir bahçeleri varmış. Su kıyısında banklar ve bir heykel de var."

"Gidip bakabilir miyiz?" diye sordum, gizli bir dünya fikriyle büyülenerek.

"Geldik zaten. Banklardan biri bu." Isabel beni göle birkaç adım daha yaklaştırdı ve ayağıyla beton bir bankı tekmeledi. Bank ince bir yosun tabakasıyla kaplanmıştı ve orada burada turuncu likenler görünüyordu. Isabel yönlendirmese fark etmeyebilirdim bile. Nereye bakmam gerektiğini bilince, bankın eski biçiminin nasıl olduğunu anlamak zor değildi; birkaç adım ötede bir bank daha vardı ve küçük bir kadın heykeli gözüme ilişti. Kadın ellerini şaşırmış gibi ağzına götürmüştü ve yüzü göle dönüktü. Parlak yeşil sürgünlü başka çiçekler heykelin etrafında ve bankların üzerinde toplanmıştı. Onların diğer tarafındaki karlı alanda birkaç safran filizi daha gördüm. Isabel ayağını yerdeki yaprakların altına soktu. "Bak, şurada. Buradaki taş. Bir avlu filan sanırım. Geçen yıl buldum."

Onun yaptığı gibi yaprakları tekmeledim ve gerçekten de ayağım taşla çarptı. Asıl amacımızı bir an unutarak yaprakları eşeledim ve

ıslak toprak zeminle karşılaştım. “Isabel, bu taş değil. Bak. Bu bir... bir...” Dairesel biçimli taşlara ne diyeceğimi bilemedim.

“Mozaik,” dedi Isabel ayaklarının dibindeki karmaşık dairelere bakarak.

Çömeldim ve sopayla birkaç taşı ortaya çıkardım. Çoğu doğal renkliydi fakat parlak mavi veya kırmızı birkaç parça vardı. Mozaigi biraz daha açtım ve tam ortada arkaik görünümlü, gülümseyen bir güneş deseniyle karşılaştım. Çürüyen yaprakların altına gizlenmiş bu parlak yüz bana kendimi tuhaf hissettirmişti. “Sam buna bayılırdı,” dedim.

“O nerede?” diye sordu Isabel.

“Beck’in evinin arkasındaki ormana bakıyor. O da bizimle gelmeliydi.” Mozaikleri ve heykeli ilk kez gördüğünde yüzünün alacağı hali ve gözlerinin nasıl parlayacağını hayal edebiliyordum. Bu, Sam’in uğrunda yaşadığı türden şeylerdendi.

Önümdeki bankın altındaki bir şey dikkatimi çekerek beni gerçek dünyaya geri getirdi. İnce, donuk beyaz bir... kemik. Uzanıp elime alarak üzerindeki diş izlerine baktım. Bunu yaparken, yaprakların arasına yarı yarıya gömülmüş, bankın etrafına saçılmış başka kemikler de gördüm. Bankın altına yarı yarıya itilmiş, lekeli ve yer yer kırılmış cam bir kâse vardı ama antika olmadığı belliydi. Ne olduğunu hemen anladım.

Ayağa kalkarak Isabel’e döndüm. “Onları besliyordun, değil mi?”

Isabel bana hırçın bir tavırla baktı ve cevap vermedi.

Kâseyi alıp dibinde duran iki yaprağı silkeledim. “Onlara ne veriyordun?”

“Bebekleri,” dedi Isabel.

Ona bir bakış attım.

“Et. Aptal değilim. Bunu da sadece hava gerçekten çok soğuk olduğu zaman yapıyordum. Hepsini aptal rakunlar yemiş bile olabilir.” İsyankâr bir görüntüsü vardı; neredeyse kızgındı. Onu gizli sevgisini itiraf etmeye zorlayacaktım ama gergin ses tonu fikrimi değiştirmeme neden oldu.

“Ya da etobur bir geyik,” dedim. “Beslenme düzenine protein katmaya çalışan bir hayvan.”

Isabel hafifçe gülümsedi; aslında daha çok kibirli bir tavırla sırıtıyor gibi görünüyordu. “Bir Kocaayak olabileceğini de düşündüm.”

Gölden gelen ve ürkütücü bir kahkahaya benzeyen tiz çığlık ikimizi de sıçrattı; hemen ardından suya bir şey atladı.

“Tanrım,” dedi Isabel elini karnına koyarak.

Derin bir nefes aldım. “Bir dalgıçkuşu. Onu korkuttuk.”

“Vahşi yaşam fazla abartılıyor. Yine de, bir dalgıçkuşunu korkuttuysak, Olivia’nın yakınlarda olduğunu sanmıyorum. İnsana dönüşen bir kurt bence bizden daha gürültücü olurdu.”

Teorisinin mantıklı olduğunu itiraf etmek zorundaydım. Ve Olivia’nın Mercy Falls’a aniden dönüşüyle nasıl başa çıkacağımız konusunda hâlâ emin olamadığımdan, biraz rahatlamıştım da.

“Eh, artık kahve içmeye gidebilir miyiz?”

“Evet,” dedim fakat gizli patikadan göle doğru yürüdüm. Ayaklarınızın altındaki şeyin mozaik olduğunu bilince, zeminin ne kadar kaygan olduğunu hissediyordunuz; doğal orman zemininin aksine. Gidip kadın heykelinin yanında durdum ve manzarayı görünce parmaklarımı dudaklarımın üzerine koydum. Çıplak ağaçların çerçevelediği dingin gölü ve yüzeyinde süzülen siyah başlı dalgıçkuşunu görene kadar, heykelin ölümsüz şaşkınlığını paylaştığımı fark edemedim. “Şunu gördün mü?”

Isabel yanıma geldi. “Doğa,” dedi küçümseyen bir tavırla. “Kartpostal al. Haydi, gidelim.”

Ama bakışlarım orman zeminine kaydı ve kalp atışlarım hızlandı. “Isabel,” diye fısıldadım olduğum yerde donup kalarak.

Heykelin diğer tarafında bir kurt yaprakların arasında yatıyordu ve gri kürkü kuru yapraklarla neredeyse aynı renkteydi. Sadece siyah burnunun ucunu ve kulaklarından birinin kıvrımını görebiliyordum.

“Ölmüş,” dedi Isabel fısıldamaya gerek duymadan. “Bak, üzerinde bir yaprak var. Üzerinden zaman geçmiş.”

Kalbim hâlâ deli gibi atıyordu; Olivia’nın gri değil, beyaz bir kurda dönüştüğünü kendime hatırlatmam gerekti. Ve Sam de insan bedeninde güvendeydi. Bu kurt ikisi de olamazdı.

Yine de Beck olabilir. Benim için sadece Olivia ve Sam önemliydi fakat Beck, Sam için değerliydi ve o gri bir kurttu.

Lütfen Beck olma.

Isabel yanımda ayakta dururken ben zorlukla yutkunarak kurdun yanına çömeldim ve yaprakları kenara ittim. Kurdun yüzünü kısmen gizleyen yaprağı dikkatle alırken, eldivenlerime rağmen sert tüylerini hissettim. Avcumu kaldırdıktan sonra gri, siyah ve beyaz tüylerin yavaşça hareket edişini izledim. Bana yakın taraftaki yarı kapalı gözü nazikçe açtım. Kurtlarınkine hiç benzemeyen donuk gri bir göz boşluğa bakıyordu. Beck’in gözleri olamazdı. Rahatlayarak geri çekildim ve dönüp Isabel’e baktım.

Ben, “Kim olduğunu merak ettim,” dediğim anda, “Acaba onu ne öldürdü?” diye sordu Isabel.

Ellerimi kurdun vücudunda dolaştırdım; hayvan yan yatmış, ön bacaklarını birbirinin üzerine atmıştı; arka bacakları da aynı şekilde duruyordu ve kuyruğu yarıya indirilmiş bayrak gibi arkasına uzanıyordu. Dudağımı ısırdım. “Hiç kan görmüyorum.”

“Çevirsene,” diye önerdi Isabel.

Kurdun bacaklarını tutarak nazikçe diğer tarafa çevirdim. Vücudu tam olarak kaskatı değildi; yüzüne düşmüş yaprağa rağmen öleli uzun zaman olmamıştı. İğrenç bir keşfin beklentisiyle yüzümü buruşturdum ama diğer tarafında da gözle görülür bir yara yoktu.

“Belki de yaşlanmıştır,” dedim. Arkadaşım Rachel’la ilk tanıştığımızda bir köpeği vardı: Yaştan dolayı burnu kar beyazı olmuş, yaşlı bir golden retriever.

“Kurt yaşlı gibi görünmüyor,” dedi Isabel.

“Sam kurtların dönüşmeyi bıraktıktan yaklaşık on beş yıl sonra ölebildiklerini söylemişti,” dedim. “Belki de böyle bir şey olmuştur.”

Üzerinde beyaz tüyler görüp göremeyeceğimi anlamak için kurdun burnunu kaldırdım. O sırada Isabel’in tiksinti dolu sesini duydum ve bir an sonra nedenini anladım. Kurdun burnunda kurumuş kan vardı; avladığı bir hayvanın kanı olabileceğini sandım ama sonra çenesinin dayandığı zeminin de kan içinde olduğunu gördüm. Bu kurdun kendi kanıydı.

Midemin bulandığını hissederek yine yutkundum. Ancak Isabel’in zayıf biri olduğumu düşünmesini istemediğim için, “Bir arabanın altında kalmış, sonra da buraya gelmiş olabilir mi?” dedim.

Isabel boğazından tiksinti ya da küçümseme yansıtan bir ses çıkardı. “Hayır. Burnuna baksana.”

Haklıydı; kurdun burun deliklerinin ikisinden de kan süzölmüş, dudaklarındakiyle birleşmişti.

Gözümü ondan ayıramıyordum. Isabel yanımda olmasa, orada ne kadar kalacağımı, yüzünde kurumuş kendi kanıyla ölmüş bu kurdun –kişinin– burnunu ellerimde tutarak ona bakacağımı bilmiyordum.

Neyse ki Isabel oradaydı. Bu yüzden kurdun yüzünü dikkatle tekrar yere bıraktım. Eldivenli parmaklarımdan biriyle yüzünün yan

tarafındaki pürüzsüz tüyleri okşadım. Nedense diğer kanlı tarafa tekrar bakmak istiyordum.

“Sence bir şeyi mi vardı?” diye sordum.

“Sen ne dersin?” diye karşılık verdi Isabel. Omuz silkti. “Sadece burnu kanamış da olabilir. Kurtların burnu kanar mı? Burnun kanadığında durduramazsan kan kaybından ölebilirsin.”

İçimde derin bir huzursuzluk vardı.

“Grace. Haydi. Kafa travması da geçirmiş olabilir. Belki de öldükten sonra hayvanlar didiklemiştir. Öğle yemeğinden önce düşünülebilecek daha bir sürü mide bulandırıcı şey de olabilir. Gerçek şu ki artık ölmüş. Nokta.”

Cansız gri göze baktım. “Belki de onu gömmeliyiz.”

“*Belki* de önce kahve içmeliyiz,” dedi Isabel.

Ayağa kalkarak dizlerimdeki toprağı silkeledim. Bir şeyi yarım bıraktığınızda hissedebileceğiniz bir huzursuzluk duyuyordum. Belki de Sam daha fazlasını bilebilirdi. “*Tamam,*” dedim olabildiğince rahat bir tavırla. “Gidip ısınalım ve ben de Sam’i arayayım. Sonra buraya gelip kendi bakabilir.”

“Dur,” dedi Isabel. Cep telefonunu çıkardı, kurda doğru tuttu ve cesedin fotoğrafını çekti. “Beyinlerimizi kullanmayı deneyelim. Teknolojiye hoş geldin, Grace.”

Telefonun ekranına baktım. Kurdun gerçekte kanlı olan yüzü, cep telefonunun objektifinden sıradan ve hasarsız görünüyordu. Kurdu kendi gözlerimle görmüş olmasam bir terslik olduğunu asla anlayamazdım.

YEDİNCİ BÖLÜM

• SAM •

On beş dakikadır Kenny'nin yerinde oturuyor, garsonun çiçekten çiçeğe konan arı gibi müşterilerin masaları arasında dolaşmasını izliyordum. O sırada Grace camın diğer tarafına tıkladı. Parlak mavi gökyüzünün önünde arkadan aydınlatılmış bir silüet gibi görünüyordu; sadece gülümserken beyaz dişlerini ve gönderdiği öpücüğü gördüm. Sonra Isabel'le birlikte lokantanın ön tarafına dolaştılar.

Biraz sonra burnu ve yanakları soğuktan kızarmış olan Grace, yanımdaki kırmızı çatlak yüzeyli koltuğa oturdu ve kötü kaygan deri döşemede gıcırdayarak kayd. Beni öpmeden önce yüzüme dokunacakken geri çekildim.

“Ne? Kötü mü kokuyorum?” diye sordu pek de rahatsız olmaya-
rak. Cep telefonuyla arabasının anahtarlarını masanın üzerine bıraktı
ve duvar dibindeki mönülere uzandı.

Ondan uzağa doğru eğilerek eldivenlerini işaret ettim. “Aslında kokuyorsun. Eldivenlerin o kurt gibi kokuyor. Kötü anlamda.”

“Beni desteklediğin için teşekkürler, kurt-insan,” dedi Isabel. Grace ona bir mönü verince Isabel başını iki yana salladı ve ekledi: “Bütün arabası ıslak köpek kokuyordu.”

Islak köpek yorumundan pek emin değildim. Evet, Grace'in eldivenlerindeki normal kurt kokusunu algılamıştım fakat başka bir şey daha vardı; hâlâ hassas olan koku duyumu rahatsız eden, sevimsiz bir şey.

"Tanrım," dedi Grace, "onları arabaya bırakırım. Birazdan kusacakmış gibi görünmenize gerek yok. Garson gelirse benim için kahve ve jambonlu bir şey isteyin, tamam mı?"

O gidince Isabel'le huzursuz bir sessizlikte oturduk. Fonda bir Motown şarkısı çalıyor, mutfaktan tabak çanak şingirtıları geliyordu. Ben tuzluğun şeker kutusuna yansıyan çarpık gölgesinin biçimini inceliyordum. Isabel de bluzunun kol ağzlarına ve masanın üzerindeki duruşlarına bakıyordu. "Bir kuş daha yapmışsın," dedi sonunda.

Beklerken peçeteyi katlayarak yaptığım turnayı elime aldım. Peçete tam bir kare olmadığı için iyi görünmüyordu. "Evet."

"Neden?"

Burnumu ovalayarak kurdun kokusundan kurtulmaya çalıştım. "Bilmiyorum. Bir Japon efsanesine göre, bin tane kâğıttan turna yaparsan bir dileğin gerçekleşirmiş."

Isabel'in daima kavisli olan kaşları gülümsemesini zalim gösteriyordu. "Bir dileğin mi var?"

"Hayır," dedim, Grace geri dönüp yanıma otururken. "Bütün dileklerim gerçekleşti bile."

"Ne diliyordun ki?" diye sordu Grace araya girerek.

"Seni öpmeyi," dedim. Bana doğru eğilerek boynunu uzattı ve ben de tenindeki kurt kokusunu hâlâ almıyormuşum gibi yaparak kulağının arkasına bir öpücük kondurdum. Isabel gözlerini kıstı ama dudakları hâlâ yukarı doğru kıvrıktı ve tepkimi gördüğünü biliyordum.

Garson gelip siparişimizi alırken başımı çevirdim. Grace kahve ve jambonlu bir şey istedi. Ben günün çorbasıyla bir fincan çay sipariş

ettim. Isabel sadece kahve istedi ve garson gittikten sonra küçük deri çantasından bir gevrek paketi çıkardı.

“Gıda alerjin mi var?” diye sordum.

“Taşra alerjim var,” dedi Isabel. “Yağ alerjim var. Eskiden yaşadığımız yerde gerçek kafeler vardı. Burada *panini* dediğimde herkes *çok yaşa* diyor.”

Grace gülerek peçete turnamı eline aldı ve kanatlarını oynattı. “Bir gün panini yemek için Duluth’a gideriz, Isabel. O zamana kadar jambon sana yeter.”

Isabel onunla pek hemfikir değilmiş gibi bir ifadeyle baktı. “*Yetmek* derken *selülit ve sivilce yapmaya yeter* anlamında söylüyorsan, elbette. Ee, Sam, şu leşle ilgili mesele nedir? Grace kurtların dönüşümleri sona erdikten sonra on beş yıl yaşadıklarını söylediğini dedi.”

“Tebrikler, Isabel,” diye mırıldandı Grace, *leş* kelimesine nasıl tepki verdiğimi görmek için bana yandan bir bakış atarken. Ama kurdun Beck, Paul ya da Ulrik olmadığını bana daha önce telefonda söylediğinden tepki vermedim.

Isabel kaygısızca omuz silkerek telefonunu açtı ve masanın üzerinden bana itti. “Bir numaralı görsel.”

Ben telefonu çevirirken masanın üzerinde görünmeyen kırın-tıların hışırtısı duyuldu. Ekrandaki kurdu görünce midem kasıldı. Öldüğü belliydi ama o kadar üzülmemiştim. Bu kurtla insanken tanışmamıştım.

“Sanırım haklısın,” dedim. “Çünkü bu kurdu sadece kurt olarak tanıdım. Yaşlılıktan ölmüş olmalı.”

“Ben bunun doğal bir ölüm olduğunu sanmıyorum,” dedi Grace. “Ayrıca burnunda hiç beyaz tüy yoktu.”

Omuzlarımı kaldırdım. “Ben sadece Beck’in bana anlattıklarını biliyorum. Yani bizim,” artık onlardan biri olmadığım için bu ifade

bana kendimi tuhaf hissettirmişti, “dönüşmeyi bıraktıktan sonra on ila on beş yıllık bir yaşam süremiz olduğunu söylemişti. Bir kurdun doğal ömrü kadar.”

“Kurdun burnundan kan süzölmüşü,” dedi Grace neredeyse öfkeli bir tavırla. Bunu söylemek onu rahatsız ediyor gibiydi.

Ekranı ileri geri yatırarak hayvanın burnuna baktım ama bulanık resimde şiddetli bir ölüme dair herhangi bir işaret göremiyordum.

“Çok fazla değildi,” dedi Grace çatık kaşlarını görünce. “Daha önce ölen kurtların yüzünde hiç kan görmüş müydün?”

Ben Beck’in evinde yaşarken ölen kurtları hatırlamaya çalıştım. Bulanık anılardı; ellerinde branda ve küreklerle Beck ve Paul, avazı çıktığı kadar bağırarak, “O İyi Bir Dosttu” diye şarkı söyleyen Ulrik. “Hiçbirini net hatırlamıyorum. Belki bu kurt başına darbe almıştır.” Kurt postunun arkasındaki kişiyi özellikle düşünmemeye çalışıyordum.

Garson siparişlerimizi getirip masaya bırakırken Grace başka bir şey söylemedi. Ben çayımı ve Isabel de kahvesini hazırlarken uzunca bir sessizlik oldu. Grace düşünceli gözlerle yemeğine bakıyordu.

“Bir taşra lokantasına göre kahveleri gerçekten iyi,” dedi Isabel. Bunu söylemeden önce garsonun duyup duyamayacağını kontrol etmeye bile gerek görmediğinin farkındaydım; onun bu katıksız duyarsızlığını izlemek aslında eğlenceliydi. Ancak diğer yandan, bakışlarıyla Isabel’e *Bazen seninle neden arkadaşlık ettiğimi bile bilmiyorum*, diyen Grace’in yanında oturduğum için seviniyordum.

“Eyvah,” dedim açılan kapıya bir bakış atarak. “İşte geliyor.”

Gelen Olivia’nın ağabeyi John Marx’tı.

Onunla konuşmak için sabırsızlandığımı söyleyemezdim ve ilk anda buna gerek kalmayacakmış gibi göründü çünkü John bizi görmemiş gibiydi. Doğruca tezgâha yaklaşarak bir tabure çekti ve

oturduğu yerde öne eğilerek dirseklerine yaslandı. Daha sipariş bile vermeden garson ona kahve getirdi.

“John çok seksi,” dedi Isabel, bunu sorun olarak görüyormuş gibi bir tavırla.

“Isabel,” diye tısladı Grace. “Duyarsızlık seviyeni biraz düşürsen?” Isabel dudaklarını büzdü. “Ne? Olivia ölmedi ki.”

“Ona gelip bizimle oturmasını teklif edeceğim,” dedi Grace.

“Ah, hayır, lütfen bunu yapma,” dedim. “Yalan söylememiz gerekecek ve ben bu konuda hiç başarılı değilim.”

“Ama ben iyiyim,” dedi Grace. “Çok zavallı görünüyor. Hemen dönerim.”

Bir dakika sonra John’la birlikte geri döndü ve yine yanıma oturdu. John masanın başında ayakta dururken biraz rahatsız gibi görünüyordu çünkü Isabel ona da yer açmak için kenara kaymakta hiç acele etmemişti.

“Ee, nasılsın?” diye sordu Grace anlayışlı bir tavırla, dirseklerini masaya dayarken. Sesindeki teşvik tonunu hayal etmiş olabilirdim ama sanmıyordum. Bu sesi daha önce de duymuştum; cevabını zaten bildiği ve bildiği şeyden hoşlandığı bir soru sorduğunda bu sesle konuşurdu.

John, bir kolunu pencere pervazına dayayarak oldukça kaba bir tavırla ondan uzak durmaya çalışır gibi oturan Isabel’e baktı. Sonra bana ve Grace’e döndü. “Olivia’dan bir e-posta aldım.”

“E-posta mı?” dedi Grace. Sesinde uygun miktarda umut, hayret ve duygusallık vardı; tam en iyi arkadaşının hâlâ hayatta olmasını uman acı içindeki bir kızıdan bekleneceği gibi. Ancak Grace, Olivia’nın hâlâ hayatta olduğunu zaten *biliyordu*.

Ona bir bakış attım.

Grace bana aldırmadı; hâlâ masum ve dikkatli gözlerle John'a bakıyordu. "Ne yazmış?"

"Duluth'ta olduğunu söylüyor. Yakında eve dönecekmiş!" John ellerini havaya kaldırdı. "Ne yapacağımı bilemedim. Annemle babama bunu nasıl yapabilir? Bir de yakında döneceğini söylüyor! Sanki arkadaşlarını ziyarete gitmiş de artık geri dönüyormuş gibi. Yani, buna gerçekten sevindim ama Grace, ona *çok* kızgınım."

Bu kadar çok şey itiraf ettiği için biraz şaşırmış gibi bir tavırla arkasına yaslandı. Kollarımı göğsümde kavuşturarak masaya yaslanırken Grace'in adını böylesine güçlü bir bağ duygusuyla söylediği için kıskanmamaya çalıştım. Sevginin insana hataları konusunda neler öğretebildiğini görmek ilginçti.

"Ama ne zaman?" diye sordu Grace. "Ne zaman geri döneceğini söylemiş mi?"

John omuz silkti. "Sadece 'yakında' demiş."

Grace'in gözleri parladı. "O halde, bu *yaşadığı* anlamına gelir!"

"Evet," dedi John ve onun da gözlerinin parladığını fark ettim. "Polisler bize çok fazla umutlanmamamızı söylemişti. Hayatta olup olmadığını bilmemek en kötüsüydü."

"Polislerden söz etmişken," dedi Isabel. "Onlara e-postayı gösterdin mi?"

Grace ona keyifsiz bir bakış attı ama John tekrar ona dönene kadar yüz ifadesi yine nazik bir ilgiye dönüşmüştü.

John suçlu gözlerle baktı. "Bana gerçek olmayabileceğini söylemelerini istemedim. Sanırım... sanırım göstereceğim. Çünkü izini sürebilirler, değil mi?"

"Evet," dedi Isabel, John yerine Grace'e bakarak. "Polislerin IP adreslerinin izini sürebildiğini duydum. Böylece mesajın gönderildiği

bölgeyi genel olarak bulabiliyorlarmış. Hatta belki burada, *Mercy Falls'ta* bile olabilir.”

Grace sert bir sesle araya girdi. “Yine de, Duluth ya da Minneapolis gibi büyük bir şehirdeki bir internet kafeden geliyorsa gerçekten yardımı olmaz.”

“Olivia’yı yaka paça buraya sürüklemek istediğimden gerçekten emin değilim,” dedi John. “Yani, neredeyse on sekiz yaşında ve aptal filan değil. Onu özliyorum fakat böyle çekip gitmesinin bir nedeni olmalı.”

Hepimiz ona baktık; sanırım hepimiz farklı nedenlerle. Ben John’ın sözlerinin, biraz bilgisizce de olsa, son derece anlayışlı olduğunu düşünüyordum. Isabel’in bakışları daha çok, *Sen salak mısın be?* diyordu. Grace’in bakışlarında hayranlık vardı.

“Çok iyi bir ağabeysin,” dedi Grace.

John kahve fincanına baktı. “Bilemiyorum. Her neyse, artık gitsem iyi olur. Okula gidiyordum.”

“Cumartesi günü dersin mi var?”

“Atölye çalışması,” dedi John. “Fazladan kredi kazanmak için. Evden çıkmamı sağlıyor.” Kahve için birkaç dolar bırakarak masadan kalktı. “Bunu garsona verir misiniz?”

“Tabii,” dedi Grace. “Görüşür müyüz?”

John başıyla onaylayarak uzaklaştı. O lokantadan çıkar çıkmaz, Isabel yine ortaya kayarak Grace’in yüzüne baktı.

“Vay canına, Grace, bana beyinsiz doğduğunu hiç söylememiştin,” dedi. “Çünkü böylesine aptalca bir şey yapabilmeni ancak bu şekilde açıklayabiliyorum.”

Ben böyle söylemezdim ama aynı şeyi düşünüyordum.

Grace baştan savan bir tavırla elini salladı. “Hah! Duluth’a son gittiğimde göndermiştim. Onlara biraz umut vermek istedim. Ve olası

bir cinayet/kaçırma olayı yerine neredeyse yasal bir kaçma girişimi olduğunu düşünürlerse, polislerin de onu aramaktan vazgeçeceğini düşündüm. Aklımı *kullanıyordum*.”

Isabel avcuna biraz gevrek döktü. “Eh, bence karışmasan iyi olur. Sam, ona karışmamasını söyle.”

Bunun düşüncesi bile beni huzursuz ediyordu ama kız arkadaşımın tarafını tuttum. “Grace çok akıllıdır.”

“Grace çok akıllıdır,” diye tekrarladı Grace, Isabel’e bakarak.

“Genel olarak,” diye ekledim.

“Belki de ona söylemeliyiz,” dedi Grace.

Isabel ve ben ona baktık.

“Ne? O Olivia’nın ağabeyi. Onu seviyor ve mutlu olmasını istiyor. Ayrıca bilimsel bir şeyse, bu kadar gizli tutulmasını anlamıyorum. Evet, dünyanın geneli bunu yanlış anlar ama aileler? Canavarca olmak yerine mantıklı bir şeyse, bence aileler daha iyi tepki verebilir.”

Bu düşüncenin içimde yarattığı dehşeti ifade edecek kelimeler bulamıyordum. *Neden* bu kadar güçlü bir tepki verdiğimden de emin değildim.

“Sam,” dedi Isabel ve o anda orada öylece oturmuş, bir parmağını yara izleriyle dolu bileklerimde dolaştırdığını fark ettim. Isabel, Grace’e döndü. “Grace, amacın Olivia’yı çeşitli deneylere maruz kalsın diye en yakın laboratuvara hapsedirmek değilse, bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca fikir. Üstelik John’ın böyle bir açıklamayı kaldıramayacak biri olduğu da açık.”

Bu en azından bana mantıklı gelmişti. Başımınla onayladım. “Bunu söylemek için doğru biri olduğunu sanmıyorum, Grace.”

“Sen Isabel’e söyledin!”

“Mecburduk,” dedim, Isabel üstünlük taslayamadan. “Zaten büyük bölümünü tahmin etmişti. Bence gerektiği kadar bilgi vere-

rek devam edelim.” Grace’in yüzünde çok rahatsız olduğunu belli eden o ifadesizlik belirmişti. “Ama hâlâ senin çok akıllı olduğunu düşünüyorum. Genel olarak.”

“Genel olarak,” diye tekrarladı Isabel. “Ben artık gidiyorum. Neredeyse masaya yapıştım.”

“Isabel,” dedim Isabel ayağa kalkarken. Masanın kenarında durarak bana sanki daha önce adını hiç söylememişim gibi baktı. “Onu gömeceğim. Kurdu. Toprak donmamışsa, belki bugün.”

“Acele etme,” dedi Isabel. “Bir yere gideceği yok.”

Grace bana doğru eğilirken burnuma yine çürük kokusu geldi. Keşke Isabel’in telefonundaki fotoğrafa daha dikkatli baksaydım. Kurdun ölümünün doğal olmasını diliyordum. Bir ömre yetecek kadar gizemle uğraşıyordum zaten.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

• SAM •

Bir insandım.

Kurdu gömdüğümün ertesi günü buz gibiydi ve Minnesota'da mart ayı bütün şiddetini gösteriyordu: Bir gün sıcaklık sıfıra tırmanıyor, ertesi gün eksi onlara düşüyordu. İki ay boyunca eksi on beşin üzerine çıkmamışken şimdi sıfıra ulaşması bile mucize gibiydi. İnsan bedenimdeyken hiç bu kadar soğuğa dayanmak zorunda kalmamıştım. Bugün en soğuk günlerden biriydi ve baharla ilgisi bile yoktu. Ağaçların diplerinde toplanmış parlak kırmızı kış meyveleri dışında, dünyada hiç renk kalmamış gibiydi. Nefesim önümde donuyor, gözlerim soğuktan kuruyordu. Havada kurtluk kokusu vardı ama ben insan bedenindeydim.

Bu bilgi beni hem heyecanlandırıyor hem de incitiyordu.

Bütün gün kitabevine sadece iki müşteri gelmişti. Vardiyam bittikten sonra ne yapacağımı düşündüm. Vardiyam Grace okuldan çıkmadan bittiğinde çoğu zaman Brisbane'lerin boş evine dönmek-tense bir kitap alıp mağazanın tavan arasında otururdum. Grace yanımda olmayınca, o ev sadece onu beklediğim bir yer oluyor ve içimi sızlatıyordu.

Bugün bu sızı işyerimde de sürüyordu. Bir şarkı yazmıştım. Şarkının bir kısmıydı sadece. *Hâlâ bir sır mıdır kimse umursamazsa / bilginin kendisi bir fark yaratmazsa / nefes aldığın şekilde yaşayışın ve hissedişin / hakkımda bildiğin şeyler bu kadarsa...* Daha doğrusu bir şarkı olma umudu vardı. Şimdi, elimde bir Roethke kitabıyla tezgâhın arkasına tünemişken, vardiyam sona ermek üzereydi ve Grace geç saate kadar okulda kalacaktı. Bakışlarım Roethke'nin kelimeleri yerine dışarıda yağan kara döndü: "*Karanlık, karanlık ışığım ve daha karanlık arzularım. Ruhum, sıcaktan delirmiş bir yaz sineği gibi pencerede vızıldayıp duruyor. Hangisiyim, hangisi?*" Kitabın sayfaları üzerinde duran parmaklarıma baktım; harika, paha biçilmez şeylerdi ve içindeki isimsiz özlem yüzünden suçluluk duydum.

Saat beşi gösteriyordu. Genellikle bu saatte ön kapıyı kilitler, tabelayı KAPALI – BİRAZDAN DÖNECEĞİM diye çevirir ve arka kapıdan çıkıp Volkswagen'ime yürürdüm.

Bu kez bunu yapmadım. Bu kez arka kapıyı kilitledim, gitarımın kutusunu aldım ve ön kapıdan çıktım. Eşikteki buzda biraz ayağım kaydı. Grace'in bir yandan beni ısıtırken bir yandan da –başarısız bir şekilde– seksi göstermesi için aldığı bereyi başıma geçirdim. Kaldırımın ortasına çıktım ve boş sokağa dökülen minik kar tanelerini izledim. Göz alabildiğine, her tarafta heykelleşmiş karlar uzanıyordu. Buz sarıktıkları mağazaların önünde sırttan bir canavarın dişlerini andırıyordu.

Gözlerim soğuktan acıyordu. Boştaki elimi öne uzatarak avcumu açtım ve tenimde eriyen kar tanelerini izledim.

Bu gerçek hayat değildi. Bu, bir pencereden izlenen hayattı. Televizyonda izlenen hayat. Bundan gizlenmediğim tek bir dönemi bile hatırlamıyordum.

Üşüyordum, avcumda kar birikmişti ve insandım.

Sonsuz, bana ait gelecek, daha önceki hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde önümde uzanıyordu.

Kazandığım bu kozmik piyango'nun etkisiyle bütün benliğim aniden mutlulukla dolarken yüzümde bir sırıltı belirdi. Her şeyimi riske atmış, karşılığında her şeyi kazanmıştım ve şimdi burada, bu dünyanın bir parçasıydım. Yüksek sesle gülerken, kar tanelerinden başka beni duyabilecek kimse yoktu. Kaldırımdan sıçrayarak karların arasına atladım. İnsan bedenimin gerçekliğiyle sarhoş olmuştum. Bir ömrü kışları bere takarak, yakamı kaldırarak, soğuktan burnum donarak ve yeni yıl gecesi geç saate kadar ayakta kalarak geçirecektim. Yoldaki lastik izlerinde kayarak sokakta dans edip, kar taneleri etrafıma düşerken gitar kutumu sallayarak daireler çizdim ve sonunda bir araba bana korna çaldı.

Sürücüye el sallayarak karşı kaldırıma fırlarken karşıma çıkan her parkmetrenin tepesindeki karları silkeledim. Pantolonumun paçaları ayakkabılarıma dolan kar yüzünden donmuş, parmaklarımı kızarıp uyuşmuştu ama hâlâ bu bedendeydim. Daima kendim olacaktım.

Soğuk ilginçliğini kaybedene kadar bloğun etrafında turladım ve arabamın yanına dönerek saatime baktım. Grace hâlâ derste olmalıydı ve evine gidip onun yerine ailesiyle karşılaşma riskini göze almak istemiyordum. O sohbetleri tanımlamak için huzursuzluk ifadesi yetmezdi. Grace'le ilişkimiz ne kadar gözler önüne serilirse ailesinin bana söyleyecek daha az şeyi kalıyordu. Benim de öyle. Bu yüzden, Beck'in evinin yolunu tuttum. Diğer kurtların dönüştüğünü sanmıyordum fakat en azından birkaç kitabımı alabilirdim. Grace'in kitaplığını dolduran gizem romanlarından pek hoşlanmıyordum.

Bu yüzden hava kararıırken ve Sınır Ormanı yolun kenarında uzanırken otobanı izleyerek sonunda Beck'in evine uzanan ıssız sokağa ulaştım.

Boş garaj yoluna girerek arabadan indim ve derin bir nefes aldım. Burada orman, Grace'in evinin arkasındakinden farklı kokuyordu; havada huş ağaçlarının keskin ve göl yakınındaki ıslak toprağın karmaşık kokuları vardı. Sürünün kokusunu algılayabiliyordum.

Alışkanlıkla arka kapıya yönelirken taze karlar botlarımın altında çıkırdıyor, kotumun paçalarına yapışıyordu. Evin duvarına doğru büyümüş çalıların üzerindeki karları parmaklarımla silkeleyerek arka tarafa dolaştım ve dönüşmek üzere olduğumu belli eden mide bulantısını bekledim ama yine gelmedi.

Arka kapının yanında bir an tereddüt ederek karlar altındaki arka bahçeye ve ormana baktım. Kapıdan ormana kadar uzanan alanda binlerce anım vardı.

Kapıya döndüğümde aralık durmadığını ama sımsıkı kapalı da olmadığını fark ettim; sadece rüzgârı dışarıda tutacak kadar çekilmişti. Tokmağa bakınca üzerinde kırmızı leke gördüm. Erken, çok erken dönüşen diğer kurtlardan biri olmalıydı. Yeni kurtlar arasında sadece biri bu kadar erken insan bedenine dönüşebilirdi ve yer karla kaplı olduğu için o bile insan bedenini korumayı umamazdı.

Kapıyı açarak, "Selam?" diye seslendim. Mutfaktan sesler geliyordu. Zemin karolarının üzerine bir şey sürtünüyormuş gibi bir sestir ve beni huzursuz etmişti. Bir kurda güven verecek ama bir insana delice gelmeyecek bir şeyler söylemeye çalıştım. "Her kimsen, ben buraya aidim."

Köşeyi dönerek loş mutfığa girdikten sonra burnuma göl suyunun kokusu gelince tezgâhın kenarında donup kaldım. Işığı açmak için tezgâhın üzerinden uzanırken sordum: "Kim var orada?"

Tezgâhın kenarından dışarı uzanan bir ayak –çıplak ve kirli bir insan ayağı– gördüm ve ayak seğirince ben de sıçradım. Tezgâhın diğer tarafına dolaştığımda, yan tarafının üzerinde kıvrılmış halde

yatarken şiddetle titreyen bir adam gördüm. Siyah saçları kurumuş çamurla diken diken olmuştu ve öne uzanmış kollarında ormanda korunmasızca dolaştığının kanıtı olan bir düzine küçük yara vardı. Kurt kokuyordu.

Mantıken, Beck'in önceki yıldan kalan yeni kurtlarından biri olması gerektiğini biliyordum. Ancak Beck'in onu özel olarak seçişini düşünürken tuhaf bir şekilde ürperdim ve o anda bu kişinin sürünün yepyeni bir üyesi olduğunu anladım; bu, çok uzun süreden sonra bir ilkti.

Yüzünü bana çevirdi ve acı çekmesine rağmen —o acıyı hatırlıyordum— yüzünde sakin bir ifade vardı. Ve tanıdık geliyordu. Elmacıkkemiklerinden çenesine uzanan sert hatlarda ve parlak yeşil gözlerinin dar biçiminde sinir bozucu ölçüde tanıdık gelen bir şey vardı; neredeyse adı dilimin ucundaydı. Daha normal şartlarda kesinlikle hatırlardım ama o anda sadece zihnimin derinliklerinde dolaşıyordu.

“Şimdi yine dönüşeceğim, değil mi?” diye sordu ve sesini duyunca afalladım; sadece beklediğimden daha yaşlı ve oldukça ciddi olan ses rengi değil, tonu da beni şaşırtmıştı. Omuzları şiddetle titremesine ve tırnakları kararmasına rağmen düzgün bir sesle konuşuyordu.

Başının yanına çömeldim ve bir şeyler söylemeye çalışırken kendimi babasının giysilerini giyen bir çocuk gibi hissettim. Daha önce bunu yeni bir kurda açıklayan kişi Beck olurdu, ben değil. “Evet, dönüşeceksin. Hava hâlâ çok soğuk. Bak... bir dahaki sefere dönüştüğünde, ormandaki kulübeyi bul...”

“Orayı gördüm,” dedi daha çok hırıltı gibi çıkan bir sesle.

“Orada ısıtıcı, yiyecek ve giysi var. Üzerinde SAM ya da ULRİK yazan kutuları dene; içlerinde üzerine uyacak bir şeyler bulursun.” Oysa aslında uyup uymayacaklarını bilmiyordum. Çocuğun bir

gladyatör gibi geniş omuzları ve kaslı bir vücudu vardı. “Burası kadar iyi değildir fakat seni dikenlerden korur.”

Parlak gözleriyle bana baktı ve o gözlerdeki alaycı bakışları görünce, bana yaraların onu rahatsız ettiğini düşünmemi gerektirecek bir neden vermediğini fark ettim. “Tüyo için teşekkürler,” deyince daha fazla konuşmadım.

Beck bana dönüştürdüğü üç yeni kurdun sürüye katıldığını ve nasıl bir şeyle karşı karşıya olduklarını bilerek bu kararı verdiklerini söylemişti. Ne türde bir insanın böyle bir hayatı seçeceğini daha önce hiç düşünmemiştim. Her yılın giderek daha büyük bölümünü kurt bedeninde geçirerek, sonunda bir daha insan olamayacağını bilerek bunu kabul eden biri. Aslında bir tür intihardı ve bu kelimeyi düşünür düşünmez, çocuğa bambaşka bir gözle bakmaya başladım. Yeni sürü üyesi hâlâ kontrollü –hatta beklentili– bir yüz ifadesiyle yerde kıvranırken, bedeni bir kurdunkine dönüşmeden önce kollarındaki eski yara izlerini görmeye ancak zamanım oldu.

Loş ışıkta kahverengimsi görünen kurt mutfaktaki insan ortamından karlı ormana kaçabilsin diye aceleyle arka kapıyı açmaya koştum. Ne var ki, diğerlerinin yapacağı gibi kapıdan fırlayıp gitmedi. Kurt bedeninde olsam ben de oradan giderdim. Oysa bu kurt başını eğerek yavaşça yanıma geldi ve bir an duraksayarak yeşil gözleriyle gözlerime baktı. Bakışlarımı kaçırmadım, o da sonunda kapıdan çıktı. Arka bahçede bir kez daha durarak döndü ve beni yine baştan aşağı süzdü.

Yeni kurt gittikten uzun süre sonra görüntüsünü hatırladım: Dirseklerindeki delik izleri, bakışlarındaki kibir, yabancı gelmeyen yüzü.

Zemin karolarının üzerindeki kanı ve toprağı temizlemek için mutfığa geri dönerken yerde duran yedek anahtarları gördüm. Onu arka kapının yanındaki gizli yerine geri koydum.

Bunu yaparken izlendiğimi hissettim ve ormanın kenarında yeni kurdu görmeyi bekleyerek dönüp baktım ama onun yerine karşımda bakışlarını üzerime dikmiş, iriyarı, gri bir kurt vardı ve enteresan bir şekilde tanıdık geliyordu.

“Beck,” diye fısıldadım. Kıpırdamıyordu ama burun delikleri benim aldığım kokuyu alırken hızla açılıp kapanıyordu: Yeni kurt. “Beck, bize ne getirdin?”

DOKUZUNCU BÖLÜM

• ISABEL •

Dersten sonra bir öğrenci kolu toplantısına kaldım. Toplantı inanılmayacak kadar sıkıcıydı ve Mercy Falls Lisesi'nin kendini nasıl düzenlemeye karar verdiği umurunda bile değildi fakat hem beni evden uzak tutuyor hem de yüzümde sessiz kibrim, ulaşılmazlığım ve siyaha boyanmış gözlerimle arka taraflarda oturmama olanak tanıyordu. Etrafımda gözlerini benim gibi boyanmış her zamanki kızlar toplanmıştı ve onlar da ulaşılmaz görünüyordu ama elbette ki bu ulaşılmaz *olmakla* aynı şey değildi.

Mercy Falls büyüklüğünde bir kasabada popüler olmak son derece kolaydı. Sadece eşi bulunmaz biri olduğunuza inanmanız, öyle olmanız için yeterliydi. Popülerliğin tam zamanlı bir kariyer olduğu San Diego'ya hiç benzemiyordu. Bu toplantıya katılmanın etkileri –Isabel Culpeper markasının bir saatlik reklamı– bir hafta sürerdi.

Ama sonunda evime dönmek zorunda kaldım. Neyse ki annem ve babamın arabalarının ikisi de evin önündeydi. Mutluluktan havalara uçtum. Garaj yolunda cipimin içinde oturup okumam gereken Shakespeare kitabını açtım ve müziğin sesini, bastan dikiz aynasının titrediğini göreceğim kadar yükselttim. Yaklaşık on dakika sonra

annemin silueti pencerelerden birinde belirdi ve abartılı bir hareketle içeri girmemi işaret etti.

Demek akşamımız başlamıştı.

Paslanmaz çeliğin hâkim olduğu devasa mutfagımızda Culpeper Show bütün hızıyla sürüyordu.

Annem: “Komşuların dinlediğin şu çöp müziğe bayıldığına eminim. Duyabilecekleri kadar yüksek sesle çaldığın için teşekkürler.”

Babam: “Neredeydin?”

Annem: “Öğrenci kolu toplantısında.”

Babam: “Sana sormadım. Kızımıza sordum.”

Annem: “Thomas, kimin cevap verdiğinin önemi var mı?”

Babam: “Benimle konuşmasını sağlamak için kafasına tabanca dayamam gerekiyormuş gibi hissediyorum.”

Ben: “Bu bir seçenek mi?”

Şimdi ikisi de öfkeli gözlerle bana bakıyordu. Aslında Culpeper Show’a replik eklememe gerek yoktu; bensiz de gayet iyi gidiyordu ve bütün gece tekrarı vardı.

“Sana devlet okuluna gitmemesi gerektiğini söylemiştim,” dedi babam, anneme. Bu konuşmanın nereye gittiğini biliyordum. Annem şimdi, “Ben de sana Mercy Falls’a gelmememiz gerektiğini söylemiştim,” diyecekti ve sonra babam bir şeyler fırlatmaya başlayacak, sonunda da ayrı odalara giderek farklı alkol türleriyle avunacaklardı.

“Benim ödevim var,” dedim araya girerek. “Yukarı çıkıyorum. Gelecek hafta görüşürüz.”

Tam gitmek için dönerken babam, “Isabel, dur,” dedi.

Durdum.

“Jerry bana Lewis Brisbane’in kızıyla arkadaşlık ettiğini söyledi, bu doğru mu?”

Yüzündeki ifadeyi görmek için ona döndüm. Renksiz tezgâha yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Gömleği ve kravatu kırıksızdı ve bir kaşını kaldırmıştı. Ben de bir kaşımı kaldırdım. “Ne olmuş?”

“Benimle bu tonda konuşma,” dedi babam. “Sana bir soru sordum.”

“O zaman tamam. Evet. Grace’le arkadaşlık ediyorum.”

Yumruklarını tekrar tekrar sıkıp açarken kollarından birinde belirginleşen damarı gördüm. “Onun kurtlarla çok yakın olduğunu duydum.”

Sen neden söz ediyorsun? anlamında bir hareket yaptım.

“Onlara yiyecek verdiği söyleniyor. Onları buralarda çok sık görüyorum,” dedi. “Şüphe çekecek kadar tok ve bakımlı görünüyorlar. Artık biraz sayılarını azaltma zamanının geldiğini düşünüyorum.”

Bir an için düz düz birbirimize baktık. Ben onları benim beslediğimi bilip bilmediğini anlamaya çalışıyor ve karşısındakine bir şey söyletmek için kullandığı pasif agresif tavrı kopyalıyordum; o ise beni küçümsemeye çalışıyordu.

“Evet, baba,” dedim sonunda. “Gidip birkaç hayvan vursan iyi olur. Bu Jack’i geri getirir. İyi fikir. Grace’e onları biraz daha yakına çekmesini söyleyeyim mi?”

Annem olduğu yerde donup kalmış bir halde bana baktı: *Elinde Kadeh Tutan Kadın Portresi*. Babamsa bana vurmak istiyormuş gibi görünüyordu.

“Bitti mi?” diye sordum.

“Ah, neredeyse,” dedi babam. Döndü ve anneme anlamlı bir bakış attı; annemse henüz akmaya başlamamış yaşlarla dolan gözleriyle meşgul olduğundan görmedi.

Programın bu bölümündeki rolümün bittiğini düşündüğüm için onları mutfakta bırakarak çıktım. Babamın, “Hepsini öldüreceğim,” dediğini duydum. Annem ağlamaklı bir sesle karşılık verdi: “Ne yaparsan yap, Tom.”

Son. Muhtemelen kurtlara yiyecek vermeyi kesmem gerekiyordu.

Kurtlar eve yaklaştıkça, durum hepimiz için giderek daha tehlikeli hale geliyordu.

ONUNCU BÖLÜM

• GRACE •

Sam eve döndüğünde, Rachel'la yarım saattir parmesanlı tavuk yapmaya çalışıyorduk. Rachel tavuk parçalarını ekmeğe bulamayı beceremediği için, ona domates sosunu karıştırtıyordum ve ben de bu arada sayısız tavuk parçasını önce yumurtaya, sonra da eklemek kırıntısına batırıyordum. Rahatsız olmuş gibi görünmeye çalışıyordum ama aslında tekrarlanan hareketin rahatlatıcı bir etkisi vardı ve dokunsal unsurlar da içeriyordu: Parlak sarı yumurtanın tavuğun üzerinde yapış yapış dönüşü, tavuk sürtünürken birbirine çarpan ekmeğin kırıntılarının yumuşak hışırtısı.

Bir de şu sürekli baş ağrım olmasaydı. Yine de, yemek hazırlama süreci ve Rachel'in yanında olması, hem baş ağrımı hem de dışarıda kışın şiddetlendiği, lavabonun üzerindeki pencerenin dışında buzların sarktığı ve Sam'in hâlâ gelmediği gerçeğini unutmamda oldukça etkiliydi. Zihnimde aynı sloganı tekrarlayıp durmuştum. *Dönüşmeyecek. O artık iyileşti. Bitti.*

Rachel kalçasını kalçama vurdu ve müziğin sesini çalgıncasına açtığını o anda fark ettim. Şarkının ritmiyle kalçasını kalçama tekrar vurduktan sonra kollarını başının üzerine kaldırarak mutfağın

ortasında döndü. Çizgili tayt üzerine giydiği siyah elbisesi ve ikili atkuyruğu, gülünç etkiyi daha da artırıyordu.

“Rachel,” dedim ve bana bakarken dansını sürdürdü. “İşte bu yüzden yalnızsın.”

“Bununla hiçbir erkek başa çıkamaz,” dedi Rachel, çenesiyle kendini işaret ederek. Bir kez daha dönünce, koridor kapısında duran Sam’le burun burna geldi. Gürültülü bas ön kapının sesini duymamızı engellemiş olmalıydı. Onu görünce midem kasıldı; bu aynı anda rahatlamamın, gerginliğin ve beklentinin tuhaf bir bileşimi idi ve bu duygu hiç geçmiyor gibiydi.

Rachel, Sam’e arkasını dönmeden işaretparmaklarını uzatarak tuhaf bir dans hareketi yapmaya devam etti; insanların birbirine dokunmasına izin verilmeyen ellili yıllarda icat edilmiş bir figür gibiydi. “Selam, delikanlı!” diye bağırdı müziğin arasında. “İtalyan yemeği hazırlıyoruz!”

Elimde bir tavuk parçasıyla döndüm ve itiraz edercesine bir ses çıkardım. “Meslektaşım fazla iddialı konuştuğumu söylüyor,” dedi Rachel. “Grace’in İtalyan yemeği hazırlayışını izliyorum!”

Sam bana gülümsedi ve her zamanki hüzünlü ifadesiyle, “...” dedi.

Ekmek kırıntısıyla kaplı olmayan elimle radyoyu kısma çalıştım. “Ne?”

“Dedim ki ‘Ne yapıyorsun?’” diye tekrarladı Sam. “Sonra da ‘Selam, Rachel,’ dedim. Bir de, ‘Mutfağa girebilir miyim, Rachel?’”

Rachel abartılı bir reveransla Sam’in önünden çekildi ve Sam yanıma gelerek tezgâha yaslandı. Sarı kurtun gözleri kısılmıştı ve paltosunun hâlâ üzerinde olduğunu unutmuş gibiydi.

“Parmesanlı tavuk,” dedim.

Gözlerini kırıştırdı. “Ne?”

“Yaptığım şey bu. Sen neler yaptın?”

“Ben...” diye geveledi Sam, “dükkan daydım. Kitap okudum.” Rachel’a çabuk bir bakış attıktan sonra dudaklarını emdi. “Konuşamıyorum. Dışarıdan geldiğim için dudaklarım hâlâ soğuk. Bahar ne zaman gelecek?”

“Baharı unut,” dedi Rachel, “*akşam yemeği* ne zaman gelecek?”

Ekmeksiz tavuğu ona doğru salladım ve Sam arkasındaki tezgâha baktı. “Yardım edebilir miyim?” diye sordu.

“Sadece şu sekiz milyon parça tavuk göğsünü ekmeğe batırmayı bitirmem gerekiyor,” dedim. Başım zonklamaya başlıyordu ve pişmemiş tavuğun sadece görüntüsü bile artık beni rahatsız ediyordu. “Bir kilo tavuğu döverek ezince ne olduğunu düşünememişim.”

Sam nazikçe yanımdan geçerek ellerini yıkamak için lavaboya yaklaştı, sonra ellerini kurulamak için arkama uzanırken yanağını benimkine değdirdi. “Sen kızartırken beni geri kalanları ekmeğe batırayım. Bu işi kolaylaştırır mı?”

“Ben makarna için su kaynatayım,” dedi Rachel. “Bir şeyleri kaynatmakta üstüme yoktur.”

“Büyük tencere kilerde,” dedim.

Rachel küçük kilere girip tencere ve kapakları gürültüyle karıştırırken, Sam bana doğru eğilerek dudaklarını kulağıma yapıştırdı ve fısıldadı: “Bugün Beck’in yeni kurtlarından birini gördüm. Dönüşmüştü.”

Sözlerinin anlamını hemen kavrayamadım: *Yeni kurtlar*. Yani Olivia insan bedeninde miydi? Sam’in diğer kurtları bulmaya çalışması mı gerekecekti? Şimdi ne olacaktı?

Sertçe ona döndüm. Hâlâ o kadar yakın duruyorduk ki burunlarımız birbirine dayandı; onunki dışarıdan geldiği için hâlâ soğuktu. Gözlerindeki endişeyi gördüm.

“Hey, ben buradayken hareketlerinize dikkat edin,” dedi Rachel. “Bu çocuğu seviyorum ama onu öpmeni izlemek istemiyorum. Sevgilisi olmayan birinin yanında öpüşmek zalimlik. Sizin bir şeyler kızartmanız gerekmiyor muydu?”

Böylece yemek hazırlamayı bitirdik. Sam’in söyleyecek bir şeyleri olduğunu ve Rachel’in yanında söyleyemeyeceğini bilirken, acı verecek kadar uzun sürmüştü. Üstelik suçluluk duygusu süreci daha da uzatıyordu. Olivia, Rachel’in da arkadaşıydı. Olivia’nın yakında geri döneceğini bilse havalara uçardı ve sorularının ardı arkası kesilmezdi. Saate bakmamaya çalışıyordum; Rachel’in annesi onu sekizde alacaktı.

“Ah, selam, Rachel. Hımm, yemek.” Annem mutfığa dalarken paltosunu duvarın dibindeki sandalyelerden birine attı.

“Anne!” dedim sesimdeki şaşkınlığı gizlemeye gerek duymadan. “Eve neden bu kadar erken geldin?”

“Bana da yetecek kadar var mı? Stüdyoda bir şeyler yedim ama pek doyurmadı,” dedi annem. Hiç şüphem yoktu. Annem tam bir yemek canavarıydı; hiç durmadan hareket ettiği için kalori yakma bölümü mükemmel çalışıyordu. Dönünce Sam’i gördü. Sesinde bilgiç ve o kadar da sevimli olmayan bir ton belirdi. “Ah. Selam, Sam. Yine mi buradasın?”

Sam’in yanakları kızardı.

“Neredeyse burada yaşıyorsun,” diye devam etti annem. Dönüp bana baktı. Bir şeyler ima etmiş olmalıydı ama kaçırmıştım. Oysa Sam ne demek istendiğini anlamış gibi ikimize de arkasını döndü.

Annem bir zamanlar Sam’den gerçekten hoşlanıyordu. Hatta anaç bir tavırla onunla flört bile etmişti ve şarkı söyleyip bir portre için poz vermesini istemişti. Ancak o zamanlar Sam sadece görüştüğüm bir çocuktu. Şimdi Sam’in kalıcı olduğu netleşirken, annemin dost canlısı tavırları silinmişti ve benimle sessizlik diliyle iletişim

kuruyordu. Cümleler arasındaki sessizlikler, kelimelerden daha fazla bilgi veriyordu.

Dişlerimi sıktım. “Makarna yesene, anne. Bu gece daha çalışacak mısın?”

“Ayakaltından çekilmemi mi istiyorsunuz?” diye sordu annem. “Yukarı çıkabilirim.” Çatalıyla başıma hafifçe vurdu. “Bana öyle öfkeli gözlerle bakmana gerek yok, Grace. Anlıyorum. Sonra görüşürüz, Rachel.”

“Öfkeli gözlerle bakmıyordum,” dedim annem paltosunu asmaya gittikten sonra. Olan bitenler ağzımın tadını kaçırmıştı.

“Bakmadın,” dedi Sam hüznünlü bir tavrıyla. “Sadece suçluluk duyuyor.” Omuzları sarkık, yüzü düşünceliydi; o sabah taşımadığı bir ağırlığı taşıyormuş gibiydi. Aniden doğru kararı verdiğinden hiç şüphe duyup duymadığını merak ettim; riske değip değmediğini. Benim doğru kararı verdiğini düşündüğümü bilmesini istiyordum. Bunu çatılardan haykırabileceğimi bilmesini istiyordum. İşte o zaman Rachel’a gerçekleri söylemeye karar verdim.

“Gidip arabayı çeksen iyi olur,” dedim Sam’e. Annem üst kat-taki stüdyosunun zemininden düşüncelerini okuyabilirmiş gibi Sam tavana baktı. Sonra Rachel’a döndü. Sonra yüzünde söze dökmediği bir soruyla bana baktı: *Ona gerçekten anlatacak mısın?* Omuz silktim.

Rachel şaşkın gözlerle bana baktı. *Beklersen açıklayacağım* anlamında bir hareket yaptım. Sam içeri geçip üst kata doğru seslendi: “Sonra görüşürüz, Bayan Brisbane!”

Uzun bir sessizlik oldu. Ardından annemin sinirli sesi duyuldu: “Hoşça kal.”

Sam mutfığa geri döndü. Suçluluk duyduğunu söylemedi ama söylemesine gerek yoktu. Yüzünden okunuyordu. Tereddütlü bir tavrıyla konuştu: “Sen gidene kadar dönmezsem, Rach, sonra görüşürüz.”

“Dönmek mi?” dedi Rachel şaşkınlıkla, Sam arabasının anahtarlarını şingirdatarak ön kapıdan çıkarken. “‘Dönmek’ derken ne demek istedi? Arabasıyla ne yapıyor? Bir dakika... o *burada* mı kalıyordu?”

“*Şışt!*” dedim telaşla, koridora bir bakış atarken. Rachel’ı dirseğinden tutarak mutfağın köşesine doğru sürükledim ve hemen bırakarak parmaklarıma baktım. “Vay canına, Rachel, tenin çok soğuk.”

“Hayır, sen yanıyorsun,” diye düzeltti. “Burada neler oluyor? Siz... yatıyor musunuz yoksa?”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. “Öyle değil. Sadece...”

Rachel düşüncemi nasıl tamamlayacağımı görmeyi beklemedi. “Tanrım, inanamıyorum... Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum, Grace! Sadece *ne?* Siz ne *yapıyorsunuz?* Hayır, dur, sen söyleme!”

“*Şışt,*” diye uyardım tekrar, yüksek sesle konuşmamasına rağmen. “Sadece uyuyoruz. Hepsi bu. Evet, kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama ben sadece...” Açıklayabilmek için doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. Konu sadece Sam’i kaybedebilecek olmam ve onu yakınımda tutmak istemem değildi. Tutkuyla ilgili değildi. Kalp atışlarının yavaşlayarak benimkine uyum sağlaması için Sam’in göğsünü sırtıma yapıştırarak uyumak istememdi. Büyümek ve bana sarılan kollarını hissetmek, uyurken onun kokusunu içime çekmek, nefesini dinlemek... Bu ev demekti ve günün sonunda istediğim her şeydi. Uyanıkken onunla birlikte olmak gibi değildi ama bunları Rachel’a nasıl anlatabileceğimi bilmiyordum. Ona neden söylemek istediğimi de merak ediyordum. “Açıklayabileceğimden emin değilim. O yanımdayken uyumak farklı geliyor.”

“Öyle olduğundan eminim,” dedi Rachel gözlerini iri iri açarak.

“Rachel,” dedim.

“Pardon, pardon. Mantıklı davranmaya çalışıyorum fakat en yakın arkadaşım az önce bana ailesinin bilgisi olmadan her gecesini

erkek arkadaşıyla birlikte geçirdiğini söylüyor. Yani buraya gizlice mi giriyor? Delikanlı'yı yoldan çıkarmışsın!"

"Yanlış bir şey yaptığımı mı düşünüyorsun?" diye sordum, yüzümü biraz buruşturarak çünkü gerçekten Sam'i yoldan çıkarmış olabilirdim.

Rachel bunu düşündü. "Bence son derece romantik."

Rahatlamayla neşe arasında gidip gelerek hafifçe güldüm. "Rachel, ona deli gibi âşığım." Ama söylediğimde kulağa *gerçek* gibi gelmiyordu. Bir reklam gibi uydurma geliyordu çünkü hissettiklerimin gerçekliğini ve derinliğini sesime yansıtamıyordum. "Kimseye söylemeyeceğine yemin eder misin?"

"Kimseye söylemem. Genç âşıkları ayırmak istemem. Tanrım! Gerçekten genç âşıklar olduğunuza inanamıyorum."

İtirafıta bulunduğum için kalbim deli gibi atıyordu ama aynı zamanda iyi gelmişti; Rachel'dan gizlediğim sırlardan biri eksilmişti. Birkaç dakika sonra annem gelene kadar, ikimiz de bir hayli neşeliydik. Belki ona başka sırları da açıklamanın zamanı gelmişti.

• SAM •

Dışarıda hava eksi yedi dereceydi. Gökyüzünde düz, solgun bir tabak gibi duran Ay'ın parlak ışığında çıplak kollarımı göğsümde kavuşturdum ve çoraplarıma baktım. Grace'in annesinin mutfaktan çıkmasını bekliyordum. Buzlu Minnesota baharına kısık sesle küfrettim ama kelimeler karanlığın içinde beyaz dumanlar halinde kaybolup gitti. Bu soğukta titreyerek, el veya ayak parmaklarımı hissetmeden, gözlerim yanarak ve bir kurda dönüşmeden durmak tuhaftı.

Verandanın aralık sürgülü cam kapısından Grace'in sesi geliyordu; annesiyle benim hakkımda konuşuyordu. Annesi ertesi gece de gelip

gelmeyeceğimi merak ediyordu. Grace, erkek arkadaşlar böyle yaptığı için muhtemelen geleceğini düşünüyordu. Annesi bazı kişilerin biraz fazla hızlı gittiğimizi düşüneceklerini vurguladı. Grace buzdolabına kaldırmadan önce annesine biraz daha parmesanlı tavuk isteyip istemediğini sordu. Sesindeki sabırsızlığı duyabiliyordum fakat annesi mutfakta durduğu için beni dışarıda tutsak ettiğini bilmiyordu. Üzerimde kotum ve ince Beatles tişörtümle verandanın buz gibi zemin tahtalarında dururken, Grace'le evlenmenin ve aile baskısı olmadan Volkswagen'inin arka koltuğunda hippie hayatı yaşamının avantajlarını düşünüyordum. Dişlerim takırdamaya başlarken, el ve ayak parmaklarım uyuşurken, bu fikir hiç olmadığı kadar mantıklı görünüyordu.

"Yukarıda üstünde çalıştığın şeyi bana gösterir misin?" diye sorduğunu duydum Grace'in.

Annesi cevap verirken biraz şüphelenmiş gibiydi: "Peki."

"Gidip kazağımı alayım," dedi Grace. Verandanın cam kapısına yaklaştı ve bir eliyle mutfak masasının arkasından kazağını alırken, diğer eliyle sessizce kapının kilidini açtı. Dudak hareketleriyle bana, *Üzgünüm*, dedi. "Burası soğuk," dedi yüksek sesle.

Onlar mutfaktan çıktıktan sonra yirmiye kadar saydım ve içeri girdim. Soğuk yüzünden şiddetle titriyordum ama en azından hâlâ Sam'dim.

Tedavimin gerçek olduğuna dair bütün kanıtlar önümdeydi fakat ben hâlâ can alıcı noktayı bekliyordum.

• GRACE •

Odamda nihayet buluştuğumuzda Sam o kadar titriyordu ki kendi baş ağrımı tamamen unuttuverdim. Işığı açmadan yatak odası kapımı kapadım ve onun sesini izleyerek yatağa doğru yürüdüm.

“B-b-belki de yaşam tarzı tercihlerimizi tekrar düşünsek iyi olur,” diye fısıldadı dişleri takırdayarak. Yatağa girerek ona sarıldım. Parmaklarım kollarındaki diken diken olmuş tüylere değdi; bluzunun kumaşının üzerinden bile onları hissedebiliyordum.

Battaniyeyi başlarımızın üzerine çektim ve yüzümü buz gibi boynuna yapıştırdım. Yüksek sesle söylemek bencilce geldi: “Sensiz uyumak istemiyorum.”

Minicik bir top gibi büzüldü –ayakları çoraplarının üzerinden bile çıplak bacaklarına soğuk bir şekilde değişiyordu– ve mırıldandı: “B-ben de. A-ama bütün...” Kelimeleri birbirinin üzerine biniyordu; devam etmeden önce durup eliyle dudaklarını ısıtmak zorunda kaldı. “Bütün hayatımız önümüzde uzanıyor. Birlikte olmak için.”

“Bütün hayatımız, şu andan itibaren,” dedim. Kapının önünden babamın sesini duydum –ben odama girerken eve dönmüş olmalıydı– ve üst kattaki odalarına çıkarken annemle konuşuyorlardı. Bir an için istedikleri gibi gelip gidebilme özgürlüklerini kıskandım; ne okul, ne anne-baba ne de kurallar vardı. “Yani, eğer rahatsız oluyorsan burada kalmak zorunda değilsin. İstemiyorsan yani.” Duraksadım. “Sana bu kadar yapışmış gibi görünmek istemedim.”

Sam yüzünü bana doğru indirdi. Karanlıkta gözlerinin parıltısından başka bir şey göremiyordum. “Ben bundan asla sıkılmam. Sadece başının derde girmesini istemiyorum. Benden gitmemi istemek zorunda kalmamı istemiyorum. Yani işler çok zorlaşırsa.”

Elimle soğuk yanağına dokundum; hoşuma gitti. “Böylesine akıllı ve yetenekli biri için bazen inanılmayacak kadar aptal olabiliyorsun.” Vücudunu benimkine doğru bastırırken avcumun altındaki dudaklarının gülümseyerek kıvrıldığını hissettim.

“Ya sen yanıyorsun,” dedi Sam, “ya da ben gerçekten çok üşüdüm.”

“Ah, yanıyorum,” diye fısıldadım. “Hem de alev alev.”

Sam sessizce güldü; hafif, titrek bir sestti.

Aşağı uzanarak parmaklarımı parmaklarına kenetledim; parmakları biraz ısınana kadar ellerimizi vücutlarımızın arasında birleşmiş halde tuttuk.

“Bana yeni kurdu anlat,” dedim.

Sam yanımda kaskatı kesildi. “Onda bir terslik var. Benden korkmuyordu.”

“Bu tuhaf.”

“Nasıl birinin bir kurt olmayı seçeceğini merak ettim. Hepsi deli olmalı, Grace; Beck’in yeni kurtlarının hepsi. Böyle bir şeyi kim seçer ki?”

Şimdi kaskatı kesilme sırası bendeydi. Sam’in geçen yıl böyle yanımda yattığını ve onunla gidebilmek için benim de dönüşmeyi dilediğimi söylediğimi hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Hayır, sadece onunla gitmek için değil. Nasıl bir şey olduğunu hissetmek, kurtlardan biri olmak için; öylesine basit, sihirli ve doğal. Şimdi beyaz bir kurt bedeninde sürünün geri kalanıyla birlikte ağaçların arasında koşturan Olivia’yı düşündüm ve içim sızladı. “Belki de kurtları seviyorlardır,” dedim sonunda. “Ve eski hayatları o kadar iyi değildir.”

Sam’in vücudu tam yanımdaydı fakat elimi tutan eli gevşedi ve gözlerini kapadığını gördüm. Düşünceleri benden çok ama çok uzaklarda, ulaşılmaz bir yerdeydi. “Ben ona güvenmiyorum, Grace,” dedi sonunda. “Bu yeni kurtlardan bir yarar geleceğini sanmıyorum. Sadece... Keşke Beck bunu yapmasaydı. Keşke beklemeyi bilseydi.”

“Haydi uyu artık,” dedim ama uyumayacağını biliyordum. “Olabileceklerle ilgili endişelenme.”

Oysa bunu da yapmayacağını biliyordum.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

• GRACE •

“Yine mi geldin, Grace?”

Ben odasına girerken hemşire başını kaldırıp bana baktı. Masasının karşısında duran üç sandalye doluydu; uyuklayan bir öğrencinin başı gerçek olamayacak kadar utanç verici bir pozisyonda arkaya yatmıştı ve diğer iki çocuk kitap okuyordu. Bayan Sanders hayattan bunalan çocukların, odasında zaman geçirmesine izin vermesiyle ünlüydü ki başı zonklayan ve sadece oturmak isteyen biri içeri girip bütün sandalyelerin dolu olduğunu görene kadar bu hiç de sorun değildi.

Masasının önüne gelerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. Başımdaki zonklamanın ritmiyle içimden şarkı söylemek geliyordu. Elimle yüzümü sıvazladım –bu bana aniden ve güçlü bir şekilde Sam'i hatırlatan bir hareketti– ve “Sizi böylesine aptalca bir şey yüzünden tekrar rahatsız ettiğim için üzgünüm,” dedim, “ama baş ağrım beni öldürüyor.”

“Eh, gerçekten kötü görünüyorsun,” dedi Bayan Sanders. Yerinden kalkarak masasının arkasındaki sandalyeyi işaret etti. “Sen otur da, ben bir termometre getireyim. Suratın da kızarmış gibi.”

“Teşekkürler,” dedim minnettar bir tavırla ve kendisi yan odaya geçerken onun yerini aldım. Burada olmak tuhaftı. Sadece onun sandalyesinde, önümde açık duran fal oyunuyla değil, aynı zamanda hemşirenin odasında olmak da. Buraya ikinci gelişimdi ve son ziyaretimin üstünden sadece birkaç gün geçmişti. Daha önce birkaç kez kapının önünde Olivia’yı beklemiştim fakat floresan ışıkların altında gözlerimi kırıştırarak ve bana neler olduğunu merak ederek bir hasta gibi hiç gelmemiştim.

Bayan Sanders yanımda olmadığı için acıya dayanmak zorunda olmadığımı düşündüm ve baş ağrımın merkezine baskı yapmaya çalışarak burun kemiğimi sıktım. Son zamanlarda yaşadığım diğer baş ağrılarından farklı değildi; elmacıkkemiklerime yayılan, zonklayan bir acıydı. Daha fazlasını hissettiren baş ağrılarıydı: Burnumun akmaya başlamasını, öksürük tutmasını veya benzeri bir şey bekliyordum.

Bayan Sanders elinde bir termometreyle geri döndü ve hemen elimi yüzümden indirdim. “Aç bakalım, hayatım,” dedi. Başka zaman olsa komik gelirdi çünkü Bayan Sanders bana “hayatım” diyecek biri gibi görünmüyordu. “Hasta olacaktıysın gibi duruyor.”

Termometreyi dilimin altına yerleştirdim; plastik ucu ağzımda sivri ve kaygandı. Nadiren hastalandığımı söyleyecektim ama ağzımı açamıyordum. Üç dakika geçerken, Bayan Sanders sandalyede oturan iki çocukla dersler hakkında sohbet etti, sonra bana dönerek termometreyi ağzımdan çıkardı.

“Artık yüksek hızlı termometreler yaptıklarını sanıyordum,” dedim.

“Pediatri için. Siz liseli canavarların ucuz olanları kullanacak sabrı olduğunu düşünüyorlar.” Termometreyi inceledi. “Biraz ateşin var. Hafif. Virüs kapmış olmalısın. Havalar bir ısınıp bir soğuduğu

için ortalıkta çok fazla virüs var. Seni almaya gelmesi için birini aramamı ister misin?”

Bir an okuldan kaçıp günün kalanını Sam’in kollarında geçirmeyi düşündüm. Ancak o çalışıyordu ve benim de kimya sınavım vardı; dolayısıyla iç çekerek gerçeği itiraf ettim: Gitmemi gerektirecek kadar hasta değildim. “Gün neredeyse bitti zaten. Ve sınavım var.”

Bayan Sanders yüzünü ekşitti. “Metin biri. Takdir ettim. Pekâlâ. Aslında ailene danışmadan bunu yapmamam gerekir ama...” Yanımda durarak çekmecelerinden birini açtı. İçinde bol miktarda bozuk para, arabasının anahtarları ve bir kutu parasetamol vardı. İki tableti avcuma koydu. “Bu ateşini düşürür ve muhtemelen baş ağrını da geçirir.”

“Teşekkürler,” dedim sandalyesini ona iade ederken. “Alınmayın ama gelecek hafta buraya tekrar gelmemeyi umuyorum.”

“Bu oda sosyal bir kültür merkezi!” dedi Bayan Sanders şaşırmış gibi yaparak. “Kendine iyi bak.”

Parasetamol tabletlerini ağzıma attım ve kapının yanındaki sebil-den aldığım suyla içtim. Sonra sınıfın yolunu tuttum. Baş ağrımı zar zor hissediyordum. Son ders biterken parasetamol etkisini gösterdi. Bayan Sanders muhtemelen haklıydı. Daha fazlasının olacağı hissi virüsten kaynaklanıyor olmalıydı.

Kendime hepsinin bundan ibaret olduğunu söylemeye çalıştım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

• COLE •

Şimdi insana dönüşmem gerektiğini sanmıyordum.

Sulusepken kar içime işliyordu; o kadar soğuktu ki yakıyordu. Parmaklarımın uçları sopa gibiydi; bir yere dokunduğumda hiçbir şey hissedemiyordum. Donmuş zeminde ne zamandır yattığımı bilmiyordum fakat karların sırtımda erimeye başlamasına yetecek kadar uzun bir süreydi.

Ayakta duramayacak kadar şiddetli titriyordum ve neden yine insan bedenine döndüğümü anlamaya çalışırken ayaklarımın üzerinde dengesizce sallanıyordum. Daha önce sadece sıcak günlerde insana dönüşmüştüm ve oldukça kısa sürmüştü. Bu buz gibi bir geceydi; yapraksız ağaçların üzerinde turuncu parıldayan güneşe bakılırsa, akşamın altısı ya da yedisi olmalıydı.

Durumumun istikrarsızlığını düşünecek zamanım yoktu. Soğuktan titriyordum fakat mide bulantısı ya da tenimde kurda dönüşmek üzere olduğumu belli eden bir büzülme hissetmiyordum. En azından şimdilik bu bedende hapsoldüğümü biliyordum. Yani bir barınak bulmam gerekiyordu; çırlıçıplaktım ve soğuktan donmaya niyetim yoktu. Kaybetmemeyi tercih edeceğim çok fazla uzantım vardı.

Kollarımı vücuduma sararak çevreme bakındım. Arkamdaki gölün yüzeyinde parlak ışık yansımaları vardı. Önümdeki loş ormana kısık gözlerle baktım ve gölü izleyen heykelle diğer tarafındaki beton bankları gördüm. Bu, daha önce gördüğüm dev gibi eve yürüme mesafesinde olduğum anlamına geliyordu.

Dolayısıyla artık bir hedefim vardı. Evin boş olmasını umuyordum.

Evin önünde hiç araba olmamasına bakılırsa şimdilik şans benden yanaydı.

“Lanet, lanet, lanet olsun,” diye mırıldandım arka kapıya bakarak yüzümü buruştururken; zemin çakıl taşlarıyla döşeliydi. Çıplak ayaklarımda ancak taşların soğuk tenimi kestiğini hissetmeme izin verecek kadar sinir kalmış gibiydi. Artık öncekine, sadece Cole olduğum zamana oranla daha çabuk iyileşiyordum ama bu, taşların daha az acı vermesini sağlamıyordu.

Arka kapıyı denedim; kilitli değildi. Birilerinin gökten bana gülümsediği kesindi. Bir teşekkür kartı göndermeliydim. Kapıyı açarak barbekü sosu gibi kokan tıkiş tıkiş antreye girdim. Bir an olduğum yerde titreyerek ve barbekünün anısıyla felç olmuş halde kalakaldım. Midem –karnım son kez insan bedenime döndüğümünden daha düz ve daha sertti– gurulduyordu ve kısa, çok kısa bir an için mutfığı bulup biraz yiyecek çalmayı düşündüm.

Bir şeyi o kadar çok isteme fikriyle dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Sonra acı verecek ölçüde üşümüş ayaklarım bana neden burada olduğumu hatırlattı. Önce yiyecek bir şeyler bulmalıydim. Sonra karnımı doyurmalıydim. Antreden çıkınca kendimi loş bir koridorda buldum.

Ev dışarıdan görüldüğü kadar büyüktü ve dekorasyon dergilerine model olabilecek gibi görünüyordu. Duvarlara asılmış her şey son derece düzenli ve estetik bir tarzda asimetrikti. Muhtemelen “leylak”

olarak adlandırılan tertemiz bir halı beni sessizce ahşap zeminli koridora çıkardı. Ortalıkta kimse olmadığından emin olmak için arkama bakarken, sanatsal bir anlayışla düzenlenmiş kuru dalların uzandığı pahalı görünümlü bir vazoya çarpıp devirmekten son anda kurtuldum. Burada gerçek insanların yaşayıp yaşamadığını merak ettim.

Daha da önemlisi, burada beden ölçüleri benimkine yakın biri var mıydı?

Koridorda ilerleyince tereddüt ettim. Loş koridor sola doğru uzanıyordu. Sağ tarafımda gotik korku filmlerindeki cinayet sahnelerini hatırlatan dev gibi, koyu ahşaptan bir merdiven yükseliyordu. Mantiğimla başa çıkmaya çalışarak üst kata çıkmaya karar verdim. Minnesota'da yaşayan zengin bir adam olsam, yatak odam üst katta olurdu çünkü ısı yükselirdi.

Merdivenden çıkınca bir tarafı alt kattaki merdivene açılan bir koridora ulaştım. Ayak parmaklarımla uyusukluğu yavaş yavaş geçerken yemyeşil halının tüylerini hissettim. Acı iyi bir şeydi. Vücudumda hâlâ kan dolaşımı olduğunu gösteriyordu.

“Kıpırdama.”

Bir kadın sesiyle olduğum yerde donup kaldım. Evinin ortasında bir adam çırılçıplak durmasına rağmen sesi korkmuş gibi çıkmadığından, muhtemelen elinde bana doğrulttuğu bir tüfek olduğunu düşündüm. Kalbimin normal bir hızla attığını belli belirsiz farkındaydım; Tanrım, adrenalini özlüyordum.

Ona döndüm.

Bir kızdı. Tehlikeli tarzda, muhteşem bir güzelliği vardı ve kaküllü sarı saçlarının arkasından mavi gözleri kısmen görünüyordu. Omuzlarının duruşu, güzelliğinin farkında olduğunu gösteriyordu. Beni baştan aşağı süzerken, yargılanıyormuşum ve birazdan hükmüm verilecekmış gibi hissettim.

Gülümsemeye çalıştım. “Selam. Özür dilerim. Çıplığım.”

“Tanıştığımıza sevindim. Adım Isabel,” dedi. “Evimde ne işin var?”

Aslında bu sorunun bir cevabı yoktu.

Altımızda bir kapının kapandığını duydum ve Isabel’le aynı anda irkilerek sese doğru baktık. Kısa bir an kalbimin göğsümden fırlayacağını sandım ve korktuğum, çok uzun bir süre boyunca hiçbir şey hissetmedikten sonra *bir şey* hissettiğim için şaşırdım.

Kıpırdayamıyordum.

“Ah, *Tanrım!*” Merdivenin dibinde bir kadın belirmiş, balkonun tırabzanından doğruca bana bakıyordu. Bakışlarını Isabel’e çevirdi. “Ah, Tanrım. Bu da n...”

İki kuşak güzel kadın tarafından öldürülecektim. Hem de çıplak bir halde.

“*Anne,*” diye çıkıştı Isabel, annesinin sözünü keserek. “Bakmasan diyorum? Bu sapıklık.”

Hem annesi hem de ben ona gözlerimizi kırıştıtararak baktık.

Isabel bana yaklaştı ve tırabzanın üzerinden eğilerek annesine baktı. “Biraz mahremiyetimize saygı göstersen?” diye bağırdı.

Bu annesini kendine getirdi. Kadın daha da yüksek bir sesle bağırarak karşılık verdi. “Isabel Rosemary Culpeper, bana *çıplak* bir çocuğun bu evde ne aradığını söyler misin?”

“Ne olduğunu *sanıyorsun?*” diye karşılık verdi Isabel. “Bu evde çıplak bir çocukla ne yapıyor olabilirim? Dr. Carrotnose bana ilgi göstermemeye devam ettiğiniz takdirde tuhaf şeyler yapabileceğim konusunda seni uyarmamış mıydı? Eh, al işte, anne! Şimdi yapıyorum! Sen bakmaya devam et! Umarım hoşuna gitmiştir! Doktorun söylediklerini dinlemeye tenezzül etmeyeceksen bizi terapiye neden götürdüğünü anlamıyorum. Haydi, kendi hataların için beni cezalandır!”

“Bebeğim,” dedi annesi, daha sakın bir sesle. “Ama *bu...*”

“En azından bir sokak köşesinde dikilip kendimi satmıyorum!” diye çığlık attı Isabel. Bana döndüğünde yüzü bir anda yumuşadı. Milyon kat daha yumuşak bir sesle konuştu: “Kedi yavrusu, beni bu halde görmeni istemiyorum. Odaya geri dönsen iyi olur.”

Kendi hayatımda bir aktördüm.

Aşağıda Isabel’in annesi bir eliyle alnını ovalarken bana bakmamaya çalışıyordu. “Lütfen, sadece baban eve dönmeden üzerine bir şeyler geçirmesini söyle. Bu arada ben de gidip bir içki içeceğim. Onu bir daha görmek istemiyorum.”

Annesi dönüp giderken Isabel kolumu yakaladı –ellerini tenimde hissetmek beni şok etti– ve koridordan sürükleyerek bir kapıdan içeri soktu. Burası siyah beyaz karolarla döşenmiş bir banyoydu ve alanın büyük bölümünü dev gibi bir küvet kaplıyordu.

Isabel beni içeri o kadar sert itti ki neredeyse küvetin içine yuvarlanıyordum. Hemen sonra kapıyı üzerimize kapadı.

“Sen ne diye bu kadar erken insana dönüştün?” diye sordu.

“Ne olduğumu biliyor musun?” diye sordum. Aptalca bir soruydu.

“Lütfen,” dedi sesinde beni tahrik eden bir küçümsemeyle. Kimse –*hiç kimse*– benimle böyle konuşmamıştı. “Ya Sam’in sürüsündensin ya da köpek gibi kokan sıradan bir çıplak sapıksın.”

“Sam mi? Beck,” dedim.

“Beck değil. Artık Sam,” diye düzeltti Isabel. “Önemi yok. Asıl önemli olan, evimde çırlıçıplak dolaşıyorsun ve şu anda gerçekten bir kurt olman gerekiyor. Neden kurt bedeninde değilsin? Adın ne senin?”

Çılgınca bir an için neredeyse ona söyleyecektim.

• ISABEL •

Bir an yüzünde başka bir yerin etkisi ve kararsızlık belirdi; bu, onu tırabzanın yanında dururken bulduğumdan beri yüzünde gördüğüm ilk gerçek ifadeydi. Sonra kibirli ifadesi geri döndü ve “Cole,” dedi.

Bir hediye veriyormuş gibi.

“Eh, neden şu anda bir kurt değilsin, *Cole*?” diye karşılık verdim.

“Öyle olsam seninle tanışamayacağım için olabilir mi?” diye fikir yürüttü.

“İyi denemeydi,” dedim fakat gülümsememek için kendimi zor tuttum. Alışkanlıktan dolayı, birinin benimle flört ettiğini hemen anlardım. Ve kendisi son derece kibirli bir pislikti; konuşurken mahcup olmak yerine, uzanıp duş perdesinin demirini iki eliyle tuttu ve beni baştan aşağı süzerken vücudunu daha da açık bir şekilde gözlerimin önüne serdi.

“Annene neden yalan söyledin?” diye sordu Cole. “Kurda dönüşmüş sıradan bir emlak komisyoncusu olsam bunu yine de yaparmıydın?”

“Bundan şüpheliyim. Nezaket pek bana göre değildir.” Asıl bana göre olan, başının üzerine uzattığı kolları, gergin omuz kasları ve dümdüz karnıydı. Dudaklarındaki kibirli gülümsemeye bakmamaya çalıştım. “Bunu söylemişken, sana giyecek bir şeyler bulmamız gerek.”

Dudakları biraz daha kıvrıldı. “Eninde sonunda, değil mi?”

Ona iğrenç bir gülümsemeyle baktım. “Evet, şu ucubeyi örtelim.”

Dudaklarını sessiz bir *u* harfiyle büzdü. “Sertti.”

Omuz silktim. “Burada bekle ve kendine zarar vermemeye çalış. Ben hemen dönerim.”

Banyo kapısını kapayarak koridordan kardeşimin eski odasına yöneldim. Bir an kapının önünde tereddüt ettim ama sonra kapıyı açtım.

Öleli uzun zaman olduğu için artık bu odaya girmek bana yanlış gelmiyordu. Ayrıca, artık onun odasına da hiç benzemiyordu. Annem son terapistinin tavsiyesine uyarak kardeşimin birçok eşyasını kutulara doldurmuş, sonra şimdikinin tavsiyesiyle kutuları odada bırakmıştı. Spor malzemelerinin hepsi ve ev yapımı devasa ses sistemi kutulanmıştı. O iki şeyi kaldırınca, *Jack* diyecek hiçbir şey kalmamıştı zaten.

Karanlık odaya girdikten sonra yer lambasına doğru yürümeye çalışırken, bacağıma terapi kutularından birinin köşesine çarptım. Kısık sesle bir küfür savurdum, ışığı yaktım ve ilk kez ne yaptığımı düşündüm: Banyomda duran tamamen baş döndürücü bir kurtadam için giyecek bir şeyler bulmak amacıyla ölmüş kardeşimin eşyalarını karıştırıyordum; hem de anneme onunla yattığımı söyledikten sonra.

Belki de annem haklıydı ve terapiye ihtiyacım vardı.

Kutuların arasında yürüyerek dolabı açtım. Burnuma *Jack*'in kokusu geldi; aslında bir hayli iğrençti. Kısmen yıkanmış atletler, erkek şampuanı ve eski ayakkabılar. Bir an olduğum yerde donup kaldım ve asılmış giysilerin karanlık biçimlerine baktım. Sonra annemin aşağılardan gelen sesini ve bir şey düşürdüğünü duydum. O anda babam eve dönmeden *Cole*'u oradan çıkarmam gerektiğini hatırladım. Annem ona söylemezdi. Bu iyiydi. Eşyaların kırılıp dökülmesinden benim kadar o da hoşlanmıyordu.

Eskimiş bir kazak, bir tişört ve olabildiğince düzgün bir kot pantolon buldum. Memnun bir şekilde döndüğüm anda *Cole*'la burun burna geldim.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi olurken yine kısık sesle küftettim. Yüzü o kadar yakındı ki başımı biraz arkaya çekmem gerekmişti;

oldukça uzun boyluydu. Loş yer lambası yüzüne sert bir ışık vuruyor, bir Rembrandt portresi gibi gösteriyordu.

“Uzun sürdü,” dedi Cole, nezaketen bir adım geri çekilirken. “Silah almaya gelip gelmediğini merak ettim.”

Giysileri göğsüne ittim. “Pantolonu külotsuz giymen gerekecek.”

“Başka yolu var mı?” Tişörtle kazağı yatağın üzerine attı ve kotu giymek için yarı yarıya döndü. Üzerine biraz bol gelmişlerdi; pantolon belinin arkasında gözden kaybolurken kalça kemiklerinin gölgesini gördüm.

Tekrar bana dönerken çabucak başımı çevirdim fakat izlediğimi gördüğünü biliyordum. Kaşlarının o kibirli kalkıklığını yüzünden kazımak istiyordum. Tişörte uzandı ve katları açılınca bunun Jack’in en sevdiği Vikings tişörtü olduğunu gördüm; sağ alt ucunda önceki yıl garağı boyarken sürünmüş beyaz bir boya lekesi vardı. Tişörtü günler boyunca değiştirmeden giyerdi; ta ki sonunda koktuğunu kendisi bile itiraf edene kadar. O tişörtten nefret ediyordum.

Cole kolunu başının üzerine kaldırarak tişörtü giyerken aniden o tişörtü kardeşimden başka birinin üzerinde görmeye dayanamadığını fark ettim. Hiç düşünmeden kumaşı yakaladım ve Cole şaşkın bir yüzle bana bakarak donup kaldı.

İstedikimi belli etmek için tişörtün kumaşını çekiştirdim ve yüzünde hafiften meraklı bir ifadeyle ellerini gevşeterek tişörtü almama izin verdi. Tişörtü alınca neden geri aldığımı açıklamak istemediğim için onu öptüm. Sırtını duvara dayayarak onu öpmek, sırtışının biçimini kendi dudaklarımla hissetmek, Jack’in tişörtünü başka birinin ellerinde görmenin beni neden böylesine şiddetle rahatsız ettiğini açıklamaktan daha kolay geldi.

Üstelik iyi öpüşüyordu. Ellerini bana dokunmak için kaldırmamasına rağmen düz karnının ve kaburgalarının benimkilere yaslandı-

ğını hissettim. Bu kadar yakınken Sam'i ilk gördüğüm gece koktuğu gibi kokuyordu; çam ve kurt gibi. Cole'un dudaklarını benimkilere yapıştırışında öyle yoğun bir açlık vardı ki burada beni öperken, konuşurken olduğundan daha fazla kendisi olduğunu hissettim.

Geri çekildiğimde Cole olduğu yerde kaldı. Sırtını duvara dayamış, parmaklarını fermuarını hâlâ çekmediği kotun ceplerine takmış, başını yana yatırmıştı ve sadece beni inceliyordu. Onu tekrar öpmemeye çalışırken kalbim deli gibi atıyor, ellerim titriyordu ama hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Karnını saran teninde nabzının nasıl hafif ve yumuşak bir şekilde attığını görebiliyordum.

Benim kadar heyecanlandığını görünce aniden öfkeye kapıldım ve bir adım geri çekilerek Jack'in kazağını ona fırlattım. Kazak göğsüne değdiği anda elini kaldırarak yakaladı.

"O kadar kötü müydü?" diye sordu.

"Evet," dedim ellerimin titrediğini gizlemek için kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Elma yemeye çalışır gibi öpüşüyorsun."

Yalan söylediğimi anlayabiliyormuş gibi kaşları kalktı. "Rövanş ister misin?"

"Hiç sanmıyorum," dedim. Bir parmağımı kaşlarımdan birine bastırdım. "Bence artık gitsen iyi olur."

Nereye gideceğini sormasından korkuyordum fakat kazağı üzerine geçirip kotunun fermuarını kararlı bir tavırla çekti. "Muhtemelen haklısın."

Ayaklarının tabanlarının kötü şekilde kesildiğini görmeme rağmen ayakkabı istemedi ve ben de teklif etmedim. Kendimi ona açıklamamanın ağırlığı kelimeleri boğazıma düğümlüyordu; bu yüzden alt kata inip girdiği kapıya doğru yürümesine izin verdim.

Mutfak kapısının önünden geçerken bir an tereddüt ettiğini gördüm ve kaburgalarının benimkilere değişini hatırladım. Ona

yiyecek bir şeyler vermem gerektiğini biliyordum ama asıl istediğim şey, buradan mümkün olan en çabuk şekilde gitmesiydi. Kurtlar için dışarı bir kâse yemek bırakmak neden çok daha kolaydı?

Muhtemelen kurtlar kibirli bir tavırla sıırtmadığı için.

Arka antrede kapının yanında durarak yine kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Babam kurtları vurur,” dedim. “Bil diye söylüyorum. Yani evimizin arkasındaki ormandan uzak durman iyi olabilir.”

“Kafası çok fazla çalışmayan bir hayvana dönüştüğümde bunu hatırlamaya çalışırım,” dedi Cole. “Teşekkürfer.”

“Ben hizmet için yaşıyorum,” dedim kapıyı açarken. Karanlık geceden yanlamasına içeri süzülen sulusepken koluma yağdı.

Mahcubiyet ya da anlayış yansıtan bir ifade bekliyordum ama Cole yüzünde tuhaf, kararlı bir gülümsemeyle düz düz bana baktı. Sonra kapıyı kapatmak için tokmağı elimden alarak dışarı çıktı.

Kapı kapandıktan sonra bir an orada öylece durdum ve beni rahatsız etmesine neden izin verdiğimi bilemeden kısık sesle küfrettim. Sonra mutfığa girdim ve gördüğüm ilk şeyi –poşete konmuş bir somun ekmek– kaparak tekrar arka kapıya koştum.

Ne söyleyeceğimi zihnimde planlamıştım: *Başka bir şey bekleme* gibi bir şey. Ama kapıyı açtığımda çoktan gitmişti.

Evin arka tarafındaki ışığı yaktım. Loş sarı ışık donmuş bahçeye yayıldı ve ince sulusepken tabakasının üzerine tuhaf bir şekilde yansıdı. Kapıdan yaklaşık üç metre ötede, kotun ve lime lime olmuş kazağın yerde durduğunu gördüm.

Kulaklarım ve burnum soğuktan yanarken, yavaşça giysilerin yanına çömelerek biçimini inceledim. Kazağın kollarından biri uzaktaki çam ormanını işaret eder gibi uzanmıştı. Bakışlarımı kaldırdım ve gerçekten de orada olduğunu gördüm. Benden birkaç metre ötede gri-kahverengi bir kurt duruyor, Cole’un yeşil gözleriyle bana bakıyordu.

“Kardeşim öldü,” dedim ona.

Kurt kulağını kısmadı; sulusepken üzerine yağarak tüylerinde birikiyordu.

“Ben nazik biri değilim,” dedim.

Hâlâ kıpırdamıyordu. Cole’un gözleriyle ve o kurt yüzüyle uzlaşmaya çalışırken zihnimi zorluyordum.

Poşeti açarak ekmek dilimlerini ayaklarımın dibine yuvarladım. Hiç kıpırdamadı; sadece hayvan yüzündeki insan gözlerini kırpmadan düz düz baktı. “Ama berbat öpüştüğünü söylememeliydim,” diye ekledim soğuktan biraz titreyerek. Öpüşmemizle ilgili başka ne diyeceğimi bilemediğim için sustum.

Tekrar kapıya döndüm. İçeri girmeden önce giysileri katladım ve hava şartlarından korumak için kapının yanındaki boş kovayı üzerine kapadım. Onu gecenin karanlığında bırakarak uzaklaştım.

Kurt yüzündeki insan gözlerini hâlâ hatırlıyordum; hissettiğim kadar boş görünüyorlardı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

• SAM •

Annemi özlüyordum.

Bunu Grace'e açıklayamazdım çünkü annemi düşündüğünde görebildiği tek şeyin ailemin bileklerimde bıraktığı vahşi yara izleri olduğunu biliyordum. Bu doğruydı; dönüştüğüm minik canavarı öldürmeye çalışmalarının anısı zihnime öylesine derinden kazınmıştı ki bazen kafatasımı parçalayabilirmiş gibi hissediyordum; eski yaralar o kadar derine uzanıyordu ki bir küvete yaklaştığım her seferinde jiletleri tekrar hissediyordum.

Ancak annemle ilgili başka anılarım da vardı ve hiç beklemediğim zamanlarda çatlaklardan dışarı süzülüveriyorlardı. Kitaplarım boş ellerimden birkaç santim ötede dururken, Kırık Raf'ın tezgâhına yaslanmış halde pencereden dışarı, kasvetli akşama bakarken olduğu gibi. Okuduğum son kelimeler dudaklarımdaydı; beni tanıması mümkün olmadan benim hakkımda yazmış olan Mandelstam:

Ama kanımdan dolayı bir kurdum

Dışarıda güneşin son ışıkları park edilmiş arabaların köşelerini kehribar renginde aydınlatıyor ve sokaktaki su birikintilerini sıvı altınla dolduruyordu. Dükkân ise sona eren günün çoktan dışında, loş, boş ve yarı uykuda kalmıştı.

Kapanışa yirmi dakika vardı.

Bugün benim doğum günümdü.

Annemin doğum günlerimde bana kapkek yaptığını hatırlıyordum. Sadece üç kişi olduğumuz için asla pasta yapmazdı ve benim iştahım da kuş kadardı; dolayısıyla yemek konusunda bir hayli seçiciydim. Pasta daha yenemedi bayatları.

Bu yüzden annem kapkek yapardı. Bir yağ bıçağıyla kekin üzerine çabucak sürülen kremanın vanilya kokusu hâlâ burnumdaydı. Kendi başına sıradan bir şey olabilirdi fakat bu özel keklerin üzerinde bir mum olurdu. Minicik bir alev, altında titreyen erimiş mum ve parlak, güzel, özel bir şeye dönüşen küçük kek.

Söndürülmüş kibritin yanık kokusunu, alevin annemin gözlerinden yansıyışını, cılız bacaklarımla üstünde bağdaş kurduğum mutfak sandalyesi minderinin dokusunu hâlâ hatırlıyordum. Annemin bana ellerimi kucağıma koymamı söyleyişini ve keki önüme koyuşunu... Mumu kucağıma düşürebileceğimden korktuğu için tabağı tutmama izin vermezdi.

Ailem benimle ilgili daima dikkatli davranmıştı; ölmem gerektiğine karar verdikleri güne kadar.

Mağazada alnımı ellerime dayadım ve dirseklerimin arasında duran kitabın kıvrılmış köşesine baktım. Kapağın tek katmandan ibaret olmadığını, üzerinde koruyucu tabakası olan bir karton olduğunu ve en üstteki tabakanın soyularak kapağın köşesinin sararıp yıpranmasına sebep olduğunu görebiliyordum.

Annemin bana küçük kekler yapışını gerçekten hatırlıyor muydum, yoksa zihnimin okuduğum binlerce kitaptan birinden aldığı bir şey miydi? Boşluğu doldurmak için benimkinin üzerine yapıştırılmış başka bir anne figürü müydü?

Başımı kaldırmadan bakışlarımı kaldırdım ve bileklerimdeki yara izlerini göz seviyeme getirdim. Zayıf akşam ışığında damarlarım kollarımın şeffaf teninin altından görünüyordu fakat hafif mavi çattallar düzensiz yara izlerinin altında gözden kayboluyordu. Zihnimde pürüzsüz ve yarasız, hâlâ ailemin sevgisiyle korunan kollarımla küçük keki tabaktan almak için uzandım. Annem bana gülümsüyordu.

Doğum günün kutlu olsun.

Gözlerimi kapadım.

Dükkân kapısının zili beni irkiltene dek gözlerimi ne kadar kapalı tuttuğumu bilmiyordum. Gelen müşteriye kapadığınızı söyleyecektim ama Grace omzuyla kapıyı itip kapadıktan sonra olduğu yerde bana döndü. Bir elinde içecek tepsisi, diğerinde bir Subway poşeti vardı. İçeride başka bir ışık yanmış gibiydi; her yer daha parlak görünüyordu.

Ona yardım etmek için doğrulamayacak kadar şaşkındım ve bu aklıma geldiğinde, çoktan elindekileri tezgâha bırakmıştı bile. Tezgâhın arkasına gelip kollarını omuzlarıma attı ve kulağıma fısıldadı: “Doğum günün kutlu olsun.”

Kollarımı kollarından kurtararak beline sardım. Onu kendime bastırdım ve şaşkınlığımı gizleyerek yüzümü boynuna gömdüm. “Nereden bildin?”

“Dönüşmeden önce Beck bana söylemişti,” dedi Grace. “*Sen* söylemeliydin.” Yüzüme bakmak için geri çekildi. “Ne düşünüyordun? Ben içeri girdiğimde yani?”

“Sam olmayı,” dedim.

“Ne güzel bir şey,” dedi Grace. Sonra gülümsemesi giderek büyüdü; ta ki burunlarımız birbirine değene, kendim de gülümsediğimi hissedene kadar. Grace sonunda tezgâhın üzerine kitaplarımın etrafını saracak şekilde bıraktıklarını işaret etmek için geri çekildi. “Daha havalı bir şey olmadığı için üzgünüm. Mercy Falls’ta romantizme uygun bir yer yok ve olsaydı bile, şu sıralar pek param yok. Artık yiyebilir misin?”

Yanından geçerek ön kapıyı kilitledim ve tabelayı ters çevirdim. “Eh, kapanış saati. Onları alıp eve gitmek ya da yukarı çıkmak ister misin?”

Grace çatı katına çıkan bordo halı döşemeli merdivene baktı ve karar verdiğini anladım. “Güçlü kaslarınla içecekleri sen taşı,” dedi belirgin bir ironiyle. “Kırılmaz oldukları için ben de sandviçleri alayım.”

Giriş katının ışıklarını söndürdükten sonra elimde mukavva içecek tepsisiyle onun peşinden basamakları çıktım. Eğimli tavanlı loş çatı katına çıkarken ayaklarımız kalın halının üzerinde boğuk sesler çıkarıyordu. Attığımız her adımda, hatırladığım o doğum gününün çok daha üzerine çıkarak, daha gerçek bir şeye doğru yürüdüğümü hissediyordum.

“Bana ne getirdin?” diye sordum.

“Doğum günü sandvici,” diye cevap verdi Grace.

Alçak kitap rafında duran masa lambasını açtım; sekiz küçük ampul, gül renkli ışıkla üzerimizde rastgele desenler yaratırken iki kişilik eski kanepede Grace’in yanına oturdum.

Doğum günü sandvicimin içinde mayonezli rozbif vardı; Grace’inki de aynıydı. Kenarları üst üste gelecek şekilde kâğıtları aramıza yaydık ve Grace detone bir sesle “İyi ki Doğdun” şarkısını söyledi.

“*Ve daha nicelerine,*” diye ekledi yepyeni bir melodiyle.

“Ah, teşekkürler,” dedim. Çenesine dokundum ve bana gülümsedi.

Sandviçlerimizi bitirdikten sonra –eh, ben kendiminkini neredeyse bitirmiştim ve Grace de kendininkinin ekmeğini yemişti– paketlerini işaret etti. “Şu kâğıtları kaldır da sana hediyeni vereyim.”

Sırt çantasını kucağına alırken kaşlarımı kaldırarak ona baktım. “Bir şey almana gerek yoktu,” dedim. “Hediye almak bana saçma geliyor.”

“İçimden geldi,” dedi Grace. “Utangaçlık yüzünden lütfen mahvetme. Ayrıca, şu kâğıtlardan kurtul dedim!”

Başımı eğerek kâğıtları katlamaya başladım.

“Ah, sen ve şu turnaların!” İki sandviç kâğıdından daha düzgün olanı üzerinde Subway logosu olan büyük bir turna yapışımı izlerken güldü. “Bunlar neden bu kadar önemli?”

“Onları güzel zamanlar için yapardım. O anları hatırlamak için.” Subway turnasını ona doğru salladım; kırışık kanatları yukarı aşağı oynadı. “Bu turnanın geldiği yeri asla unutmayacağını biliyorsun.”

Grace onu inceledi. “Bence bu bir hayli yerinde bir varsayım.”

“Görev tamamlandı,” dedim kısık sesle ve turnayı kanepenin yanında yere bıraktım. Hediyesini verene kadar geçen süreyi uzattığımı biliyordum. Bana bir şey aldığını düşünmek içimde tuhaf hisler uyandırmıştı. Ama Grace vazgeçmeyecekti.

“Şimdi, gözlerini kapa,” dedi. Sesinde bir şey vardı: Heyecan. Umut. Beklenti. Sessizce dua ettim: *Lütfen aldığı şeyi seveyim*. Zihnimde mükemmel bir neşeyle parlayan bir yüz hayal ettim; böylece ne almış olursa olsun o yüzü göstermeye hazır olacaktım.

Sırt çantasının fermuarını açtığını duydum ve kanepede pozisyonunu ayarlarken minderlerin sallandığını hissettim.

“Buraya ilk gelişimizi hatırlıyor musun?” diye sordu, ben kendi kapalı gözlerimin karanlığında yarı yalnız otururken.

Bu cevaplanacak bir soru olmadığından sadece gülümsedim.

“Bana gözlerimi kapattırıp Rilke’den bir şiir okuduğunu hatırlıyor musun?” Grace’in sesi şimdi daha yakındı; dizinin benimkine değdiğini hissettim. “Tam o anda sana âşık oldum, Sam Roth.”

Tenim ürperdi ve zorlukla yutkundum. Beni sevdiğini biliyordum ama neredeyse hiç söze dökmezdi. Sadece bu bile benim için başlı başına bir doğum günü hediyesiydi. Ellerimi kucağıma açtım ve avcuma bir şey bıraktığını hissettim. Sonra bir elimi diğerinin üzerine kapadı. Kâğıt.

“Senin kadar romantik olabileceğimi hiç sanmıyordum,” dedi. “Bu konuda iyi olmadığımı biliyorsun. Ama... şey.” Kendine hafifçe güldü, o kadar sevimliydi ki neredeyse elimde olmadan gözlerimi açıp yüzüne bakacaktım. “Eh, daha fazla bekleyemeyeceğim. Aç gözlerini.”

Açtım. Ellerimde katlanmış bir dosya kâğıdı vardı. İçindeki yazının gölgesini görebiliyordum ama ne olduğunu göremiyordum.

Grace yerinde zor duruyordu. Beklentisine dayanmak zordu çünkü ona yetişip yetişemeyeceğimi bilmiyordum. “Açsana.”

Mutlu yüzü hatırlamaya çalıştım. Kaşlarımın yukarı kalkışı, sırtış, kısık gözler.

Kâğıdı açtım.

Ve yüzümün nasıl görünmesi gerektiğini tamamen unuttum. Orada öylece oturup kâğıttaki kelimelere bakarken onlara gerçekten inanamıyordum. Bu inanılmayacak kadar büyük bir hediye değildi ama Grace için gerçekten zor olmuş olmalıydı. Beni asıl şaşırtan, kendim yazmaya cesaret edemediğim bir karar olmasıydı. Beni tanıdığını gösteren bir şeydi. *Seni seviyorum*ları gerçek kılan bir şey.

Bu bir faturaydı. Müzik stüdyosunda geçirebileceğim beş saat için.

Grace’e baktım ve beklentisinin bambaşka bir şeye dönüştüğünü gördüm. Kibir. Tam ve katıksız bir kibir; dolayısıyla yüzümde her ne ifade varsa, duygularımı ele vermiş olmalıydı.

“Grace,” dedim istediğimden daha kısık bir sesle.

Kibirli gülümsemesi her an genişleyebilirmiş gibi görünüyordu. “Hoşuna gitti mi?” diye sordu hiç gerek olmamasına rağmen.

“Ben...”

Beni cümlelerin geri kalanını kurmaktan kurtardı. “Duluth’ta. İkimizin de boş olduğumuz günlerden birine aldım. Şarkılarından bazılarını çalabileceğini ve... Bilmem ki. Onlarla yapmayı umduğun şeyi yap işte.”

“Bir demo,” dedim kısık sesle. Bu hediye sandığından çok daha anlamlıydı; belki de taşıdığı bütün anlamı kavırıyordu. Benim için müzikte ilerlemek için bir onaydan fazlasıydı. İlerleyebileceğime olan inançtı. Benim için bir gelecek hafta, gelecek ay ve gelecek yıl olacağına inanç. Stüdyoda geçirilecek vakit, yepyeni bir gelecek için planlar yapmakla ilgiliydi. Bu stüdyo süresi, demomu birine verirsem ve “Bir ay içinde sana geri döneceğim,” derse, zamanı geldiğinde hâlâ insan olacağım anlamına geliyordu.

“Tanrım. Seni seviyorum, Grace,” dedim. Faturayı elimden bırakmadan sımsıkı boynuna sarıldım. Dudaklarımı başının yan tarafına yapıştırdım ve ona yine sıkıca sarıldım. Subway turnasını bir kenara bıraktım.

“Onu da turna yapacak mısın?” diye sordu ve onu tekrar öpebilmem için gözlerini kapadı.

Ama öpmedim. Sadece gözleri kapalıyken ona bakabilmek için saçlarını yüzünden çektim. Bana gözleri kapalı, yüzleri yukarı kalkmış, ellerini birleştirmiş melekleri hatırlatıyordu.

“Yine ateşin var gibi,” dedim. “Kendini iyi hissediyor musun?”

Grace gözlerini açmadan hâlâ saçlarını kenara çekiyormuşum gibi parmaklarımı yüzünde dolaştırmama izin verdi. Parmaklarımı sıcak teninde soğuk hissettiriyordu. “Hı hı,” dedi.

Ben de parmaklarımla tenini okşamaya devam ettim. Ona aklımdan geçenleri söylemeyi düşünüyordum; *Çok güzelsin* ya da

Sen benim meleğimsin, gibi şeyler. Ancak Grace'le ilgili sorun şuydu ki bu sözler ondan çok benim için anlamlıydı. Böyle sözler onu bir saniye için gülümsetirdi fakat sonrasında... gerçek olamayacak kadar abartılı bulurdu. Grace'in gözünde önemli olan şeyler bunlardı: Yanaklarına değen ellerim, dudaklarına bastıran dudaklarım. Onu sevdiğimi gösteren anlık dokunuşlar.

Onu öpmek için eğildiğimde bulduğu kurttan kalan o tatlı kokunun hafif izi burnuma geldi; o kadar hafif ki hayal etmiş de olabilirdim. Fakat sadece düşüncesi bile beni andan uzaklaştırmaya yetti.

"Eve gidelim," dedim.

"Evin burası," dedi Grace şakacı bir gülümsemeyle. "Beni kandıramazsın."

Ama ayağa kalktım ve ellerini tutarak onu da yanıma çektim.

"Ailenden önce eve gitmek istiyorum," dedim. "Son zamanlarda eve gerçekten erken geliyorlar."

"Kaçıp evlenelim," dedi Grace neşeyle, sandviçlerimizin ve içeceklerimizin kalanını toplamak için eğilirken. Hepsini içine atması için poşeti uzattım ve alt kata inmeden önce sandviç kâğıdından yaptığım turnayı alırken izledim.

Artık karanlık olan mağazadan el ele çıktık ve Grace'in Mazda'sının durduğu arka tarafa yürüdük. O sürücü koltuğuna oturduğunda ben avcumu burnuma götürerek önceden kalan kokuyu algılamaya çalıştım. Algılayamadım fakat içimdeki kurt, kokunun o öpücükteki anısına aldırmaçlık edemiyordu.

Yabancı bir dilde fısıldayan, anlayamadığım bir sırrı paylaşan bir ses gibiydi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

• SAM •

Bir şey beni uyandırdı.

Grace'in yatak odasının tanıdık karanlığında ne olduğundan emin olamadım. Dışarıda hiç ses yoktu ve evin geri kalanı gece sessizliğinde yarı uyanık halde yatıyordu. Grace de diğer tarafa dönmüştü ve sessizdi. Kollarımı ona sararak burnumu sabun kokulu ensesine bastırdım. Ensesindeki minik sarı saçlar burun deliklerimi gıcıkladı. Yüzümü geri çektim ve Grace uykusunda iç çekerek bana daha fazla sokuldu. Ben de uyumalıydim –ertesi gün erken saatte envanter çıkaracaktım– ama bilinçaltımdaki bir şey huzursuz bir remkinle beni dürtüp duruyordu. Bir çekmecedeki iki kaşık gibi iç içe geçmiş halde onunla yatmaya devam ettim; teni rahatsız edecek ölçüde ısınana kadar.

Bir elimi yan tarafından çekmeden birkaç santim uzaklaştım. Normalde kaburgalarının yukarı aşağı doğru yumuşak hareketi hiçbir şeyin yapamadığı şekilde beni uyuturdu ama bu gece öyle olmuyordu.

Bu gece, dönüşmek üzereyken hissettiğim şeyleri hatırlamaktan kendimi alamıyordum. Soğuşun tenimde dolanışı ve tüylerimi diken

diken edişi. Midemin ağızıma gelip duruğu. Başka bir bedenın anılarına uygun şekilde esnerken omurgamda beliren ani acı patlamaları. Düşüncelerim benden uzaklaşıyor, kış kafatasına uymak için ezilerek yeniden biçimleniyordu.

Artık uykum kaçmıştı. Sezgilerim hiç durmadan kıpırdanarak beni uyanık olmaya zorluyordu. Karanlık gözlerime bastırırken sonunda içimdeki kurt *bir terslik var* diye haykırdı.

Dışarıda kurtlar ulumaya başladı.

• GRACE •

Bütün vücudum yanıyordu. Yatak örtüleri ıslak baldırlarıma yapışmıştı; dudaklarımın ucundaki terin tadını alıyordum. Kurtlar ulurken tenim sıcaktan karıncalanıyor, yüzüme ve ellerime yüzlerce minik iğne batıyormuş gibi oluyordu. Her şey acı veriyordu: Battaniyenin üzerimdeki rahatsız edici ağırlığı, Sam'in kalçamdaki soğuk eli, dışarıdaki kurtların tiz çığlıkları ve ulumaları, Sam'in parmaklarını şakaklarına bastırışının anısı, tenimin biçimi...

Uyuyordum; rüya görüyordum. Ya da uyanıktım ve bir rüyadan sıyrılıyordum. Karar veremiyordum.

Zihnimde kurda dönüştüğüne tanık olduğum bütün insanları görüyordum: Acı ve keder içindeki Sam; güçlü ve kontrollü Beck; vahşi ve acılı bir şekilde dönüşen Jack; hızlı ve kolay bir şekilde dönüşen Olivia. Hepsi ormandan beni izliyor, onlarca göz bana bakıyordu: Henüz dönüşmemiş olan yabancıya.

Dilim zımpara gibi olmuş, üstdamağıma yapışmıştı. Yüzümü ıslak yastıktan kaldırmak istiyordum fakat çok çaba gerektiriyor

gibi geliyordu. Uyumak için huzursuzca bekliyordum ama gözlerim kapayamayacağım kadar acıyordu.

Tedavi görmüş olmasam dönüşümüm nasıl olurdu acaba? Nasıl bir kurt olurdu? Ellerime bakarak onları koyu gri, beyaz ve siyah çizgilerle hayal ettim. Omuzlarımda kabaran tüylerin ağırlığını ve midemdeki bulantıyı hissettim.

Bir an tenimde odadaki soğuk havadan başka bir şey hissedemedim ve yanımda nefes alıp veren Sam'den başka bir şey duyamadım. Ancak sonra kurtlar tekrar ulumaya başladı ve vücudum hem yeni hem de tanıdık gelen bir duyguyla titredi.

Dönüşecektim.

İçimde yükselen, karnıma dayanan, tenimin içini tırmalayan, dışarı çıkmaya çalışan kurdu hissedebiliyordum.

Bunu istiyordum ve kaslarım yanıp sızlıyordu.

Acı vücudumu parçalıyordu.

Sesim yoktu.

Alev almıştım.

Tir tir titreyerek yataktan fırladım.

• SAM •

Grace'in çılgılığıyla sıçrayarak uyandım. Ateşi yüz milyon derece gibiydi, beni yakıyordu ama uzanamayacağım kadar uzaktaydı.

"Grace!" diye fısıldadım. "Uyanık mısın?"

Grace diğer tarafa dönerken örtüleri üzerimden çekti ve yine çılgılık attı. Loş ışıktaki sadece omzunu görebiliyordum ve elimi uzatarak koluna koydum. Ter içinde kalmıştı ve avcumun altında titriyordu.

“Grace, uyan! İy i misin?” Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki cevap verse bile onu duyamayacakmışım gibi hissediyordum.

Dokunuşuma sert bir tepki vererek aniden doğrulduğunda gözleri çılgınca bakıyor, vücudu her an patlayacakmış gibi titriyordu. Onu tanı mı yordum.

“Grace, konuş benimle,” diye fısıldadım fakat çığ lığından sonra fısıltım anlamsız görünüyordu.

Grace hayretle ellerine baktı. Elimin tersini al nına dayadım; vücudu inanılmayacak kadar, olabileceğini düşünemeyeceğim kadar sıcaktı. Avuçlarımı boynunun iki yanına koydum ve buz parçası değ dirmişim gibi ürperdi.

“Sanırım hastasın,” dedim, kendi midem ağzıma gelirken. “Ateşin var.”

Parmaklarını iyice açarak titreyen ellerini inceledi. “Rüyamda... Rüyamda dönüşüyordum. Sandım ki...”

Aniden korkunç bir çığ lık atarak benden uzaklaşt ı ve kollarını karnına sardı.

Ne yapacağ ımı bilmiyordum.

“Neyin var?” diye sordum bit cevap beklemeden ve almadım da zaten. “Sana Tylenol filan... bir şey getireceğim. Banyoda mı?”

Sadece inledi. Dehşet içindeydim.

Yüzünü görmek için ona doğru eğildim ve o anda kokuyu aldım.

Kurt kokusu.

Kurt, kurt, kurt.

Grace’ten.

Kurt kokusu geliyordu.

Bu mümkün değildi. O kişi ben olmalıydım. Ben olayım diye dua ettim.

Yüzümü kendi omzuma çevirerek kokladım. Grace'in alnına dokunduğum elimi burnuma götürdüm.

Kurt.

Kalbim duracak gibiydi.

Aniden kapı açıldı ve koridordaki ışık içeri doldu.

"Grace?" Bu babasının sesiydi. Odanın ışığı yandı ve babası beni onun yanında otururken gördü. "*Sam?*"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

• GRACE •

Babamın odaya girdiğini görmemiştim bile. Onun orada olduğunu ilk kez uzaklardan, suyun içinden yayılıyormuş gibi gelen sesini duyduğumda anladım.

“Burada neler oluyor?”

Sam’ın sesi vücudumu kavuran acının fon müziği gibiydi. Yastığıma sımsıkı sarılarak bakışlarımı duvara diktim. Sam’ın bulanık gölgesini ve babamın daha net gölgesini görebiliyordum. İleri geri hareket edişlerini, önce büyük bir biçim oluşturarak sonra yine ayrılışlarını izledim.

“Grace. *Grace Brisbane*.” Babamın sesi yine yüksek geldi. “Burada değilmişim gibi davranma.”

“Bay Brisbane...” diye başladı Sam.

“Sakın... *Sakın bana...* Bay Brisbane deme,” diye tersledi babam. “Böyle rahatça yüzüme bakabildiğine inanamıyorum, üstelik arkamızdan...”

Kıpırdamak istemiyordum çünkü her hareket içimdeki yangını körüklüyordu fakat babamın bunu söylemesine izin veremezdim.

Karnıma yayılan acıya dayanmaya çalışarak onlara döndüm. “Baba. Hayır. Sam’le böyle konuşma. Bilmiyorsun.”

“Sana da kızgın olmadığımı sanma sakın!” dedi babam. “Sana olan güvenimize kesinlikle ihanet ettin.”

“Lütfen,” dedi Sam ve onu üzerinde eşofman altı ve tişörtüyle yatağın yanında ayakta dururken, parmaklarını kendi kollarına bastır-
dığını gördüm. “Bana kızgın olduğunuzu biliyorum ve kızgınlığınızı sürdürürseniz sizi suçlamam ama Grace gerçekten iyi değil.”

“Burada neler oluyor?” Bu seferki annemin sesiydi. Sonra, Sam’i öldüreceğini bildiğim tuhaf, hayal kırıklığına uğramış bir sesle, “Sam?” dedi. “Buna inanamıyorum.”

“Lütfen, Bayan Brisbane,” dedi Sam, annem ona daha önce kendisine Amy diye seslenmesini söylemiş olmasına ve Sam normalde bunu yapmasına rağmen, “Grace’in ateşi gerçekten çok ama çok yüksek. O...”

“Yataktan uzaklaş. Araban nerede?” Babamın sesi yine arka plan-
dan geliyordu. Tavandaki vantilatör pervanesine baktım ve çalışmaya
başlayarak alnımdaki teri kuruttuğunu hayal ettim.

Annemin yüzü gözlerimin önünde belirdi ve elini alnıma koydu-
ğunu hissettim. “Tatlım, gerçekten ateşin var. Çığlık attığını duyduk.”

“Midem,” diye mırıldandım ağzımı çok fazla açmamaya dikkat
ederek; bunu yaparsam içim dışıma çıkacakmış gibi geliyordu.

“Ben gidip bir termometre bulayım.” Annem gözden kayboldu.
Babamın ve Sam’in kendi aralarında hiç durmadan konuştuklarını
duydum. Ne hakkında konuştuklarına dair hiçbir fikrim yoktu.
Annem geri döndü. “Kalkıp oturmaya çalış, Grace.”

Söylediğini yaparken tenimi tırmalayan pençeleri hissederek
çığlık attım. Annem termometreye bakarken bana bir bardak su verdi.

Bardak elimden kayıp donuk bir sesle yere çarparken, yatak odamın kapısında duran Sam yerinde sıçradı. Annem önce bardağa, sonra bana baktı.

Parmaklarım hâlâ görünmez bir bardağı tutarken fısıldadım: “Anne, sanırım gerçekten hastayım.”

“Yeter bu kadar,” dedi babam. “Sam, paltonu al. Seni arabana götürüyorum. Amy, Grace’in ateşini ölç. Birkaç dakikaya dönerim. Telefonum yanımda.”

Bakışlarımı Sam’e çevirdim. Yüz ifadesi içimi parçalamıştı. “Lütfen benden onu bu halde bırakmamı istemeyin,” dedi. Nefesim hızlandı.

“İstemiyorum,” dedi babam. “Yapmanı söylüyorum. Bir daha kızım la görüşmene izin verilmesini istiyorsan, hemen evimden çıkacaksın çünkü sana bunu yapmanı söylüyorum.”

Sam elleriyle saçlarını sıvazladı ve başının arkasında birleştirirken gözlerini kapadı. Bir an nefeslerimizi tutmuş, ne yapacağımı görmeyi bekliyormuş gibiydik. Vücudundaki gerginlik öylesine belirgindi ki bir an sonra patlayacakmış gibi görünüyordu.

Gözlerini açtı ve tekrar konuştuğunda neredeyse sesini tanımadım. “Bunu... Bunu *söylemeyin* bile. Beni böyle bir şeyle tehdit etmeyin. Gideceğim. Ama sakın...” Başka bir şey söyleyemedi. Yutkunduğunu gördüm ve adını söylediğimi sandım fakat peşinde babamla çoktan alt kata inmişti bile.

Biraz sonra dışarıdan babamın arabasının motorunu duyduğumu sandım ama hayır, annemin arabasıydı ve içinde ben vardım. Ateşim beni canlı canlı yiyormuş gibi geliyordu. Arabanın penceresinin dışında soğuk gökyüzünde yıldızlar dönüp duruyordu ve kendimi küçük, yalnız ve acı içinde hissediyordum. *Sam Sam Sam Sam neredesin?*

“Hayatım,” dedi annem sürücü koltuğundan. “Sam burada değil.”

Gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak yıldızların dönerek görüş alanımdan çıkışını izledim.

ON ALTINCI BÖLÜM

• SAM •

Grace'in bensiz hastaneye gittiği gece, nihayet dikkatimi tekrar kurtlara çevirdiğim geceydi.

Minik tesadüflerin birbirine eklenerek daha büyük bir şeye dönüştüğü bir geceydi. Grace o gece hastalanmasaydı, anne ve babası genellikle olduğu gibi eve geç gelseydi, bizi keşfetmeselerdi, Beck'in evine dönmeseydin, Isabel evlerinin arka kapısının dışında Cole'u duymasaydı ve onu bana getirmeseydi, Cole eşit derecede bir uyuşturucu bağımlısı, bir serseri ve dâhi olmasaydı... hayat nasıl akardı acaba?

Rilke der ki: "*Verweilung, auch am Verstrauesten nicht, ist uns gegeben...*" Yani, "*En yakın olan şeylerle bile beklentiye girmemize izin yoktur.*"

Elim şimdiden Grace'inkinin ağırlığını özlüyordu.

O geceden sonra hiçbir şey aynı olmayacaktı. Hiçbir şey.

Grace'in babasının arabasına bindikten sonra beni kitabevinin arkasında, Volkswagen'immin durduğu dar ara sokağa götürdü ve dikiz aynalarını iki taraftaki çöp bidonlarına çarpmamak için dikkatle girdi. Tam arabamın arkasında durduğunda, sessiz yüzü dükkânın

ikinci katından sallanan sokak lambasının ışığıyla aydınlandı. Ben de sessizdim; dudaklarımı suçluluk duygusu ve öfkeyle sınıksı birbirine bastırıyordu. Orada otururken ön cam sileceği aniden kayarak ikimizi de irtkiltti. Sokağa girmek için sinyal verirken kazayla sileceği açmıştı. Kapamayı hatırlayana kadar sileceğin zaten temiz camı bir kere daha silmesine izin verdi.

Sonunda bana bakmadan konuştu. “Grace her zaman mükemmel biri oldu. On yedi yıllık ömründe, okulda başı asla derde girmede. Asla alkole ya da uyuşturucuya bulaşmadı. Bütün derslerinden A alır. Her zaman mükemmel olmuştur.”

Bir şey söylemedim.

“Şimdiye kadar,” diye devam etti. “Birinin onu yoldan çıkarmasını istemiyoruz. Seni tanımıyorum, Samuel fakat kızımı tanıyorum. Ve bütün bunların senden kaynaklandığını da biliyorum. Seni tehdit etmeye filan çalışmıyorum ama kızımı mahvetmene izin vermeyeceğim. Onunla tekrar görüşmeden önce önceliklerini tekrar gözden geçirmen gerektiğini düşünüyorum.”

Bir an zihnimde kelimeleri biçimlendirmeye çalıştım fakat düşündüğüm her şey fazla iğneleyici veya söyleyemeyeceğim kadar dürüstçeydi. Bu yüzden her şeyi içimde tutarak arabadan soğuk geceye indim.

Boş caddeye çıkmak için arabayı çalıştırdıktan sonra Grace’in babası gittiğinde, ellerimi kucağımda birleştirerek Volkswagen’imde oturdum ve kitabevinin arka kapısına baktım. Ben hâlâ stüdyo faturası yüzünden heyecanlıyken ve Grace benim tepkimden duyduğu sevinçle oradan çıktığımızdan bu yana günler geçmiş gibi geliyordu. Oysa şimdi o kendinden memnun yüzünü zihnimde canlandıramıyordum bile. Zihnimdeki tek görüntü, çarşafaların üzerinde acı içinde, kıpkırmızı bir yüzle ve kurt kokusuyla kıvranıyordu.

Sadece ateşi var.

Zifiri karanlık gecede sadece kendi farlarımın ışığıyla Beck'in evine dönerken, yolun iki tarafındaki siyah ağaç gövdeleri bir görünüp bir kaybolurken kendime söyleyip durduğum şey buydu. Sezgilerim aksini haykırmasına ve ellerim direksiyonu kırıp Brisbane'lerin evine dönmek için kaşınmasına rağmen kendime tekrar tekrar bunu söylüyordum.

Beck'in evinin yolunu yarıladığımda cep telefonumu çıkararak Grace'in numarasını tuşladım. Bunu yaparken bile kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama elimde değildi.

Bir duraksama oldu ve sonra onun yerine babasının sesini duydum.

"Sadece sana aramamanı söylemek için cevap veriyorum," dedi. "Gerçekten, Samuel, kendin için neyin iyi olduğunu biraz olsun biliyorsan, bu gecelik kes artık. Bu gece seninle bir daha konuşmak istemiyorum. Grace'in seninle konuşmasını da istemiyorum. Sadece..."

"Sadece nasıl olduğunu bilmek istiyorum." *Lütfen* diyecektim ama bir türlü diyemedim.

Başka birini dinliyormuş gibi bir an sustu. "Sadece ateşi var," dedi sonra. "Bir daha arama. Daha sonra pişman olacağım bir şey söylememek için kendimi gerçekten çok zor tutuyorum." Bu kez arka tarafta birinin sesini duydum –Grace'in ya da annesinin sesi olmalıydı– ve hat kesildi.

Devasa gece okyanusunda süzülen kâğıttan bir gemiydim.

Beck'in evine dönmek istemiyordum fakat gidecek başka yerim yoktu. Gidecek kimsem yoktu. Bir insandım ve yanımda Grace yokken bu araba, bir kitabevi ve sayısız boş odayla dolu bir evden başka hiçbir şeyim yoktu.

Bu yüzden Beck'in evine gittim –Beck'in evi gibi düşünmekten vazgeçmeliydim– ve arabamı boş garaj yoluna park ettim. Bir zamanlar, Beck hâlâ insanken ve ben kışları hâlâ kurda dönüşürken, yazları

kitabevinde çalışırdım. Yaz akşamlarında hâlâ ışık varken –çünkü yazları asla gece olmazdı– buraya gelirdim, Beck’in arabasından indiğimde insanların kahkahalarını duyardım ve burnuma arka bahçedeki mangalın kokusu gelirdi. Şimdi arabamdan indiğimde dingin geceyle karşılaşmak, tenimdeki soğuğu hissetmek ve geçmişte kalan bütün o seslerin şimdi ormanda dolaştığını bilmek tuhaftı. Benim dışımda hepsi.

Grace.

Evin içine girerek mutfak ışığını yaktım ve dolapların üzerine asılmış fotoğrafları gördüm. Sonra koridorun ışığını yaktım. Zihnimde Beck’in dokuz yaşındaki Sam’e söylediklerini duydum: “Evdeki bütün ışıkları neden yakmamız gerekiyor? Uzaylılara işaret mi veriyorsun?”

Böylece gece evde dolaşarak ve her ışığı yakarak, bütün odalar-daki anıları tek tek hatırladım. Grace’le tanışmamdan hemen sonra neredeyse kurda dönüştüğüm banyo. Paul’le birlikte gitar çaldığımız oturma odası; eski Fender’i hâlâ şöminenin kenarına dayalı halde duruyordu. Beck canına okumadan önce kasabadan bir kız arkadaşıyla Derek’in kaldığı alt kattaki konuk odası. Bodrum merdiveninin lambasını ve aşağıdaki kütüphanenin ışıklarını yaktım. Sonra Beck’in çalışma odasındaki ışıkları yakmak için tekrar yukarı döndüm. Sallonda sadece Ulrik’in ben on yaşımıdayken “Jethro Tull’ı dinlenmesi gerektiği şekilde dinlemek için” aldığı pahalı ses sistemini sonuna kadar açacak kadar duraksadım.

Üst kata çıkınca Beck’in içinde neredeyse asla uyumadığı, yatağının üzerinde kitap ve kâğıt biriktirmeyi tercih ettiği odasındaki –bunun yerine bodrumdaki bir sandalyede göğsünde açık duran bir kitapla uyuyordu– lambanın düğmesini çevirdim. Shelby’nin odası loş sarı tavan ışığının altında aydınlanırken, eski bilgisayarından başka hiç kişisel eşyası olmadığını fark ettim. Bir an sadece bir şeylere vur-

mak istediğim ve bunu hak eden biri varsa bu Shelby olduğu için monitörün ekranını parçalamayı düşündüm ama kendisi burada olup göremeyecekken bunu yapmamın bir anlamı olmadığına karar verdim. Ulrik'in odası zamanda donmuş gibiydi. Ceketlerinden biri hâlâ yatağının üzerinde, katlanmış eski bir kot pantolonun yanında duruyordu ve komodinin üzerinde boş bir kahve kupası vardı. Sıradaki, içindeki iki dişle –biri kendisine, diğeri de ölmüş beyaz bir köpeğe aitti– şifonyerin üzerinde duran cam kavanozla Paul'ün odasıydı.

Kendi odamı en sona saklamıştım. Tavandaki iplerden anılar süzülüyordu. Duvarların dibine, masanın kenarına kitaplar sıralanmıştı. Oda durgun ve kullanılmamışlık kokuyordu; burada büyümüş çocuk uzun süre kalmamıştı.

Şimdi orada kalacaktım. Bu evde tek başına dolaşan, ailesinin geri kalanının dönmesini bekleyen ve uman tek kişi.

Ancak karanlık odasındaki ışık düğmesine uzanamadan, dışarıda bir motor sesi duydum.

Artık yalnız değildim.

“Uçak indirmeye mi çalışıyorsun?” diye sordu Isabel. Üzerinde ipek pijama altı ve kürk yakalı şişkin beyaz paltosuyla salonun ortasında dururken gerçekdışı görünüyordu. Onu daha önce makyajsız görmemiştim ve çok daha genç görünüyordu. “Evi bir kilometre öteden görebildim. Bütün ışıkları yakmışsın.”

Karşılık vermedim. Isabel'in sabahın dördünde, yanında en son mutfak zemininde kurda dönüşürken gördüğüm erkekle burada ne aradığını anlamaya çalışıyordum. Genç adamın üzerinde başkasına ait gibi görünen eski bir kazak ve kot pantolonla, neredeyse morarmış çıplak ayaklarıyla ve feci şekilde şişmesinden ve renk değiştirmesinden rahatsızlık duymuyormuş gibi kotunun ceplerine taktığı

parmaklarıyla öylece duruyordu. Onun Isabel'e bakışı ve Isabel'in de ona *bakmamak* için özellikle çaba harcaması, inanılmaz bir şekilde, bir geçmişleri olduğunu düşündürüyordu.

"Soğuktan parmakların donmuş," dedim çünkü pek fazla düşünmeden söylenebilecek bir şeydi. "O parmakları ısıtman gerek, yoksa daha sonra canın sıkılır. Isabel, bunu bilmen gerekirdi."

"Aptal değilim," dedi Isabel. "Ancak ailem onu evimde yakaladı ölmüş olurdu ve eminim bu onun daha da çok canını sıkardı. Gecenin bir saatinde, arabamın evin önünde olmadığını fark etmelerinin daha az can sıkıcı bir seçenek olacağına karar verdim." Isabel yutkundugumu fark ettiyse bile duraksamadı. "Bu arada, bu Sam. *Sam* yani." Kibirli görünüşlü çocukla konuştuğunu ancak bir an sonra anlayabildim.

Sam. Ona hakkımda neler anlattığını merak ettim. Çocuğa baktım. Yüzünün tanıdıklığı yine kafamı kurcaladı. Yüz yüze tanıştığım biri gibi *gerçek* bir tanışıklık değildi; daha çok adını hatırlayamadığınız bir aktörle yüz yüze gelmek gibi bir şeydi.

"Yani şimdi her şey senden mi soruluyor?" dedi alaycılık yansıtan bir gülümsemeyle. "Adım Cole."

Her şey senden soruluyor. Sanırım öyleydi, değil mi?

"Diğer kurtlar arasında dönüştüğünü gördüğün başkaları oldu mu?" diye sordum.

Omuz silkti. "*Benim* dönüşmem için fazla soğuk olduğunu sanıyordum."

İğrenç renkli parmakları beni o kadar rahatsız etti ki ondan ve Isabel'den uzaklaşarak mutfığa doğru adım attım ve bir şişe ağrı kesici buldum. Şişeyi Isabel'e attım ve yakaladığını görünce şaşırdım. "Bu yeni ısırıldığın için oluyor. Yani geçen yıl. Sıcaklığın henüz dönüşümün üzerinde fazla etkisi yok. Şimdilerde... tahmin edilemez olacak."

“Tahmin edilemez,” diye tekrarladı Cole.

Sam, hayır, lütfen, yine başlama, dur... Gözlerimi kırıştırdım ve annemin sesi ait olduğu geçmişe geri döndü.

“Bunlar ne için? Onun için mi?” Isabel şişeyi kaldırıp bana gösterirken başıyla Cole’u işaret etti. Yine aralarında *bir şeyler* olduğu izlenimine kapıldım.

“Evet. Parmaklarını ısıttığında deli gibi acıyacak,” dedim. “Bunlar ağrısını hafifletir. Banyo şu tarafta.”

• ISABEL •

Cole ağrı kesiciyi benden aldı ama kullanmayacağını anlamıştım. Nedeni belki sert çocuk olması, belki dini bir şeydi, bilmiyordum. Ancak alt kattaki banyoya girdiğinde, ılık duğmesine bastığını ve şişeyi açmadan bir kenara koyduğunu duydum. Sonra küvetin içine su akmaya başladı. Sam yüzünde tuhaf bir tiksinti ifadesiyle arkasını döndüğünde, Cole’dan hoşlanmadığını anladım.

“Eee, Romulus,” dedim. Sam sarı gözlerini iri iri açarak bana döndü. “Burada tek başına ne yapıyorsun? Grace’in yanından ayrılması için ameliyat gerektiğini sanıyordum.” Son bir saati, yüzü sadece görmemi istediği duyguları yansıtan Cole’la geçirdikten sonra, Sam’in yüzündeki kederi açıkça görmek tuhaf gelmişti. Koyu renk gür kaşları bile başlı başına keder yansıtıyordu. Grace’le kavga etmiş olabilecekleri aklıma geldi.

“Ailesi beni kovdu,” dedi Sam ve bir an gülümsedi; insanların bir şeyin komik olmadığını bildiklerinde ve size söylemek istemediklerinde ama başka ne yapacaklarını bilmediklerinde gülümsedikleri

gibi. “Grace, şey, hastalandı ve bizi... birlikte yakaladılar. Sonra da beni kovdular.”

“*Bu gece mi?*”

Yıkılmış bir halde ve dürüstçe başıyla onaylarken ona bakmakta zorlandım. “Evet. Ben de buraya sizden biraz önce geldim.”

Evdeki bütün ışıkların pırlıltısı aniden daha önemli göründü. Her şeyi böylesine sertçe ve dürüstçe anlattığı için ona hayranlık mı duymalıyım, yoksa evin bütün pencerelerinden boşaltacak kadar yoğun duygular hissettiği için onu küçümsemeli miydim, bilmiyordum. Ne hissettiğimi de bilmiyordum.

“Ama şey...” dedi Sam ve o iki kelimede, ayağa kalkmadan önce bacaklarını altında toplayan bir at gibi kendini topladığını duydum. “Her neyse. Bana Cole’dan söz et. Nasıl oldu da onun yanındasın?”

Bir an ona sert gözlerle baktım ama aslında, *Nasıl oldu da onunla birlikte buraya geldin?* demek istediğini sonradan anladım. “Uzun hikâye, kurt çocuk,” deyip kanepeye çöktüm. “Uyuyamadım ve evin önünde çıkardığı sesleri duydum. Ne olduğu gayet açıktı; geri dönüşmeyeceği de gayet açıktı. Ailemin onu bulup çılgına dönmesini istemedim... Nokta.”

Sam’in dudaklarında ne olduğunu anlayamadığım bir şey vardı. “Çok nazıksın.”

Hafifçe gülümsedim. “Olur öyle.”

“Öyle mi?” diye sordu Sam. “Bence çoğu kimse çıplak bir yabancıyı dışarıda bırakırdı.”

“Ertesi gün arabama yürürken bir parmak yığınınına basmak istemedim,” dedim. Sam’in başka bir şey söyletmek için beni zorladığını hissediyordum; Cole’u ikinci kez gördüğümü ve ilk seferinde dilimin Cole’unkiyle tanıştığını tahmin etmiş gibiydi. Sohbeti yönlendirmek için Cole’un parmakları konusunu kullandım. “Bundan

söz etmişken, ne durumda olduğunu merak ediyorum.” Koridordan banyoya doğru baktım.

Sam tereddüt etti. Her nedense, banyodakinin açık olmayan tek ışık olduğunu hatırladım. “Gidip kapısını vur ve neler olduğunu öğren,” dedi Sam sonunda. “Ben ona oda hazırlamak için yukarı çıkacağım. Sadece... düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım var.”

“Tamam, her neyse,” dedim.

Sam başıyla onayladı ve üst kata çıkmak için merdivene doğru yürürken yüzünde sandığım kadar açık bir kitap olmadığını düşündüren bir duygu gördüm. Onu durdurup sohbetimizdeki boşlukları doldurmasını isteyecektim: Grace’in nasıl olduğu, banyo ışığının neden yanmadığı, şimdi ne yapacağı... ama saat çok geçti ve ben de henüz o kız olmamıştım zaten.

• COLE •

Acının en kötü kısmı çoktan geçmişti ve suyun içinde uzanmış, ellerimi köpüklü banyo suyunun üzerine uzatmış, uykuya dalmayı düşünüyordum ki banyo kapısının vurulduğunu duydum.

Hemen ardından Isabel’in sesi geldi ve sesin açıklığında kilitlemediğim kapıyı birkaç santim araladığını anladım. “Boğuldun mu?”

“Evet,” dedim.

“İçeri girmemin bir sakıncası var mı?” Fakat cevabımı beklemedi bile; öylece içeri girerek küvetin yanındaki klozetin üzerine oturdu. Paltosunun kürk kenarlı kapüşonu onu kambur gibi gösteriyordu. Bir reklam modeline benziyordu. Kozmetik reklamı. Palto reklamı. Antidepresan reklamı. Her neyse, kesinlikle alırdım. Bana baktı.

“Çıplağım,” dedim.

“Ben de öyle,” dedi Isabel. “Giysilerimin altında yanı.”

Sırıttım. Bu kıza hakkını vermek zorundaydım.

“Ayakların kopacak mı?” diye sordu.

Küvetin boyutlarından dolayı, ayak parmaklarıma bakmak için bacaklarımı kaldırıp uzatmak zorunda kaldım. Biraz kızarmışlardı fakat onları oynatabiliyordum ve hâlâ büyük ölçüde uyuşmuş durumda olan serçeparmağım dışında hepsini hissedebiliyordum. “Sanırım bugün değil.”

“Sonsuza dek orada mı kalacaksın?”

“Muhtemelen.” Planıma sadık olduğumu göstermek için omuzlarımı biraz daha suyun altına çektim ve ona baktım. “Bana katılmak ister misin?”

Bilgiç bir tavırla tek kaşını kaldırdı. “Orası biraz küçük görünüyor.”

Yine gülümseyerek gözlerimi kapadım. “*Aynen.*” Gözlerim kapalıyken kendimi sıcak, su gibi ve görünmez hissediyordum. İnsana kendini böyle hissettiren bir hap yapmalıydılar. “Mustang’imi özlüyorum,” dedim, özellikle tepki vereceğini bildiğim bir şey olduğu için.

“Bir küvette çırılçıplak yatmak sana arabayı mı hatırlattı?”

“Muhteşem bir kaloriferi vardı. İçindeyken kendini pişirebilirdin,” dedim. Gözlerim kapalıyken onunla konuşmak da çok daha kolaydı. Sidik yarışı gibi olmuyordu. “Keşke bu gece altımda olsaydı.”

“Nerede ki?”

“Evimde.”

Paltosunu çıkardığını duydum; banyo tezgâhının üzerine bırakırken hışırdadı. Tekrar otururken klozet kapağı gıcırdadı. “Evin nerede?”

“New York.”

“Merkezde mi?”

“Dışında.” Mustang’imi düşündüm. Siyah, parlak, güçlendirilmiş, evde olup asla süremediğim için ailemin garajında duran Mustang’im.

İlk büyük çek elime geçtiğinde aldığım ilk şeydi ve asrın ironisiyle, sürekli turnede olduğum için neredeyse hiç kullanamamıştım.

“Senin Kanada’dan geldiğini sanıyordum.”

“Ben...” *Turnedeydim* diyecekken kendimi tuttum; kimsenin beni tanımamasından büyük zevk alıyordum. "... tatildegdim." Gözlerimi açtım ve yüz ifadesinden yalanımı fark ettiğini anladım. Pek fazla şeyi gözden kaçırmadığını anlamaya başlıyordum.

“Ne tatil ama,” dedi. “Bunu seçtiğine göre seni çok bunaltmış olmalı.” Şimdi kollarımdaki izlere bakıyordu fakat beklediğim gibi bir tavrı yoktu. Yargılamıyordu. O bakışlarda daha çok açlık vardı. Bu ve paltosunun altında sadece geceliği olduğundan, dikkatimi toplamakta zorlanıyordum.

“Evet,” dedim. “Ya sen? Sen kurtları nereden biliyorsun?”

Isabel’in gözleri bir an için kendini ele verir gibi oldu; o kadar hızlıydı ki ne olduğunu anlayamadım. Yüzünün makyajsız olduğu da düşünülürse genç ve yumuşak görünüyordu. Bu soruyu sorduğum için kendimi kötü hissettim.

Sonra neredeyse tanımadığım bu kız için neden kendimi kötü hissettiğimi merak ettim.

“Sam’in kız arkadaşıyla arkadaşız,” dedi Isabel. Yeterince yalan söylemiş ya da gerçekleri gizlemiş olduğum için, duyduğumda hemen tanırdım. Ancak kendi yalanımı yüzüme vurmadığı için ben de aynı şekilde karşılık verdim.

“Evet. Sam,” diye tekrarlardım. “Nasıl biri, anlatsana.”

“Beck’in oğlu gibi olduğunu ve temelde onun yerini aldığını söyledim zaten. Başka ne bilmek istiyorsun ki? Kız arkadaşı filan değilim ya.” Fakat sesinde hayranlık vardı; ondan hoşlanıyordu. Ben Sam’le ilgili ne düşündüğüme henüz karar verememiştim.

Onunla karşılaştığımdan beri kafamı kurcalayan şeyi söyledim. “Hava çok soğuk. O insan bedeninde.”

“Evet, ne olmuş?”

“Şey, Beck bunun imkânsız olmasa bile başarması çok zor bir şey olduğunu söylemişti.”

Isabel bir şey düşünüyor gibiydi –gözlerinde kendi içinde bir çatışma yaşadığını gösteren bakışlar vardı– ve sonunda omuz silktilti. “Tedavi oldu. Ateşini çok yükseltti ve bu da onu iyileştirdi.” Bu bir tür ipucuydu. Isabel için. Bunu söylerken sesinde bir terslik vardı fakat resmin geneline nasıl oturduğundan emin değildim.

“Yeterince uzun süre insan bedeninde kalan pek fazla kişi olmadığı için Beck’in sürüyle ilgilenmek üzere bizi –yenileri– istediğini sanıyordum,” dedim. Aslında rahatlamıştım. Sorumluluk istemiyordum; mümkün olduğunca uzun sürelerle bir kurt bedenine girerek karanlıkta gözden kaybolmak istiyordum. “Neden herkesi tedavi etmedi?”

“Sam’in tedavi olduğunu bilmiyordu. Bilseydi, asla yeni kurtlar yaratmazdı. Ve tedavi herkeste işe yaramıyor.” Şimdi Isabel’in sesi açıkça sertti ve artık başlattığım sohbetin bir parçası olmadığını hissediyordum.

“O halde tedavi olmak istememem iyi,” dedim neşeyle.

Bana baktı. Konuşurken sesinde küçümseme vardı. “İyi.”

Aniden kendimi tükenmiş gibi hissettim. Sonuçta ne söylersem söyleyeyim benimle ilgili gerçeği anlayacaktı çünkü yaptığı şey buydu. NARKOTIKA ortadan kalktığında, sadece Cole St. Clair olarak kaldığımı ve tam bir hiç olduğumu anlayacaktı.

İçimdeki o tanıdık boşluğu hissettim; sanki ruhum çürüyormuş gibiydi.

Uyuşturucu istiyordum. Derimin altına saplayacağım bir iğneye veya dilimin altında eriteceğim bir hapa ihtiyacım vardı.

Hayır. İhtiyacım olan şey tekrar kurda dönüşmekti.

“Korkmuyor musun?” diye sordu Isabel aniden ve gözlerimi açtım. Kapadığımı fark etmemiştim. Gözlerinde ısrarcı ve dikkatli bakışlar vardı.

“Neyden?”

“Kendini kaybetmekten?”

Ona gerçeği söyledim: “Olmasını umduğum şey tam olarak bu.”

• ISABEL •

Buna verecek bir cevabım yoktu. Bana karşı dürüst olmasını beklemiyordum. Buradan nereye varacağımızdan emin değildim çünkü aynı şekilde karşılık vermeye hazır değildim.

Bir elini sudan çıkardığında parmak uçları buruşmuştu.

“Parmaklarımın sağlam olup olmadığına bakmak ister misin?” diye sordu.

Islak elini tutup parmaklarımı avcundan parmak uçlarına kaydırırken içimde bir şeyler kıpırdandı. Gözleri yarı kapalıydı ve ben işimi bitirince elini geri çekerek ve suyu dalgalandırarak doğrulup oturdu. Ellerini küvetin kenarına koydu ve yüzünü göz seviyeme getirdi. Yine öpüşeceğimizi ve bunu yapmamamız gerektiğini biliyordum çünkü o dibe vurmuştu ve ben de oraya doğru gidiyordum fakat kendimi tutamadım. Ona karşı müthiş bir açlık duyuyordum.

Ağzında kurt ve tuz tadı vardı. Beni daha yakına çekmek için elini enseme koyduğunda, ılık su köprücük kemiğimden geceliğimin içine, göğüslerimin arasına süzüldü.

“Ab,” dedi ağızma ve geri çekildim. Ancak tırnaklarımın tenini yardığı omzuna bakarken o kadar da endişeli görünmüyordu. Hâlâ

onu öpmek istiyordum ve bu kez en azından o da hissetmiş gibiydi, çünkü hâlâ hafifçe ıslak olan elini boynumdan köprücük kemiğime kaydırduğunda ve tam geceliğimin yakasında duraksadığında, parmak uçlarındaki *arzuyu* hissettim.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordum.

“Bir yatak bulacağız,” dedi.

“Seninle yatmayacağım.” Öpüşmemizin sarhoşluğu geçmeye başlamıştı ve tıpkı onunla ilk karşılaştığım zamanki gibiydi. Neden beni etkilemesine izin vermiştim ki? Neyim vardı benim? Ayağa kalkarak tezgâhın üzerinden paltomu aldım ve tekrar giydim. Aniden Sam’in öpüştüğümüzü anlayacağından korktum.

“Ve yine berbat öpüştüğümü hisseder bir halde terk ediliyorum,” dedi Cole.

“Eve dönmem gerek,” dedim. “Yarın... yani bugün okulum var. Babam işten çıkmadan eve dönmem gerek.”

“Gerçekten berbat öpüşüyordum.”

“Sadece el ve ayak parmakların için teşekkür et.” Elimini kapı tokmağına uzattım. “Ve burada kalsın.”

Cole bana delirmişim gibi bakıyor olmalıydı fakat düz düz bakıyordu. Sanki bunun bir reddediş olduğunu anlamamış gibiydi.

“El ve ayak parmaklarım için teşekkürler,” dedi.

Banyo kapısını arkamdan kapadım ve Sam’i aramaya kalkışmadan evden çıktım. Ancak evin yolunu yarıladığım zaman Cole’un bana kendini kaybetmeyi umduğunu söylediğini hatırladım. Onun hasarlı biri olduğunu düşünmek bana kendimi daha iyi hissettirdi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

• COLE •

İnsan bedeninde uyandım ama çarşaflar darmadağınktı ve kurt kokusu sinmişti.

İsabel önceki gece gittikten sonra Sam beni bir yataktan alındığı anlaşılan bir nevesim yığınının yanından geçirmiş ve alt kattaki yatak odalarından birini hazırlamıştı. Bütün oda o kadar sarıydı ki güneş duvarlara kusmuş, sonra da ağzını şifonyere ve perdelerle silmiş gibi görünüyordu. Fakat odanın ortasında yeni yapılmış bir yatak vardı ve önemli olan tek şey buydu.

“İyi geceler,” demişti Sam, soğuk ama düşmanca olmayan bir sesle.

Karşılık vermemiştim. Çoktan örtülerin altına girmiş, dünyaya kendimi kapamış, rüyasız bir uykuya dalmıştım bile.

Şimdi sabahın geç saatlerinde güneş ışığına gözlerimi kırpıştırarak bakarken, yatağı dağınık halde bırakarak gün ışığında bambaşka görünen salona geçtim. Bütün kırmızılar ve ekose desenler, arkamdaki pencerelerden süzülen güneş ışığında parlıyor ve rahat görünüyordu. Isabel’in evindeki gotik mükemmelliğe hiç benzemiyordu.

Mutfakta fotoğraflar dolapların üzerine akla gelecek her şekilde asılmıştı ve bantlar, raptiyeler, gülümseyen yüzler birbirine girmişti.

Onlarcasında Beck'i hemen buldum; Sam de oradaydı ve her birinde biraz daha büyürken kare kare çekilmiş bir belgeseli andırıyordu. Isabel fotoğrafların hiçbirinde yoktu.

Yüzler çoğunlukla mutlu, sırtıkan ve rahattı; tuhaf bir hayatı en iyi şekilde yaşıyorlarmış gibi. Mangal yaparken, kanoya binerken, birlikte gitar çalarken fotoğrafları vardı ama hepsinin bu evde veya Mercy Falls'un yakın çevresinde olduğu hemen anlaşılıyordu. Fotoğrafların verdiği iki temel mesaj var gibi görünüyordu: *Biz bir aileyiz ve sen bir esirsin.*

Bunu kendin seçtin, diye hatırlattım kendime. İşin aslı şuydu ki kurt bedeninde geçirdiğim süreçlerin arasını pek düşünmemiştim. Aslında hiçbir şeyi çok fazla düşünmemiştim.

“Parmakların nasıl?”

Sesin Sam'e ait olduğunu anlamadan önce bir an kaslarım gerildi. Sese doğru döndüm ve Sam'i mutfakın geniş kapısında elinde bir çay fincanıyla dururken buldum. Arkasından gelen ışık omuzlarının etrafında hale oluşturuyordu. Gözlerinde uykusuzluğu belli eden bir gölge ve benimle ilgili bir kararsızlık vardı.

Birinin seni olduğun gibi kabul etmemesi hem tuhaf hem de şaşırtıcı ölçüde özgürleştirici bir şeydi.

Sorusuna cevap vermek için ellerimi başımın iki yanına kaldırarak parmaklarımı oynattım ama hareketimin istemediğim bir kibri yansıttığını sonradan fark ettim.

Sam kendi içinde çatışırken sinir bozucu olacak kadar sarı gözleriyle —onlara asla alışamazdım— bana bakmaya devam etti. Sonunda düz bir sesle konuştu. “Kahvaltılık gevrek, yumurta ve süt var.”

Bir kaşımı kaldırdım.

Koridora doğru geri çekilmeye başlarken Sam'in omuzları şimdiden sarkmıştı fakat kalkan kaşlarım onu durdurdu. Bir an gözle-

rini kapadı ve sonra tekrar açtı. “Pekâlâ, bu.” Fincanını aramızdaki tezgâhın üzerine koyarak kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu: Neden buradasın?”

Kavgacı ses tonu bana kendimi biraz daha iyi hissettirmişti. Aptal saçları ve üzgün bakışlı gözlerini yalanlıyordu. Cesaret belirtisi iyi bir şeydi.

“Bir kurt olmak için,” dedim rahat bir tavırla. “Ancak tesadüfe bakılırsa ve söylentiler doğruysa, senin burada olma nedenin bu değil.”

Sam’in bakışları arkamdaki fotoğraflara –birçoğunda kendisi vardı– kaydı, sonra tekrar yüzüme döndü. “Neden burada olduğum fark etmez. Burası benim evim.”

“Bunu görebiliyorum,” diye karşılık verdim. Ona yardım edebildim fakat herhangi bir neden göremiyordum.

Sam bir an düşündü. Sohbeta ne kadar çaba harcamak istediğini içsel olarak hesapladığını görebiliyordum. “Bak. Normalde hödüğün teki değilimdir. Ancak birinin neden bu hayatı seçebileceğini anlamakta gerçekten zorlanıyorum. Bunu bana açıklayabilirsen, uzlaşmaya çok daha yakın olabiliriz.”

Bir şey sunuyormuş gibi ellerimi iki yana açtım. Konserlerimde bunu yaptığımda kalabalık çıldırırdı, çünkü yeni bir şarkı söyleyeceğim anlamına gelirdi. Victor bunu görse gülerdi. Sam bağlamı bilmediği için sadece ellerime baktı. “Yeni bir başlangıç yapmak için, Ringo,” dedim sonunda. “Adamın Beck’le aynı nedenden.”

Sam’in yüz ifadesi dümdüzdü. “Ama bunu kendin seçtin. Bilerek.”

Beck’in Sam’e kökeniyle ilgili bana anlattığından farklı bir hikâye anlattığı belliydi; hangisinin gerçek olduğunu merak ettim. Yine de, bana Noel Baba’nın aslında olmadığını söylemişim gibi bakan Sam’le uzun uzadıya bir tartışmaya girişmeyecektim. “Evet, seçtim. Bundan istediğin anlamı çıkarabilirsin. Artık kahvaltı edebilir miyim?”

Sam başını iki yana salladı; öfkeli gibi değil de, düşüncelerini dağıtmaya çalışıyormuş gibi. Saatine baktı. “Evet. Her neyse. Benim işe gitmem gerek.” Gözlerime bakmadan yanımdan geçti ve üstünü başını kontrol etti. Mutfığa dönerek bir Post-it’e bir şeyler karalayıp buzdolabının kapısına yapıştırdı. “Cep ve iş telefonu numaralarım burada. İhtiyacın olursa beni ara.”

Bana nazik davranmak onu içten içe öldürüyor gibiydi ama yine de nazik davranıyordu. Derinlere yerleşmiş bir nezaket anlayışı mıydı? Sorumluluk duygusu mıydı? Neydi bu? Nazik insanlardan pek hoşlandığımı söyleyemezdim.

Sam yine dışarı çıkmak için döndü ama elinde şingirdayan anahtarlarıyla kapıda bir kez daha durdu. “Muhtemelen yakında yine dönüşürsün. En azından güneş battığında ya da dışarıda çok uzun süre kalırsan. Bu yüzden dışarı çıkmamaya çalış, tamam mı? Dönüştüğünü kimse görmesin.”

Hafifçe gülümsedim. “Kesinlikle.”

Sam bir şey daha söyleyecekmiş gibi baktı fakat sonra iki parmağını şakağına bastırarak yüzünü buruşturdu. Bu hareketi, Sam’in söylemediği her şeyi söylüyordu: Bir sürü sorunu vardı ve ben de onlardan biriydim.

Ünlü olmamak beklediğimden daha çok hoşuma gitmeye başlamıştı.

• ISABEL •

Pazartesi Grace okula gelmeyince, öğle tatilinde kızlar tuvaletine girerek onu aradım ve telefona annesi çıktı. En azından annesi olduğundan gayet emindim.

“Alo?” Cevap veren sesin Grace’inki olmadığı açıktı.

“Şey, alo?” Gerçekten annesi olabileceğini düşünerek yumuşak davranmaya çalıştım. “Grace’i aramıştım ama...” Tamam, sesimdeki sert tavrı tamamen gizleyememiştim ama yapabileceğim bir şey yoktu.

Hattın diğer ucundaki ses dost canlısıydı. “Kimsiniz?”

“Siz kimsiniz?”

Sonunda Grace’in sesini duydum. “Anne! Şunu bana ver!” Bir hışırtı duyuldu ve nihayet Grace’in sesini duydum: “Özür dilerim. Ev hapsi cezası aldım ve görünüşe bakılırsa bu insanların bana sormadan aramalarımı da kontrol ettiği anlamına geliyor.”

Vay canına. Azize Grace ev hapsi cezası mı almıştı? “Ne yaptın ki?”

Hattın diğer ucunda bir kapının kapandığını duydum. Çarparak kapatılmamıştı fakat Grace’ten bekleyeceğimden daha asi bir hareketti. “Sam’le birlikte uyurken yakalandım,” dedi.

Karşımdaki banyo aynasında görünen yüzümde şaşkın bir ifade vardı; kaşlarım saç diplerime kadar kalkmıştı ve gözlerimin etrafındaki siyah kalem onları gerçekte olduğundan daha büyük ve yuvarlak gösteriyordu. “Vay canına, haberler sendeymiş! *Sevişiyor* muydunuz?”

“Hayır, hayır. Sadece yatağında benimle uyuyordu. Aşırı tepki veriyorlar.”

“Ah, elbette,” dedim. “Herkesin ailesi kızlarının yataklarını erkek arkadaşlarıyla paylaşmasına hoş bakar oysa. Benimkilerin bayılacağından eminim. Eh, ne yani, okula gitmene de mi engel oldular? Bu...”

“Hayır, okula gitmedim çünkü hastanedeydim,” dedi Grace. “Ateşim çok yükseldi ve yine aşırı tepki verip bana ateş düşürücü vermek yerine alıp hastaneye götürdüler. Sanırım beni Sam’dan uzaklaştırmak için iyi bir nedene ihtiyaçları vardı. Her neyse, tabii ki hastanede her zaman olduğu gibi işler bir türlü bitmedi ve eve çok geç dönebildim. Dolayısıyla da neredeyse yeni uyandım.”

Her nedense Grace'in Bay Grant'ten baş ağrısı için izin isteyişini hatırladım. "Neyin var peki? Doktorlar ne dedi?"

"Virüs ya da benzeri bir şey. Sadece ateşim çıktı," dedi Grace, sorularımı sormaya neredeyse fırsat bırakmadan. Söylediklerine kendisi de inanıyormuş gibi görünmüyordu.

Arkamdaki banyo kapısı hafifçe aralandı ve biri, "Isabel, orada olduğunu biliyorum," dedi. Edebiyat öğretmenim Bayan McKay. "Öğle yemeklerini atlatmaya devam edersen ailene söylemek zorunda kalacağım. Sadece uyarıyorum. Ders on dakika sonra başlıyor."

Kapı bir kez daha kapandı.

"Yine mi bir şey yemiyorsun?" diye sordu Grace.

"Senin şu anda kendi sorunlarınla ilgileniyor olman gerekmiyor mu?" diye karşılık verdim.

• COLE •

Sam "işe" –her neyse– gittikten sonra kendime bir bardak süt koydum ve çekmeceleri karıştırmak için salona geri döndüm. Deneyimlerime göre çekmeceler ve sırt çantaları bir insanı tanımak için en iyi yollardı. Salondaki büfelerde sadece uzaktan kumandalar ve PlayStation joystick'leri vardı; bu yüzden yatak odama giderken önünden geçtiğim çalışma odasına yöneldim.

Burası çok daha iyi bir hedefti. Masa kâğıt doluydu ve bilgisayar şifreli değildi. Oda tam anlamıyla yağmalanmak için yapılmış, iki duvardaki pencereleriyle binanın köşesine yerleştirilmişti ki pencerelerden ikisi sokağa baktığından, Sam dönerse toparlanmak için yeterince zamanım olacaktı. Süt bardağımı fare pedinin yanına koydum (biri pedin üzerine bir sürü resim çizmişti ve okul forması giymiş çok iri

göğüslü bir kız çizimi de vardı) ve koltuğa rahatça yerleştim. Çalışma odası da evin geri kalanı gibiydi; erkeksi, rahat ve yuva havasında.

Masanın üzerinde hepsi Beck'in adresine gönderilmiş ve OTO-MATİK ÖDEMEYLE ÖDENMİŞTİR damgalı faturalar vardı. Klavyenin yanında kahverengi deri bir ajanda duruyordu. Ajandalar da ilginç olmazdı. Onun yerine bir çekmeceyi açtım. Çoğu sistem için olan yazılımlar vardı ama aralarında birkaç oyun da görünüyordu. Bu da ilginç değildi. Alt çekmeceyi açtım ve insanların en önemli sırlarını gizlemek için kullandığı bir toz bulutuyla karşılaştım. Ve tozların altında üzerinde SAM yazılı bir zarf buldum. İşte şimdi bir yerlere varmaya başlıyorduk. Zarfın içindeki kâğıtları dışarı çektim. Evlat edinme belgeleri.

İşte başlıyoruz.

Zarfın içindekileri masanın üzerine boşalttım ve içinde kalan daha küçük kâğıtları da çektim. Doğum belgesi: Samuel Kerr Roth. Doğum yılına bakılırsa benden bir yaş küçüktü. Sam'in bir fotoğrafı vardı; henüz küçük ve tombuldu ama önceki gece fark ettiğim kısık gözler ve siyah saçlar fotoğrafta da dikkat çekiyordu. Yüz ifadesi karmaşıktı. Önceki gece sarı renkli ürkütücü kurt gözleri dikkatimi çekmişti; fotoğrafa dikkatle bakınca, bebek Sam'in de gözlerinin sarı olduğunu gördüm. Demek renkli lens değildi. Nedense bu ona karşı içimi biraz ısıttı. Fotoğrafı geri koydum. Altında sararmaya yüz tutmuş gazete kupürleri vardı. Başlıklara baktım:

Duluth'lu çift Gregory ve Annette Roth, geçen pazartesi günü yedi yaşındaki oğullarını öldürme girişimiyle suçlandılar. Yetkililer çocuğu (kimliğinin korunması amacıyla ismi verilmemiştir) devlet gözetimine aldı. Çocuğun nereye gönderileceğine Roth çiftinin duruşmasından sonra karar

verilecek. Roth çiftinin oğullarını bir küvete sokarak jiletle bileklerini kestiği iddia ediliyor. Olaydan kısa süre sonra Annette Roth komşusuna itirafta bulunarak, oğlunun ölmesinin çok uzun sürdüğünü söyledi. Kendisi ve Gregory Roth, polise oğullarını bir iblisin ele geçirdiğini söylediler.

Midem öylesine kalktı ki yutkunmama rağmen geçmedi. Victor'ın şimdi sekiz yaşında olan küçük kardeşini düşünmekten kendimi alamadım. Sam'in Beck'in elini tuttuğu fotoğrafa geri döndüm ve yarı kapalı gözleriyle objektifteki bir şeye boş boş bakan Sam'i inceledim. Beck'in tuttuğu elin bileği objektife dönüktü ve kıvılcıllı-kahverengi kesikler açıkça görünüyordu.

Zihnimde bir ses *Sen bir de kendine acıyorsun*, dedi.

Bakmak zorunda kalmamak için gazete kupürlerini ve fotoğrafı zarfa geri koyduktan sonra altındaki belgelere baktım. Vesayet belgeleriydi; Sam, bu evle birlikte hem Beck'in hem de Sam'in isimlerini taşıyan biri vadeli, diğeri vadesiz iki banka hesabının vârisi olarak belirtilmişti.

Çok ağır şeylerdi. Sam'in temelde buranın sahibi olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. Belgelerin altında siyah kaplı başka bir ajanda daha vardı. Sayfalarını karıştırırken solak birinin italik elyazısıyla yazdığı günlük girdileri buldum. *“Bunu okuyorsan ya sonsuza dek kurt oldum ya da Ulrik'sin ve eşyalarımı karıştırmaktan vazgeçmelisin.”*

O sırada telefon çalınca yerimde sıçradım.

İki kez çalmasını bekledikten sonra cevap verdim: “Da.”

“Göle, sen misin?”

Anlaşılmaz bir şekilde moralim yükseldi. “Duruma bağlı. Anne, sen misin?”

Isabel'in sesi sertti. "Bir annen olduğunu bilmiyordum. Sam senin telefonlara cevap verdiğini biliyor mu?"

"Onu mu aramıştın?"

Duraksadı.

"Ekranla gördüğüm numara seninki mi?"

"Evet," dedi Isabel. "Ama arama. Ne yapıyorsun? Hâlâ kendin misin?"

"Şimdilik. Beck'in eşyalarını karıştırıyorum," dedim zarfı ve içindekileri çekmeceye geri atarken.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Isabel. Sorusuna kendisi cevap verdi. "Hayır, geçmiyorsun." Yine duraksadı. "Ne buldun?"

"Gel de kendin gör."

"Okuldayım."

"Telefonda konuşurken mi?"

Isabel bir an düşündü. "Şu anda tuvalette sıradaki ders için heveslenmeye çalışıyorum. Bana ne bulduğunu söyle. Gizlice edinilmiş bilgiler beni neşelendirebilir."

"Sam'in evlatlık belgeleri. Ailesinin onu öldürmeye kalkışmasıyla ilgili birkaç tane gazete kupürü. Ayrıca üzerinde okul forması olan bir kadının çok kötü bir çizimi. Kesinlikle görmeye değer."

"Neden benimle konuşuyorsun?"

Ne demek istediğini bildiğimi düşündüm. "Çünkü sen aradın," dedim yine de.

"Nedeni sadece benimle yatmak istemen mi? Çünkü seninle yatmayacağım. Kişisel bir şey değil. Ama yatmayacağım işte. Kendimi evliliğe saklıyorum hikâyesi filan. Dolayısıyla, benimle konuşma nedenin buysa, hemen kapayabilirsin."

Kapamadım. Bunun sorusunu cevaplayıp cevaplamadığından emin değildim.

“Hâlâ orada mısın?”

“Buradayım.”

“Eh, sorumu gerçekten cevaplayacak mısın?”

Boş süt bardağını ileri geri ittim.

“Sadece biriyle konuşmak istiyorum,” dedim. “Seninle konuşmak da hoşuma gidiyor. Buna verecek daha iyi bir cevabım yok.”

“Birbirimizi gördüğümüz zamanlarda yaptığımız şey konuşmak değildi,” dedi.

“Konuştuk,” diye ısrar ettim. “Ben sana Mustang’imden söz ettim. Bu benim için çok değerli olan bir şey hakkında oldukça derin ve kişisel bir sohbetti.”

“Araban.” Isabel ikna olmuş gibi görünmüyordu. Bir an duraksadıktan sonra devam etti: “Konuşmak mı istiyorsun? Pekâlâ. Konuş. Bana daha önce başka hiç kimseye söylemediğin bir şey söyle.”

Bir an düşündüm. “Dünya üzerinde en büyük ikinci beyni sahip hayvan kaplumbağadır.”

Isabel bir iki saniye sustu. “Hayır, değildir.”

“Biliyorum. Bu yüzden daha önce kimseye söylememiştim.”

Hattın diğer ucundan öyle bir ses geldi ki ya gülmemeye çalışıyordu ya da astım krizi geçiriyordu. “Bana kendin hakkında daha önce kimseye söylemediğin bir şey söyle.”

“Söylersem sen de aynısını yapacak mısın?”

Sesinde şüphe vardı. “Evet.”

Pedin üzerindeki okul formalı kız çizimine bakarak düşündüm. Telefonda konuşmak, gözlerin kapalıyken konuşmak gibiydi. İnsanı daha cesur ve dürüst yapıyordu, çünkü kendi kendine konuşmak gibi bir şeydi. Yeni şarkılarımı söylerken daima gözlerimi kapamamın nedeni de buydu. İşim bitene kadar seyircilerin onlarla ilgili değerlendirmesini görmek istemezdim. “Bütün hayatım boyunca babama

benzememeye çalıştım,” dedim sonunda. “Berbat biri olduğu için değil, aksine, çok etkileyici biri olduğu için. Yaptığım hiçbir şey... ama *hiçbir şey* onunla kıyaslanamaz bile.”

Isabel sessizdi. Belki de daha fazlasını söyleyip söylemeyeceğimi görmeyi bekliyordu. “Baban ne yapıyor ki?”

“Ben de senin daha önce kimseye söylemediğin şeyi duymak istiyorum.”

“Hayır, önce sen konuşmak zorundasın. Konuşmayı isteyen sendin. Yani sen bir şey söyleyeceksin, ben karşılık vereceğim ve sonra sen yine bir şey söyleyeceksin. Bu, insan ırkının en parlak buluşlarından biri. Adına *sohbet* deniyor.”

Ama ben bu sohbetten pişman olmaya başlamıştım. “Bilim insanı.”

“Roket bilimci mi?”

“Deli bilimci,” dedim. “Hem de çok iyi. Ancak aslını istersen, çok daha ileri bir tarihe kadar bu sohbe devam etmek istemiyorum. Muhtemelen öldükten sonra filan olabilir. Şimdi seninkini duyalım?”

Isabel o kadar gürültülü bir şekilde nefes aldı ki telefonda duydum. “Ağabeyim öldü.”

Bu sözlerde bir aşinalık vardı. Sanki daha önce de sesinde duymuşum gibiydi ama ne zaman duyduğumu hatırlayamıyordum. Biraz düşündükten sonra, “Bunu daha önce birine söyledin,” dedim.

“Daha önce kimseye benim hatam olduğunu söylemedim çünkü gerçekten öldüğünde herkes çoktan ölmüş olduğunu sanıyordu,” dedi Isabel.

“Söylediklerinden hiçbir şey anlamadım.”

“Artık hiçbir şey anlamlı gelmiyor. Mesela... neden seninle konuşuyorum ki? Umursamadığını bilirken sana bunu neden söylüyorum?”

En azından bu sorunun cevabını biliyordum. “Bana söylemenin nedeni tam olarak *bu* zaten.” Doğru olduğunu biliyordum. İtirafları-

mızı gerçekten umursayan birilerine yapma fırsatımız olsaydı, ikimiz de ağzımızı bile açmazdık. Önemi olmadığına sırları açıklamak daha kolaydı.

Isabel sessizdi. Arka tarafta başka kızların tiz seslerini duydum ve arkasından akan suyun şırıltısı geldi. Sonra yine sessizlik oldu. “Tamam,” dedi.

“Tamam, ne?” diye sordum.

“Tamam, beni arayabilirsin. Bir ara. Artık numaramı biliyorsun.”
Kapamadan önce veda edecek zamanım bile olmadı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

• SAM •

Kız arkadaşımın nerede olduğunu bilmiyordum, telefonumun şarjı bitmişti, intihar ya da cinayet eğilimli olduğundan şüphelendiğim ve muhtemelen deli olabilecek yeni bir kurtadamlarla aynı evi paylaşıyordum ve şimdi hepsinden kilometrelerce uzakta, kitapların sırtlarını sayıyordum. Bir yerlerde dünyam yavaş yavaş kontrolden çıkarken, ben güneşin altında ENVANTER başlıklı sarı bir bloknota *Arıların Gizli Yaşamı (3 adet)* yazıyordum.

“Bugün mallar gelecek.” Dükkânın sahibi Karyn arka odadan gelmeden önce sesini duydum. “UPS görevlisi geldiğinde. Al bakalım.”

Döndüm ve bana bir kâğıt bardak uzattığını gördüm.

“Bu ne için?” diye sordum.

“İyi davrandığın için. Yeşil çay. Tutturdum mu?”

Başımla onayladım. Karyn’den ilk gördüğüm anda hoşlanmıştım. Ellili yaşlarında, kısa ve bembeyaz saçlıydı fakat yüzü –özellikle de gözleri– hâlâ koyu renk olan kaşlarının altından gençlik enerjisiyle bakıyordu. Etkili ve hoş gülümsemesinin ardında çelik gibi iradesi vardı ve içindeki en iyi özelliklerin nasıl dışına yansıdığını görebiliyordum. Beni kendisine benzediğim için işe aldığı düşünmek istiyordum.

“Teşekkürler,” dedim çayımı yudumlarken. Sıcak sıvının boğazımdan aşağı süzülüşü ve mideme varışı bana o gün hiçbir şey yemediğimi hatırlattı. Grace’le birlikte sabahları kahvaltılık gevrek yemeye çok alışmışım. İlerlememi görebilsin diye bloknotu Karyn’e doğru uzattım.

“Güzel. İşe yarar bir şey bulabildin mi?”

Arkamdaki zeminde duran kitap yığınına gösterdim.

“Harika.” Kendi kahve bardağının kapağını kaldırırken yüzünü buruşturdu ve sıvının üzerinden yükselen buharı üfledikten sonra bana baktı. “Pazar günü için heyecanlı mısın?”

Hiçbir fikrim yoktu ve bunun yüzümden anlaşıldığından emindim. Beynimin bir cevap oluşturmasını bekledim fakat öyle olmayınca, “Pazar mı?” diye sordum.

“Stüdyo?” dedi. “Grace’le birlikte?”

“Sen bunu biliyor muydun?”

Karyn kahvesini bırakmadan yerdeki kitapların yarısını aldı. “Grace çalışmadığın bir güne denk getirmek için beni aradı.”

Elbette aramıştı. Grace her şeyin önceden uygun olduğundan emin olmadan asla benim için bir randevu almazdı. İçimde bir sızı hissettim ve onu delicesine özlediğimi fark ettim. “Onu hâlâ yapıp yapmayacağımızı bilmiyorum.” Karyn kaşlarını kaldırarak daha fazlasını söylememi bekleyince tereddüt ettim. Sonra ona önceki gece Isabel’e açıklamadığım detayları açıkladım çünkü Karyn umursardı ve Isabel umursamazdı. “Ailesi geç saatte beni onun odasında buldu.” Yanaklarımın kızardığını hissettim. “Hastaydı ve çığlık attı; bu yüzden onu kontrol etmeye geldiler ve beni kovdular. Grace’in nasıl olduğunu bilmiyorum. Onu bir daha görmeme izin verip vermeyeceklerini bile bilmiyorum.”

Karyn hemen karşılık vermedi; bu onun en sevdiğim yönlerinden biriydi. Doğru söz olduğundan emin olana kadar asla, *Her şey yoluna girecek*, demezdi. “Sam, bugün işe gelemeyeceğini bana neden söylemedin? Sana izin verebilirdim.”

“Envanter,” dedim çaresizce.

“Envanter bekleyebilirdi. Envanter çıkarıyoruz çünkü mart ayındayız, hava çok soğuk ve gelen giden yok,” dedi Karyn. Kahvesini yudumlarken birkaç dakika daha düşündü ve burnunu buruşturdu. “Öncelikle, onu bir daha görmene engel olmayacaklar. Siz yetişkinsiniz ve Grace’in senden daha iyisini bulamayacağını bilmeleri gerekir. İkincisi, muhtemelen sadece soğuk alınlığıdır. Nesi vardı ki?”

“Ateşi vardı,” dedim ve sesimin sakinliğine kendim de şaşırdım.

Karyn bana dikkatle baktı. “Endişeli olduğunu biliyorum ama birçok kişi ateşlenir, Sam.”

“Ben menenjit geçirmiştım,” dedim. “Bakteriyel menenjit.”

Bunu daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim ve şimdi söylemişken, Grace’in ateşinin sıradan bir soğuk alınlığından daha tehlikeli bir şey olabileceği konusundaki korkumu itiraf etmiş oluyordum.

“Ne zaman?”

En yakın tatili düşündüm. “Noel zamanı.”

“Ah, o zamandan beri bulaşıcılığı kalmamıştır,” dedi. “Menenjitin aylar sonra birinden kapabileceğın hastalıklardan olduğunu sanmıyorum. Bugün nasıl?”

“Bu sabah hattı sesli mesaja düştü,” dedim kendime çok acıyormuş gibi görünmemeye çalışarak. “Dün gece gerçekten çok kızgındılar. Telefonunu elinden almış olabilirler.”

Karyn yüzünü ekşitti. “Atlatırlar. Durumu onların açısından görmeye çalış.”

Elinde kitaplarla hâlâ ileri geri sallanıyordu; bu yüzden yeşil çayımı bırakarak kitapları elinden aldım. “Onların açısından bakabiliyorum. Sorun da bu zaten.” Prenses Diana’nın yanlış yere konmuş biyografisini yerleştirmek için biyografi bölümüne gittim. “Onların yerinde olsam çok kızardım. Benim nihayet kızlarını yatağa atmayı başarmış ve yakında kendi yoluna gidecek bir serseri olduğumu düşünüyorlar.”

Karyn güldü. “Özür dilerim. Senin için komik olmadığını biliyorum.”

“Bir gün evlendiğimizde ve onları sadece Noel’de görmek zorunda kaldığımızda benim için çok güzel olacak,” dedim istediğimden daha kasvetli bir sesle.

“Çoğu erkeğin bu şekilde konuşmadığını bil,” dedi Karyn. Envanter listesini alarak tezgâhın arkasına geçti ve kahve bardağını kasanın yanına bıraktı. “Drew’un bana evlenme teklif etmesini nasıl sağladığımı biliyor musun? Bir şok tabancası, biraz alkol ve Home Shopping Network.” Ben gülümseyene kadar yüzüme baktı. “Geoffrey bütün bunlarla ilgili ne düşünüyor?”

Beck’ten söz ettiğini anlamam uzun sürdü; ilk adını yüksek sesle en son ne zaman duyduğumu hatırlamıyordum. Hemen sonrasında, yalan söylemek zorunda kalacağımı anladım. “Henüz bilmiyor. Şehir dışında.” Yalanı bir an önce geride bırakmak istediğim için kelimeler ağzımdan birbiri ardına yuvarlanmıştı. Yüzümü görmemesi için rafa döndüm.

“Ah, doğru. Florida’daki müşterilerini unuttum,” dedi Karyn ve Beck’in kurnazlığına şaşırarak gözlerimi kırıştırdım. “Sam, kış mevsimleri için Florida’da bir kitabevi açmayı düşünüyorum. Bence Geoffrey haklı. Mart ayında Minnesota hiç iyi bir fikir değil.”

Beck’in kışları Florida’da olduğuna inandırmak için Karyn’e nasıl bir hikâye anlattığını bilmiyordum fakat Karyn bana o kadar

da saf görünmediği için etkilenmişim. Ancak Beck ona bir şey söylemiş olmalıydı; sonuçta bir müşteri ve daha sonra burada ilk işimi aldığımda, ehliyetimi almadan önce şoförüm olarak buraya çok sık gelip gitmişti. Karyn kışları onun ortalıkta olmadığını fark etmiş olmalıydı. Beck'in ilk adını bu kadar rahat söyleyişinden daha da çok etkilenmişim. Onu yeterince iyi tanıdığı için *Geoffrey* adı dudaklarından doğal bir şekilde dökülüyordu fakat bütün sevenlerinin ona soyadıyla seslendiğini bilecek kadar iyi tanıımıyordu.

Uzun bir sessizlik olduğunu ve Karyn'in hâlâ beni izlediğini fark ettim.

“Buraya çok geldi mi?” diye sordum. “Bensiz yani?”

Karyn tezgâhın arkasından başıyla onayladı. “Yeterince sık. Bir sürü biyografi kitabı alıyordu.” Duraksayarak düşündü. Bir defasında bana okuduğu kitaplara dayanarak bir kişinin psikanalizinin yapılabileceğini söylemişti. Beck'in biyografi tutkusunun –evdeki biyografi kitaplarının kaç raf doldurduğunu biliyordum– ona ne düşündürdüğüne merak ediyordum. “Aldığı son şeyi hatırlıyorum,” diye devam etti Karyn, “çünkü biyografi değildi ve şaşırmıştım. Bir ajandaydı.”

Kaşlarını çattım. Onu gördüğümü hatırlamıyordum.

“Her gün yorum ve günlük girdileri yazabileceğin boşlukları olanlardan.” Karyn duraksadı. “Hatırlayamadığında bakmak üzere düşüncelerini yazmak için aldığını söylemişti.”

Gözlerim aniden yaşlarla yanınca kitap raflarına dönmek zorunda kaldım. Duygularımı kontrol altına alabilmek için önümdeki başlıklara odaklandım. Birine parmağımla dokunurken kelimeler gözlerimin önünde bir bulanıklaşıp bir netleşiyordu.

“Onda bir terslik mi var, Sam?” diye sordu Karyn.

Yere, eski zemin tahtalarının raflarla birleştikleri noktada nasıl büküldüklerine baktım. Tehlikeli bir şekilde kontrolümü kaybettiğimi

hissediyordum; kelimeler ağzımdan her an dökülmeye başlayabilirdi. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Beck'in evindeki boş, seslerin yankılandığı odaları düşünmemeye çalıştım. Şimdi kulübedeki süt ve konserve stoklarını yenileyen kişinin artık ben olduğumu düşünmemeye çalıştım. Bir kurdun bedeninde kapana kısılmış, beni ağaçlardan izleyen, artık hatırlamayan ve insanca düşünmeyen Beck'i aklıma getirmemeye çalıştım. Bu yaz bekleyecek bir şey –biri– olmadığını düşünmemeye çalıştım.

Ayaklarımın altındaki tahtaların üzerindeki minik, siyah budak noktasına baktım. Altın sarısı ahşabın ortasında tek başına, koyu renkli bir şekildi.

Grace'in yanımda olmasını istiyordum.

"Özür dilerim," dedi Karyn. "Benim niyetim... hayatına burunumu sokmak değildi."

Onu utandırdığımı için kendimi daha da kötü hissettim. "Olmadığını biliyorum. Ve sokmuyorsun da. Sadece..." Belli belirsiz bir baş ağrısıyla parmaklarımı alnıma bastırdım. "O hasta. Ö-ölümcül." Kelimeler dudaklarımdan yavaşça dökülmüştü; gerçekte yalanın acı verici bir karışımı.

"Ah, Sam, çok üzgünüm. Şimdi evde mi?"

Ona dönmeden başımı iki yana salladım.

"Grace'in ateşinin seni bu kadar endişelendirmesinin nedeni bu," diye tahmin yürüttü Karyn.

Gözlerimi kapadım; karanlıkta başım dönüyordu ve zeminin ne taraf olduğunu bilmiyordum. Bir yandan konuşmak istiyor, bir yandan korkularımı kendime saklayarak kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Çok fazla düşünmeden kelimeler dudaklarımdan dökülüverdi. "İkisini de kaybedemem. Biliyorum... Ne kadar güçlü olduğumu biliyorum ve... o kadar... o kadar güçlü değilim."

Karyn iç çekti. “Bana dön, Sam.”

İsteksizce ona döndüm ve üzerinde envanter yazılı bloknotu kaldırdığını gördüm. Bir kalemle eklemelerimin altına kendi elyazısıyla yazdığı *SR* yazısını gösterdi. “Burada isminin baş harflerini görüyor musun? Çünkü sana eve gitmeni söylüyorum. Ya da başka bir yere. Gidip kafanı toparla.”

Sesim kısık çıktı. “Teşekkür ederim.”

Gitarımla kitabımı tezgâhın üzerinden almak için yaklaştığımda saçlarımı okşadı. “Sam,” dedi, onun yanından geçip gitmek üzereyken, “bence sen sandığından daha güçlüsün.”

Hafifçe gülümsedim ama gülümsemem arka kapıya ulaşana kadar dayanmadı.

Kapıyı açınca Rachel’la karşılaştım. Muazzam bir şans ya da beceriyle, yeşil çayımın çizgili fularına dökülmesini engelleyebildim. Sıcak sıvının dökülme tehlikesi geçtikten çok sonra bardağı elimden kaptı ve bana uyaran bir bakış attı.

“Delikanlı nereye gittiğine dikkat etmeli,” dedi.

“Rachel kapılarda aniden ortaya çıkmamalı,” diye karşılık verdim.

“Grace bana buraya uğramamı söyledi!” diye itiraz etti Rachel. Şaşkın bakışlarımı görünce açıkladı: “Doğal yeteneklerim arasında paralel park yok, dolayısıyla Grace dükkânın arkasına park edersem rahatça içeri girebileceğimi ve arka kapıdan girmeme kimsenin al-dırmayacağını söyledi. Anlaşılan yanılmış çünkü beni kızgın yağla püskürtmeye kalkıştın ve...”

“Rachel,” diye araya girdim. “Grace’le ne zaman konuştun?”

“Yani en son mu? İki saniye önce.” Kenara çekilerek dışarı çıkmam için bana yol verdi ve arkamdan kapıyı kapadı.

O kadar rahatlamıştım ki neredeyse gülecektim. Aniden egzoz dumanı karışmış soğuk havayı soluyabildim, çöp bidonlarının eski

yeşil boyasını görebildim ve parmağını gömlek yakamdan içeri sokmaya çalışan buz gibi rüzgârı hissedebildim.

Onu bir daha göreceğimi beklemiyordum.

Artık Grace'in Rachel'la konuşacak kadar iyi olduğunu öğrendiğim için bu düşünce saçma geliyordu ve böyle bir çıkarıma nereden ulaştığımı da bilmiyordum fakat yine de endişemi haksız çıkarmıyordu.

"Dışarısı buz gibi," dedim ve arabamı işaret ettim. "Sakıncası var mı?"

"Ah, haydi," dedi Rachel ve arabaya binmek için kapıları açmamı bekledi. Motoru çalıştırarak kaloriferi açtım ve soğüğün bana zarar vereceği endişem geçene kadar ellerimi havalandırmaya tuttum. Rachel bütün arabayı muhtemelen çilekli, çok tatlı ve yapay bir kokuyla doldurmuştu. Şişkin çantasına yer açabilmek için taytlı bacaklarını göğsüne çekmek zorunda kaldı.

"Pekâlâ. Şimdi konuşabiliriz," dedim. "Bana Grace'ten söz et. O iyi mi?"

"Evet. Dün gece hastaneye gitmiş ama geri dönmüş. Geceyi orada bile geçirmemiş. Ateşi olduğu için ona kıcımdan ateş düşürücü vermişler ve ateşi düşmüş. Şimdi iyi olduğunu söyledi." Rachel omuz silkti. "Ev ödevini götürmem gerekiyor. Bu yüzden," şişkin sırt çantasını tekmeledi, "sana da şunu vermem gerekiyor." Arkasında tek gözlü bir gülen yüz olan pembe bir cep telefonunu bana uzattı.

"Bu senin telefonun mu?" diye sordum.

"Evet. Seninkinin doğruca sesli mesaja yöneldiğini söyledi."

Bu kez gerçekten rahatlayarak sessizce güldüm. "Ya *onunki*?"

"Babası almış. Yakalandığınıza inanamıyorum. Ne zannediyordunuz ki?! Utançtan ölebilirdiniz!"

Ona fiziksel açıdan mümkün olabilecek kadar kederli gözlerle baktım. Artık Grace'in sağ salım ve iyi olduğunu öğrendiğimden, kendimle biraz dalga geçebilirdim.

"Zavallı çocuk," dedi Rachel omzuma vurarak. "Endişelenme. Sana sonsuza dek öfkeli kalmayacaklar. Onlara birkaç gün verirsen, bir kızları olduğunu yine unuturlar. İşte, al. Telefon. Artık telefonlara cevap vermesine izin var."

Telefonu minnetle alarak Grace'in numarasını tuşlamaya başladım. "Hızlı aramada iki numara," dedi Rachel ve bir an sonra, "Selam, Ranch," dediğini duydum Grace'in.

"Benim," dedim.

• GRACE •

Rachel'in sesi yerine Sam'inkini duyduğumda benliğimi saran duygunun ne olduğundan emin değildim. Sadece iki nefesimi uzun ve titrek bir üfleyle birleştirecek kadar güçlü olduğunu biliyordum. Tanımlayamadığım duygumu bir kenara attım. "Sam."

İç çekiğini duyunca, yüzünü görmeyi umutsuzca istedim. "Rachel anlattı mı?" dedim. "Ben iyiyim. Sadece ateşim varmış. Şimdi evdeyim."

"Yanına gelebilir miyim?" Sam'in sesi tuhaftı.

Battaniyemi kucağıma biraz daha çektim ve istediğim şekilde düzelmeyince çekiştirdim; daha önce babamla konuşurken hissettiğim öfkeyi yeniden uyandırmanmaya çalışıyordum. "Ev hapsi cezası aldım. Pazar günü stüdyoya gitmeme izin yok." Hattın diğer ucunda bir ölüm sessizliği oldu; Sam'in yüzünü hayal edebiliyordum ve devam ettiremeyecek kadar uzun süredir üzgün olmaktan kaynaklanan uyuşmuşlukla canımı yakıyordu. "Orada mısın?"

Sam'ın sesi kulağa cesur geliyor, bu da sessizliğinden daha çok incitiyordu. "Tekrar randevu alabilirim."

"Ah, hayır," dedim anlayışlı bir tavırla. Ve aniden öfkem öne çıktı. Konuşabilmek için duygularımı kontrol altına almak zorunda kaldım. "Pazar günü stüdyoya geleceğim; onlara yalvarmak zorunda kalsam bile umurumda değil. Kaçmak zorunda kalsam bile umurumda değil. Sam, o kadar kızgınım ki ne yapacağımı bilmiyorum. Şu anda kaçıp gitmek istiyorum. Onlarla aynı evde olmak istemiyorum. Gerçekten sakinleştir beni. Bana gelip seninle yaşayamayacağımı söyle. Beni orada istemediğini söyle."

"Sana böyle şeyler söyleyemeyeceğimi biliyorsun," dedi Sam kısık sesle. "Seni durdurmayacağımı da."

Yatak odamın kapalı kapısına öfkeli gözlerle baktım. Annem –gardiyanı– kapının diğer tarafında bir yerlerdeydi. İçimde midem hâlâ ateşin etkisini hissediyordu; burada olmak istemiyordum. "O zaman neden yapmayayım?" Sesim saldırgandı.

Sam uzunca bir an sessiz kaldı. "Çünkü böyle bitmesini istemediğini biliyorsun," dedi sonunda yine kısık sesle. "Yanımda olmanı isteyeceğimi ve bir gün öyle olacağını biliyorsun. Ancak bu şekilde olmaması gerekiyor."

Nedense bu gözlerimi doldurdu. Şaşkın bir halde yumruğumla gözlerimi sildim. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Kendim mantıkçıyken Sam'ın duygusal olmasına alışkındım. Şimdi öfkeli halimle kendimi yalnız hissediyordum.

"Senin için endişelendim," dedi Sam.

Ben de kendim için endişelendim, diye düşündüm. "İyiyim," dedim yüksek sesle. "Gerçekten seninle birlikte buradan gitmek istiyorum. Keşke bugün pazar olsaydı."

• SAM •

Grace'i bu şekilde duymak tuhaftı. Kendisi evdeyken ve bana ihtiyacı varken burada, arabamda en iyi arkadaşıyla birlikte oturmak tuhaftı. Her şey yoluna girene kadar stüdyoya gitmek zorunda olmadığımızı söylemeyi istemek tuhaftı. Ama ona hayır diyemezdim. Bunu söylemem fiziksel olarak imkânsızdı. Onu böyle duymak... Tanıdığım Grace'ten çok farklıydı ve güzel ama tehlikeli bir geleceğin kulağıma sırlar fısıldadığını hissediyordum. "Bence de keşke bugün pazar olsaydı," dedim.

"Bu gece yalnız olmak istemiyorum," dedi Grace.

Kalbim sızladı. Bir an gözlerimi kapayıp tekrar açtım. Oraya gizlice girmeyi düşündüm; ona gizlice çıkmasını söylemeyi düşündüm. Yatak odamda kâğıt turnaların altında, yanımda onun sıcak vücuduyla yattığımı, sabah gizlenmek zorunda olmadığımızı, sadece istediğimiz gibi bir arada olduğumuzu hayal ettim ve arzunun gücüyle içim daha da sızladı. "Ben de seni özliyorum," dedim.

"Telefonunun şarjı burada," diye fısıldadı Grace. "Bu gece Beck'in evinden beni ara, tamam mı?"

"Tamam," dedim.

Telefonu kapadıktan sonra Rachel'a iade ettim. Neyim olduğundan emin değildim. Onu sadece kırk sekiz saat sonra tekrar görebilecektim. O kadar uzun sayılmazdı. Birlikte yaşayacağımız ömür düşünülürse, zaman okyanusundaki bir damla gibiydi.

Artık sonsuzluk bizimdi. Buna inanmaya başlamam gerekiyordu.

"Sam?" diye sordu Rachel. "Şimdiye kadar gördüğüm en hüzünlü yüzün seninki olduğunu biliyor musun?"

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

• SAM •

Rachel'dan ayrıldıktan sonra Beck'in evine döndüm. Hava güneşliydi ama o kadar ısınmamıştı. Böyle bir hava hatırlamıyordum. Baharın bu zamanları yıllardır beni kurt bedenimde tutuyordu. Sıcak arabama sığınmak zorunda olmadığımı kendimi inandırmam zordu.

Korkmayacaktım. *Tedavi olduğuna inan.*

Arabanın kapısını kapadım ama eve girmedim; Cole hâlâ oradaysa, onunla karşılaşmaya hazır değildim. Bunun yerine kurumuş çimenlerin üzerinden evin arka tarafına geçip ormana girdim. İçeride kalan bir kurt olup olmadığını görmek için kulübeyi kontrol etmem gerektiğini düşündüm. Beck'in evinin arkasındaki ormanın birkaç yüz metre içindeki küçük yapı, sürekli dönüşüp duran yeni kurtlar için bir sığınaktı. Orada giysiler, konserve yiyecekler ve el fenerleri vardı. Hatta video oynatıcılı bir televizyon ve tekne aküsüyle çalışabilen bir ısıtıcı vardı. İnsan bedeninde kalıp kalmayacağını görmek için beklerken yeni bir kurdun rahat etmek için ihtiyaç duyabileceği her şey.

Ancak bazen yeni bir sürü üyesi kulübenin içindeyken kapıyı açamayacağı kadar hızlı şekilde kurda dönüşebiliyordu ve o zaman

da insan kokusu, dönüşüm ve belirsizlik içinde duvarların arasına hapsolmuş, güdülerinin kölesi vahşi bir hayvan oluyordu.

Dokuz yaşındayken ve henüz kurt bedenim dengesizken, bir bahar sıcak hava sayesinde kurt bedenimden sıyrıldığımı ve çırılçıplak bir halde, utanç içinde orman zemininde büzüldüğümü hatırlıyordum. Yalnız olduğumdan emin olunca Beck'in yapmamı söylediği gibi kulübeye gitmiştim. O zamanlar dönüşümler arasında olduğu gibi karnım ağrıyordu. Acıdan iki büküm oluyordum ve sivri kaburgalarımı bacaklarımın üzerine dayanıyordu; bu sefer de sancı geçene kadar parmağımı ısırılmış ve sonra doğrulup kulübenin kapısını açmıştım.

Kapıdan girerken bir ses duyunca ürkmüştüm. Bir an sonra sesin şarkı söylediğini anlayınca kalp atışlarım yavaşlamıştı; içerideki her kimse, portatif kasetçaları açık bırakmıştı. Ben SAM yazılı kovayı eşelerken Elvis bu gece kendimi yalnız hissedip hissetmediğimi soruyordu. Kotumu üstüme geçirmiştim ama yiyecek kovasına yönelmeden önce tişört bulmakla uğraşmamıştım. Bir paket cips açarken, midem sadece doldurulacağından emin olduğu için guruldamıştı. Cılız dizlerimi çeneme çekerek kovanın üzerine oturmuş, Elvis'in şarkısını dinlemiş ve şarkı sözlerinin farklı türde bir şiir olduğunu düşünmüştüm. Önceki yaz Ulrik bana ünlü şiirleri ezberletiyordu; "Karlı Bir Akşamda Orman Kıyısında Durmak" adlı şiirin yarısını hâlâ hatırlıyordum. Cips paketini boşaltırken ve karnımdaki sancıların geçmesi için dua ederken, şiirin ikinci yarısını da hatırlamaya çalışmıştım.

Paketi tutan elimin titrediğini fark edene kadar geçen sürede karnımdaki ağrı dönüşümün kasılmaları haline gelmişti. Parmaklarım işe yaramaz hale gelene kadar kapıya ulaşma fırsatım olmamış, tırnaklarım ahşap kapıya etki edememişti. Zihnimdeki son insan düşüncesi

bir anıydı: Ailemin yatak odamın kapısını çarpışı ve içimdeki kurt dışarı çıkmaya çalışırken anahtarın delikte dönüşü.

Kurt anılarımı anımsamam zordu fakat şunu hatırlıyordum: O gün dışarı çıkmaya çalışmaktan vazgeçmem için saatler geçmesi gerekmişti.

Beni bulan Ulrik olmuştu.

“Ah, *Junge*,” demişti üzgün bir sesle, etrafına bakınırken bir eliyle kel başını sıvazlayarak. Annem ya da babam olmadığına şaşırarak gözlerimi kırıştırmıştım. “Ne zamandır buradasın?”

Kulübenin köşesinde büzülmüş, kanlı parmaklarıma bakıyordum ve zihnim yavaş yavaş kurt düşüncelerimden sıyrılarak bölük pörçük insan düşüncelerine geçiyordu. Kovalar ve kapakları kulübenin içine yayılmıştı ve portatif kasetçalar, fişi duvardan çekilmiş halde zeminin ortasında duruyordu. Yerde kurumuş kan lekeleri vardı ve hem kurt hem de insan izleri görünüyordu. Kapıdan kazıdığım ahşap parçacıkları her tarafa yayılmış, yırtık cips ve kraker paketleri etraflarına saçılmış, içlerindeki her şeyi terk edilmişti.

Ulrik kırıntıların üzerinde hafifçe çıtırdayan çizmeleriyle yanıma gelmişti ve ben geri çekilince yarı yolda durup kalmıştı. Görüşüm bulanıyordu. Bir kulübeyi, bir eski yatak odamı görüyordum; yırtılmış yatak örtüleri ve paramparça olmuş kitaplarla.

Bir elini bana uzatmıştı. “Haydi, kalk. Seni dışarı çıkaralım.”

Ama kıpırdamamıştım. Yine körelmiş tırnaklarıma ve altına tıkılmış kanlı kıymıklara bakmıştım. Kurumuş kanlı parmak uçlarımda kaybolmuştum. Bakışlarım bileklerimdeki şişkin ve yeni yara izlerine dönmüştü.

“Sam,” demişti Ulrik.

Ona bakmamıştım. Dışarı çıkmaya çalışırken bütün kelimelerimi ve gücümü tüketmiştim; şimdi ayağa kalkmak bile istemiyordum.

“Ben Beck değilim,” demişti çaresizce. “Bu durumdan sıyrılmanı sağlamak için ne yaptığını bilmiyorum, tamam mı? Senin dilini konuşmayı da, *Junge*. Ne düşünüyorsun? Yüzüme bak.”

Haklıydı. Beck beni gerçekliğe geri getirmeyi bilirdi ama Beck orada değildi. Ulrik sonunda ölü gibi gevşek vücudumu kucağına almış ve beni eve kadar taşımıştı. Beck dönüşüp eve gelene kadar ne konuşmuş, ne yemiş ne de kıpırdamıştım; şimdi bile, saatler mi yoksa günler mi geçtiğini hâlâ bilmek istemiyordum.

Beck hemen yanıma gelmemişti. Önce mutfığa girip tencere tava larla ilgilenmişti. Kanepenin köşesine gizlendiğim salona geldiğinde elinde bir tabak yumurta vardı.

“Sana yemek hazırladım,” demişti.

Yumurtalar aynen sevdiğim gibiydi. Beck’in yüzü yerine onlara bakarak, “Özür dilerim,” diye fısıldamıştım.

“Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok,” demişti Beck. “Ne yapman gerektiğini bilmiyordun. Ve o lanet olasıca Doritos’ları seven tek kişi de Ulrik’ti. Hepimize bir iyilik yaptın.”

Tabağı kanepeye bırakmış ve koridordan çalışma odasına gitmişti. Bir dakika sonra yumurtaları alarak sessizce peşinden gitmişim. Çalışma odasının açık kapısının önünde yere oturmuş, Beck’in parmaklarının klavye üzerinde çıkardığı sesleri dinleyerek yemeğimi yemiştim.

O zamanlar hâlâ kırgındım. O zamanlar Beck’in sonsuza dek yanımda olacağını sanıyordum.

“Selam, Ringo.”

Cole’un sesi beni şimdiye, yıllar sonrasına geri getirdi ve artık iyi niyetli koruyucuların rehberliğine ihtiyaç duyan dokuz yaşındaki Sam olmadığımı hatırlattı. Ben kulübenin kapısına bakarken, Cole hemen yanımda duruyordu.

“Hâlâ insan olduğunu görüyorum,” dedim sesime yansıyandan daha büyük bir şaşkınlıkla. “Burada ne işin var?”

“Kurda dönüşmeye çalışıyorum.”

İçimdeki kurda nasıl direndiğimi hatırlayınca tüylerim ürperdi. Dönüşümden önce hissettiğimi mide bulantısı. Kendimi kaybettiğimde hissettiğim o hastalıklı şeyler. Cevap vermedim. Bunun yerine kulübenin kapısını açtım ve ışık düğmesini bulmaya çalıştım. İçerisi küf kokuyordu; bayat hava anılar ve toz zerrecikleri doluydu. Arkamda bir kuş tiz sesle tekrar tekrar öttü ama onun dışında hiç ses yoktu.

“O halde burayı tanıman için iyi bir zaman,” dedim. Ayakkabılarım eski ahşap zeminde toz hışırtıları çıkarırken içeri girdim. Görebildiğim kadarıyla her şey yerli yerindeydi; kapalı televizyonun yanında battaniyeler düzgün bir şekilde katlanmış, su sebili ağzına kadar doldurulmuş, arkasına dolu damacaneler sıralanmıştı. Her şey kurtların insana dönüşmesini bekliyordu.

Cole arkamdan içeri girerek kovalara ve malzemelere belli belirsiz bir ilgiyle baktı. Her yanından huzursuzluk ve tiksinti aktıyordu. Ona *Beck sende ne buldu?* diye sormak istiyordum. Bunun yerine, “Beklediğin gibi mi?” diye sordum.

Cole kovalardan birini birkaç santim aralamış, içine bakıyordu; cevap verirken bakışlarını kaçırmadı: “Ne?”

“Kurt olmak.”

“Daha kötü olacağını sanıyordum,” dedi ve kurda dönüşmemek için neler yaşadığını biliyormuş gibi sinsice bir gülümsemeyle bana baktı. “Beck bana acının tahammül edilemez olduğunu söylemişti.”

Bizimle birlikte kulübeye sürüklenmiş kuru bir yaprağı aldım. “Evet, şey, zor olanı acı kısmı değildir.”

“Ah, öyle mi?” Cole bilgiç bir sesle konuşuyordu. Sanki ondan nefret etmemi istiyor gibiydi. “Zor kısmı hangisiymiş peki?”

Ona arkamı döndüm. Cevap vermeyi gerçekten istemiyordum çünkü zor kısmını umursayacağını sanmıyordum.

Onu Beck seçmişti. Ondan nefret etmeyecektim. *Etmeyecektim.* Beck onda bir şey görmüş olmalıydı. “Bir yıl, kurtlardan biri,” dedim sonunda, “Ulrik... saksıda şifalı ot yetiştirmenin harika bir fikir olacağına karar verdi. Ulrik hep öyle delice şeyler yapardı.” Onun saksıdaki toprakta delikler açtığını, içine tohumlar attığını ve ölü görünüşlü minik şeylerin simsiyah toprağın içinde gözden kayboluşunu hatırladım. ‘Lanet olsun, bu işe yarasa iyi olur,’ demişti şakacı bir tavırla. Bütün o süre boyunca yanından ayrılmamış, bütün süreci izlemiş, sadece dirseği kazayla göğsüme çarptığı zamanlarda geri çekilmiştim. ‘Daha yakın dur istersen, Sam,’ demişti.” Cole’a dönerek ekledim: “Beck, Ulrik’in deli olduğunu düşünüyordu. Fesleğenin zaten çok ucuza satıldığını söylemişti.”

Cole bana zar zor tahammül ettiğini belli eden bir tavırla bir kaşını kaldırdı.

Ona aldırmayarak devam ettim: “Ulrik’in tohumlarını haftalar boyunca her gün izledim ve toprakta bir parça yeşil görmeyi, yaşamın yeşermek üzere olduğunu anlamayı bekledim. Ve hepsi bu. Zor kısmı bu,” dedim. “Bu kulübede durmuş, tohumlarımin toprağı delip delemeyeceğini görmeyi bekliyorum. Yaşam belirtileri aramak için çok erken olup olmadığını ya da kışın bu kez ailemi sonsuza dek alıp almadığını bilmiyorum.”

Cole düz düz bana baktı. Yüz ifadesindeki küçümseme silinmişti ama bir şey söylemedi. Yüzünde boş, nasıl tepki vereceğini bilmediğim bir şey vardı; bu yüzden ben de bir şey söylemedim.

Daha fazla kalmanın anlamı yoktu. Cole arkada kaldı, ben de son iş olarak içlerine böcek girmedikten emin olmak için kovaları kontrol ettim. Parmaklarımı plastik kovanın kenarına takarak bir

an dinledim. Neyi dinlediğimi bilmiyordum; sadece sessizlik, biraz daha sessizlik ve daha fazla sessizlik vardı. Hâlâ açık duran kapının dışındaki kuş bile susmuştu.

Cole orada değilmiş gibi davranarak kurtken yaptığım gibi kulak kabartıp ormanda gizlenen bütün yaratıkları ve çıkardıkları sesleri hayal ettim ama hiçbir şey duyamadım.

Bu ormanda bir yerlerde kurtlar vardı fakat benim açımdan görünmezdiler.

YIRMINCI BÖLÜM

• COLE •

İnsan bedenim üzerindeki hâkimiyetimi kaybediyordum ve buna seviniyordum.

Sam beni huzursuz ediyordu. Karşılaştığım herkeste gayet iyi işe yarayan birkaç karakterim vardı fakat hiçbiri ona uymuyor gibi görünüyordu. Acı verecek, sinir bozacak ölçüde hevesliydi, buna nasıl karşılık verebilirdim ki?

Dolayısıyla kulübeden geri döndüğümüzde arabayla dolaşmaya çıkacağını söylediğine sevindim.

“Sana da gelmek isteyip istemediğini sorardım,” dedi, “ama yakında dönüşeceksin.”

Bu sonuca nasıl vardığını söylemedi ama kokunu alabiliyormuş gibi hafifçe yüzünü buruşturdu. Biraz sonra Volkswagen’inin dizel motorunun gürültülü sesini duydum ve günün her saatinde atmosferi değişen bir evde tek başıma kaldım. Öğleden sonra hava bulutlu ve soğuktu. Aniden ev rahat bir in olmaktan çıkıp terk edilmiş kasvetli odalardan oluşan bir labirente dönüşmüştü. Aynı şekilde, bedenim de tam olarak insan bedeni değildi ama kurt da değildi. Tuhaf bir şekilde, arada bir yerde kalıyordu; insan bedeni ve kurt beyniyle.

Kurt gözlerinden görülen insan anıları. Önce Sam'in teşhislerine inanmadan koridorlarda dolaştım. Nihayet sınırlarımdaki değişimi hissettiğimde açık arka kapıda durdum ve soğuşun beni etkilemesini bekledim. Ama henüz o noktaya ulaşmamıştım. Bu yüzden kapıyı kapadım ve mide bulantısının başlangıcıyla tenimdeki karıncalanmayı hissederken yatağa uzandım.

Hissettiğim rahatsızlıkla çok rahatlamıştım.

Tekrar kurda dönüşmeyeceğimi düşünmeye başlamıştım.

Ancak bu sıkıntı verici durum... Yataktan kalkarak yine kapıya yaklaştım ve dondurucu rüzgârda durdum. Yaklaşık on dakika sonra vazgeçerek kanepeye geri çekildim ve karnımdaki kargaşa yüzünden büzüldüm. Bedenim kıpırdamadan yatarken zihnim gri koridorlarda dolaşıyordu. Zihnimde koridorda yürüyor, siyah ve beyaz tonlarındaki yabancı odalardan geçiyordum. Isabel'in köprücük kemiğini elimin altında hissettim, kurda dönüşürken tenimin rengini kaybettiğini gördüm, elimdeki mikrofonu hissettim, babamın sesini duydum ve onu yemek masasında karşımda otururken gördüm.

Hayır. Her yer olurdu ama ev olmazdı. Anılarımdan beni her yere götürmesine izin verirdim... orası hariç.

NARKOTİKA'nın diğer üyeleriyle birlikte fotoğraf stüdyosundaydım. İlk büyük dergi röportajımızdı. Eh, aslında sadece benimdi. Tema "18 Yaş Altı Başarı Hikâyeleri"ydi ve başrolde ben vardım. NARKOTİKA'nın geri kalanı sadece yardımcı rol olarak oradaydı.

Çekimler stüdyoda yapılmıyordu; bunun yerine fotoğrafçı ve asistanı bizi eski binanın merdivenine götürmüştü ve tırabzanlara uzatarak, sararak ya da farklı merdivenlerde ayakta tutarak grubun müzik ruhunu yakalamaya çalışıyordu. Merdiven birinin öğle yemeği

gibi kokuyordu; sahte jambon parçaları, asla sipariş etmeyeceğiniz salata sosları ve ayak gibi kokan gizemli bir baharat.

Bir uyuşturucunun etkisinden yeni sıyrılıyordum. İlk seferim değildi ama çok yakındı. Bu yepyeni uçuşlar beni sonrasında biraz suçluluk duygusu bırakan esrimelere sürüklüyordu. O zamana kadarki en iyi şarkılarımdan birini yazmıştım –“Yüzümü Dağıt (ve Parçaları Sat)”;

en çok satan single kaydım olacaktı– ve neşem kesinlikle yerindeydi. Orada olmasaydım daha da yerinde olurdu çünkü egzoz dumanı, restoran kokuları ve bana önemli biri olduğumu hatırlatan bütün heyecan verici şehir kokularıyla dolu açık havada olmak istiyordum.

“Cole. Cole. Hey, delifişek. Hatırım için kıpırdamadan durabilir misin? Bir saniye Jeremy’nin yanında dur ve buraya bak. Jeremy, sen de ona bak,” dedi fotoğrafçı. Orta yaşlı, tombul bir adamdı ve beni bütün gün rahatsız edecek, düzensiz kesilmiş bir keşisakalı vardı. Asistanı yirmili yaşlarda, bana aşkını çoktan itiraf ettiği için ilginçliğini kaybetmiş, kızıl saçlı bir kızdı. On yedi yaşındaydım ve alaycı bir gülümsemenin kızlara tişörtlerini çıkarttırabildiğini henüz keşfetmemiştim.

“Sabit durmadım,” dedi Jeremy. Sesi yarı uykulu çıkıyordu. Hep öyle konuşurdu. Jeremy’nin diğer tarafında duran Victor, fotoğrafçının söylediği gibi yere bakarak gülümsüyordu.

Kendimi çekimlere veremiyordum. Lanet olasıca bir Beatles albümüymüş gibi bizi bir balkondan bakarken görüntülemek NARKOTİKA’nın tarzını nasıl yansıtacaktı ki? Bu yüzden başımı iki yana sallayarak balkondan aşağıya tükürdüğüm anda fotoğrafçının flaşı patladı, sonra vizöre bakıp asistanıyla birlikte huzursuz ifadelere büründüler. Yine flaş patladı. Yine huzursuz bakışlar. Fotoğrafçı yanımıza gelerek altı basamak altımızda durdu ve tatlı bir sesle konuştu. “Pekâlâ, Cole, yaptığın şeye biraz yaşam katmaya ne dersin?

Biraz gülümse. En güzel hatıranı düşün. Bana annene gülümser gibi gülümse.”

Bir kaşını kaldırdım ve adamın şaka yapıp yapmadığını merak ettim.

Fotoğrafçı bu yorumunu tekrar gözden geçirmiş gibiydi çünkü sesini yükselterek yeni bir fikir verdi: “Sahnede olduğunu hayal et...”

“Yaşam mı istiyorsun?” diye sordum. “Çünkü bu yaşam değil. Yaşam beklenmediktir. Yaşam risktir. NARKOTIKA bu demektir; burada lanet olasıca bir izci ailesi fotoğrafı çekmiyoruz. Burada...”

Ve adamın üzerine atladım. Kollarımı iki yana açarak merdivenden uçtum ve asistanı kamerayı aniden kaldırıp flaşla gözümü kamaştırırken adamın yüzünde panik ifadesini gördüm.

Tek ayağımın üzerine indim ve merdivenin tuğla duvarına doğru yuvarlandım. Katıla katıla gülüyordum. Kimse iyi olup olmadığını sormadı. Jeremy esniyordu. Victor bana orta parmağını gösteriyordu. Fotoğrafçıyla asistanıysa neşeli ve hayret dolu gözlerle çektikleri karelere bakıyorlardı.

“Al sana ilham,” dedim ayağa kalkarken. “Bir şey değil.” Can acısı bile hissetmiyordum.

Sonrasında çekim için istediğim her şeyi yapmama izin verdiler. Yeni şarkımı söylerken, itecekmiş gibi parmaklarımı duvara bastırırken onları merdivenden aşağı yukarı sürükledim; lobiye indiğimizde içinde bitki olan bir saksının içinde dikildim; sonunda stüdyonun arkasındaki ara sokağa çıktım ve bizi otelden getirmiş arabanın üzerine fırladım. Arabanın beni hatırlaması için tavanında göçükler bıraktım.

Fotoğrafçı çalışmayı sona erdirdiğinde asistanı yanıma gelerek elimi uzatmamı istedi. Avcumu açarak uzattım, elimi tutup çevirdi. Sonra Victor hemen arkasından izlerken kız avcuma adını ve telefon numarasını yazdı.

Kız içeri girer girmez Victor omzumu yakaladı. “Angie ne olacak?” diye sordu, ona hoşuna gidecek bir cevap vereceğimi zaten biliyormuş gibi hafifçe gülümseyerek.

“Ona ne olmuş?” diye sordum.

Gülümsemesi silindi ve asistanın numarasını yazdığı elimi tuttu. “Bunu öğrendiğinde mutlu olacağını hiç sanmıyorum.”

“Vic. Dostum. Seni hiç ilgilendirmez.”

“O benim kardeşim. Elbette ilgilendirir.”

Konuşmamız neşemi kaçırıyordu. “İyi o zaman, şöyle söyleyeyim: Angie’yle ilişkimiz bitti. Hatta o kadar eskide kaldı ki tarih derslerinde okutuyorlar. Ve hâlâ seni hiç ilgilendirmez.”

“Seni piç,” dedi Victor. “Onu öylece terk mi edeceksin yani? Hayatını mahvettikten sonra yürüyüp gidecek misin?”

Gerçekten neşemi kaçırıyordu. İğne, bira ya da jilet zamanı gelmiş gibi görünüyordu. “Hey, ona sordum. Yalnız kalmayı tercih edeceğini söyledi.”

“Sen de ona inandın mı? Biliyor musun, kendini çok iyi sanıyorsun. Sen ve lanet olasıca *dehan*. Sonsuza dek böyle yaşayacağını mı sanıyorsun? Yirmi yaşına geldiğinde yüzünü kimse hatırlamayacak! Seni kimse hatırlamayacak.”

Ama artık öfkesi diniyordu. Neredeyse bitmişti. Özür dilersem ya da sessiz kalırsam, muhtemelen arkasını dönüp otele giderdi.

Bir an bekledikten sonra ekledim: “En azından kızlar adımı biliyor, dostum.” Sırıtarak yüzüne baktım. “En azından ben ‘NARKOTIKA’nın davulcusu’ değilim.”

Victor bana yumruk attı. Sağlam bir yumruktu ama bütün gücüyle vurmamıştı. Muhtemelen dudağımı yarmıştı fakat hâlâ ayaktaydım. Yüzümü hâlâ hissedebiliyordum ve ne hakkında konuştuğumuzu hatırlayabiliyordum. Ona baktım.

Muhtemelen Victor'ın yüzümü yumruklamasından dolayı her zamanki tartışmalarımızdan biri olmadığını düşünerek Jeremy onun yanına gelmişti.

“Öyle durmasana!” diye bağırdı Victor ve bana tekrar vurdu. Bu kez tam çeneme gelmişti ve ayakta sendelemiştim. “Vur bana, seni pislik. Vur bana!”

“Çocuklar,” dedi Jeremy ama kıpırdamadı.

Victor omzunu göğsüme çarptı ve yetmiş kiloluk bastırılmış öfkenin etkisiyle yere savrulunca kaldırımın köşesi sırtıma battı. “Tam bir oksijen ziyanısın. Hayat senin için kocaman bir ego yarışı, seni ayrıcalıklı orospu çocuğu.” Şimdi beni tekmeliyordu ve Jeremy kollarını göğsünde kavuşturmuş izliyordu.

“Bu kadar yeter,” dedi Jeremy.

“O-sırı-tışı-sura-tından-silmek-isti-yorum,” dedi Victor tekme-lerinin arasında. Artık nefes nefese kalmıştı ve sonunda bir tekmesi dengesini bozunca o da sertçe yanıma serildi.

Koyu renk binaların çerçevelediği gri-beyaz gökyüzüne baktım ve burnumdan kan süzüldüğünü hissettim. Angie'yi ve yalnız kalmayı tercih edeceğini söyleyişini hatırladım; şimdi yanımızda olup Victor'ın canımı çıkarışını görebilmesini isterdim.

Jeremy tepemden telefonunu uzattı ve adını bile hatırlayamadığım bir şehrin sokaklarında yatarken ikimizin fotoğrafını çekti.

Üç hafta sonra Jeremy ve Victor beni izlerken merdivenden uçuşumu görüntüleyen fotoğraf gazete bayilerine dağıtıldı ve dergiye kapak oldu. Yüzümü her yerdedi. Kimse yakın zamanda beni unutacak filan değildi. Her yerdedim.

Aynı gün öğleden sonra Beck'in evinin zemininde yatarken, dönüşüm daha önceki mide bulantımın sadece numara olduğunu gösterecek

kadar yoğunluğunu hissettiriyordu; bu kez son derece gerçektir ve iç organlarımı parçalıyordu. Arka kapıya gidip açtım ve orada durarak çimenlere baktım. Dışarıyı şaşırtıcı ölçüde sıcaktı, hava artık kapalı değildi ama arada bir gelen esinti bana hâlâ mart ayında olduğumuzu hatırlatıyordu. Bu kez rüzgâr soğuk bir şekilde estiğinde, insan bedenimi delerek doğrudan içerideki kurda ulaştı. Vücudumdaki bütün tüyler diken diken oldu. Beton basamağa çıktım ve daha sonra kolaylık olması için kulübeye gidip giysilerimi bırakmayı düşündüm. Ancak bir sonraki esinti, sarsılarak iki büklüm olmama neden oldu. Kulübeye ulaşamayacaktım.

Karnımdan tuhaf sesler geliyordu ve sancılarla canım yanıyordu; çömelerek bekledim.

Ancak dönüşüm her zaman olduğu gibi hemen gelmedi. Yaklaşık bir günü insan bedeninde geçirmişken, bedenim biçiminden çok emindi ve o kadar kolay vazgeçecek gibi görünmüyordu.

Haydi, dönüş, diye düşündüm rüzgâr beni bir kez daha sarsarken. Midem berbat haldeydi. Bunun sadece dönüşüm sürecine bir tepki olduğunu hatırlamaya çalıştım; gerçekten kusmama gerek yoktu. Bu dürtüye direnirsem her şey yoluna girecekti.

Parmaklarımı soğuk betona dayayarak rüzgârın beni kurda dönüşmeye zorlamasını bekledim. Aniden Angie'nin telefon numarasını hatırladım ve mantık dışı bir şekilde hemen içeri dönmek, telefonunu tuşlamak ve sadece alo dediğini duyduktan sonra kapamak istedim. Acaba bütün bunlardan sonra Victor şu anda ne düşünüyordu?

Göğsüm acıyla kavruluyordu.

Çıkar beni bu bedenden. Beni Cole'dan dışarı çıkar, diye düşündüm. Ancak bu, kontrolüm dışında kalan şeylerden biriydi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

• GRACE •

O gece Sam yanımda yokken yatağında bir farklılık yoktu. Şiltenin biçimi kesinlikle yabancı değildi. Çarşaflar onsuz daha geniş filan değildi. Onun düzenli nefes sesi olmadan daha az yorgun hissetmiyordum ve karanlıkta yanımdaki geniş omuzlarının yokluğunu göremiyordum. Yastıkta hâlâ onun kokusu vardı; sanki kitabını almak için yataktan kalkmış da geri dönmeyi unutmuş gibi.

Ancak yine de en büyük farkı bu yaratıyordu.

Önceki gece yaşadığım acının yankısıyla karnım ağrırken, yüzümü onun yastığına gömdüm ve onu tamamen kaybettiğimi sandığım o geceleri hatırlamamaya çalıştım. Onun şimdi Beck'in evinde olduğunu hayal ederek döndüm ve cep telefonumu aldım. Ama numarasını tuşlamadım çünkü aptalca bir şekilde, düşünebildiğim tek şey birlikte yatarken ve Sam'in titrerken söylediği sözdü: *Belki de yaşam tarzımızı tekrar gözden geçirmeliyiz.* Sonra ona burada kalmamı, yanına gidip onunla kalmamam gerektiğini söylemesini istemiştim.

Belki orada olduğu, yalnız kalmasını sağlayacak bir bahane bulabildiği için memnundu. Belki de değildi. Bilmiyordum. Tarif edemeyeceğim şekilde kendimi hasta, hasta, çok hasta hissediyor-

dum. İçimden ağlamak geliyordu ve bu yüzden kendimi aptal gibi hissediyordum.

Telefonumu komodinin üzerine koydum ve başımı tekrar yastığa gömerek nihayet uykuya daldım.

• SAM •

Açık bir yara gibiydim.

Huzursuz bir şekilde evin koridorlarında dolaşüyor, onu tekrar aramak istiyor, başının tekrar derde girmesinden korkuyordum; aslında isimsiz ve muazzam bir şeyden korkuyordum. Ayakta duramayacak kadar yorulana dek dolaştıktan sonra alt kattaki odama yöneldim. Işığı açmadan yatağa girip uzandım; kolumu şiltenin üzerine atmıştım ve Grace'e dokunamadığım için elim sızlıyordu.

Düşüncelerim beni rahat bırakmıyordu. Uyuyamıyordum. Zihnim yanımdaki boş yatağın gerçekliğinden uzaklaşıyor, düşüncelerimi şarkı sözlerime doluyor, parmaklarımı notaları basacağı perdeleri hayal ediyordu.

Sadece onun çözebildiği bir denklemim / X'ler, Y'ler ve diğer isimler / Bölmelerim umutsuzca kusurlu / günlerim onsuz geçip giderken.

Sonsuz gece yavaş yavaş ilerlerken, sayısız dakikalar sonuçsuzca birbirini ardına dizilirken, kurtlar ulumaya ve başım zonklamaya başladı. Menenjitin mirasını bıraktığı donuk, yavaş ağrılardan biriydi bu. Boş evde yatıyor, sürünün yavaş ulumalarının başımın içindeki basınçla birlikte yükselip alçalışını dinliyordum.

Her şeyimi riske atmıştım ve şimdi tavana doğru açılmış boş avcumla yattığım elimde hiçbir şey yoktu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

• GRACE •

“Ben yürüyüşe çıkıyorum,” dedim anneme.

Bu cumartesi kadar boş geçen bir gün daha hatırlamıyordum. Bir zamanlar daha gençken, annemle birlikte evde bütün bir gün geçirmek beni heyecanlandırırdı; şimdiyse bu evde konukmuşum gibi huzursuzdum. Herhangi bir şeyi yapmamı engelliyor filan değildi fakat o yakınımıdayken herhangi bir şeye başlamak da içimden gelmiyordu.

Annem şu anda kanepeye uzanmış, Sam’in bıraktığı kitaplardan birini okuyordu. Sesimi duyunca başı aniden döndü ve bütün vücudu kaskatı kesildi. “*Neye çıkıyorsun?*”

“Yürüyüşe çıkıyorum,” dedim, Sam’in kitabını elinden kapmak için kendimi zor tutarken. “Sıkıntıdan aklımı kaçıracağım ve Sam’le konuşmak istiyorum ama siz izin vermiyorsunuz ve bir şeyler yapmazsam, öfkeli bir şempanze gibi odamda eşyaları fırlatmaya başlayacağım.”

Okul ya da Sam olmayınca dışarı çıkma ihtiyacı duyuyordum. Sam’den önce yazları her zaman bunu yapardım; elime bir kitap alarak arka bahçedeki araba lastiğinden salıncağa kaçar, içimdeki huzursuz boşluğu ormanın sesleriyle doldurmaya çalışırdım.

“Şempanze gibi davranacaksan odanı temizlemem,” diye uyardı annem. “Ve dışarı da çıkamazsın. Daha iki gece önce hastanedeydin.”

“Artık geçmiş olan bir ateş yüzünden,” dedim. Hemen arkasında masmavi ve sıcak görünümlü gökyüzünü ve onun altında da ağaçların hamile gibi duran dallarını görebiliyordum. Bütün benliğimle dışarı çıkmak, yaklaşan baharın kokusunu içime çekmek istiyordum. Dışarıyla kıyaslandığında salon kasvetli ve çok sessizdi. “Ayrıca, D vitamini benim gibi hasta insanlara çok iyi gelir. Çok uzun kalmam.”

Annem bir şey söylemeyince antrede bıraktığım ayakkabılarımı alıp giydim. Bunu yaparken ikimiz de sessizdik ve bu, o gece olanlarla ilgili duygularımızı kelimelerin yapabileceğinden çok daha güçlü ifade ediyordu.

Annem çok rahatsız görünüyordu. “Grace, sanırım konuşmamız gerek. Yani,” duraksadı, “seninle Sam hakkında.”

“Ah, konuşmasak daha iyi.” Sesim bu öneri için duyduğum hevesi açıkça gösteriyordu.

“Bunu ben de istemiyorum,” dedi hangi sayfada kaldığına bakmadan kitabı kaparken. Bu hareketi bana konuşmadan önce sayfa numarasını daima kontrol eden veya kitabı geçici olarak bir parmağının etrafına kapayan Sam’i hatırlattı. “Ama seninle bu konuyu konuşmak zorundayım,” diye devam etti annem “ve benimle konuşursan, babana konuştuğunu söylerim ve onunla konuşmak zorunda kalmazsın.”

İkisiyle de neden konuşmam gerektiğini anlayamıyordum. Şimdiye kadar kendi başıma ne yaptığımı ya da onlar yokken nereye gittiğimi umursamamışlardı ve bir yıl sonra ya üniversiteye gidecek ya da en azından kanatlarının altından çıkacaktım. Bir an kaçmayı düşündüm ama kollarımı göğsümde kavuşturarak ona döndüm ve bekledim.

Annem hemen konuya girdi. “Korunuyor musun?” diye sordu hemen.

Yanaklarım kızardı. “Anne.”

Ama geri çekilmedi. “Korunuyor musun?”

“Evet. Ancak sandığınız gibi değil.”

Annem bir kaşını kaldırdı. “Öyle mi? Nasıl peki?”

“Sadece düşündüğün gibi olmadığını söylüyorum. Konu...” Açıklayabilmek için doğru kelimeleri bulmaya, sorularının ve yaklaşımının beni neden delirttiğini ifade etmeye çalıştım. “Yani, o herhangi bir çocuk değil, anne. Biz...”

Şimdi bana bakarken yüzünde beliren ifadeyi görünce sözümü nasıl tamamlayacağımı bilemedim; kaşları şimdiden hayretle kalkmıştı. Ona *aşk* ve *sonsuzluk* gibi şeyleri nasıl anlatabileceğimi bilmiyordum ve sonra aslında bunu yapmak istemediğimi fark ettim. O türde bir gerçek, hak edilmesi gereken bir şeydi.

“Ne yani, âşık mısın?” Annemin bunu söyleyiş tarzı kelimeyi ucuzlatmıştı. “Daha on yedi yaşındasın, Grace. O kaç yaşında, on sekiz mi? Onu ne zamandır tanıyorsun? Aylardır. Bak, daha önce hiç erkek arkadaşın olmadı. Hissettiğin şey her şeyden önce şehvet. Biriyle yatman ona âşık olduğun anlamına gelmez. Şehvet duyduğun anlamına gelir.”

“Sen babamla yatıyorsun. Siz birbirinize âşık değil misiniz?”

Annem gözlerini devirerek tavana baktı. “Biz *evliyiz*.”

Neden çabalıyordum ki? “Sam’le birlikte huzurevinde ziyaretinize geldiğimizde bu konuşma bir hayli saçma kalacak,” dedim soğuk bir tavırla.

“Eh, umarım öyle olur, gerçekten,” diye karşılık verdi annem. Sonra havadan sudan sohbet ediyormuşuz gibi hafifçe gülümsedi; az önce anne-kız birlikte dansa gitmek için plan yapmışız gibi. “Ama

hatırlayacağımızdan bile şüpheliyim. Sam muhtemelen bir balo fotoğrafı olarak kalacak. On yedi yaşındaki halimi hatırlıyorum ve inan bana, hissettiğim şey aşk değildi. Neyse ki sağduyuyu elden bırakmadım. Yoksa daha çok kardeşin olabilirdi. Hatırlıyorum da, senin yaşındayken...”

“Anne!” diye tersledim öfkeden kıpkırmızı kesilerek. “Ben sen değilim. *Sana hiç benzemiyorum*. Zihnimden geçenler, beynimin nasıl çalıştığı ya da Sam’e âşık olup olmadığım konusunda *hiçbir fikrin* yok. Bu yüzden benimle bu konuşmayı yapmaya çalışma. Hatta... Ah, neyse, biliyor musun, bana yetti artık!”

Yasaklanmış telefonumu mutfak tezgâhının üzerinden kaptım, paltomu aldım ve öfkeli adımlarla evden çıktım. Arka kapıyı çekerek kapadım ve arkama bile bakmadan verandadan indim. Anneme öyle çıkıştığım için suçluluk duyuyordum fakat pişman değildim.

Sam’i o kadar özlüyordum ki canım yanıyordu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

• SAM •

Dükkânda işim bittiğinde hava önceki günden bile sıcaktı. Beck'in evine döndüğümde arabanın kapısını açarken güneş yanaklarımı ısıtıyordu. Arabadan indim ve ellerimi olabildiğince öne uzatarak gözlerimi kapayıp düşüyormuşum gibi hissedene kadar durdum. Esintiler arasında etrafımdaki hava vücudumla aynı sıcaklıktaydı ve hiç tenim ya da etten kemikten bir bedenim yokmuş, havada asılı duruyormuşum gibi hissettim.

Bu öğle üzerinin baharın tamamen geri döndüğünü gösterdiğine inanan kuşlar evin etrafındaki çalıların arasından birbirlerine neşeyle ve heyecanla şakıyordu. Benim içimde de bir şarkı yükseliyor, sessiz şarkı sözlerini deniyordum.

*Mevsimler boyunca yürüyorum ve kuşlar hep aşkla şakıyor,
cığlık atıyor, haykırıyor
Sen yanımdayken ise kargayı ya da kumruyu
kıskanmak zorunda olmak saçma geliyor.*

Eskiden beni kurt bedenimden sıyıran sıcak bahar günlerini, parmaklarımı geri aldığım için çok mutlu olduğum zamanları hatırlatmıştı.

Şimdi böyle yalnız olmak çok yanlış geliyordu.

Kulübeyi tekrar kontrol edecektim. Cole'u bugün hiç görmemiştim ama böyle bir havada bir yerlerde insan bedeninde olması gerektiğini biliyordum. Ve hava, yeni kurtlardan en azından birinin daha dönüşmesini sağlayacak kadar sıcaktı. Ayrıca, evin içinde huzursuzca oturmaktan, ertesi günü beklemekten, stüdyoya gerçekten gidip gitmeyeceğimi ve Grace'in benimle gelip gelmeyeceğini merak etmektense en azından yapılabilecek pratik bir şeydi.

Ayrıca Grace, Olivia'yla ilgilenmemi isterdi.

Birkaç adım kaldığında kulübede biri olduğunu hemen anladım; kapı aralıktı ve içeriden sesler geliyordu. Koku duyum kurt bedenimdeyken olduğuna yaklaşmıyordu bile ama yine de içeridekinin bizden biri olduğunu anlamıştım; sürünün yoğun kokusu, insan terinin kokusuyla sadece kısmen engelleniyordu. Kurt bedenimdeyken, o kişinin kim olduğunu bile söyleyebilirdim. Ama insanken neredeyse kördüm.

Kapıya yaklaştım ve üç kez tıklattım. "Cole? Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Sam?" diye karşılık verdi Cole; rahatlamış mıydı? Ondan beklenmeyecek bir şeydi. Önce pençelerin hışırtısını, sonra bir homurtu duydum. Ensemdeki tüylerin kalktığını hissettim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum, kapıyı dikkatle açarken. Kulübenin içi kesinlikle kurt kokuyor, sanki duvarlardan koku akıyordu. Önce kovaların yanında giyinik halde ayakta duran Cole'u gördüm; yumruğunu kararsız bir tavırla dudagina dayamıştı. Sonra

bakışlarını izleyince kulübenin köşesinde büzülmüş, üzerine parlak mavi bir polar battaniye örtülmüş birini gördüm.

“*Bu da kim?*” diye fısıldadım.

Cole yumruğunu dudaklarından indirerek başını başka tarafa çevirdi.

“Victor,” dedi duygusuzca.

Yerde yatan çocuk adını duyunca dönüp bize baktı. Açık kumral saçları elmacıkkemiklerinin etrafında düğüm düğüm olmuştu. Ben-den birkaç yaş büyük olabilirdi. Onu en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Beck’in Chevrolet Tahoe’sunun arka koltuğunda, bilekleri bağlanmış halde oturmuş bana bakıyordu. Dudaklarını sessizce oynatarak yardım istemişti.

“Siz tanıyor musunuz?” diye sordum.

Victor gözlerini kaparken omuzları titredi ve “Ah... dur bir dakika,” dedi.

Ben gözlerimi kırptıştırırken aniden dönüşerek yüzünde koyu renk işaretler olan bir kurt oldu; daha önce hiçbirimizin bu kadar hızlı dönüştüğüne tanık olmamıştım. Çabasıca olduğu söylenemezdi ama bir yılanın deri değiştirmesi ya da bir ağustosböceğinin eski kabuğunu atması gibi doğal bir şeydi. Ne inlemiş, ne kasılmış ne de acı çekmişti. Daha önce yaşadığım veya tanık olduğum acı dolu dönüşümlere kesinlikle benzemiyordu.

Kurt silkelenerek tüylerini kabartırken bana Victor’ın kahve-rengi gözleriyle baktı. Dışarı çıkmasını kolaylaştırmak için kapıdan uzaklaşacak oldum ama Cole tuhaf bir sesle, “Zahmet etme,” dedi.

Ve o anda kurt arka ayaklarının üzerine oturdu ve kulaklarını titretti. Hafifçe inleyerek esnedi ve sonra bütün vücudu şiddetle sarsıldı.

Cole ve ben aynı anda başlarımızı çevirirken, Victor yüksek sesle inleyerek insan bedenine geri döndü. Öylece. Bir yere girip çıkmak

gibi. Bunu kavramakta zorlanıyordum. Göz ucumla battaniyeyi alıp beline sardığını fark ettim. Sanırım amacı mahremiyetini korumaktan çok ısınmaktı.

“*Lanet* olsun,” dedi Victor kısık sesle.

İfadesiz bir yüzle duran Cole’a baktım; önemli bir durumla karşılaştığı her seferinde yüzünün bu hale geldiğini artık öğreniyordum.

“Victor?” dedim. “Adım Sam. Beni hatırlıyor musun?”

Şimdi yere çömelmiş, oturması mı yoksa diz çökmesi mi gerektiğinden emin olamıyormuş gibi topuklarının üzerinde öne arkaya sallanıyordu. Bu hareketi ve dudaklarının biçimi, bana acı çektiğini düşündürdü. “Bilmiyorum,” dedi. “Sanmıyorum. Belki.” Cole’a bir bakış attı ve Cole hafifçe yüzünü buruşturdu.

“Şey, ben Beck’in oğluyum,” dedim. Neredeyse gerçek sayılırdı ve söylemesi daha kolaydı. “Elimden gelirse sana yardım edeceğim.”

• COLE •

Sam, Victor’la benden çok daha iyi ilgileniyordu. Ben sadece kapının yanında durup ona bakar, kurt olarak kalırsa dışarı çıkmasını beklerdim.

“Şey... Nasıl bu kadar hızlı dönüşebiliyorsun?” diye sordu Sam.

Victor yüzünü buruşturarak bakışlarını Sam’den bana, sonra tekrar Sam’e çevirdi. Dengeli bir sesle konuşabilmek için büyük çaba harcadığını görebiliyordum. “Benim için kurttan insana dönüşmek daha kötü. Kurda dönüşmek kolay. Aslında fazla kolay, dostum. Hava sıcak olmasına rağmen bir öyle bir böyle dönüşüp duruyorum. Normalde bu havadan kaynaklanan bir şey, değil mi?”

“Bu şimdiye kadar gördüğümüz en sıcak gün,” dedi Sam. “Haftanın geri kalanında bu kadar sıcak olması beklenmiyor.”

“Tanrım,” dedi Victor, “böyle olacağı hiç aklıma gelmemişti.”

Sam konunun benimle ilgisi varmış gibi bana baktı. Yanımdan uzanarak bir portatif sandalye aldı ve Victor’ın karşısına oturdu. Aniden bana Beck’i hatırlatmıştı. Omuzlarının kıvrımından kaşlarının açısına ve gözlerinin kısıklığına kadar her yerinden *ilgi, endişe* ve *içtenlik* akıyordu. Sam’in ilk seferinde bana da böyle bakıp bakmadığını hatırlayamıyordum. İlk seferinde ona ne dediğimi hatırlayamıyordum.

“İlk kez mi geri dönüşüyorsun?” diye sordu Victor’a.

Victor başıyla onayladı. “Hatırlayabildiğim kadarıyla, evet.” Sonra bana baktı ve insan bedenimin farkına vardım. Acı çekmeden, kurt bedenimde olmadan, öylece duruyordum.

Sam, bütün olay son derece normalmiş gibi devam etti: “Aç mısın?”

“Ben...” diye başladı Victor. “Bir dakika. Ben...”

Ve o anda tekrar kurda dönüştü.

Sam’in yüzündeki şaşkınlıktan ve bir parmağını kaşlarına bastırışından, bunun hiç normal olmadığını anladım ve durumun berbat olduğunu anlamak bana kendimi biraz daha iyi hissettirdi. Kurt bedenindeki Victor orada öylece durmuş, kulaklarını dikmiş, kaskatı bir halde oturuyor ve kapıya, bana ve Sam’e bakıyordu.

Beck’le tanıştıktan sonra otel odasında oturduğumuzu ve *Sıradaki muhteşem şey hazır mısın, Vic?* diye soruşumu hatırlayarak ona baktım.

“Cole,” dedi Sam bakışlarını ondan ayırmadan. “Kaç kez oldu? Ne zamandır burada?”

Rahat görünmeye çalışarak omuz silktim. “Yarım saattir. Bütün bu süre boyunca dönüşüp durdu. Bu normal mi?”

“Hayır,” dedi Sam anlayışlı bir tavırla; hâlâ kapının yanında yere çökmüş halde ona bakan kurdu izliyordu. “Hayır, normal değil. Hava insan bedeninde kalmasına izin verecek kadar sıcaksa, daha uzun süre insan kalması gerekir. Böyle... Yani...” Kurt tekrar ayağa kalkarken Sam sustu.

Gitmek isterse diye Sam dizlerini onun önünden çekti ama aniden Victor’ın kulakları seğirdi ve bütün vücudu yine titremeye başladı. İnsan bedenine dönüp üzerine bir battaniye çekene kadar ikimiz de başımızı çevirdik.

Victor hafifçe homurdandı ve alnını avcuna bastırdı.

Sam ona döndü. “Acıyor mu?”

“Ah, çok değil.” Victor duraksadı ve omuzlarını neredeyse kulaklarına kadar çekerek öylece kaldı. “Tanrım, bütün gün böyle oldu. Sadece ne zaman sona ereceğini bilmek istiyorum.” Bana bakmıyordu; sadece Sam’le dertleşiyordu.

“Keşke sana verebileceğim bir cevabım olsaydı, Victor,” dedi Sam. “Nedense bir şey senin bir bedende kalmanı engelliyor ve ne olduğunu bilmiyorum.”

“En iyi hali bu mu?” diye sordu Victor. “Yani, kapana kısıldım, değil mi? Seni dinlediğimde elime geçen şey bu işte, Cole. Her zaman böyle olacağını uzun zaman önce tahmin etmeliydim.”

Ama hâlâ bana bakmıyordu.

Oteldeki o günü hatırlıyordum. Victor uçtuktan sonra çok kötü olmuştu. Bu yeni çakılışları öncekilere oranla o kadar kötüydü ki ben bile –ilgisizliğime rağmen– bir gün toparlanmayı başaramayacağını görebiliyordum. Benimle birlikte kurtadam olmasını önerdiğimde sadece ona yardım etmeye çalışmıştım. Bencilce davranmamıştım. Tek başıma denemek istemediğim için yapmamıştım.

Sam yanımızda olmasa, Victor’a bunu söylerdim.

Sam, Victor'ın omzunu yumruğuyla dürttü. "Hey. Yeni olduğunda işler farklıdır. Herkes istikrarsız başlar ve zamanla düzeliriz. Evet, şu anda berbat ve sen bu berbatlığa yeni bir anlam kazandırıyorsun ama havalar tamamen ısınınca bunu geride bırakacaksın."

Victor, Sam'e sevimsiz bir ifadeyle baktı; bu yüzü daha önce bir milyon kez görmüştüm çünkü yaratıcısı bendim. Sonunda Victor bana döndü. "Bu benim yerime senin başına gelmeliydi, alçak," dedi ve yine kurda dönüştü.

Sam ellerini havaya kaldırarak hüsrana uğramış bir tavırla, "*Nasıl... nasıl... nasıl...*" dedi. Yüz hatlarını ve sesini ne kadar dikkatle kontrol ettiğini o zaman anladım. Victor'ın dönüşüp durmasını izlemek kadar, Sam'in sakinliğini kaybederek çılgına dönmesi de beynimi dondurmuydu. Sam'in başından beri bana karşı da yardımsever davranıyormuş gibi görünebileceğini ama bunu yapmamayı *seçtiğini* anlamıştım. Şimdi onunla ilgili bütün düşüncelerim değişmişti.

Belki de konuşmamı sağlayan buydu. "Bir şey sıcaklığın etkisine baskın çıkıyor," dedim. "Yani bence. Sıcak onu insana dönüştürüyor fakat başka bir şey bedenine kurda dönüşmesini söylüyor."

Sam bana baktı. İnanmak ve inanmamak arasında kalmıştı. "Bunu başka ne yapabilir ki?" diye sordu.

Victor'a bakarken işleri bu kadar karıştırdığı için ona kızgındım. Yapması gerektiği gibi benimle birlikte kurda ve sonra da insana dönüşmesi ne kadar zor olabilirdi ki? Keşke bu lanet olasıca kulübeye hiç gelmeseydim.

"Beyin kimyasındaki bir şey olabilir mi?" dedim. "Victor'ın hipofiz bezi sorunu vardı. Belki de bunun seviyelerini dengesizleştirilmesi, dönüşme döngüsünü de etkiliyordu."

Sam bana tuhaf gözlerle baktı ama bir şey söylemesine fırsat kalmadan kurdun bacakları titremeye başladı. Başımı çevirdiğim anda Victor yine insana dönüşüverdi.

• SAM •

İki insanın dönüşümünü izliyor gibiydim: Victor kurda, Cole da başka birine dönüşüyordu. Olduğu yerde aynı kalan tek kişi bendim.

Victor'ı bu halde tek başına bırakamazdım. Bu yüzden yanında kaldım. Cole da kaldı. Victor'ın durumunun dengeye kavuşmasını beklerken dakikalar saatlere ulaştı.

"Tersine çevirmenin yolu yok," dedi Victor hava kararmaya başlarken.

Önceki kış Grace'e katılmadan önce olanlar zihnimden geçerken gerilmemeye çalıştım. Parmaklarımı yere gömmüş, başım çatlarcasına ağrır halde orman zemininde yatıyordum. Ayak bileklerime kadar kara batmıştım ve ayakta duramayacak hale gelene kadar kusmuştum. Ateşle kıvranırken gözlerimi acıyla kapamış, ölmek için dua etmiştim.

"Yok," dedim.

Yalanımı anlayan Cole bana sert gözlerle bakıyordu. İçimden ona sormak geldi: *Bu senin arkadaşınsa, neden onun yanında senin yerine ben oturuyorum?*

Orada oturmuş, Victor'ın bir sonraki dönüşümünü beklerken, soğuk hava ve güneşin son ışıkları açık kapıdan içeri süzülürken, güneşle birlikte sıcaklığın da kaybolduğu belliydi.

"Victor, şu anda insan bedeninde kalmanı sağlamak için ne yapabileceğimi bilmiyorum," dedim. "Ancak seni dışarı çıkarırsam, havanın kurt bedeninde kalmanı sağlayacak kadar soğuk olduğunu

düşünüyorum. Bunu ister misin? Kendin olmasan bile, en azından dönüşümlere ara vermek ister misin?”

“Ah, Tanrım, evet,” dedi Victor içime dokunan bir hevesle.

“Kim bilir,” diye ekledim, “belki daha dengeli olduğunda...”

Ama cümlemi tamamlamam anlamsızdı çünkü Victor yine kurda dönüşmüştü ve benden uzaklaşmaya çalışıyordu. “Cole!” dedim telaşla, yerimden fırlarken. Cole aniden kendine gelerek kapıyı açtı. İçeri aniden dolan soğuk havayla yüzümü buruşturdum ve kurt kulaklarını yatırıp kuyruğunu kıstırarak ormana koştu.

Kapıda Cole’un yanında durarak Victor’ın ağaçların arasından uzaklaşmasını ve belli bir mesafeye ulaştıktan sonra dönüp bize bakışını izledim. Başının üzerindeki çıplak dallar rüzgârla sallanıyor, kulaklarının uçlarına değiyordu ama başını çevirmedi. Birkaç dakika birbirimizi izledik.

Kurt bedeninde kaldı. Onun adına rahatladığımı hissettim ama yine de üzülmüştüm. Bir sonraki sıcak günü ve olabilecekleri düşünüyordum.

Cole’un hâlâ yanımda durduğunu ve bakışlarını Victor’dan ayırmadan başını yana yatırdığını fark ettim.

“Sana ihtiyaç duyduklarında arkadaşlarına böyle davranıyorsan,” dedim hiç düşünmeden, “başkalarına nasıl davrandığını görmek bile istemem.”

Cole gülümsemedi fakat dudaklarının köşesinde küçümseme ile ilgisizlik arasında bir ifade belirdi. Bakışlarını hâlâ Victor’dan ayırmıyordu fakat gözlerinde şefkat yoktu.

Cevap vermesini sağlayacak başka bir şey söylememek için kendimi zor tuttum. Victor için üzülmesini istiyordum.

“Haklıydı,” dedi Cole yanımda durduğu yerden Victor’ı izlemeye devam ederek. “Onun yerinde ben olmalıydım.”

Onu doğru duyduğuma inanamıyordum. Anlaşılan Cole'ı küçümsemiştim.

Sonra ekledi: "Bu bedenden kurtulmak isteyen benim."

Nedense Cole beni şaşırtmaktan asla geri kalmıyordu.

Ona bakarak soğuk bir sesle konuştum. "Ben de bir an için Victor'a biraz olsun değer verdiğini sandım. Her şey senin sorunlarınla, kurda dönüşmenle ilgili. Kendine kendin bile tahammül edemiyorsun, değil mi?"

"Yerimde olsan aynı şeyi isterdin," dedi Cole ve çarpık, zalim bir gülümsemeyle baktı. "Kurt olmayı isteyen tek kişi ben olamam."

Değildi.

Shelby de bunu tercih etmişti. Zavallı Shelby; bir kızın yüzüyle dolaştığında bile insan olmayı beceremeyen Shelby.

"Ama öylesin," dedim.

Cole'un gülümsemesi yerini sessiz bir gülüşe bıraktı. "O kadar safsın ki Ringo. Beck'i ne kadar tanıyordun?"

Ona ve lütufkâr tavrına baktım. O anda karşımdan yok olmasını diledim. Keşke Beck onu hiç getirmeseydi. Cole ve Victor'ı Kanada'da ya da geldikleri yer her neresiyse orada bırakmalıydı.

"Senin olabileceğinden çok daha iyi bir insan olduğunu bilecek kadar," dedim. Cole'un yüz ifadesi değişmedi; kaba sözler kulaklarına ulaşmıyor gibiydi. Beni bu kadar etkilemesine kızarak dişlerimi sıktım.

"Kurt olmayı istemek seni otomatikman kötü biri yapmaz," dedi Cole sakın bir sesle. "Ve insan olmayı istemek de seni iyi biri yapmaz."

Yine on beş yaşımıydım; Beck'in evindeki odamda, kollarımı bacaklarıma sarmış halde oturuyor, içimdeki kurttan gizlenmeye çalışıyordum. Kış, önceki hafta Beck'i çalmıştı bile ve Ulrik de yakında gidecekti. O zaman ben kitaplarım ve gitarımla bahara kadar öylece kalacaktım; tıpkı Beck'in çoktan terk edilmiş kitapları gibi.

Cole'la bunları konuşmak istemiyordum. "Yakında dönüşecek misin?" diye sordum.

"Mümkün değil."

"O zaman lütfen eve dön. Ben burayı temizleyeceğim." Duraksadım. Sonra onun kadar kendimi de ikna etmeye çalışarak ekledim: "Seni kötü biri yapan şey Victor'a yaptıkların. Kurt olmayı istemen değil."

Cole aynı ifadesiz yüzle bana baktı ve evin yolunu tuttu. Ona arkamı dönerek tekrar kulübeye girdim.

Beck'in benden önce yaptığı gibi, Victor'ın geride bıraktığı battaniyeyi katladım ve yerdeki tozlarla tüyleri süpürdüm. Sonra su sebilini kontrol ettim, yiyecek kovalarına baktım ve eklenmesi gerekenleri not ettim. Tekne aküsünün yanında tuttuğumuz bloknotu aldım; bir isim listesi, bazılarının yanında tarihler ve biz bilemediğimizde onlar zamanı söyleyebildiği için ağaçların bir listesi vardı. Beck kimin ne zaman insan olduğunu böyle takip ediyordu.

Açık sayfada hâlâ geçen yılki isimler vardı ve Beck'inkiyle bi-tiyordu; önceki yılkinden çok daha kısa bir listeydi ve o da bir öncekinden kısaydı. Zorlukla yutkunarak yeni bir sayfa açtım. En tepeye yılı yazdım ve Victor'ın adıyla tarihi altına ekledim. Aslında Cole'un adının da orada olması gerekirdi fakat Beck'in nasıl kayıt yaptığımızı açıkladığından şüpheliydim. Cole'un adını eklemek istemiyordum. Bunu yapmak, onu resmi olarak sürüye, aileme kabul etmek anlamına gelirdi ve bunu istemiyordum.

Uzun bir süre üzerinde Victor'ın adı yazılı boş sayfaya baktıktan sonra kendi adımı da ekledim.

Adımın artık oraya ait olmadığını biliyordum ama insan olanların listesiymiş, değil mi?

Sürüde benden daha insan olan var mıydı?

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

• GRACE •

Ağaçlara yöneldim.

Orman hâlâ sessiz ve yapraksızdı ama ısınan hava, soğuğun gizlediği ıslak bahar kokularını uyandırmıştı. Kuşlar dalların arasında birbirlerine bağıyor, çalılardan yüksek dallara uçuyor, arkalarında sallanan yapraklar bırakıyorlardı.

İliklerime kadar hissediyordum: Evimdeydim.

Ormana birkaç metre girdikten sonra arkamda çıtırdayan çalıları duydum. Aniden duraksarken kalp atışlarım hızlandı ve ayaklarımın altında orman zemininin sesleri kesildi. Yine aynı hışırtıyı duydum; ne daha yakından ne de daha uzaktan geliyordu. Dönmedim ama bir kurt olması gerektiğini biliyordum. Hiç korkmuyordum; sadece varlığını hissediyordum.

Kurt beni izlemek için hareket ettikçe arada bir yaprakların hışırdadığını duyuyordum. Hâlâ çok yakın değildi; sadece beni dikkatli bir mesafeden izliyordu. Hangi kurt olduğunu görmek istiyordum ama bir kurdun varlığıyla o kadar heyecanlanmıştım ki ürkünüp kaçırmaktan korkuyordum. Böylece birlikte yürüdük; ben

istikrarlı bir şekilde yürüyordum, kurt da bana yetişmek için kesik kesik hareketlerle ileri atılıyordu.

Başımın üzerindeki hâlâ çıplak dallardan süzülen güneş ışığı omuzlarımı ısıtıyordu, ben de yürürken ellerimi iki yana uzatıyor, elimden geldiğince çoğunu içime çekmeye ve önceki gece hissettiğim ateşin etkilerini silmeye çalışıyordum. Öfkemden uzaklaştıkça, içimde bir terslik olduğunu daha yoğun hissediyordum.

Çalıların arasından yürürken Sam'in beni ormandaki altını açıklığa götürdüğü zamanı hatırladım ve kalbimin tuhaf bir şekilde hızlı atışını dinlerken yine yanımda olmasını diledim. Konu bütün zamanımızı birlikte geçirmemiz ya da onsuz kendimi nasıl oyalayacağımı bilmemem değildi —onun kitabevinde işi vardı ve ben de okula gidiyordum— ama şimdi huzursuzdum. Evet, ateşim geçmişti fakat tamamen yok olmadığını hissediyordum. Kanımda hâlâ huzursuzca şakıdığını, kurtlar bir daha seslendiğinde ortaya çıkmayı beklediğini hissediyordum.

Yürümeye devam ettim. Burada ağaçlar daha seyrek ve devasa çam ağaçları yüzünden fidanlar uzayamıyordu. Göl kokusu daha güçlüydü ve orman zemininin yumuşak toprağında bir kurdun ayak izlerini gördüm. Çamların donuk yeşilinin altında kollarını vücuduma sardım; güneş ışığı bana ulaşmadığı için üşümüştüm.

Sol tarafımda bir hareket algıladım: Çam ağaçlarının gövdeleriyle aynı renkte, kahverengi-grî bir şey. Sonunda beni takip eden kurt duraksayınca onu görebildim. Ben onun parlak yeşil insan gözlerine ve kulaklarının ilginç açısına bakarken hiç ürkmedi. Arkasındaki ağaçların arasından göl suyunun pırıltıları görünüyordu.

Sen yeni kurtlardan biri misin? diye düşündüm kendi kendime ama ürkütmemek için yüksek sesle konuşmadım. Başını yukarı kaldırdı ve burnunun hızla açılıp kapandığını gördüm. Ne istediğini

bildiğimi hissederek bir elimi yavaşça ona doğru kaldırıp avcumu açtım. Geri çekilirken nedeni hareket değil de kokudan rahatsız olmasıymış gibiydi çünkü ani bir hareketle geri çekilirken hâlâ koklamaya devam ediyordu.

Ne kokusu aldığını anlamak için avcumu burnuma götürmememe gerek yoktu çünkü aynı kokuyu ben de alabiliyordum. Parmakları-
mın arasına ve tırnaklarımın altına bademlerin tatlı ve çürük kokusu sinmişti. Ateşten daha huzursuz ediciydi. *Bu sıradan bir ateşten ibaret değil*, der gibiydi.

Kahverengi kurttan korkmamama rağmen kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Yere çömeldim ve kollarımı dizlerime sardım; aniden kollarım ve bacaklarım titremeye başlamıştı.

Yüksek bir sesle çok sayıda kuş aniden çalılardan havalandı; kurtla birlikte sıçradık. Kuşları ürküten gri bir kurt yaklaştı. Kahverengi kurttan daha iriyarıydı ama o kadar cesur değildi; gözleri ilgiyle bakıyordu fakat yaklaşırken hem kulakları hem de kuyruğu temkin yansıtıyordu. Onun burnu da seçiriyor, yaklaşırken havayı kokluyordu.

Ben hiç kıpırdamadan izlerken siyah bir kurt –Paul olduğunu fark ettim– grinin arkasında göründü ve arkalarından tanımadığım başka bir kurt geldi. Balık sürüsü gibi sürekli birbirlerine değerek, itişip kakışarak, kelimeler olmadan iletişim kurarak hareket ediyorlardı. Çok geçmeden etrafımda altı kurt olmuştu; hepsi mesafelerini koruyarak beni izliyor ve havayı kokluyordu.

İçimdeki tanımlanamayacak bir şey yine ateşimi yükseltmişti ve tenimden aynı koku yayılıyordu. Şimdilik acı vermiyordu ama bir terslik olduğunun farkındaydım. Sam'in yanımda olmasını neden bu kadar istediğimi artık biliyordum.

Korkuyordum.

Kurtlar insan bedenimden çekinerek ama kokunun kaynağını merak ederek etrafımda daire çiziyordu. Belki de dönüşmemi bekliyorlardı.

Ancak dönüşemezdim. İyi ya da kötü, bedenim buydu; içimdeki şey ne kadar homurdansa, yanıp tutuşsa ve serbest kalmak için yalvarsa bile.

Bu ormana son gelişimde, kurtlar etrafımı sardığında ben avlarıyordım. Kanımın ağırlığıyla yere mihlanmış halde çaresizce yatıyor, kış göğüne bakıyordum. Onlar hayvandı, bense insan. Şimdiyse aramızdaki çizgi o kadar belirgin değildi. Saldırmalarından korkmuyordum çünkü tehditkâr değillerdi. Sadece merak ediyorlardı.

Kaskatı kesilmiş kollarımı esnetmek için kıpırdandım ve kurtlardan biri yavrusunun yanındaki bir anne köpek gibi tiz bir sesle sızlandı.

Ateşim yeniden yükseliyor gibiydi.

Isabel bana doktor annesinin bir defasında ölümcül hastaların sık sık daha teşhis konmadan durumlarını sezebildiklerini söylediğini anlatmıştı. Onu dinlerken gülüp geçmiştım fakat şimdi ne demek istediğini anlıyordum çünkü *hissediyordum*.

Bende gerçekten bir terslik vardı; doktorların nasıl düzelterceklerini bildiğini sanmadığım ama bu kurtların bildiğini bildiğim bir şey.

Ağaçların altında büzülerek kollarımı yine bacaklarıma sardım ve beni izleyen kurtları seyrettim. Uzunca bir süre geçtikten sonra iriyarı gri kurt bakışlarını gözlerimden ayırmadan arka ayaklarının üzerinde yavaşça, sanki her an fikrini değiştirebilirmiş gibi çöktü. Bu kesinlikle doğal bir hareket değildi. Kurtların yapacağı bir şeye benzemiyordu.

Nefesimi tuttum.

O sırada siyah kurt önce gri kurda, sonra bana baktı ve o da yere uzanarak başını patilerinin üzerine koydu. Kulakları dikkatli

bir şekilde kısılmış halde gözlerini devirdi. Kurtların hepsi tek tek uzanarak etrafımda bir halka oluşturdular. Kurtlar koruyucu bir tavırla ve sabırla oldukları yerde kalırken orman hâlâ sessizdi ve hepsi hiçbirimizin söze dökemediği bir şeyi bekliyor gibiydi.

Uzaklarda bir dalgıçkuşu öttü. Sesleri bana hep hüzünlü gelirdi; cevap vermesini beklemedikleri birine sesleniyorlarmış gibi.

Siyah kurt –Paul– burnunu bana doğru uzatarak sızlandı. Ses, dalgıçkuşunun sesinin bir yankısıydı.

Derimin altında bir şey gerilip zorluyordu. Vücudum görünmez bir savaşın sürdüğü savaş alanı gibiydi.

Kurtlar tarafından çevrelenmiş halde orman zemininde otururken güneş iyice alçaldı, çamların gölgeleri uzadı ve ne kadar zamanım kaldığını merak ettim.

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

• GRACE •

Sonunda kurtlar yanımdan ayrıldı.

Orada tek başıma otururken vücudumdaki hücreleri hissetmeye, içimde olup bitenleri anlamaya çalışıyordum. Telefon çaldı. Isabel'di.

Cevap verdim. Olmasını istediğim kadar gerçek olmasa da, gerçek dünyaya geri dönmek zorundaydım.

“Rachel ev ödevlerini alıp notların kopyalarını çıkarması için beni değil onu aradığını vurgulamaktan mutluluk duydu,” dedi ben alo dedikten hemen sonra.

“Onunla daha çok ortak dersimiz...”

“Boş ver. Umurumda değil; birilerinin peşini toplamak gibi angaryalar istemiyordum zaten. Sadece bunun bir statü sembolü olduğunu düşünmesi beni güldürdü.” Isabel gerçekten de eğlenmiş benziyordu; Rachel’a biraz acıdım. “Her neyse, hastalığının ne kadar bulaşıcı olduğunu öğrenmek için aradım.”

Neler hissettiğimi nasıl açıklayabilirdim? Hem de Isabel’e?

Yapamazdım.

Gerçekleri süzerek cevap verdim.

“Bulaşıcı olduğunu sanmıyorum,” dedim. “Neden?”

“Seninle bir yerlere gitmek istiyorum ama bunu yaptığım takdirde hıyarcıklı vebaya yakalanmak istemiyorum.”

“Arka bahçeye gel,” dedim. “Ormandayım.”

Isabel’in sesinde hem tiksinti hem de hayret vardı. “Or-man. Elbette. Tahmin etmeliydim. Hasta insanlar hep ormana gider. Şahsen ben bir yerlere gidip alışveriş terapisi yaparak rahatlamayı tercih ederim ama orman da rahatlatıcı olabilir ve sosyal açıdan bir alternatif olarak kabul edilebilir. Artık bütün çocuklar bunu yapıyor. Kayakları getireyim mi? Ya da çadır?”

“Sadece sen gel,” dedim.

“Ormanda ne aradığını öğrenmek ister miyim peki?” diye sordu.

“Yürüyüşe çıkmıştım,” dedim. Bu doğrudu ama hikâyenin tamamı değildi.

Geri kalanını ona nasıl anlatabileceğimi bilmiyordum.

Isabel daha sonra ağaçların yanında birkaç kez bana seslenmek ve karanlık ormandan çıkmam için birkaç dakika beklemek zorunda kaldı ama bu konuda suçluluk duymuyordum; hâlâ kurtlarla sarılmış haldeyken farkına vardığım şeyin etkisindeydim.

“Senin ölüyor filan olman gerekmiyor mu?” diye sordu Isabel, evime doğru yürüdüğümü gördüğü anda. Anneme tavrımı belli etmiştim; şimdi geri dönme zamanıydı ve yanımda başka biri olursa, ciddi bir sohbet başlatmayacağını tahmin ediyordum.

Isabel kuşyemi kabının yanında, elleri ceplerinde duruyordu ve kürk kenarlı kapüşonu omuzlarının üzerinde kambur gibi duruyordu. Ben yaklaşırken bakışlarını bir an kabın kenarındaki beyaz kuş pisliğine kaydırdı. Onu rahatsız ettiği belliydi. Tam anlamıyla Isabel tarzındaydı; saçları yüzünü güzelce sarıyordu ve gözlerine etkileyici bir hava yaratacak şekilde kalem çekmişti. Gerçekten benimle bir

yerlere gitmeyi planladığı belliydi; saçma sapan nedenlerden onu reddedersem suçluluk duyardım. Sesi havadan birkaç derece daha soğuktu. “Tedavinin hangi kısmı hava iki dereceyken ormanda dolaşmanı öneriyor?”

Hava gerçekten soğuyordu; parmaklarımla uçları kızarmaya başlamıştı. “Hava iki derece mi? Dışarı çıktığımda o kadar soğuk değildi.”

“Eh, şimdi öyle,” dedi Isabel. “Buraya gelirken anneni gördüm ve bu gece Duluth’ta panini yemeye gitmene izin vermesi için ikna etmeye çalıştım ama hayır dedi. Bunu kişisel algılamamaya çalışıyorum.” Yanına geldiğimde yüzünü buruşturdu ve birlikte eve doğru yürümeye başladık.

“Evet, şu anda ben de ona ne kadar kızgın olduğumu düşünmemeye çalışıyorum,” diye itiraf ettim. Isabel arka taraftaki sürgülü kapıyı açmamı bekledi. Öfkemle ilgili herhangi bir yorum yapmadı ve ben de zaten bunu beklemiyordum; Isabel kendi ailesine her zaman kızgın olduğundan, bunu sıradışı bir durum gibi gördüğünü bile sanmıyordum. “Burada panini hazırlayabilirim. Ama uygun ekmeğim yok.” Oysa hazırlamak istemiyordum.

“Gerçeğini beklemeyi tercih ederim,” dedi Isabel. “Pizza söyleyelim.”

Mercy Fall’da “pizza söylemek,” yerel pizzacı Mario’yu aramak ve altı dolar paket servis farkı ödemek anlamına geliyordu. Sam’in stüdyo ödemesini yaptıktan sonra benim için yüksek bir fiyattı.

“Meteliksizim,” dedim üzüntüyle.

“Ben değilim,” diye karşılık verdi Isabel.

Bunu içeri girerken söylemişti ve hâlâ kanepede Sam’in kitabını okuyan annem hemen başını kaldırıp sert gözlerle bize baktı. Güzel. Onun hakkında konuştuğumuzu sanmasını umuyordum.

Isabel'e baktım. "Odama geçelim mi? Neli..."

Isabel bir elini sallayarak bana sessiz olmamı işaret etti; çoktan Mario'ya telefon açmış, peynirli ve mantarlı büyük boy pizza söylüyordu. İri topuklu çizmelerini arka kapının paspasında çıkardı ve hattın diğer ucundaki kişiyle rahatça konuşmaya devam ederek peşimden geldi.

Odanın dışarıyla kıyaslandığında oldukça sıcaktı. Ben kazağımı çıkarırken Isabel telefonu kapadı ve yatağa yanlamasına uzandı. "Ek malzemelere para ödemiyoruz. Bu konuda bahse girebilirsin."

"Bahse girmeme gerek yok," dedim. "Ekstra ince hamur için resmen telefonda seks yaptın."

"Benim işim bu," dedi Isabel. "Bak. Ev ödevlerimi getirmedim. Okuldaki boş saatimde hepsini bitirdim."

Ona bir bakış attım. "Şimdi okulda boşlarsan iyi bir üniversiteye giremezsin ve o zaman da sonsuza dek Mercy Fall'sta kalırsın." Rachel ve Isabel'in aksine, bu fikir beni ürpertmiyordu. Ama ikisinin de bundan daha kötü bir hayat düşünemeyeceğini biliyordum.

Isabel yüzünü buruşturdu. "Teşekkürler, anne. Bunu aklımdan çıkarmam."

Omuz silktim ve Rachel'in daha önce getirdiği kitabı değiştirdim. "Eh, benim ev ödevlerim var ve üniversiteye girmek istiyorum. En azından, bu gece tarih ödevini yapmam gerek. Senin için bir sakıncası var mı?"

Isabel yanağını battaniyeme dayayarak gözlerini kapadı. "Beni ağırlamana gerek yok. Evden çıkmış olmak yeterli."

Yatağın başucuna oturdum; hareketim Isabel'i de kıpırdattı ama gözlerini açmadı. Sam burada ve benim yerimde olsaydı, Isabel'e işlerin ne kadar kötü olduğunu ve iyi olup olmadığını sorardı. Onunla tanışmadan önce böyle sorular sormak benim kesinlikle

aklıma gelmezdi fakat onun bu tür soruları o kadar sık sorduğunu duymuştum ki nasıl yapıldığını artık biliyordum.

“Nasıl gidiyor?” diye sordum. Kendi dudaklarımdan dökülünce, bu soru Sam sorduğunda olduğu kadar samimi gelmemişti.

Isabel sıkın bir ses çıkararak gözlerini açtı. “Annemin terapisti de bunu soruyor.” *Bıkkınlık* kavramına yeni bir tanım getirecek şekilde gerindi. “İçecek bir şeyler alacağım. Gazoz var mı?”

Bu kadar kolay kurtulduğum için sevindim ve tekrar sormamı gerekip gerekmediğini merak ettim. Sam sorabilirdi. Ancak çok uzun süre onun gibi düşünemiyordum. Bu yüzden, “Buzdolabında bir şeyler var,” dedim, “sağ çekmecedeki de.”

“Sen ister misin?” diye sordu Isabel yarıktan kalkarken. Kitap ayraçlarımdan biri yere düşmüş ve çıplak ayağına yapışmıştı. Isabel ayrıca ayağından alırken bacaklarını kıvırdı.

İsteyip istemediğimi düşündüm. Midem biraz kötüydü. “Zencefilli gazoz, eğer kalmışsa.”

Isabel odadan çıktı ve biraz sonra bir sade bir de zencefilli gazozla geri döndü ve ikincisini bana verdi. Komodinin üzerindeki saatli radyoyu açtı; Sam’in en sevdiği istasyon biraz parazitli bir şekilde –çünkü yayını Duluth’ta bir yerden yapıyordu– çalmaya başladı. İç çektim; en sevdiğim tarz değildi fakat bana onu komodinin üzerindeki kitabından ya da kitaplığımın yanında yerde duran sırt çantasından daha çok hatırlatıyordu. Güneş neredeyse batmışken onu daha da çok özlemiştim.

“Kendimi karaoke gecesinde gibi hissettim,” dedi Isabel ve daha iyi çeken bir Duluth pop kanalına geçti. Normalde Sam’in yatacağı yerde yüzükoyun uzandı ve gazozunu açtı. “Neye bakıyorsun? Oku. Ben sadece gevşiyorum.”

Ciddi görünüyordu, bu yüzden tarih kitabımı açmamam için bir neden yoktu. Ancak okumak istemiyordum. Sadece kollarımı vücuduma sarmak, yatağıma uzanmak ve Sam'i özlemek istiyordum.

• ISABEL •

Hiçbir şey yapmadan, ailem ya da anılar bölmeden yatakta uzanmak başlangıçta güzeldi. Radyo yanımda kısık sesle çalışıyor, Grace çatık kaşlarla kitabını okuyor, sayfaları çeviriyordu ve bazen geri dönüp dikkatle bir şeylere bakıyordu. Annesi evde dolaşüyor, kapı altından kızarmış ekmeğin kokusu geliyordu. Başka birinin hayatı sakinleştirici etki yapıyordu. Konuşmak zorunda kalmadan bir arkadaşın yanında olmak da güzeldi. Grace'in hastalığına neredeyse aldırma-yabilirdim.

Bir süre sonra, saatli radyonun yanında kenarları aşınmış bir kitabın durduğu komodinin üzerinden uzandım. Bir kitabı bu şekilde görünecek kadar fazla kim okuyabilirdi ki? Biri yanına alıp küvete girdikten sonra üzerinden okul otobüsü geçmiş gibi görünüyordu. Kapağında Rainer Maria Rilke'ye ait, karşı sayfasında Almanca'dan tercümeleriyle verilen şiirlerden oluştuğu belirtiliyordu. Sürükleyici bir şeye benzemiyordu ve genel olarak şiiri cehennemin alt katlarından biriyle eşdeğer görürdüm fakat yapacak başka bir şeyim olmadığı için kitabı açtım.

Kenarlarına mavi tükenmez kalemle işaret konmuş, kenarı kıvrık bir sayfa açıldı; işaretin altına birkaç satır yazılmıştı: "*Ah, kime bölünebiliriz? Meleklerle değil ya da insanlara... ve en akıllı hayvanlar bile yorumlanmış dünyamızda yuvamızda olmadığımızı anlar.*" Satırların yanında tanımadığım bir el yazısıyla *findigen = bilmek, gedeuteten = yorumlanmış?* diye yazılmıştı. Başka notlar ve Almanca kelimeler de

vardı. Köşedeki minicik işareti görebilmek için sayfayı gözlerime yaklaştırdım ve kitabın Sam'e ait olması gerektiğini anladım çünkü Beck'in evinin kokusu vardı. O koku aniden anılarımı canlandırmıştı: Jack'in yatakta yatarken gözlerimin önünde kurda dönüşmesi ve ölmesini izlemem.

Bakışlarımı yine sayfaya indirdim: *"Ah, ve gece, gece, sonsuz boşlukla dolu bir rüzgâr yüzlerimizi kemirirken."*

Şiiri, kitabı elime almadan öncekinden daha fazla sevmediğime karar verdim. Kitabı tekrar komodinin üzerine bıraktım ve yatağıma yastığın üzerine gerilmiş yatak örtüsüne dayadım. Sam burada kalırken bu tarafta yatıyor olmalıydı çünkü kokusunu tanımıştım. Sadece Grace'le birlikte olabilmek için her gece tekrar tekrar buraya gelmesi ne kadar cüretkâr bir davranıştı. Onu burada, yanında Grace'le yatarken hayal ettim. Daha önce onları öpüşürken görmüştüm; kimsenin görmediğini sanırken Sam'in ellerinin Grace'in sırtına bastırışı ve bunu yaptığında Grace'in yüzündeki sertliğin tamamen silinişi. Onları burada birbirlerine dolanmış halde yatarak öpüşürken hayal etmek kolaydı. Dudakları birbirlerine, boyunlara, omuzlara ve parmak uçlarına bastırırken paylaşılan nefes. Aniden sahip olmadığım ve adlandıramadığım bir şeye karşı yoğun bir açlık duydum. Cole'un köprücük kemiğimde dolaşan elini, ağzıma dolan nefesinin sıcaklığını hatırlayınca ertesi gün onu arayacağımdan veya mümkünse onu bulacağımdan emin oldum.

Düşüncelerimi bellere dayanan ellerden, Sam'in yastığın üzerindeki kokusundan uzaklaştırmaya çalışarak dirseklerimin üzerinde doğruldum. "Şu anda Sam ne yapıyor acaba?"

Grace bir sayfayı iki parmağının arasında tutuyordu. Kaşlarını çatmıştı söylenemezdi; sözlerim yüzündeki sertliği silmiş ve yerine daha kararsız bir ifade getirmişti. Aklımdan geçenleri aynen söze döktüğüm için kendime kızdım.

Grace kitabı yavaşça bıraktı ve sayfayı iyice açarak düzleştirdi. Sonra parmaklarını kızarmış yanaklarından birine bastırdı ve aynı hareketle çenesine doğru indirdi. “Bu gece beni aramaya çalışacağını söylemişti,” dedi sonunda.

Hâlâ o boş gözlerle, kararsızca bana bakıyordu. “Kurtlar arasında insana dönüşen olup olmadığını merak ediyorum,” diye ekledim, “onun dışında yani. Biriyle tanıştım.” O kadar gerçeğe yakın bir açıklamaydı ki bir piskopos bile bunları söylerken utanmazdı.

Grace’in yüz ifadesi netleşti. “Biliyorum. Bana ondan söz etti. Onunla gerçekten tanıştın mı?”

Neyse ne! Grace’e söylemeye karar verdim. “Senin hastaneye gittiğin gece onu Beck’in evine götürdüm.”

Gözleri iri iri açıldı ama daha fazlasını sormasına fırsat kalmadan kapı çalındı; farklı notalarda hiç durmayacakmış gibi devam eden güçlü bir sestti.

“Pizza!” diye seslendi annesi fazla neşeli sesiyle ve Grace’le benim birbirimize söyleyebileceğimiz diğer her şey unutuldu.

• GRACE •

Pizza gelince Isabel bir dilim de anneme verdi –ben bunu yapmazdım– ve annem salonu bize bırakarak stüdyosuna çekildi. Verandanın cam kapısına baktığımda havanın tamamen karardığını ve saatin yedi mi yoksa geceyarısı mı olduğunu anlamanın imkânsız olduğunu gördüm. Kucağımda bir tabak ve içinden bana bakan tek pizza dilimiyle kanepenin ucuna oturdum. Isabel de iki dilim koyduğu tabağıyla diğer uçtaydı. Bir kâğıt havluyla, mantarları bozmamaya dikkat ederek dilimlerini güzelce sardı. Televizyonda *Özel Bir Kadın*

oynuyordu ve o anki sahnede Julia Roberts, Isabel'in kendini evinde gibi hissedeceği mağazalardan alışveriş yapıyordu. Pizza kutusu televizyonla aramızdaki sehpa da duruyordu. İnanılmaz miktarda ekstra malzeme koymuşlardı.

"Ye, Grace," dedi Isabel. Bana kâğıt havlu rulosunu uzattı.

Pizzaya baktım ve onu yemek olarak görmeye çalıştım. Bir tabakta, üzerinden taşarcasına akan mozerella peynirli ve mantarlı bir dilim pizzanın ormanda yürüyüşe çıkmanın yapamadığı şeyi yapabilmesi hayret vericiydi: Bana kendimi tam anlamıyla hasta gibi hissettirmişti. Pizzaya bakarken midemde fırtına kopuyordu fakat basit bir mide bulantısından fazlasıydı. Daha önce beni etkisi altına alan şeydi: Ateş olmayan ateş. Bir baş ağrısından, bir mide sancısından fazlası olan bir hastalık. Bu hastalık bendim.

Isabel bana bakıyordu ve bir soru sormak üzere olduğunu biliyordum. Ancak gerçekten ağzımı açmak bile istemiyordum. Ormanda hissettiğim belirsiz bir şey içimi kemiriyordu ve konuşursam söyleyebileceklerimden korkuyordum.

Pizza önümde duruyor, yutmayı hayal bile edemeyeceğim bir şey gibi görünüyordu.

Ormanda etrafımda kurtlar varken olduğundan çok daha savunmasız hissediyordum. O anda Isabel'i yanımda istemiyordum. Annemi de istemiyordum. Sam'i istiyordum.

• ISABEL •

Grace'in rengi atmıştı. Önündeki pizza dilimine kendisini ısıracakmış gibi bakıyordu ve sonunda elini karnına koyarak, "Hemen dönerim," dedi.

Uyuşmuş gibi bir tavırla kanepeden kalkarak mutfığa girdi. Geri döndüğünde elinde bir kutu daha zencefilli gazoz ve bir avuç hap vardı. “Yine mi kötüleştin?” diye sordum. Filmin en sevdiğim sahnesi olmasına rağmen televizyonun sesini biraz kısıtım.

Grace hapları ağzına attı ve gazozdan hızlı bir yudum alarak yuttu. “Biraz. İnsanlar geceleri daha kötü olur, değil mi? Öyle okumuştum.”

Ona baktım. Muhtemelen bildiğini düşündüm. Muhtemelen benim düşündüğüm şeyi düşünüyor olmalıydı fakat bunu söze dökmek istemiyordum. “Sana hastanede ne dediler?” diye sordum.

“Sadece ateşim olduğunu söylediler. Soğuk algınlığı,” dedi ve söyleyiş şekline bakılırsa, bana ilk ısırıldığı zamanı anlattığını hatırladığını görebiliyordum. O zaman da soğuk algınlığı geçirdiğini sanmıştı. Ancak soğuk algınlığı olmadığını ikimiz de biliyorduk.

Dolayısıyla, evine geldiğimden beri kafamı kurcalayan şeyi söyledim. “Grace, kokuyorsun. Bulduğumuz şu kurt gibi. Bu durumun kurtlarla ilgisi olduğunu biliyorsun.”

Parmağını tabağının desenleri üzerinde sanki silmek istiyormuş gibi dolaştırdı. “Biliyorum.”

O anda telefon çaldı. Arayanın kim olduğunu ikimiz de biliyorduk. Grace bana baktı ve parmakları hareketsiz kaldı.

“Sam’e söyleme,” dedi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

• SAM •

O gece uyuyamadığım için ekmek yaptım.

Uykusuzluğum büyük ölçüde Grace'ten kaynaklanıyordu; yatağa girip tek başıma uzanmak, tekrar uykuya dalmayı beklemek fikri kesinlikle tahammül edilmez geliyordu. Ancak bir nedeni de Cole'un hâlâ evde olmasıydı. O kadar huzursuz bir enerjisi vardı ki –ortalıkta dolaşüyor, ses sistemini deniyor, kanepede oturup televizyon izliyor, sonra atlayıp zıplıyordu– beni de huzursuz etmişti. Patlayan bir yıldızın önünde olmak gibi bir şeydi.

Bu yüzden ekmek yaptım. Muazzam bir ekmek delisi olan Ulrik'ten öğrendiğim bir şeydi. Dışarıdan alınan ekmekleri genellikle yemezdi ve ben de on yaşındayken ekmekten başka bir şey yemek istemediğim için o yıl evde bolca ekmek yapılmıştı. Beck ikimizin de çok zor insanlar olduğumuzu düşünüyor ve nevrozlarımıza bulaşmak istemiyordu. Dolayısıyla bu, sabahları sık sık birlikte geçirdiğimiz anlamına geliyordu; ben yerde mutfak dolaplarına yaslanarak duruyor, Paul'ün bana hediye ettiği gitara sarılıyordum ve Ulrik hamur yoğuruyor, bu arada ayakaltında dolaştığım için bana tatlı tatlı sövüyordu.

O yıl bir gün Ulrik beni hamur yağurmam için ayağa kaldırmıştı. Bu aynı zamanda Beck'in Ulrik'in doktor randevusunu öğrendiği gündü ve Victor'ın insan bedeninde kalmakta zorlandığını gördüğümünden beri bu konuyu düşünüyordum. Beck öfkeyle mutfağa dalmıştı; Paul de arkasından gelerek kapıda dururken endişeli olmaktan ziyade ilginç bir kavgaya tanık olmaya hevesli gibi görünüyordu.

“Bana Paul’ün yalancı olduğunu söyle,” demişti Beck, Ulrik bana bir paket maya verirken. “Bana doktora gitmediğini söyle.”

Paul kahkahalara boğulacak gibi görünüyordu ve Ulrik de ondan pek farklı durumda değildi.

Beck, Ulrik'i boğmak istiyormuş gibi ellerini kaldırmıştı. “Gittin. Gerçekten gittin. Seni sersem herif! Sana bunun işe yaramayacağını söylemiştim.”

Paul nihayet gülmeye başlarken Ulrik sırtıtmıştı. “Doktorun sana ne verdiğini söyle, Ulrik,” demişti Paul. “Ona reçeteye ne yazdığını söyle.”

Ancak Ulrik, Beck'in anafikri yakalayamayacağını anlamış gibiydi; bu yüzden gülümsemeye devam ederek buzdolabını işaret etmişti: “Süt, Sam.”

“Haldol,” demişti Paul. “Kurtadamlık sebebiyle doktora gidiyor ve doktor ona antipsikotik ilaç veriyor.”

“Sizce bu komik mi?” diye çıkmıştı Beck.

Ulrik nihayet Beck'e bakmış ve bir eliyle *ne olmuş* anlamında bir hareket yapmıştı. “Haydi, Beck. Adam deli olduğumu sandı. Ona bütün olan biteni anlattım... kışları kurt olduğumu ve şu... neydi, mide bulantısı mı? Bu yıl insan bedenime döndüğüm tarihi de açıkladım. Bütün semptomları saydım. Ona bütün gerçeği açıkladım. Adam ilgiyle dinledi ve sonra da bir deli ilacı yazdı.”

“Nereye gittin?” diye sormuştu Beck. “Hangi hastane?”

“St. Paul.” Paul’le birlikte Beck’in yüz ifadesine bakmışlardı. “Ne, Mercy Falls Hastanesi’ne girip onlara kurtadam olduğumu açıklayacağımı mı sanıyordun?”

Beck hiç de eğlenmiş gibi görünmüyordu. “Eee... o kadar mı? Sana inanmadı mı? Kan örneği almadı mı? Hiçbir şey yapmadı mı?”

Ulrik alaycı bir tavırla gülmüştü ve hamuru benim yoğurmam gerektiğini unutarak un eklemeye başlamıştı. “Beni başından nasıl atacağını bilemedi. Delilik bulaşıcıymış gibi.”

“Keşke ben de orada olabilseydim,” demişti Paul.

Beck başını iki yana sallamıştı. “Siz aptalsınız.” Ancak Paul’ü iterek mutfaktan çıkarken bu kez sesinde şefkat vardı. “Size kaç kez söylemem gerekiyor? Bir doktorun size inanmasını istiyorsanız, onu ısırmanız gerekir.”

Paul ve Ulrik birbirlerine bakmışlardı. “Ciddi mi bu?” diye sormuştu Paul, Ulrik’e.

“Sanmıyorum,” demişti Ulrik.

Ulrik hamuru yoğurmaya bitirip doğrulurken sohbet başka bir konuya dönmüştü ama o gün öğrendiğim dersi asla unutmamıştım: Doktorların savaşıma yardımcı olma olasılığı pek görünmüyordu.

Zihnim tekrar Victor’a döndü. İnsan ve kurt bedenleri arasında çabasızcı gidip gelişini kafamdan atamıyordum.

Görünüşe bakılırsa Cole da atamıyordu çünkü mutfığa girdi ve sinirli bir ifadeyle tezgâha yaklaştı. Mutfaktaki yoğun maya kokusuyla yüzünü buruşturdu. “Ekmek pişirmene şaşırmam gerekir ama şaşırmadım. Victor’ın insan, benim de kurt kalamamamızın haksızlığını düşünüyordum yine. Bunun aksi olmalıydı.”

Karşılık verirken sesimdeki öfkeyi gizlemeye çalıştım. “Evet. Anlıyorum. Sen kurt olmak istiyorsun. Cole olmak istemiyorsun. Bir kurt olmak istiyorsun. Bunu açıkça ifade ettin. Eh, kurt olarak

kalmanı sağlayacak sihirli bir formülüm yok. Üzgünüm.” Yanındaki tezgâha bir viski şişesi koyduğunu fark ettim. “Bu nereden çıktı?”

“Büfeden,” dedi Cole keyifli bir sesle. “Neden seni bu kadar rahatsız ediyor?”

“Sarhoş olman fikri beni havalara uçurmuyor.”

“Ayık olma fikri de beni havalara uçurmuyor,” diye karşılık verdi. “Yani, kurt kalmak istememin seni neden rahatsız ettiğini söylemediğinden bahsediyorum.”

Lavaboda ellerimdeki unu yıkamak için ona arkamı döndüm; un suya değince parmaklarımın arasında yapış yapış bir hale geldi. İki elimi de acele etmeden temizlerken ne söylemek istediğimi düşündüm. “İnsan bedenimde kalabilmek için büyük çaba harcadım. Bunu başarmaya çalışırken ölen birini tanıyorum. Ailemdeki diğerlerini geri alabilmek için her şeyimi verirdim ama kış mevsimlerini o ormanda kim olduklarını bile hatırlamadan geçirmek zorundalar. Bir insan olmak...” *Sıradışı bir ayrıcalık* diyecektim fakat bunun kulağa abartı gibi geleceğini düşündüm. “Bir kurt olarak hayatının anlamı olmaz. Anıların yoksa, hiç var olmamış gibisindir. Arkanda bir şey bırakamazsın. Yani... *insanlığı* nasıl savunabilirim ki? Önemli olan tek şey bu. Neden fırlatıp atasın?”

Shelby'den söz etmedim. Kurt kalmak istediğini bildiğim diğer tek kişiden. İnsan hayatını neden terk etmek istediğini biliyordum. Ancak aynı fikirde olduğumu söyleyemezdim. Dileğinin gerçekleşmesini ve artık sonsuza dek kurt olarak kalmasını diliyordum.

Cole viskisinden bir yudum aldı ve yüzünü buruşturarak yuttu. “Konunun özündeki soruyu cevapladın zaten. Hatırlamama konusu. Kaçış harika bir terapidir.”

Ona döndüm. Bu mutfakta gerçekdışı görünüyordu. Çoğu insan bir tür güzellik kazanırdı; onu tanıdıkça gözünüzde güzelleşirdi ve

onları daha çok severdiniz. Fakat Cole, Hollywood tarzındaki çarpıcı yakışıklılığıyla oyunun sonuna atlayıvermişti ve oraya ulaşmak için artık sevmeye ihtiyaç duymuyordu.

“Sanmıyorum,” dedim. “Bunun iyi bir neden olduğunu sanmıyorum.”

“Öyle mi?” dedi Cole merakla. Yüz ifadesinde hiçbir art niyet olmaması, sadece belli belirsiz bir ilgiyle yaklaşması beni şaşırtmıştı. “O halde neden üst kattaki tuvalete işiyorsun?”

Ona baktım.

“Ah, fark etmediğimi mi sanıyorsun? Evet. İşemek için hep yurkayı çıkıyorsun. Yani, başlangıçta aşağıdaki tuvalet iğrenç olduğu için bunu yaptığını sanmıştım ama bana hiç de kötü görünmedi.” Cole tezgâhın üzerinden yere atladı ve ayaklarının üzerinde hafifçe sallandı. “Bu yüzden, bence o küvetten uzak duruyorsun. Haklı mıyım?”

Geçmişimle ilgili hikâyeyi nereden bildiğini anlayamadım ama sanırım sır değildi. Belki de ona Beck anlatmıştı fakat bunu yaptığını düşünmek bana kendimi tuhaf hissettirdi. “Bu oldukça küçük bir şey,” dedim. “Ailen seni küvette öldürmeye çalıştı diye küvetlerden uzak durmakla bir kurda dönüşerek bütün hayatından uzak durmak aynı şey değil.”

Cole rahatça gülümsedi. Alkol onu son derece neşeli bir Cole yapıyordu. “Bir anlaşma yapalım, Ringo. Sen o küvetten uzak durmaktan vazgeçersen, ben de hayatımdan kaçmaktan vazgeçerim.”

“Ya, tabii.” Ailemden sonra küvete yaklaştığım tek sefer, Grace’in geçen kış beni sıcak tutmak için küvete soktuğu zamandı. Ancak o noktada yarı yarıya kurttum. Nerede olduğumun bile neredeyse farkında değildim. Ve yanımda güvendiğim biri olan Grace vardı. Cole değil.

“Hayır, ciddiym. Ben hedef odaklı biriyimdir,” dedi Cole. “Bence mutluluk hedeflere ulaşmaktan gelir, değil mi? Tanrım, bu gerçekten iyiymiş.” Viskiye tezgâha bıraktı. “Kendimi inanılmayacak kadar sıcak ve keyifli hissediyorum. Eee, ne diyorsun? Sen o küvete atlarsan, ben de kendimi ve Victor’ı insan bedeninde tutmak için çabalarım. Yani, küvet küçük bir şey olduğuna göre?”

Hüzünlü bir tavırla gülümsedim. O banyoya yaklaşmayacağımı başından beri biliyordu. “Tüşe,” dedim, bu kelimeyi en son duyduğum zamanı hatırlarken: Isabel kitabevinde durmuş, benim yeşil çayımı içiyordu. Üzerinden yıllar geçmiş gibi geliyordu.

• COLE •

Rahatça sııttım. Ancak sert alkolün verebileceği keyifli, yavaş bir sıcaklık içime yayılıyordu. “Bak, ikimiz de büyük ölçüde sorunluyuz, Ringo,” dedim. “Kıçımıza kadar soruna batmış durumdayız.”

Sam düz düz bana baktı. Aslında Ringo’ya filan benzemiyordu; daha çok sarı gözlü, uykulu bir John Lennon’a benziyordu ama “John” onun için yeterince etkileyici bir isim değildi. Aniden ona karşı şefkat hissettim. Ailesi onu öldürmeye çalıştığı için zavallı çocuk çişini alt kattaki tuvalette yapamıyordu. Bu büyük bir haksızlıktı.

“Bir müdahaleye ne dersin?” diye önerdim. “Bence bu bir müdahale için iyi bir gece, dostum.”

“Teşekkürler. Sorunlarımla kendim başa çıkarım,” dedi Sam.

“Haydi.” Viski şişesini ona uzattım fakat başını iki yana salladı. “Seni gevşetir,” dedim. “Bundan yeterince içersen, o küvette Çin’e kadar yüzersin.”

Sam’in sesi biraz daha az dostçaydı. “Bu gece olmaz.”

“Dostum,” dedim, “seninle bağ kurmaya çalışıyorum. Sana yardım etmeye çabalıyorum. Kendime de.” Yakın bir dost gibi kolunu tuttum. Sam kolunu çekiştirdi ama bunu gerçekten istiyor gibi görünmüyordu. Onu mutfak kapısına doğru dürttüm.

“Cole,” dedi Sam, “sen iyice kafayı bulmuşsun. Bırak artık.”

“Ve diyorum ki sen de kafayı bulsan, bu olay senin için çok daha kolay olur. Viskiye düşünüyor musun?” şimdi koridordaydık. Sam yine kolunu çekiştirdi.

“Düşünmüyorum. Cole. Haydi. Sen ciddi misin?” Elimi çekiştirdi. şimdi banyo kapısından birkaç adım uzaktaydık. Sam itiraz etti ve onu sürüklemeye devam edebilmek için iki elimi birden kullanmak zorunda kaldım. şaşırtıcı ölçüde güçlüydü; onun kadar sıksa birinin böylesine etkili şekilde karşı koyabileceğini hiç tahmin etmemiştim.

“Ben sana yardım edeceğim, sen bana yardım edeceksin. İblislerinle yüzleştiğinde ve onları yendiğinde kendini nasıl daha iyi hissedeceğini düşün,” dedim. Bunun doğru olup olmadığından emin değildim fakat *kulağa* iyi geliyordu. Diğer yandan, yüce bir küvetle karşılaştığında Sam’in ne yapacağını da çok merak ediyordum.

İkimizi de kapıya doğru sürükledim ve dirseğimle ışık düğmesine bastım.

“Cole,” dedi Sam aniden daha zayıf bir sesle.

Sadece bir küvette. En sıradan türden, boş bir küvet: Etrafında fildişi rengi karolar, kenara çekilmiş beyaz duş perdesi vardı. Küvet deliğinin yanında ölmüş bir örümcek duruyordu. Sam küveti gördüğü anda kollarımda öyle kuvvetle çırpındı ki onu tutabilmek için bütün gücümü kullanmam gerekti. Parmaklarımin altında gerilen kaslarını hissettim.

“Lütfen,” dedi.

“Sadece bir küvet,” dedim kollarımı vücuduna sararak. Ama buna gerek yoktu. Zaten kollarımda gevşemişti.

• SAM •

Bir an ortamı gerçekte olduğu gibi gördüm; hayatımın ilk yedi yılı boyunca gördüğüm gibi: Aydınlık, temiz, kullanışlı ve sıradan bir banyo. Ancak sonra küveti görmüş ve dayanamamıştım. Ben...

... yemek salonundaki masada oturuyordum. Babam yanımda oturuyordu; annem haftalardır yanıma oturmamıştı. Annem demişti ki...

Onu artık sevebileceğimi sanmıyorum. O Sam değil; bazen ona benzeyen bir şey sadece.

Tabağında bezelye vardı. Bezelye sevmezdim. Tabağında bezelye gördüğüme şaşırmışım çünkü sevmediğimi annem biliyordu. Onlara bakmaktan kendimi alamıyordum.

Babam...

Biliyorum, demişti.

Şimdi Cole beni sarsıyordu. “Ölmüyorsun,” dedi. “Sadece öyleymiş gibi hissediyorsun.”

Sonra ince, zayıf kollarımı tutan ailemi gördüm. Akşam olmamasına ve ben soyunmamama rağmen beni küvete sokmaya çalışıyorlardı. Annem ve babam benden küvete girmemi istediler. Girmeyecektim. Sanırını buna memnun oldular çünkü reddedişim güven dolu bir itaate kıyasla işlerini kolaylaştırmıştı. Babam beni kaldırıp suya soktu.

“Sam,” dedi Cole.

Giyisilerimle küvette oturuyordum. Su koyu renk kotumu siyaha çeviriyor, su en sevdiğim beyaz çizgili mavi tişörtümden yükseliyor, kumaşı vücuduma yapıştırıyordu. Bir an, sadece bir an, bunun sadece bir oyun olduğunu düşündüm.

“*Sam*,” diye tekrarladı Cole.

Anlamadım. Sonra... anladım.

Annem bana değil, sadece küvetin kenarına baktığı ve tekrar tekrar yutkunduğu için değildi. Babam onun arkasından uzanıp annemin adını söylediği ve kendisine bakmasını sağladığı için değildi. Annem onun uzattığı avcundaki jiletlerden birini dikkatli parmaklarla aldığı için de değildi.

Nihayet bana baktığında anladım.

Gözlerime. Kurt gözlerime.

Yüzündeki kararlılığı gördüm. Vazgeçışı.

Ve o zaman beni küvetin içine bastırmaları gerekti.

• COLE •

Sam başka bir yerdeydi. Bunu başka türlü tarif edemezdim. Gözleri... boş bakıyordu. Onu salona taşıyarak sarstım. “Sıyrıl şundan. Bitti! Etrafına bak, Sam. Bitti.”

Kollarını bırakınca Sam sırtını duvara dayayarak yere çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. Şimdi karşımda sadece dirsekler, dizler ve eklemler görüyordum.

Onu o halde görünce ne hissettiğimi bilmiyordum. Her neyse, bunu ben yapmıştım ve bu yüzden ondan nefret ediyordum. “Sam?” dedim.

Uzun bir zaman geçtikten sonra başını kaldırmadan, tuhaf, kısık, zayıf bir sesle konuştu. “Beni yalnız bırak. Rahat bırak. Ben sana ne yaptım ki?” Nefesleri düzensizdi; göğsünden gelen hırıltıları duyabiliyordum. Hıçkırığa benzemiyordu. Daha çok boğuluyormuş gibiydi.

Ona baktım ve aniden bütün benliğimi bir öfke dalgası sardı. Bu kadar kötü etkilenmemeliydi. Sadece lanet olasıca bir banyoydu. Beni bu kadar zalim yapan oydu; lanet olasıca bir küveti göstermek dışında ona hiçbir şey yapmamıştım. Olduğumu sandığı gibi biri değildim.

“Beck de bunu seçti,” dedim, çünkü şimdi bana itiraz edemezdi. “Bana bunu kendi söyledi. Hukuk fakültesinden sonra hayatta istediğı her şeye sahip olduğunu ve kendini berbat hissettiğini söyledi. Kendini öldürmeyi düşündüğünü ama Paul adında birinin başka bir çıkış yolu olduğu konusunda onu ikna ettiğini anlattı.”

Sam'den çıkan tek ses, hırıltılı nefesleriydi.

“Bana da aynı şeyi önerdi,” dedim. “Sadece ben kurt olarak kalamıyorum. Bunları dinlemek istemediğini söyleme bana. Sen de benim kadar kötüsün. Kendine bir bak. Bana sorunlar, hasarlı olmak hakkında nutuk çekmeye kalkma.”

Sam kıpırdamıyordu. Ben de kıpırdamadım. Arka kapıya giderek hızla açtım. Ben içki içerken gece soğumuştı ve aniden iki büklüm oldum.

Kaçtım.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

• SAM •

Hamuru yumruklama, ekmeği biçimlendirme ve fırına koyma aşamalarını geçtim. Zihnim şarkı sözüne dönüştüremediğim bölük pörçük ve birbiriyle ilgisiz kelimelerle kaynıyordu. Yarı burada yarı başka yerdeydim ve şimdi ya da on yıl önce bir gece Beck'in bu eski mutfağında duruyordum.

Dolapların üzerindeki fotoğraflar bana gülümsüyordu. Benim, Beck'in, Ulrik'in, Paul'ün ve Derek'in onlarca farklı hali önümde sıralanıyordu. Mutfaktaki cansız gece ortamında fotoğraflar solgun ve eski görünüyordu. Beck'in onları yapıştırdığı zamanları hatırlıyordum; aramızdaki bağların somut kanıtı olarak hepsi yepyenyiken.

Sırf insan bedenimde kalamadığım için ailemin beni sevmemeye nasıl kolayca karar verebildiğini düşünüyordum. Üç yeni kurdu kendi istekleri dışında sürüye kattığını sandığımda Beck'e nasıl tepki verdiğimi de. Sanki ailemin kusurlu, koşullu sevgisi benim de damarlarımda dolaşıyormuş gibiydi. Hemen yargılamıştım.

Sonunda Cole'un gittiğini fark ettiğimde arka kapıyı açarak bahçeden giysilerini aldım. Soğuk kumaşları tutarak ve gece havasının beni Sam ve insan yapan her şeyi, bütün katmanları geçip içime

işlemesine izin vererek orada öylece durdum; içimde hâlâ gizlendiğini hayal ettiğim o kurda ulaşana kadar. Cole'un sözleri zihnimde tekrarlanıp duruyordu.

Aslında benden yardım mı istiyordu?

Telefon çalınca sıçradım. Mutfaktaki telefon yerinde olmadığı için salona geçtim ve kanepenin kolçağına oturarak oradaki ahizeyi aldım. *Grace*, diye diledim şiddetle. *Grace*.

"Alo?" Bu kadar geç saatte arayan kişi Grace ise büyük bir terslik olması gerektiği çok geç aklıma geldi.

Ama cevap veren ses Grace'inki değildi. Başka biriydi. "Kimsiniz?"

"Pardon?" dedim.

"Biri bu numaradan cep telefonumu aramış. İki kez."

"Kimsiniz?" diye sordum.

"Angie Baranova."

"Ne zaman aramışlar?"

"Dün. Erken saatlerde. Mesaj bırakılmamış."

Cole. O olmalıydı. *Lanet olasıca dikkatsiz serseri*. "Yanlış numara olmalı," dedim.

"Öyle olmalı," dedi kız. "Çünkü bu numarayı sadece dört kişi biliyor."

Cole'la ilgili değerlendirmemi değiştirdim: *Lanet olasıca aptal serseri*.

"Dediğim gibi," diye ısrar ettim, "yanlış numara olmalı."

"Ya da Cole," dedi Angie.

"Pardon?"

Çirkin bir tavırla hafifçe güldü. "Her kimsen, şu anda yanında duruyor olsa bile hiçbir şey söylemeyeceğini biliyorum. Çünkü Cole bu konuda gerçekten iyidir, değil mi? Sana istediği şeyi yaptırır. Eh,

oradaysa ve beni arayan oysa, ona yeni bir telefonum olduğunu söyle. Numarası 917-çık-hayatımdan. Teşekkürler.”

Ve kapadı.

Ahizeyi yerine bıraktım. Beck’in sehpanın üzerindeki kitaplarına baktım. Yanlarında mangal partisi verirken Paul’ün Beck’in üzerine hardal sıktıktan sonra Ulrik’in çektiği bir fotoğraf vardı. Beck kaşlarına ve kirpiklerine yapışmış sarı hardalın arasından kısık gözlerle bakıyordu.

“Görünüşe bakılırsa gerçek bir şampiyon bulmuşsun,” dedim Beck’in fotoğrafına.

• GRACE •

O gece kurtların bana nasıl baktığını unutmaya çalışarak ve Sam hâlâ yanımdaymış gibi yaparak yatağımda yatıyordum. Karanlıkta gözlerimi kırpıştırarak Sam’in yastığını kendime çektim ama artık kokusu silinmişti ve yine sıradan bir yastığa dönüşmüştü. Yastığı yatağa yattığı tarafa ittim ve elimi burnuma götürerek hâlâ ormandaki kurtlar gibi kokup kokmadığıma karar vermeye çalıştım. Isabel’in, *Bunun kurtlarla ilgisi olduğunu biliyorsun*, derken yüzünde gördüğüm ifadeyi düşündüm ve o ifadenin ne anlama geldiğini anlamaya çalıştım. Tiksinti miydi? Bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi. Yoksa acımış mıydı?

Sam burada olsa kulağına fısıldardım: *Sence ölmekte olan insanlar ölmekte olduklarını bilir mi?*

Karanlıkta yüzümü buruşturdum. Fazla melodram yarattığımı biliyordum.

Sadece durumu melodram haline getirdiğime inanmak istiyordum.

Bir elimi karnıma koyarak parmaklarımın birkaç santim altında içimi kemiren sancıyı düşündüm. Şimdi uyuşmuş, uykudaymış gibiydi.

Parmaklarımı tenime bastırdım.

Orada olduğunu biliyorum.

Sam gayet yakında bir yerdeyken yatakta uyanık halde oturmamın ve tek başıma ölümlülüğümü düşünmemin saçma olduğunu biliyordum. Sam'e en çok ihtiyaç duyduğum dönemde beni onun varlığından mahrum eden ailemin odasına bir bakış attım.

Şimdi ölsem üniversiteye asla gidemezdim. Asla kendi başıma yaşayamazdım. Kendi kahve makinemi alamazdım (kırmızı bir tane istiyordum). Sam'le asla evlenemezdim. Grace'in olması gerektiği şekilde Grace olamazdım.

Bütün hayatım boyunca çok dikkatli davranmıştım.

Kendi cenazemi düşündüm. Annemin öyle bir şeyi planlayacak sağduyusu olmadığını biliyordum. Babam da yatırımcılarla telefon görüşmeleri ve yönetim kurulu toplantıları arasında yapardı. Ya da büyükanmem. Oğlunun torununu yetiştirmekte ne kadar berbat bir iş çıkardığını öğrendiğinde, hemen dizginleri eline alırdı. Rachel gelirdi; muhtemelen öğretmenlerimden birkaçı da. Mimar olmamı isteyen Bayan Erskine kesinlikle gelirdi. Isabel de, ama o muhtemelen ağlamazdı. Isabel'in kardeşinin cenazesini hatırlıyordum; yaşından dolayı bütün kasaba katılmıştı. Mercy Fall'sta bir efsane olmasamı bile, belki sadece gerçekten yaşayamadan o kadar genç yaşta öldüğüm için benim cenazem de kalabalık olurdu. İnsanlar düğünlerde ve doğumlarda yaptıkları gibi cenazelere de hediye getirir miydi?

Kapımın dışında bir gıcırta duydum. Ani bir tıkırtı, zemin tahtasına basan bir ayak ve yavaşça açılan bir kapı.

Bir an Sam'in mucizevi bir şekilde içeri girmiş olabileceğini düşündüm. Ancak sonra battaniyelerin arasından bakarken babamın

omuzlarının ve başının odama süzüldüğünü gördüm. Gözlerimi hafifçe aralık tutarken uyuyormuş gibi görünmek için elimden geleni yaptım. Babam birkaç tereddütlü adımla yaklaştı ve şaşkınlıkla, *İyi olup olmadığına bakıyor*, diye düşündüm.

Ama sonra çenesini hafifçe kaldırarak arkama doğru baktı ve iyi olup olmadığımı kontrol etmediğini o zaman anladım. Sam'in yanımda olup olmadığına bakıyordu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

• COLE •

Soğuk orman zeminine çömelmiş halde, avcuma batan çam iğneleri ve kan bulaşmış çıplak dizlerimle dururken, ne kadar süredir insan bedenimde olduğumu hatırlayamıyordum.

Sabah ışığında sis etrafımdaki her şeyi pastel renklere boyuyordu. Havada kan, dışkı ve tuzlumsu su kokusu vardı. Kokuların nereden geldiğini anlamak için ellerime bakmam yetti. Göl benden birkaç metre ötedeydi ve suyla aramda bir ceylan cansız halde yan yatıyordu. Kaburgalarının üzerinden bir deri parçası kalkmış, iç organlarını iğrenç bir görüntüyle gözler önüne sermişti. Dizlerime bulaşmış kan onundu; aynı kanın ellerimde de olduğunu şimdi fark ediyordum. Başımın üzerinde yükselen ve siste görünmeyen dallarda kargalar birbirlerine sesleniyor, avıma olan ilgimi kaybetmemi hevesle bekliyorlardı.

Etrafıma bakarak ceylanı öldürmeme yardım etmiş olması gereken diğer kurtları aradım fakat beni yalnız bırakmışlardı. Daha doğrusu, isteksizce insana dönüşerek ben onları bırakmıştım.

Gözüme küçük bir hareket ilişti; bir bakış attım. Neyin kıpırdadığını bir an sonra anlayabildim; ceylandı. Gözü. Gözünü kırptı ve

bunu yaptığında bana baktığını fark ettim. Ölü değildi; ölüyordu. İki şeyin bu kadar benzer ama aynı zamanda da birbirinden bu kadar farklı olması çok tuhaftı. Parlak siyah gözündeki bakış içimi sızlattı. Sanki... sabır gibiydi. Ya da bağışlama. Canlı canlı yenme yazgısına sessizce teslim olmuştu.

“Tanrım,” diye fısıldadım, onu daha da ürkütmemeye çalışarak yavaşça ayağa kalkarken. İrkilmedi bile. Sadece gözünü kırptı. Geri çekilerek onu rahat bırakmak, kaçmasına izin vermek istedim ama ortaya çıkmış kemikleri ve iç organları, kaçmasının imkânsız olduğunu gösteriyordu. Vücudunu çoktan mahvetmiştim.

Dudaklarımda acı bir gülümseme belirdi. Cole olmaktan vazgeçip kendimi unutma konusundaki dâhice planımın sonucu buydu işte. Ölümle boyanmış halde çınlıçplak dururken, artık olmadığım bir şey için yiyecek olan başka bir şeye bakarken midem gurulduyordu.

Ceylan inanılmayacak ölçüdeki nazik yüzüyle yine gözünü kırptı ve midem ağzıma geldi.

Onu bu halde bırakamazdım. Mesele de buydu. Bırakamayacağımı biliyordum. Çabucak etrafıma bakınarak nerede olduğumu anlamaya çalıştım; kulübe yirmi dakikalık yürüme mesafesinde olmalıydı. Kulübede onu öldürmek için kullanabileceğim bir şey bulamazsam, eve kadar bir on dakika daha. Yani bu hayvan içi dışına çıkmış halde burada kırk dakika ila bir saat kadar yatacak demektir.

Dönüp gidebilirdim. Sonuçta ölüyordu. Sonuç kaçınılmazdı ve bir ceylanın ölürken çektiği acı ne kadar önemli olabilirdi ki?

Sessiz ve sabırlı bir şekilde gözünü tekrar kırptı. Çok fazla... İşte bu kadar önemliydi.

Silah olarak kullanabileceğim bir şey bulabilmek için etrafıma bakındım. Göl kıyısındaki taşların hiçbirisi işe yarayacak kadar büyük değildi ve zaten bir taşla ona vurarak öldürebileceğimi hiç sanmıyor-

dum. Anatomi, ani ölümcül araba kazaları ve felaketlerle ilgili bildiğim her şeyi hatırlamaya çalıştım. Sonra hayvanın kaburgalarına baktım.

Zorlukla yutkundum.

Ucu sivri bir dal bulmam uzun sürmedi.

Dipsiz bir kuyu gibi görünen siyah gözü bana baktı ve ön bacaklarından biri koşma refleksiyle seğirdi. Sessizliğin arkasına gizlenmiş dehşet berbattı.

“Üzgünüm,” dedim. “Niyetim acımasız olmak değil.”

Dalı kaburgalarının arasına sapladım.

Bir kez.

İki kez.

Çıglık attı. Bu tiz çıglık, insan ya da hayvan sesi değil, ikisinin arasında bir şeydi; sonrasında ne kadar ve çeşitli güzel sesler duyarsanız duyun, unutamayacağınız türden bir ses. Sonra delinen ciğerleri boşaldığı için sonunda sessiz kaldı.

Ölmüştü. Ben de ölmek istiyordum. Kendimi kurt bedeninde tutmanın bir yolunu mutlaka bulacaktım. Yoksa bunu daha fazla yapamazdım.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

• GRACE •

Uyuduğumu sanmıyordum ama kapım tıklatılınca uyandığıma göre uyumuş olmalıydım. Gözlerimi açtım; odam hâlâ karanlıktı. Saat neredeyse sabah olduğunu gösteriyordu: 05.30

“Grace,” dedi annem, 05.30’da beklenmeyecek kadar yüksek sesle. “Çıkmadan önce seninle konuşmamız gerekiyor.”

“Nereye çıkıyorsunuz?” Uyku sersemi olduğum için sesim boğuk çıkmıştı.

“St. Paul,” dedi annem. Bilmem gerekiyormuş gibi sesi sabırsızdı. “Giyinik misin?”

“Sabahın beşinde nasıl giyinik olabilirim?” diye mırıldandım fakat pijama altım ve askılı bir bluzla uyuduğum için elimi sallayarak gelmesini işaret ettim. Annem ışık düğmesine bastı ve oda aniden aydınlanınca gözlerim kamaştı. Annemi bol bluzuyla görecektim ancak bulmuştum ki babam arkasında belirdi. İkisi de odama dalmışlardı. Annemin dudaklarında ciddi bir gülümseme vardı ve babamın yüzü balmumundan yapılmış gibi görünüyordu. İkisini de bu kadar huzursuz gördüğüm başka bir zamanı hatırlayamıyordum.

Birbirlerine baktılar; zihinlerindeki görünmez konuşma balonlarını neredeyse görebiliyordum. *Sen başla. Hayır, sen başla.*

Bu yüzden ben başladım. “Bugün kendini nasıl hissediyorsun, Grace?” dedim onların yerine.

Annem iyi olduğum gayet açılmış gibi elini salladı; özellikle de alaycı davranabileceğim kadar iyiysen. “Bugün Genel Ressamlar Toplantısı var.”

Açıklaması gerekip gerekmediğini anlamak için duraksadı. Gerek yoktu. Annem her yıl oraya giderdi; tablolarını arabaya doldurur ve ancak gece yarısından sonra bitkin bir halde ve çok daha boş bir arabayla geri dönerdi. Babam işten izin alabilirse daima onunla birlikte giderdi. Bir defasında ben de gitmiştim. Anneminkiler gibi tablolar satın alan insanlar ve annelerle dolu dev gibi bir binaydı. Bir daha gitmemiştim.

“Tamam,” dedim. “Eee?”

Annem babama baktı.

“Yani, cezan devam ediyor,” dedi babam. “Biz burada olmasak bile.”

Başım zonklamasına rağmen biraz daha dik oturdum.

“Sana güvenebiliriz, değil mi?” diye sordu annem. “Aptalca bir şey yapmayacağına?”

Onlara bağırmanın çalışırken kelimelerim dudaklarımdan yavaşça döküldü. “Siz... intikam mı alıyorsunuz? Çünkü ben...” *Sam için bu parayı çok uzun sürede biriktirebildim*, diyecektim ama nedense cümleyi tamamlama fikri boğazımı düğümledi. Gözlerimi kapayıp tekrar açtım.

“Hayır,” dedi babam. “Cezalandırılıyorsun. Pazartesiye kadar cezalı olduğunu söyledik ve olan da bu. Samuel’in randevusunun

bu süreçte kalması çok üzücü. Belki başka bir gün.” Ama hiç de üzölmüş gibi görünmüyordu.

“Aylar sonrasına gün veriyorlar, baba,” dedim.

Babamın dudaklarını bir daha asla o kadar çirkin göreceğimi sanmıyordum. “Eh, belki de bundan sonra adımlarını biraz daha düşünerek atarsın.”

Kaşlarımın arasının hafifçe zonkladığını hissediyordum. Yumruğumu tenime bastırdım ve sonra başımı kaldırdım. “Baba, bu doğumgünü içindi. Doğumgünü için aldığı tek şey buydu. Tek şey. Onun için gerçekten çok önemli.” Sesim öylece kesildi. Devam etmeden önce yutkunmak zorunda kaldım. “Lütfen, gitmeme izin verin. Beni pazartesi de cezalandırabilirsiniz. Kamu hizmetine verebilirsiniz. Dış fırçayla tuvalet temizlettirebilirsiniz. Sadece gitmeme izin verin.”

Annem ve babam birbirlerine baktılar. Bir an bunu gerçekten düşündüklerini sandım.

“Onunla o kadar uzun süre yalnız kalmanı istemiyoruz,” dedi annem. “Artık ona güvenmiyoruz.”

Ya da bana. Haydi, söyleyin.

Ama söylemediler.

“Cevabımız hayır, Grace,” dedi babam. “Onu yarın görebilirsin ve ona izin verdiğimiz için şükret.”

“Buna *izin verdiğiniz* için mi?” diye çıktım. İki yanımda yumruklarımı sıkıştırdım. Öfke bütün benliğimi kaplıyordu; yanaklarımın alev aldığını hissettim ve aniden daha fazla dayanamadım. “Ergenlik yıllarımın büyük bölümünde benimle posta yoluyla iletişim kuruyorsunuz ve şimdi de buraya dalıp diyorsunuz ki, *Üzgünüz, Grace, hayır, kendine kurmayı başardığın bu küçük yaşamı, seçtiğin bu kişiyi elinden almadığımız için mutlu olmalısın.*”

Annem ellerini kaldırdı. “Ah, Grace, aşırı tepki vermeyi bırak. Sanki onunla birlikte olmak için yeterince olgun olmadığına dair başka kanıtı ihtiyacın varmış gibi. On yedi yaşındasın. Önünde uzun bir hayat var. Bu dünyanın sonu *değil*. Beş yıl sonra...”

“Sakin...” dedim.

Gerçekten susarak beni şaşırttı.

“Sakin bana beş yıl sonra adını unutacağımı söyleme. Ya da söylemek istediğin her neyse. Beni küçümsemeyi kes artık.” Bat-taniyeyi ayakucuna bırakarak yataktan kalktım. “Siz ikiniz o kadar uzun süredir hayatımda değilsiniz ki aklımdan geçenleri bilmeniz mümkün değil. Bir yemek ziyafetine, bir galeri açılışına, örnek ev bakmaya veya tam gün süren sanat sergilerine filan gitseniz; geri döndüğünüzde de benim iyi olduğumu umarsınız. Ah, doğru. Zaten öyle yapıyorsunuz. Birini seçin. Ya aile ya ev arkadaşı. İşinize geldiği gibi bir biri, bir diğeri olamazsınız.”

Uzun bir sessizlik oldu. Annem zihninde muhteşem bir şarkı çalıyormuş gibi bakışlarını odanın karşı köşesine dikmişti. Babam çatık kaşlarla beni süzüyordu. Sonunda başını iki yana salladı. “Eve döndüğümüzde ciddi bir konuşma yapacağız, Grace. Burada kalıp bitiremeyeceğimizi bilirken bunu başlatman bence haksızlık.”

Yumruklarımı sıkarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. Söylediklerimden dolayı beni mahcup edemeyecekti. Buna izin veremeyecektim. Hepsini söylemek için çok uzun süre beklemiştim zaten.

Annem saatine baktı ve büyü bozuldu.

Babam yine konuşurken çoktan kapıya yönelmişti. “Bunu daha sonra konuşacağız. Şimdi gitmemiz gerek.”

Annem, babamın öğrettiği bir şeyi tekrarlıyormuş gibi ekledi: “Kurallarımıza saygı duyacağına güveniyoruz.”

Ancak aslında hiçbir konuda bana güveniyor filan değillerdi çünkü onlar gittikten sonra mutfağa girdim ve arabamın anahtarlarını aldıklarını fark ettim.

Umurumda değildi. Sırt çantamda varlığını bilmedikleri bir anahtar takımım daha vardı. İçimde görünmez, tehlikeli bir şey vardı ve artık uslu çocuk olmaktan bıkmıştım.

Şafak söktükten sonra doğruca Beck'in evine gittim.

"Sam?" diye seslendim ama cevap alamadım. Alt katın boş olduğu belli olduğundan üst kata çıktım. Sam'in yatak odasını hemen buldum. Güneş hâlâ ağaçların altındaydı ve odanın penceresinden çok zayıf bir ışık süzülüyordu ama yaşam belirtilerini görmeme yetiyordu: Yatağın üzerinde kenara atılmış yorgan, içi dışına çıkmış bir çift siyah çorabın yanında yerde buruşuk halde duran bir kot pantolon ve bir kenara fırlatılmış tişört.

Uzunca bir an yatağın yanında durarak buruşuk çarşaflara baktım ve yatağa girdim. Yastıkta Sam'in saçlarının kokusu vardı ve onsuz kötü bir gece uykusundan sonra yatak cennet gibi gelmişti. Nerede olduğunu bilmiyordum fakat geri döneceğini biliyordum. Şimdiden kendimi yine onunla birlikteymiş gibi hissediyordum. Gözkapaklarım aniden ağırlaşmıştı.

Kapalı gözlerimin ardında duygularım, hislerim ve algılarım birbirine karışmıştı. Midemdeki hiç geçmeyen sancı. Olivia'nın kurt olduğunu öğrendiğimde duyduğum kıskançlık. Aileme duyduğum öfke. Sam'i kaybetmiş olmanın kırılganlığı. Alnıma değen dudaklar.

Ne olduğunu bile anlayamadan uyuyakalmıştım; daha doğrusu uyandırılmıştım. Aradan hiç zaman geçmemiş gibiydi ama gözlerimi açtığımda yüzüm duvara dönüktü ve üzerime battaniye örtülmüştü.

Genellikle kendi yatağımdan başka bir yerde uyandığımda –büyükannemin evinde ya da daha küçükken birkaç kez bir otelde– ışığın neden farklı olduğunu ve yastığın neden benimki olmadığını merak ederek bir an şaşırırdım. Ancak Sam’in odasında gözlerimi açmak sadece... gözlerimi açmaktı işte. Sanki bedenim ben uyurken bile nerede olduğumu unutamamış gibiydi.

Bu yüzden odanın geri kalanına bakmak için döndüğümde ve tavanla aramda kuşların dans ettiğini görünce hiç şaşırmadım. Sadece hayret ettim. Her biçimde, ölçülerde ve renkte onlarca origami kuşu, havalandırmalardan sarkarak yavaşça dans ediyordu. Yüksek pence-reden süzülen ışık bütün odaya kuş biçimli gölgeler yansıtıyordu: Tavana, duvarlara, rafların ve kitaplıkların üzerine, battaniyeye, yüzüme. Çok güzeldi.

Ne zamandır uyuduğumu merak ettim. Ayrıca Sam’in nerede olduğunu da. Kollarımı başımın üzerine kaldırırken açık kapıdan duşun boğuk gürültüsünü duydum. O gürültünün arasında Sam’in sesini de duyuyordum:

*Camdan yapılmış bu mükemmel günler
Hepsi raflara dizildiler
Uzayıp büyüyen mükemmel gölgeleri
Geride kalan sıkıntılı günlere düşer*

Bu mısrayı iki kez daha tekrarladı ve ikincisinde *uzayıp büyüyen* yerine *değişip parlayan* dedi; sonra üçüncüsünde *değişip büyüyen* diye değiştirdi. Sesi ıslak ve yankılıydı.

Kimse göremese de gülümsedim. Ailemle çatışmam, çok uzun zaman önceki Grace’in başına gelmiş bir şey gibi görünüyordu. Battaniyeyi üzerimden atarak ayağa kalktığımda başım kuşlardan

birine çarparak çılgınca bir yörüngeye soktu. Elimi uzatıp onu durdurduktan sonra neyden yapılmış olduklarına bakarak kuşların arasında dolaştım. Başıma çarpan gazete kâğıdından yapılmıştı. Parlak dergi kapağından yapılmış bir tane vardı. Bir diğeri zarif çiçek ve yaprak desenleriyle süslü bir kâğıttan yapılmıştı. Biri daha önce bilanço defteri sayfasıymış gibi görünüyordu. Bir başkası, birbirine bantla yapıştırılmış iki banknottan yapılmıştı. Maryland'de uzaktan eğitim veren bir okulun karnesinden yapılmış bir tane vardı. Bir sürü hikâye ve anı, güvenli bir şekilde saklanmak için katlanmıştı; onları tavana asmak tam Sam'e göre bir şeydi.

Yastığının tam üzerine sarkan kuşa dokundum. Üzerinde Sam'in elyazısıyla yazılmış bir şeyler vardı ve şimdi duştan duyduğum sesin yankısı gibiydi. Satırlardan birinde *karda yatan kız* diyordu.

İç çektim. İçimde tuhaf bir boşluk vardı. Kötü anlamda değil. Uzun zaman acı çektikten sonra aniden artık canının yanmadığını anlamaktan kaynaklanan bir histi. Bir erkekle birlikte burada olmak için her şeyi riske atma ve sonra da aslında istediğin tek şeyin o olduğunu anlama hissi. Bir resim olmak ve ardından aslında bir yapboz parçası olduğumu anlamak; sonra da yanıma uyması gereken parçayı bulmak.

Tekrar gülümsedim ve zarif kuşlar etrafımda dans etti.

"Selam," dedi Sam kapıdan. Ayrı geçen günlerimizden sonra ne durumda olduğumuzu bilemediğinden sesi temkinliydi. Islak saçları dimdikti ve buruşukluğuna rağmen onu tuhaf bir şekilde resmi gösteren yakalı bir gömlekle kot pantolon giymişti. Zihnim çılgınlık atıyordu: *Sam, Sam, nihayet Sam.*

"Selam," dedim ve sırıtışımı gizleyemedim. Dudağımı ısırđım fakat yine de gülümsüyordum ve Sam'in de gülümsediğini görünce gülümsemem daha da yayıldı. Vücudumun şekli arkamdaki çarşafllara

işlemiş halde kuşların arasında ayakta duruyordum ve güneş ışığı üzerimize vururken önceki gecenin endişeleri bu sabahın parıltısının yanında inanılmayacak kadar küçük kalıyordu.

Birden bu çocuğun ne kadar inanılmaz biri olduğunu anladım; şimdi karşımda duruyordu ve birbirimize aittik.

“Şu anda,” dedi Sam ve stüdyo faturasını kuş biçiminde katlanmış halde elinde tuttuğunu o zaman fark ettim, “dünyanın herhangi bir yerinde yağmur yağdığını hayal etmek çok zor.”

OTUZUNCU BÖLÜM

• COLE •

Kanının kokusunu burun deliklerimden atamıyordum.

Ben eve ulaştığımda Sam gitmişti; evin önü boş, içi yankılı ve ıssızdı. Alt kattaki banyoya daldım –önceki gece Sam’le boğuştuğumuz yerde banyo paspası hâlâ çarpık duruyordu– ve musluğu olabildiğince sığağa çevirerek açtım. Sonra küvete girdim ve kanın süzülerek delikten akışını izledim. Duş perdesinin arkasından gelen donuk ışıktaki simsiyah görünüyordu. Avuçlarımı ovuşturarak ve kollarımı tırnaklarımla kazıyarak ceylanın üzerimdeki bütün izlerinden kurtulmaya çalıştım ama ne kadar çabalasam da onun kokusunu duyuyordum. Ve kokusu burnuma geldiği her seferinde zihnimde onu görüyordum; ben iç organlarına bakarken yüzüme bakan o siyah, teslim olmuş göz.

Sonra kulübenin zemininde öfkeyle, titreyerek yatan ve bir kendisi bir kurt olan Victor’ı düşündüm. Hepsi benim hatamdı.

Babamın tam aksi olduğumu işte o zaman anladım. Çünkü ben bir şeyler yaratmak yerine yok etmekte çok ama çok iyiydim.

Öne uzandım ve musluğu sonuna kadar soğuğa çevirdim. Bir an suyun sıcaklığı tam bedeniminkine uyarak bana kendimi görün-

mez hissettirdi. Sonra aniden buz gibi oldu. Bir küfür savurdum ve küvetten dışarı fırlamamak için kendimi tuttum.

Bütün vücudumdaki tüyler acıtacak kadar dikildi ve başımı arkaya attım. Su boynumdan aşağı süzülüyordu.

Dönüş. Hemen dönüş.

Ne var ki su beni dönmeye zorlayacak kadar soğuk değildi; sadece içimi ürpertecek ve mide bulantıları başlatacak kadar soğuktu. Ayağımla musluğu kapadım.

Neden hâlâ insan bedenimdeydim?

Bu hiç mantıklı değildi. Kurda dönmek sihirli değil de bilimsel bir şeyse, belli kuralları ve bir mantık dizgisini izlemesi gerekirdi. Ve yeni kurtların farklı zamanlarda farklı sıcaklıklarla dönmesi... Bu da mantıklı değildi. Zihnimde dönüşüp duran Victor'ı ve beni sessizce, bedeninden emin bir şekilde izleyen beyaz kurdu görüyordum. Lavabonun üzerindeki el havlusuyla kurulanırken giysi bulmak için alt kattaki dolaplara gittim. Üzerinde DONANMA yazan lacivert bir *sweatshirt* ve biraz bol gelen ama üzerimden düşmeyen bir kot pantolon buldum. Giysi ararken başım zonkluyor, zihnim yeni mantık dizgisi için olasılıkları keşfetmeye çalışıyordu.

Belki de Beck dönüşüm nedeninin hava sıcaklığı olduğunu söylerken yanılmıştı. Belki de asıl neden bu değildi; belki hava durumu sadece bir katalizördü. O zaman dönüşümü başlatmanın başka yolları olabilirdi.

Kâğıda ihtiyacım vardı. Düşüncelerimi yazmadan düşünemezdim.

Beck'in çalışma odasında kâğıt buldum, ajandasını da aldım. Elimde kalemle yemek odasındaki masaya oturduğumda, havalandırmadan süzülen sıcaklık beni ısıtıyor ve rehavet çöktürüyordu. Zihnim hemen ailemin yemek salonundaki masasına gitti. Elimde beyin fırtınası defterimle her sabah orada otururdum –bu babamın

fıkırdı– ve ev ödevimi yapar, şarkı sözleri yazar ya da haberlerde gördüğüm bir şeyi not ederdim. O zamanlar dünyayı değiştirebileceğimden emin olduğum günlerdi.

Kapalı gözlerle uyuşturucu etkisinde uçuşa geçmiş olan Victor'ı düşündüm; babamla birlikte cehennemin dibine kadar yolu olduğunu söylediğimde annemin yüzünde beliren ifadeyi. Uyandıklarında ben çoktan gitmiş olduğum için –her zaman fiziksel olarak değil; bazen bir içki şişesinin ya da şırınganın yardımıyla– aslında bir hayaletle yatmış olduklarını fark eden sayısız kızı düşündüm; kendisini aldattığımı itiraf ettiğimde Angie'nin avcunu köprücük kemiğine bastırışını.

Ah, evet, dünyayı gerçekten değiştirmiştım.

Ajandayı açtım ve okumadan, sadece ipuçları arayarak sayfaları taradım. Kendi başlarına anlamsız ama bir araya getirildiklerinde işe yarayabilecek şeyler vardı: *Bugün kurtlardan birinin cesedini buldum; gözlerine baktım ama onu tanı mıyordum. Paul on dört yıl önce dönüşümünün durduğunu söyledi. Yüzünde kan vardı. Berbat kokuyordu. Ve Derek yaz ortasında iki saatliğine kurda dönüştü; Ulrikle bütün öğleden sonra bu durumu çözmeye çalıştık. Ve neden Sam hepimizden o kadar kısa insan olarak yaşadı? Aramızda en iyi olan o. Hayat neden böylesine adaletsiz?*

Bakışlarımı elime indirdim. Başparmağımın tırnağının altında hâlâ biraz kan vardı. Dönüşürken kanın tende kalabildiğini bilmiyordum; sonuçta kurt bedenimdeyken tenime değil, kürküne bulaşmış olurdu. Demek ki kan insan bedenime dönüştükten sonra tırnağımın arasına girmişti. İnsan bedenimi geri almamdan tekrar Cole olmama kadar geçen o ölçsüz dakikalarda.

Başımı masaya dayadım; ahşap tenime buz gibi değdi. Kurtadam mantığını çözmek fazla çaba gerektiriyor gibi görünüyordu. Bunu başarsam bile –neden dönüştüğümüzü ve bedenlerimizi izlemekten

zihinlerimizin nereye gittiğini anlasam bile— amacı neydi ki? Sonsuza dek bir kurda dönüşmek mi? Onca çaba, sırf hatırlayamadığım bir hayatı sürdürmek için... hem de sürdürmeye değmeyecek bir hayatı.

Bilinçli düşüncelerden kurtulmanın daha kolay yolları olduğunu kendi deneyimlerimden biliyordum. Ve birinin —şimdiye kadar denemeyecek kadar korkaklık ettiğim birinin— kalıcı etki gösterdiğini de.

Bir defasında Angie'ye söz etmiştim. Sanırım o zamanlar henüz benden nefret etmiyordu. İlk turnemden dönmüştüm ve evde klavye çalışıyordum; o zamanlar hem kral hem de bir fatihmişim gibi bütün dünya önümde uzanıyordu. Angie henüz turnede onu aldattığımı bilmiyordu. Belki de biliyordu. Parmaklarımı tuşların üzerinden çekmeden çalmayı bırakarak ona dönmüştüm. “Kendimi öldürmeyi düşünüyorum,” demiştim.

Angie garajda tuttuğumuz kanepeden bana bakmıştı. “Evet, tahmin ettim. Nasıl gidiyor?”

“Kesinlikle artıları var,” diye cevap vermiştim. “Aklıma sadece tek bir eksi geliyor.”

Uzunca bir an bir şey söylememişti. “Neden böyle bir şey söylüyorsun ki?” diye sormuştu sonunda. “Seni vazgeçirmemi mi istiyorsun? Seni böyle bir şeye teşvik edebilecek ya da vazgeçirebilecek tek kişi kendinsin. Dâhi olan sensin. Bunu biliyorsun. Yani dile getirmenin bir amacı olmalı.”

“Lanet olsun,” demiştim. “Gerçekten tavsiyeni istiyordum. Her neyse.”

“Ne diyeceğimi sanıyorsun ki? *‘Sen benim erkek arkadaşımın, haydi, git öldür kendini. Çok güzel ve kolay bir çıkış yolu.’* Böyle mi diyeyim? Aslında eminim böyle derdim.”

O anda zihnimde Rochelle adında, bir daha hiç görmeyeceğim bir kızın bir otel odasında, sadece yapabildiğim için pantolonumu

indirmesine izin verdiğimi görüyordum. Gözlerimi kapamıştım ve kendime duyduğum nefretin beni içine çekmesine izin vermiştim. “Bilmiyorum, Angie. Bilmiyorum. Düşünmedim. Sadece aklımdan geçenı söyledim, tamam mı?”

Yumruğunu dudaklarına dayayarak bir an yere bakmıştı. “Tamam, şuna ne dersin? Kefaret. Aklıma gelen en büyük eksi bu. Kendini öldürürsen hikâye biter. Öyle hatırlanırsın. Bir de cehennem tabii. Hâlâ inanıyor musun?”

Yolda bir yerlerde yönümü kaybetmiştim. Zincir kopmuştu ve şimdi muhtemelen bir benzinci tuvaletinde veya bir otelin çarşafalarının arasında kalmıştı ya da bırakmamam gereken biri tarafından anı olarak saklanıyordu.

“Evet,” demiştim çünkü cehenneme hâlâ inanıyordum. Artık o kadar emin olamadığım şey cennetti.

Bir daha konuyu açmamıştım çünkü haklıydı: Beni böyle bir şeye teşvik edebilecek ya da vazgeçirebilecek tek kişi kendimdim.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

• GRACE •

Her dakika bizi Mercy Fall'stan ve içindeki her şeyden biraz daha uzaklaştırıyordu.

Dizel olduğu ve daha az yaktığı için Sam'in arabasını almıştık ama Sam sevdiğimi bildiği için benim kullanmama izin vermişti. Bindüğümüzde müzikçalarda hâlâ benim Mozart CD'lerimden biri vardı ama onu kapayarak Sam'in sevdiğini bildiğim alternatif rock kanallarından birini açtım. Sam bana şaşkınlıkla baktı ve dilini öğrenmeye başladığım için fazla kibirlenmemeye çalıştım. O benim dilimi daha hızlı öğreniyor olabilirdi ama yine de kendimden memnundum.

Hava güzel, gökyüzü masmaviydi ve yolun alr kısımlarında güneş ağaçların üzerinde belirir belirmez dağılmaya başlayan ince bir sis vardı. Kolonlardan yumuşak sesli ve hoş gıgar çalan birinin sesi yayılıyordu; bana Sam'i hatırlatmıştı. Sam kolunu koltuğumun sırtlığına atarak boynumu nazikçe ovaladı ve hem şefkat hem de tanıdık gelen bir sesle şarkıya eşlik etti. Her yanımda biraz ağrımına rağmen, her şeyin kesinlikle yolunda olduğu hissini içimden atmak zordu.

“Hangi şarkıyı söyleyeceğini biliyor musun?” diye sordum.

Sam yanağını uzattığı koluna dayadı ve ensemde yavaş daireler çizdi. “Bilmiyorum. Bu benim için sürpriz oldu. Son birkaç gündür toplumdan uzak kalmakla meşguldüm. Sanırım... Bir şeyler söyleyeceğim işte. Ama iyi olmayabilir.”

“Kötü olacağını sanmıyorum. Duşta söylediğin neydi?”

Cevap verirken fazla rahattı ki bu onun için hem sıradışı bir durum hem de sevimliydi. Müziğin, içinde gerçekten rahat ettiği tek beden olduğunu anlamaya başlıyordum. “Yeni bir şey. Belki yeni bir şey. Eh... belki de öylesine bir şey.”

Yola bakıyordum; günün bu saatinde yol bomboştı ve bütün şeritler bizimdi. “Henüz bebek bir şarkı mı?”

“Bebek bir şarkı. Hatta daha çok cenin diyebilirim. Bacakları bile yok henüz. Ah, sanırım iribaşlarla bebekleri karıştırdım.”

Bebeklerde önce hangi kısmın geliştiğini düşünmeye çalıştım fakat zamanında karşılık veremeyecek kadar gecikmişim. O yüzden, “Benim hakkımda mı?” diye sordum.

“Hepsi senin hakkında zaten,” dedi Sam.

“Hiç baskı altında hissetmiyorum kendimi.”

“Hissetme zaten. Sen sadece Grace olarak hayatla akıyorsun ve değişimlerine yaratıcılığıyla, şarkı sözleriyle yetişmesi gereken benim. Sabit bir hedef değilsin.”

Kaşlarımı çattım. Kendini sınır bozucu ölçüde değişmez olarak düşünüyordum.

“Ne düşündüğünü biliyorum ama tam buradasın, değil mi?” diye sordu Sam, boştaki elinin bir parmağıyla arabanın rahat koltuğunu işaret ederek. “Bir hafta boyunca ev hapsini kabullenmek yerine yanımda olmak için savaştın. Bütün albümler bu tür konulara dayanır.”

Tahmin bile edemezdi. Suçluluk duygusu, kendine acıma, kararsızlık ve gerginlik toplanarak tek bir duygu haline gelmiş gibiydi. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum: Hâlâ cezalı olduğumu ve içimde büyüyen hastalığı ona söylememek mi, yoksa söylemek mi? Ancak kesin olarak bildiğim bir şey vardı: İkisini de er ya da geç söylemem gerekecekti. Ve bugününü mahvetmek istemiyordum. Mükemmel doğum gününü. Belki bu gece söyledim. Belki de yarın.

Sandığımdan daha karmaşık biriydim. Nasıl albüm malzemesi olduğunu bilmiyordum ama beni benden daha iyi tanıyan Sam'i etkileyecek bir şey yapmak aslında hoşuma gitmişti. Konuyu biraz dağıttım. "Albümüne ne isim vereceksin?"

"Şey, bugün bir albüm yapmıyorum. Bir demo hazırlıyorum."

Elimi umursanıyormuşum gibi salladım. "Albüm yaptığında, adı ne olacak?"

"Kendi adım olacak," dedi Sam.

"Öylelerinden nefret ederim."

"*Kırık Oyuncaklar.*"

Başımı iki yana salladım. "Grup adı gibi."

Tenimi bana hafifçe çiglık atturacak kadar çimdikledi. "*Grace'in Peşinde.*"

"Adımı kullanma," dedim kararlı bir tavırla.

"Eh, işimi çok zorlaştırıyorsun. *Kâğıttan Anılar?*"

Düşündüm. "Neden? Ah, kuşlar. Odandaki o kuşları bilmemem çok tuhaf."

"Seninle tanıştığımdan beri hiç yenisini yapmadım," diye hatırlattı Sam. "En yenisi iki yıl önceki yazdan kalma. Yeni turnalarımın hepsi kitabevinde ya da senin odanda. O oda bir müze gibi."

“Artık değil,” dedim ona bakarak. Kışın sabah ışığında solgun görünüyordu. Sırf değişiklik olsun diye şerit değiştirdim.

“Haklısın,” diye itiraf etti. Elini ensemden çekerek koltuğunda uzaklaştı; parmaklarını önündeki havalandırma kapağında dolaştırdı. Parmaklarını özlemiştim. “Sence ailen nasıl biriyle evlenmeni uygun görür?” diye sordu, bana bakmadan. “Benden daha iyi biri mi?”

Kaşlarımı çattım. “Onların ne düşündüğü kimin umurunda?” Aslında ne dediğini çok geç anladım ve ne karşılık verebileceğimi bilmiyordum. Bunda gerçekten ciddi olup olmadığından emin değildim. Bana evlenme filan teklif etmemişti. Aynı şey değildi. Bana kendimi nasıl hissettirdiğini bilmiyordum.

Sam yutkundü ve havalandırma kapağını açıp kapadı, açıp kapadı. “Benimle tanışmasan ne olurdu diye düşünüyorum; liseyi bitirseydin ve matematik dâhilerinin gittiği yer neresiyse oradan matematik bursu kazansaydın. Orada etkileyici, başarılı ve eğlenceli bir dâhiyle tanışabilirdin mesela.”

Sam’le ilgili şaşırtıcı bulduğum şeyler arasında biri en şaşırtıcısıydı: Aniden kendine acımaya başlaması. Ancak babamın annemi korkularından nasıl uzaklaştırdığını duymuştum ve içerikleri Sam’inkilere çok benzediği için şimdi neredeyse aynı türde gibi gelmişti. Yaratıcı biri olmak böyle bir şey miydi?

“Saçmalama,” dedim. “Karların arasından başka bir kızı çıkarmış olsaydın neler olurdu diye düşünmüyorum ben.”

“Öyle mi? Bu beni rahatlatmıştı.” Kaloriferi açtı ve bileklerini havalandırma kapağına dayadı. Güneş ön camdan ikimizi de pişiriyordu zaten ama Sam kedi gibiydi; sıcaktan asla şikâyet etmiyordu. “Sonsuza dek insan bedeninde kalma fikrine alışmak zor. Gerçekten büyüyip yetişkin olacağım. Bu da bana başka bir iş bulmam gerektiğini düşündürüyor.”

“Başka iş mi? Yani kitabevindeki işinden başka bir iş mi?”

“Evin finans durumunun nasıl yürüdüğünü tam bilmiyorum. Bankada biraz param olduğunu, vadeli hesaptan faiz getirisinin olduğunu ve bir fondan arada bir o hesaba ödeme yapıldığını biliyorum. Faturalar da otomatik ödeniyor. Ancak detayları gerçekten bilmiyorum. O parayı sömürmek istemiyorum, bu yüzden...”

“Bankadan biriyle konuşmayı denesene. Hesap hareketlerine bakarak senin için bir plan çıkarabileceklerinden eminim.”

“Kimseyle konuşmak istemiyorum; ta ki B...” Sam sustu. Sadece duraksama değildi. Noktadan daha etkili türden bir duruştu. Pencereden dışarı baktı.

Ne söylemek üzere olduğunu ancak biraz sonra kavrayabildim. Beck. Beck’in gerçekten insan bedenine dönüşmeyeceğinden emin olana kadar kimseyle konuşmak istemiyordu. Sam’in havalandırmanın kapağına bastıran parmakları bembeyaz olmuştu ve omuzlarını neredeyse kulaklarına kadar kaldırmıştı.

“Sam,” dedim bakışlarımı yoldan ayırmadan, cesaret edebildiğim kadar ona bakarak. “İyi misin?”

Sam ellerini kucağına çekti ve yumruklarını sıkarak birbirinin üzerine koydu. “O yeni kurtları neden dönüştürmek zorundaydı ki Grace?” diye sordu sonunda. “Her şeyi daha da zorlaştırdı. Gayet iyiydik.”

“Senin durumunu bilemezdi,” dedim ona bakarak. Bir parmağını yavaşça alnından burnuna ve tekrar alnına götürüyordu. Arabayı kenara çekebileceğim uygun bir yer aradım. “O senin...” Şimdi cümlesini tamamlayamayan bendim: ... *son yılın olduğunu düşünüyordu.*

“Ama Cole... Cole’la ilgili ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi Sam. “Onda anlamam gereken bir şey olduğunu hissediyorum ama

anlayamıyorum. Gözlerini görsen, Grace. Ah, Tanrım, gözlerini görsen, onda gerçekten bir terslik olduğunu anlardın. Orada bozuk bir şeyler var. Ve diğer ikisi... Olivia... Ve ben senin üniversiteye gitmeni istiyorum. Benden ne beklediğini bilmiyorum ama eziliyorum. Beck'in ne kadar şey yapmamı istediğini ve kendimden ne kadarını beklediğimi bilmiyorum. Sadece..." Daha fazla konuşamadı. Bense onu nasıl rahatlatılabileceğimi bilmiyordum.

Uzun bir süre sessizce devam ettik. Beyaz çizgiler arabanın iki yanından hızla akarken, sert bir gitar hızlı notalar çalıyordu. Sam kararsızlığını itiraf ederek kendini şaşırtmış gibi bir tavırla parmaklarını üst dudağına dayamıştı.

"*Hâlâ uyanıyorum,*" dedim.

Bana döndü.

"Albümünün adı. *Hâlâ Uyanıyorum* olsun."

Çatık kaşlarla bana baktı. Bu kadar yaklaştığım için şaşırmış olabilirdi. "Aynen böyle hissediyorum. Kesinlikle. Yakında, sabah olduğu ve günün geri kalanını insan bedenimde geçireceğim fikrine alışacağım. Günler boyunca. Hayatımın sonuna kadar. Ama o zamana kadar sendeliyorum."

Ona bir bakış attım ve göz göze geldik. "Herkesin yaptığı bu zaten. Hepimiz bir gün sonsuza dek çocuk olarak kalmayacağımızı ve büyüyeceğimizi anlıyoruz. Sen sadece o anı çoğu kimseden biraz daha sonra yaşamak zorunda kaldın. Alışacaksın."

Sam'in yavaş gülümsemesi hüznü ama içtendi. "Sen ve Beck tam anlamıyla aynı hamurdansınız."

"Sanırım bu yüzden ikimizi de seviyorsun," dedim.

Sam emniyet kernerinin üzerinde bir gitar akoru basar gibi yaptı ve sadece başıyla onayladı. Biraz sonra düşünceli bir tavırla konuştu.

“Hâlâ uyanıyorum. Bir gün, Grace, senin için bir şarkı yazacağım ve bu ismi vereceğim. Sonra da albümüme aynı adı koyacağım.”

“Çünkü ben çok akıllıyım,” dedim.

“Evet,” dedi Sam.

Pencereden dışarı bakınca ona göstermeden cebimden kâğıt mendil çıkarma fırsatı bulabildiğim için sevindim. Burnum kanamaya başlamıştı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

• ISABEL •

Koştuğum her üç adımda bir nefesim yüzümün önüne doğru patlıyordu. Bir adımda soğuk havayı ciğerlerime çekiyordum. Bir adımda ağızımdan üflüyordum. Bir adımda nefes almıyordum.

Çok uzun zamandır koşmamıştım ve daha da uzun zamandır bu kadar uzun mesafe koşmamıştım. Evden ve ailemden uzak, düşünmek için uygun bir yer olduğundan, hafif koşuyu her zaman sevmiştim. Ancak Jack öldükten sonra düşünmek istememişim.

Şimdi bu değişiyordu.

Dolayısıyla şimdi yine koşuyordum fakat hava rahat edemeyeceğim kadar soğuktu ve ben de formdan düşmüştüm. Yeni hafif koşu ayakkabılarıma rağmen baldırlarım beni öldürüyordu.

Cole'a gitmek için koşuyordum.

Sürekli koştuğum zamanlarda bile Beck'in evi koşmak için bizimkinden çok uzaktı. Bu yüzden dört kilometre kala arabamı park etmiş, sisin içinde biraz ısınmış, sonra da koşmaya başlamıştım.

Dört kilometrelik mesafe, fikrimi değiştirmem için bolca zaman tanımıştı. Fakat artık gelmiş sayılırdım çünkü evi görebiliyordum ve hâlâ koşmaya devam ediyordum. Muhtemelen berbat görünüyordum

ama bu umurumda bile değildi. Oraya sadece konuşmaya gidiyorsam, nasıl görüldüğüm fark etmezdi, değil mi?

Garaj yolu boştu; Sam çoktan gitmişti. Rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım, karar veremedim. Bu en azından evi bomboş bulma olasılığım olduğu anlamına geliyordu çünkü Cole muhtemelen kurt bedenindeydi.

Rahatladım mı, hayal kırıklığına mı uğradım, yine bilemedim.

Eve yüz metre kadar kaldığında koşmayı bırakarak yürümeye başladım. Arka kapıya ulaştığımda neredeyse soluklanmışım. Tokmağı denedim; döndü ve kapı rahatça açıldı.

Eve girince arka kapıda bir an tereddüt ettim. Merhaba diye bağıracaktım ki insan bedenindeki tek kişinin Cole olmayabileceği aklıma geldi. Bu yüzden arka kapının yanındaki küçük karanlık köşede durarak aydınlık mutfığa baktım ve bu evde oturarak Jack'in gözlerimin önünde ölümünü hatırladım.

Grace'in benim hatam olmadığını söylemesi kolaydı. Öyle sözlerin hiçbir anlamı yoktu.

Ani bir gümbürtüyle yerimde sıçradım. Uzun bir sessizlik oldu. Sonra yine evin içinde bir yerlerde bir şeyler kırıldı, çarptı ve bir kargaşa koptu. Uzunca bir an durduğum yerden kıpırdamazken, hemen dışarı sıvışıp arabama doğru koşmaya başlamam gerekip gerekmediğine karar vermeye çalıştım.

Bu evde bir kez arkana yaslanıp hiçbir şey yapmadan oturdun, diye düşündüm kendime kızarak.

Bu yüzden ağır adımlarla mutfığa doğru ilerledim. Koridorda duraksayarak salona bakarken neyle karşı karşıya olduğumdan emin değildim. Su gördüm. Ahşap zeminde neredeyse buz görünümlü su izleri uzanıyordu.

Bakışlarımı salonun diğer ucuna çevirdim. Her yer altüst edilmişti. Bir lamba kanepenin üzerine devrilmiş, abajuru eğilmişti ve fotoğraf çerçeveleri yere saçılmıştı. Mutfaktaki kilim sehpalardan birinin yanına dayanmış, bir tarafı sırlıklam ıslanmıştı ve sandalyelerden teki ayakta duramayacak kadar şaşkın bir tanık gibi arka ayaklarının üzerine yatmıştı. Başka sesler duymayı bekleyerek yavaşça salona girdim fakat ev sessizleşmişti.

Yıkım öylesine tuhaftı ki kasıtlı olmalıydı. Sayfaları yırtılmış kitaplar suyun içinde yüzyordu; ezilmiş konserve kutuları duvarların dibine yuvarlanmıştı; boş bir şarap şişesi bir saksının toprağına baş aşağı saplanmıştı; duvarlardan boyalar sökülüyordu.

O anda gürültüleri tekrar duydum ve herhangi bir tepki vermeden bir kurt sol tarafımdan koşarak geldi ve duvardan sekerek bana yöneldi. Salonun nasıl o hale geldiğini anlamaya başlıyordum.

“Aman T...” Cümlemi bitiremeden mutfığa geri çekildim. Görünüşe bakılırsa kurdun amacı saldırmak filan değildi; su koridordan rastgele bir yol izleyerek akarken kurdu ıslatıyordu. Gri-kahverengi kürkü sırlıklam vücuduna yapışmışken daha küçük görünüyordu ve bir köpek kadar korkutucuydu ancak. Kurt birkaç adım uzaklaştı, sonra başını kaldırarak yeşil gözleriyle bana küstahça baktı.

“Cole,” dedim kalbim duracak gibi olurken. “Seni lanet olasıca manyak!”

Şaşırtıcı bir şekilde sesimi duyunca ürktü. O anda sadece bir kurt olduğunu ve güdülerinin muhtemelen çıkışla arasında durduğumu haykırdığını hatırladım.

Geri çekildim fakat çıkması için arka kapıyı açmam gerekip gerekmediği konusunda bir karar vermeye çalışırken Cole titremeye başladı. Aramızda bir-iki metre kaldığında sarsılarak kıvranıyordu.

Yeni koşu ayakkabılarımın üzerine kusmaması için birkaç adım geri çekildim ve kollarımı göğsümde kavuşturarak dönüşmesini izledim.

Cole yan yatmış halde çırpınırken duvarı birkaç kez daha tırmaladı; Sam buna kesinlikle *bayılacaktı*. Sonra vücudu sihrini gösterdi. Derisi kabarıp esnedi ve uzun ağzı acıyla iyice açıldı. Nefes nefese bir halde sırtüstü döndü.

İnsan bedenine yeni dönmüşken kıyıya vurmuş bir balina gibi öylece yatıyordu ve kolları yaralarının hafif pembe anılarıyla doluydu. Sonra gözlerini açarak bana baktı.

Midem kasıldı. Cole'un yüzü geri dönmüştü ama bakışları hâlâ kurt düşüncelerini yansıtan bir vahşilikle bakıyordu. Sonunda gözlerini kırptırdı ve kaşlarının açısı beni gerçekten gördüğünü hissettirdi.

“Güzel numara, değil mi?” dedi boğuk bir sesle.

“Daha iyilerini görmüştüm,” dedim soğuk bir tavırla. “Ne yapıyorsun?”

Cole yumruklarını gevşetip parmaklarını esnetmek dışında hiç kıpırdamadı. “Bilimsel deneyler. Kendi üstümde. Bu konuda uzun ve görkemli bir geçmişim var.”

“Sarhoş musun sen?”

“Muhtemelen,” dedi Cole yavaşça gülümseyerek. “Dönüşümümün kanımdaki alkolü belli bir ölçüde metabolize edip etmediğini bilmiyorum. Ama kendimi çok kötü hissetmiyorum. Sen neden geldin?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Gelmedim. Yani, şimdi gidiyordum.”

Cole kolunu bana doğru uzattı. “Gitme.”

“Çünkü görünüşe bakılırsa çok doğru bir zamanlama,” dedim.

“Anlamam için bana yardım et,” dedi. “Kurt bedenimde kalmanın bir yolunu bulmam için bana yardım et.”

İnsan bedeninde kalabilmek için her şeyini riske atan kardeşimin ayakucundaki halimi hatırladım. El ve ayak parmaklarının duyusunu kaybedişini, beyninin patlamasından duyduğu acıyla inleyişini hatırlıyordum. O anda Cole'a duyduğum tiksintiyi tarif edebilmem mümkün değildi.

"Kendin bul," dedim.

"Yapamıyorum," dedi Cole sırtüstü yatmaya devam ederken bana tersten bakarak. "Sadece kendimi dönüştürebiliyorum ama uzun sürmüyor. Soğuk bir tetikleyici ama adrenalini de öyle, sanırım. Buz banyosu yapmayı denedim fakat adrenalini salgısını başlatabilmek için bir yerimi kesene kadar tek başına etkisi olmadı. Sonrasında da uzun sürmedi. Yine insan bedenime dönüp duruyorum."

"Ay ne fena," dedim. "Evine yaptıklarını görünce Sam gerçekten çok kızacak." Gitmek için döndüm.

"Isabel, lütfen." Bedeni değilse de Cole'un sesi peşimden geliyordu. "Kendimi kurt yapamazsam intihar edeceğim."

Durdum. Ona dönmedim.

"Duygusal baskı yapmaya filan çalışmıyorum, tamam mı? Sadece gerçeği söylüyorum." Bir an tereddüt etti. "Bir şekilde kendimden kurtulmam gerek ve ya biri ya da diğeri olacak. Sadece... Bunu çözmem gerek, Isabel. Sen kurtlarla ilgili daha çok şey biliyorsun. Lütfen bu konuda bana yardım et."

Ona döndüm. Bir eli göğsünde, diğerini bana doğru uzatmış halde hâlâ yerde yatıyordu. "Yaptığın şey kendini öldürmen için benden yardım istemek," dedim. "Başka bir şeymiş gibi davranma. Sonsuza dek kurt bedeninde kalmanın başka ne anlama geleceğini sanıyorsun?"

Cole gözlerini kapadı. "O zaman bunun için bana yardım et."

Güldüm. Gülüşümün kulağa ne kadar zalimce geldiğinin farkındaydım fakat yumuşatmaya çalışmadım. "Sana bir şey söyleyeyim,

Cole. Bu evde, tam bu evde,” gözlerini açtığında yeri işaret ettim, “şu odada oturdum ve kardeşimin ölümünü izledim. Bu konuda hiçbir şey yapmadım. Nasıl öldüğünü biliyor musun? Isırılmıştı ve kurt olmamaya çalışıyordu. Vücuduna bakteriyel menenjit enjekte edilmesini sağladım ve bunun sonucunda beyni alev alacak kadar ateşi yükseldi, el ve ayak parmaklarını kaybetti, sonunda da öldü. Onu hastaneye götürmedim çünkü kurda dönüşmektense ölmeyi tercih edeceğini biliyordum. Sonunda da onun istediği oldu.”

Cole bana baktı; daha önceki gibi o ölü gözlerle. Bir tepki vermesini bekliyordum ama bir şey yoktu. Gözleri donuk ve boş bakıyordu.

“Sana bunu sadece o zamandan beri yüz bin kez bir kaçış bulmak istediğimi bil diye söylüyorum. Alkolü düşündüm. Annemde işe yarıyor. İlaçları; annemde o da işe yarıyor. Babamın sayısız silahından birini alıp başıma dayamayı ve beynimi patlatmayı da düşündüm. Üzücü tarafı ne biliyor musun? Jack’i özlediğim için değil. Yani öz-lüyorum fakat yapmak istememin nedeni bu değil. Onu öldürme şeklimden dolayı suçluluk duyduğum için. Onu *ben* öldürdüm. Bazı günler bununla yaşayamıyorum. Oysa yaşamak zorundayım. Çünkü hayat böyle, Cole. Hayat acı dolu. Sadece elinden geldiğince çoğunu aşmak zorundasın.”

“Ben bunu yapmak istemiyorum,” dedi Cole.

En beklemediğim zamanlarda son derece dürüst davranıyordu. İstemesem bile onu anlamamı sağlıyordu fakat nasıl daha önce onu öpmekten kendimi alamadıysam, bu da elimde değildi. Yine kollarımı göğsümde kavuşturdum; beni bir itirafa zorluyormuş gibi hissediyordum ve itiraf edecek başka bir şeyim olup olmadığından emin değildim.

• COLE •

Yerde mahvolmuş halde yatıyordum ve bugünün nihayet bunu sona erdirecek cesareti bulacağım gün olacağından emindim.

Ve olmamıştı. Çünkü kardeşi hakkında konuşurken yüzünü izlediğimde, hevesimi kaybetmiştim. Sanki her an patlamayı bekleyerek sürekli şişen bir balon gibiydim ve sonra aniden o gelmiş ve benim yerime önce kendisi patlamıştı. Nedense bu ikimizin de içindeki havayı boşaltmıştı.

Bu evdeki herkesin kaçmak için bir nedeni varmış ama bunu deneyen tek kişi benmişim gibi hissettim. Çok yorulmuştum.

“Aslında insan olduğunu fark etmemiştim,” dedim. “Yani, gerçekten duyguların olduğunu.”

“Ne yazık ki öyle.”

Tavana baktım. Buradan nereye varmak istediğimden emin değildim.

“Artık neyi istemediğimi biliyor musun?” diye sordu. “Orada çırlıçıplak yatışını izlemek istemiyorum.” Ben gözlerimi devirirken ekledi: “Sanki hiç giyinmiyormuşsun gibi. Seni gördüğümde hep çıplaksın. Gerçekten insan bedeninden kurtulamıyor musun?”

Başımla onayladım; başımın yerde sürünüşü beynimde güçlü bir sesle yankılandı.

“Güzel, o halde dışarı çıktığımızda utanç verici bir şey yapmayacaksın. Bir şeyler giy; gidip kahve içelim.”

Ona, *Ah, bunun bir yardımı olur sanki*, diyen bir bakış attım. Keyifsizce gülümsedi. “Kafeinden sonra hâlâ kendini öldürmek istersen, gün sonuna kadar bir sürü zamanımız olacak.”

“*Offf*,” diye homurdandım ayağa kalkarken. Ayakta durup bu açıdan koridorun ve salonun haline bakarken afallamıştım. Bunu

tekrar yapmayı beklememiştim. Peş peşe bu kadar çok dönüştüğüm için omurgam deli gibi acıyordu. “Gerçekten inanılmaz bir kahve olsa iyi olur.”

“Harika değil,” diye itiraf etti Isabel. Artık ben ayakta dururken yüzünde tuhaf bir ifade vardı: Rahatlama mıydı? “Ancak medeniyetten uzak bir yer için kesinlikle bekleyebileceğinden iyi. zerine rahat bir şeyler giy. Arabama kadar dört kilometre yürüyeceğiz.”

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

• SAM •

Stüdyo dışarıdan sıradan görünüyordu. Garaj yoluna eski bir mavi minivan park edilmiş, eski bir binaydı. Garaj yolunun boş kısmında bir labrador hiç kıpırdamadan yattığından, Grace arabayı kaldırım kenarına park etti. Sokağın eğimine bakıp el frenini çekti.

“Şu köpek ölmüş mü?” diye sordu. “Adresin burası olduğundan emin misin?”

Arabanın tamponundaki çıkartmaları işaret ettim; Duluth’taki bütün yerel grupların isimleri listelenmiş gibiydi: Maymunun Peşinde, Wentz, Uzaylı Yaratıklar... Hiçbirini duymamıştım –parçaları radyoda çalınmayacak kadar küçüktüler– ama isimleri yerel reklamlarda geçtiği için onları tanımıştım. “Evet, sanırım.”

“Tuhaf hippiler tarafından kaçırılırsak seni suçlarım,” dedi Grace kapısını açarken. Soğuk sabah havası şehrin kokularıyla –egzoz, asfalt, sayısız binada yaşayan sayısız insanın tanımlanamaz kokuları– birlikte arabanın içine doldu.

“Yeri sen seçtin.”

Grace bana dil çıkararak arabadan indi. Bir an ayaklarının üzerinde sallanır gibi oldu ama bana belli etmek istemeyerek hemen toparlandı.

“Sen iyi misin?” diye sordum.

“Bundan daha iyi olamazdım,” dedi bagajı açarken.

Gitar kutumu almak için uzandığımda sinirlerim karnıma yumruk atmış gibi hissettim; varlıklarına değil, böyle hissettirmeleri o kadar uzun sürdüğü için şaşırmıştım. Gitar kutumun kulpunu kavradım ve bütün akorları unutmamış olmayı umdum.

Ön kapıya yöneldik. Köpek başını kaldırmadı.

“Sanırım ölmüş bu,” dedi Grace.

“Sanırım anahtarı altına gizledikleri şeylerden biri o,” diye karşılık verdim.

Grace parmaklarını kotumun cebine soktu. Ön kapıyı tıklatacakken, üzerine gazlı kalemle yazılmış küçük ahşap bir plaket gördüm: STÜDYO GİRİŞİ ARKA TARAFTADIR.

Bu yüzden arka tarafa dolandık ve son derece geniş, çatlak beton basamaklardan çıkarak açık bir bodruma ulaştık. Elle yazılmış başka bir tabela ANARŞİ KAYIT STÜDYOSU LTD. GİRİŞ BURADAN diyordu. Altında fazla erken açtığı için don yemiş hercailler vardı.

Grace’e döndüm. “‘Anarşi, Limitet.’ Tam bir ironi.”

Grace gözlerini devirdi ve kapıyı tıklattı. Aniden terleyen avuçlarımı kotuma sildim.

Kapı açıldı ve başka bir labrador ortaya çıktı; bu hayvan son derece canlı görünüyordu ve yanında başına kırmızı bandana sarmış yirmili yaşlarda bir kız vardı. O kadar ilginç görünümlü ve çirkin bir kızdı ki çirkin kavramından geçerek neredeyse güzel denebilecek bir yere ulaşmıştı: Dev bir gagaya benzer burnu, uykulu bakan koyu kahverengi gözleri ve çıkık elmacıkkemikleri vardı. Siyah saçlarını başının üzerinde iç içe geçmiş yarım düzine örgü haline getirmişti ve Akdeniz’den gelmiş bir Prenses Leia’ya benziyordu.

“Sam ve Grace değil mi? Gelin.” Sesi güzel ve sigara tiryakisi sesi gibiydi ama içeriden yayılan koku sigara değil, kahve kokusuydu. Aniden heyecanlanan Grace, peynirin izini süren bir fare gibi kafein kokusunu izleyerek stüdyoya girdi.

Kapı arkamızdan kapandığında ortam artık köhne bir bodrum katına değil, başka bir evrene açılan ileri teknolojik bir mekiğe benziyordu. Mikser ve bilgisayar monitörlerinin sıralandığı bir duvara dönük duruyorduk; bütün oda karanlıktı ve sağlam ses yalıtımı yapılmıştı. Klavyeler ve çeşitli kumandalar gizli ışıklarla aydınlatılmıştı ve onların loş ışığında siyah bir kanepa görünüyordu. Duvarlardan biri camdı ve yine ses yalıtımı yapılmış ikinci bir odaya bakıyordu; karanlık ortamda bir duvar piyanosu ve mikrofonlar vardı.

“Adım Dmitra,” dedi kız tokalaşmak için elini uzatırken. Bakışlarımı burnundan gözlerine kaldırdığım anda gözünü bile kırpmadan gözlerime baktı ve o anda aramızda söze dökülmemiş bir anlaşma oluştu: Ben onun burnuna bakmayacaktım, o da benim sarı gözlerime aldırmayacaktı. “Sen Sam misin, Grace misin?”

Kıza gülümseyerek elini sıktım. “Sam Roth. Tanıştığımıza sevindim.”

Dmitra, labradorla ilgilenen Grace’in de elini sıktı. “Bugün ne yapıyoruz, çocuklar?” diye sordu.

Grace bana baktı. “Demo, sanırım,” dedim.

“Sanırım mı? Ne tür enstrümanlarımız var?”

Gitar kutusunu biraz kaldırdım.

“Tamam,” dedi. “Bunu daha önce hiç yaptın mı?”

“Hayır.”

“Bir bakire. Bazen tam ihtiyaç duyduğun şey budur,” dedi Dmitra.

Bana biraz Beck’i hatırlatmıştı. Gülümseyip şakalar yapsa bile, benimle Grace’i izlediğini, yargıladığını ve hakkımızda kararlar verdiğini

görebiliyordum. Bunu Beck de yapardı: Yakınlık izlenimi yaratırken aslında karşısındakinin zaman harcamaya değip değmediğine karar vermeye çalışırdı.

“Şu tarafa geçeceksin,” diye devam etti Dmitra. “Başlamadan önce kahve içmek ister misin?”

Grace doğruca Dmitra’nın işaret ettiği küçük mutfğa yöneldi. O bunu yaparken, Dmitra bana döndü. “Neler dinlersin?”

Gitar kutumu kanepenin üzerine bırakarak gitarımı çıkardım. Fazla iddialı görünmemeye çalıştım. “Bolca indie rock dinliyorum. The Shins, Elliott Smith, José Gonzáles. Damien Rice. Gutter Twins. Öyle şeyler.”

“Elliott Smith,” diye tekrarladı Dmitra, başka bir şey söylememişim gibi. “Anlıyorum.”

Grace üzerinde geyik resmi olan çirkin bir kupayla geri dönerken, Dmitra bilgisayarda gösterdiği kadar yararlı olup olmayacağından şüphelendiğim bir şeyler yapıyordu. Sonunda bana diğer odaya geçmemi söyledi. Bir mikrofonu ağzıma, diğerini gitarıma uzattı ve bir kulaklık verdi.

“Seninle konuşabilelim diye,” dedi diğer odada gözden kaybolurken. Grace elini yanındaki labradorun başına koyarak bekledi.

Parmaklarım kaskatı kesilmişti ve kendilerinden bekleneni veremeyecekmiş gibiydiler; kulaklık çok fazla kişi tarafından kullanılmış gibi kokuyordu. Oturduğum sandalyeden kederli gözlerle Grace’e baktım; Grace loş ortamda çok güzel ve tuhaf görünüyor, sinirli bir dergi modelini hatırlatıyordu. O sabah ona nasıl olduğunu sormadığımı fark ettim. Hâlâ kendini kötü hissedip hissetmediğini. Arabadan indiğinde bir an dengesini kaybettiğini ve bana göstermemeye dikkat ettiğini hatırladım. Boğazımda bir şeylerin düğümlendiğini hissederek yutkundum ve “Bir köpek alabilir miyiz?” diye sordum.

“Alabiliriz,” dedi Grace yüce gönüllü bir tavırla. “Ancak sabah yürüyüşlerine ben çıkarmam çünkü uyuyor olurum.”

“Ben hiç uyumuyorum,” dedim. “Ben yaparım.”

Kulaklıktan Dmitra’nın sesini duyunca yerimde sıçradım. “Biraz çalıp söyleyebilir misin? Ben de seviyeleri ayarlayayım.”

Grace kahvesini dökmemeye dikkat ederek eğilip başımın üzerine bir öpücük kondurdu. “İyi şanslar.”

Şarkı söylerken yanımda kalmasını, buraya neden geldiğini hatırlatmasını isteyecektim ama aynı zamanda ona duyduğum özlemi anlattığım şarkıları ona bakarak söylerken aynı duygular içinde olamayacağımı hatırlayarak gitmesine izin verdim.

• GRACE •

Kanepeye yerleştim ve Dmitra beni korkutmuyormuş gibi davranmaya çalıştım. Mikser üzerinde uğraşırken konuşmuyordu ve konuşmanın onu rahatsız edip etmeyeceğini bilmediğim için sessizce oturup çalışmasını izledim.

Açıkçası, sessiz olma fırsatı hoşuma gitmişti. Beynimde aynı yavaş zonklama başlıyor, o tuhaf sıcaklık yine vücuduma yayılıyordu. Baş ağrısı sürerken konuşmaya çalışmak dişlerimi sızlattıyordu; boğazımda ve burun deliklerimde hafif bir acı belirliyordu. Bir kâğıt mendille burnuma dokundum ama kuruydu.

Bugün kendini bırakma, dedim kendi kendime. *Bugün konuş değilsin.*

Sam’in gününü mahvetmeyecektim. Bu yüzden kanepeye oturdum ve elimden geldiğince vücuduma aldırmayarak müziğe odaklanmaya çalıştım.

Sam gitarını akort ederken bize sırtını dönmüş, enstrümanın üzerine doğru eğilmişti.

“Bir şeyler mırıldan,” dedi Dmitra ve kulaklıktan kızın sesini duyunca Sam’in başını çevirdiğini gördüm. Daha önce çaldığını hiç duymadığım hızlı bir melodiye girdi ve şarkı söylemeye başladı. Gergin olduğu için ilk notaları biraz tereddütlü çaldı ama sonra bu, hevesli ve güçlü sesinin altında kayboldu. Şarkı kayıp ve vedalarla ilgili dokunaklı bir parçaydı; başlangıçta Beck’le veya benimle ilgili olduğunu sanmıştım ama ardından Sam’in kendisiyle ilgili olduğunu anladım:

*Sayısız yolu vardır veda etmenin
Sayısız yolu ağlamanın
Sayısız yolu, dışarı çıkmadan önce
şapkayı takmanın
Hoşça kal dedim, hoşça kal, hoşça kal
Bağırdım tüm sesimle
Çünkü bir daha sefere konuşabildiğimde
Hatırlamayabilirim yolunu vedalaşmanın.*

Sam’in dudakları yerine şarkıyı kolonlardan dinlemek bambaşka bir etki yaratmıştı; sanki şarkıyı ilk kez dinliyormuş gibiydim. Nedense yüzüm sadece gülümsemek ve daha çok gülümsemek istiyordu. Hiç ilgim olmayan bir şeyle bu kadar gurur duymak yanlış geliyordu fakat elimde değildi. Mikserin başındaki Dmitra hiç kıpırdamıyordu ve parmakları kanal ayarlarının üzerinde donup kalmıştı. Başını eğmiş, dinliyordu. Sonra bana dönmeden konuştu: “Bugün gerçekten güzel bir şeyler ortaya çıkabilir.”

Gülümsemeye devam ettim çünkü ben bunu en başından biliyordum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

• ISABEL •

Öğleden sonra saat üçte Kenny's tamamen bize aitti. Hâlâ sabahki yağlı kahvaltının kokuları vardı: Ucuz jambon, haşlanmış patates ve sigara içilebilir bölüm olmamasına rağmen belli belirsiz sigara kokusu.

Masanın karşı tarafında Cole rahat bir pozisyonda oturuyordu ve bacaklarını o kadar uzatmıştı ki ayaklarımla çarpıp duruyordum. Bu taşra lokantasına benden daha fazla uyduğunu sanmıyordum. Ne yaptığını bilen, havalı bir tasarımcının elinden çıkmış gibi görünüyordu; keskin hatları insanın canını acıtabilecek kadar belirgindi. Masa onunla karşılaştırılınca yumuşak ve solgun görünüyor, neredeyse eski moda filmleri hatırlatıyordu; sanki biri onu buraya bir fotoğraf çekimi için oturtmuş gibi. Elleri beni büyülemişti; keskin açıları ve üzerlerinde uzanan damarlarla sert görünümlü ellerdi. Kahvesine şeker atmak gibi sıradan şeyleri yaparken bile parmaklarının nasıl zarif bir beceriyle hareket ettiği gözümünden kaçmamıştı.

“Müziyen misin?” diye sordum.

Cole bana kaşlarının altından baktı; bu soru onu rahatsız etmiş gibiydi ama çok şey belli etmedi. “Evet,” dedi.

“Ne tür?”

Gerçek müzisyenlerin müzikleri hakkında sorular aldıklarında takındığı yüz ifadesiyle baktı ve kendini küçümseyen bir sesle karşılık verdi: “Her şeyden biraz. Klavye, sanırım.”

“Evde bir piyanomuz var,” dedim.

Cole ellerine baktı. “Artık çalmıyorum.” Sonra yine sessizleşti ve o sessizlik, bütün ağırlığı ve zehriyle aramızda asılı kaldı.

Bakışlarını kaldırma zahmetine girmedığı için görmese de yüzümü buruşturdum. Havadan sudan konuşmaya meraklı değildim. Grace’i arayıp intihara meyilli bir kurtadama ne söylemem gerektiğini sormayı düşündüm ama telefonumu bir yerlerde bırakmıştım. Arabada olabilirdi.

“Neye bakıyorsun?” diye sordum sonunda, bir cevap beklemeden.

Cole şaşırtıcı bir şekilde bir elini bana doğru uzattı; başparmağı bana dönüktü ve eline hem hayret hem de tiksintiyle bakıyordu. Sesi de bakışlarını yansıtıyordu. “Bu sabah tekrar kendim olduğumda, önümde ölmüş bir ceylan vardı. Aslında ölmemişti. Bana bakıyordu,” o anda tepkimi görmek için gözlerime baktı, “ama kalkamıyordu çünkü dönüşmeden önce ona saldırıp iç organlarını dışarı dökmüşüm. Sanırım, şey, sanırım onu canlı canlı yiyordum. Ve sanırım sonrasında da devam etmiştim çünkü ellerim... ellerimde iç organlarının parçaları vardı.”

Başparmağına baktı. Tırnağının altında kahverengilik olduğunu o zaman gördüm. Başparmağının ucu o kadar hafif titriyordu ki neredeyse görmemişim. “Etkisinden sıyrılamıyorum,” dedi.

Avcumu açarak elimi masanın üzerine koydum ve ne istediğimi anlamayınca elimi birkaç santim daha ileri uzatarak parmaklarını avcuma aldım. Diğer elimle çantamdan tırnak makasını çıkardım. Törpüsünün ucunu tırnağın altına sokarak o kahverengi parçayı temizledim.

Pisliği masanın üzerinden üfledim, tırnak makasını çantama geri koydum ve elini bıraktım.

Avcu yere bakacak şekilde elini masanın üzerinde tuttu ve saldırıma hazır bir hayvan gibi masaya bastırdı.

“Kardeşinin ölümünün senin hatan olduğunu sanmıyorum,” dedi sonra.

Gözlerimi devirdim. “Teşekkürler, Grace.”

“Ha?”

“Grace. Sam’ın kız arkadaşı. Bunu o da söylüyor. Ama kendisi o sırada yanımda değildi. Hem onun aynı şekilde kurtarmaya çalıştığı çocuk yaşadı. Cömert davranabilir. Bunu neden konuşuyoruz ki şimdi?”

“Çünkü bir fincan bayat kahve içmek için bana dört kilometre yol yürüttün. Bana neden menenjiti tercih ettiğini söyle.”

“Çünkü menenjit yüksek ateş yapıyor.” Boş bakışları bana yanlış yerden başladığını gösteriyordu. “Grace çocukken ısırlmış. Ama hiç dönüşmemiş çünkü aptal babası sıcak bir günde onu arabaya kilitlemiş ve neredeyse kızartmış. Yüksek ateşle bu etkiyi yaratabileceğimizi düşündük ve aklımıza menenjitten daha iyi bir şey gelmedi.”

“Kurtulma olasılığı yüzde otuz beştir,” dedi Cole.

“Yüzde on ila otuz,” diye düzelttim. “Ve sana söylediğim gibi... Sam’i tedavi etti. Jack’i öldürdü.”

“Jack kardeşin mi?”

“Öyleydi, evet.”

“Hastalığı ona sen mi enjekte ettin?”

“Hayır, Grace yaptı. Ama ağabeyime verilecek hastalıklı kanı ben buldum.”

Cole gergin görünüyordu. “O halde suçluluk duygunu kendin yarattığını sana söylememe gerek yok.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Ben...”

“Şışşı,” dedi. Elini tekrar kahve kupasına götürdü ve tuzlukla biberlişe baktı. “Düşünüyorum. Yani Sam artık dönüşmüyor mu?”

“Hayır. Ateş, içindeki kurdu yok etti. Ya da öyle bir şey işte.”

Cole bana bakmadan başını iki yana salladı. “Bu hiç mantıklı değil. İşe yaramaması gerekirdi. Soğuduğunda titrediğini, sıcak olduğunda terlediğini ve hayatının geri kalanında bir daha titrememen için seni birkaç dakikalığına fırına koyacağımızı söylemek gibi bir şey bu.”

“Şey, sana ne diyebileceğimi bilmiyorum. Bunun Sam’in son yılı olması gerekiyordu ve şu anda aslında kurt bedeninde olmalıydı. Oysa ateş işe yaradı.”

Kaşlarını çattı. “Bence işe yarayan şey ateş değildi. Bence menenjitile ilgili bir şey dönüşümü durdurdu. Grace’in durumunda da arabada kapalı kalmak dönüşümü engelledi. Bunlar doğru olabilir. Ancak bunun ateş sayesinde olduğunu söylemek? Bunu kanıtlayamazsın.”

“Ağzından çıkanı kulağın duysun, Bay Bilim İnsanı.”

“Babam...”

“Deli bilimci,” diye araya girdim.

“Evet, deli bilimci. Derslerinde bir fıkra anlatırdı. Bir kurbağayla ilgili. Sanırım kurbağaydı. Çekirge de olabilir ama biz kurbağayla devam edelim. Bir bilim insanının bir kurbağası varmış; ‘Zıpla, kurbağam,’ demiş. Kurbağa üç metre zıplamış. Bilim insanı defterine *Kurbağa üç metre zıpladı*, diye not etmiş. Sonra kurbağanın bacaklarından birini kesmiş ve ‘Zıpla, kurbağam,’ demiş. Kurbağa bu kez bir buçuk metre zıplamış. Bilim insanı not etmiş: *Bir bacağı kesersen, kurbağa bir buçuk metre zıplıyor*. Sonra bir bacağı daha kesmiş ve yine, ‘Zıpla,’ demiş. Bu kez kurbağa yarım metre zıplamış. Bilim insanı yine not etmiş: *İki bacağı kesersen kurbağa yarım metre zıplıyor*. Sonunda kurbağanın bütün bacaklarını kesmiş ve ‘Zıpla,’ demiş. Kurbağa yerinden kıpırdamamış. Bilim insanı deneyin sonucunu not etmiş:

Bir kurbağanın bütün bacaklarını kesersen denek sağır oluyor.” Cole bana baktı. “Anladın mı?”

“Aptal değilim,” diye çıktım. “Yanlış sonuca vardığımızı söylüyorsun. Ama işe yaradı. Ne fark eder ki?”

“Sam’de işe yaradıysa onun için bir şey ifade etmez,” dedi Cole. “Ancak Beck’in doğru anladığını sanmıyorum. Soğukun bizi kurda, sıcakın da insana dönüştürdüğünü söylemişti. Bu doğru olsaydı, benim gibi yeni kurtların dengesiz olmaması gerekirdi. Birtakım kurallar uydurup, sonra da vücudun henüz bilmiyor diye bu kuralların o vücut için geçerli olmadığını söyleyemezsin. Bilim böyle işlemez.”

Bunu düşündüm. “Yani bunun fıkradaki gibi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi. “Sen geldiğinde bunu düşünüyordum. Soğuktan başka bir şeyle dönüşümü tetiklememin mümkün olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.”

“Adrenalinle. Ve aptallıkla.”

“Doğru. Düşündüğüm şey buydu ve yanılıyor olabilirim. Yine de dönüşmeyi başlatan şeyin aslında soğuk olduğunu sanmıyorum. Bence vücuduna dönüşmesini söyleyen şey, beynin soğuğa verdiği tepki. İkisi bambaşka şeyler. Biri hakiki sıcaklıktır. Diğeri beyninin söylediği sıcaklıktır.” Cole’un parmakları peçeteye doğru uzandı ama sonra durdu. “Sanırım kâğıtla daha iyi düşünüyorum.”

“Kâğıdım yok fakat...” Ona çantamdan çıkardığım kalemi verdim.

Onu ilk bulduğum halinden o kadar farklıydı ki. Peçetenin üzerine eğilerek küçük bir akış şeması çizdi. “Bak... Soğuk, vücut ısını düşürdüğünde, hipotalamus vücuda ısınma emri verir. Bu yüzden titrersin. Hipotalamus başka şeyler de yapar... Örneğin sabah kalkmayı seven biri olup olmadığına karar verir, vücuduna adrenalin salgılamasını emreder, ne kadar şişman olacağını belirler ve...”

“Hayır, mümkün değil,” dedim. “Bunları sen uyduruyorsun.”

“Hayır, uydurmuyorum.” Cole’un yüz ifadesi kararlıydı. “Büyüdüğüm yerde kibar yemek sohbetlerinde konuşulanlar bunlardı.” Akış şemasına bir kutu daha ekledi. “Diyelim ki burada, soğğun hipotalamusa yaptırdığı şeylerle ilgili küçük bir kutu daha var.” Çizdiği yeni kutunun içine *Bir kurda dönüşmek* yazdı ve bunu yazarken peçete hafifçe yırtıldı.

Yazıyı –biri üzerine binmiş harflerle yazıyordu– rahatça görebilmek için peçeteyi kendime çevirdim. “Menenjit bu duruma nasıl uyuyor?”

Cole başını salladı. “Bilmiyorum. Ancak şu anda neden insan bedenimde olduğumu açıklayabilir.” Peçeteyi tekrar çevirmeden büyük harflerle hipotalamus kutusunun karşısına MET yazdı: Metamfetamin.

Ona baktım.

Bakışlarını kaçırmadı. Gün ışığında gözleri yemyeşil görünüyordu. “Uyuşturucuların beyni nasıl mahvettiğini söylediklerini bilirsin. Eh, bence haklılar.”

Ona bakarken uyuşturucuyla ilgili geçmiş hakkında bir yorum yapmamı beklediğini anladım.

“Bana babandan söz et,” dedim bunun yerine.

• COLE •

Ona babamı neden anlattığımı bilmiyorum. Bulabileceğim en anlayışlı dinleyici olduğu söylenemezdi. Belki de anlatmamın nedeni buydu.

Ona ilk kısmı anlatmadım: Bir zamanlar, Club Josephine’den önce, eli kolu bağlanmış halde bir Chevrolet Tahoe’nun bagajına konmuş yeni bir kurt olmadan önce, NARKOTIKA’dan önce, Cole

St. Clair adında, her şeyi yapabilecek bir çocuk varmış. Bu olasılığın ağırlığı öylesine büyükmüş ki daha herhangi bir şansı olamadan kendini mahvetmiş.

Bunun yerine şöyle anlattım: “Bir zamanlar deli bir bilim insanının oğluydum. Bilim insanı bir efsaneymiş. Çocukluğunda cevherini belli etmiş, ergenlik çağında dehasını kanıtlamış ve sonunda bilim alanında bir ilâha dönüşmüş. Genetik uzmanıydı. İnsanların bebeklerini daha güzel yapıyordu.”

Isabel *O kadar da kötü değilmiş*, demedi. Sadece kaşlarını çattı.

“Ve benim için hava hoştu,” dedim. Gerçekten öyleydi. Okyanus dalgaları baldırlarını sararken ve ben omuzlarında otururken çekilmiş fotoğraflarımızı hatırlıyordum. Arabada oynadığımız kelime oyunlarını hatırlıyordum. Satranç tahtasının yanında yığınlar halinde duran piyonları ve diğer taşları hatırlıyordum. “Çoğunlukla evden uzaktaydı... ama bunu da umursamıyordum. Eve döndüğünde her şey harikaydı ve erkek kardeşimle harika bir çocukluk dönemi geçirdik. Evet, her şey harikaydı... biz büyümeye başlayana kadar.”

Annemin bunu ilk söyleyişini hatırlamak zordu fakat her şeyin dağılmaya başladığı an sanırım oydu.

“Beni yalvartma,” dedi Isabel alaycı bir tavırla. “Ne yaptı?”

“O değil,” dedim. “Ben. *Benim* yaptığım bir şeydi.”

Ne mi yapmıştım? Gazetedeki bir şeyle ilgili akıllıca yorumlar yapmalı, okulumda başarılı olmalı, çözebileceğime inanmadıkları bir bulmacayı çözmeliydim. Annem bir gün, belki de çok uzun süredir o kadar önemli biriyle evli olduğu için her zaman yorgun görünen uzun ve solgun yüzünde hafif bir gülümsemeyle ilk kez bir şey söylemişti... “Sanırım kime çektiği belli.”

Ve bu, sonun başlangıcı olmuştu.

Omuz silktim. “Kardeşimi okulda bıraktım. Babam kendisiyle birlikte laboratuvara gitmemi istiyordu. Üniversiteden ders almamı istiyordu. Onun gibi olmamı istiyordu.” Duraksadım ve babamı hayal kırıklığına uğrattığım zamanları düşündüm. Sessizlik her zaman, *her zaman* bağırışlardan daha kötüydü. “Ben onun gibi değildim. O bir dâhiydi. Ben değildim.”

“Aman ne önemli.”

“Değildi. Benim için değildi. Oysa onun için önemliydi. Neden çabalamadığımı bilmek istiyordu. Neden aksi yönde koşuyordum?”

“Aksi yön neydi ki?” diye sordu Isabel.

Sessizce ona baktım.

“Bana böyle bakma. Kim olduğunu keşfetmeye çalışmıyorum. Kim olduğun umurumda bile değil. Sadece neden böyle olduğunu anlamaya çalışıyorum.”

Tam o sırada masanın ucu sarsıldı ve başımı kaldırdığımda, ergenlik çağındaki üç kızın parlak, sivilceli yüzüyle karşılaştım. Üçünün de yüzünde aynı heyecanlı ifade ve kalkık kaşlar vardı. Yüzlerini tanıımıyordum ama bu manzarayı tanıyordum; ne diyeceklerini hemen anlamıştım.

Isabel onlara döndü. “Ah, selam, eğer kurabiye satıyorsanız gidebilirsiniz. Aslında, konu ne olursa olsun, gidebilirsiniz.”

İri halka küpeleri olan –Victor onlara pranga derdi– en baştaki ergen kız pembe bir defteri bana uzattı. “Buna *inanamıyorum*. Ölmediğini *biliyordum*. Biliyordum! Bir imza alabilir miyim? Lütfen?”

Diğer ikisi aynı anda ve kısık seslerle, “*Amantanrım*,” dediler.

Sanırım tanındığım için korkmam gerekirdi fakat onlara bakarken düşünebildiğim tek şey, ben bir otel odasında o derin anlamlara sahip, acı dolu şarkıları yazarken, hayran kitlemin üzerlerine *High School*

Musical tişörtleri geçirmiş on yaşındaki kızlar olmasıydı. Anaokulu müziği yapan grup: NARKOTIKA.

Onlara bakarak, "Pardon?" dedim.

Yüzleri hafifçe asıldı fakat halka küpeli kız defteri geri çekmedi. "Lütfen," dedi. "İmzanı alabilir miyim? Yemin ederim, bir daha seni rahatsız etmeyeceğiz. 'Yüzümü Dağıt'ı duyduğumda bayıldım. Cep telefonu melodim. Resmen bayıldım. Şimdiye kadar yapılmış en iyi şarkı. Sen kaybolduğunda ağladım. Günlerce bir şey yemedim. Ve hâlâ hayatta olduğuna inananlar dilekçesine imza attım. Ah, Tanrım, buna inanamıyorum. *Yaşıyorsun!*"

Kızlardan biri hâlâ hayatta olduğum için yoğun duygulara kapılmış halde gerçekten ağlıyordu.

"Ah," dedim ve rahat bir tavırla yalan söyledim. "Siz benim... ah, evet, ne düşündüğünüzü anladım. Bu durumla sık karşılaşıyorum. Uzun zaman oldu. Ama hayır, ben o değilim." Isabel dikkatli gözlerle bana bakıyordu.

"Ne?" Halka küpeli kızın yüzü asıldı. "Tıpkı ona benziyorsun. Gerçekten onun kadar yakışıklısın." O kadar kızardı ki canının yandığını düşündüm.

"Teşekkürler." *Şimdi lütfen gidin.*

"Gerçekten o değil misin?" diye sordu halka küpeli kız.

"Değilim. Haber duyulduğundan beri kaç kişinin bana bu şekilde yaklaştığını bilemezsiniz." Özür dileyen bir tavırla omuz silktim.

"En azından cep telefonumla bir fotoğraf çekebilir miyim?" diye sordu. "En azından arkadaşlarıma söyleyebilmem için?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim huzursuzca.

"Yani *kaybolun*," dedi Isabel. "Hemen."

Kızlar dönüp gitmeden önce Isabel'e öfkeli gözlerle baktılar. Seslerini hâlâ rahatça duyabiliyorduk. "Tıpkı ona benziyor," dedi kızlardan biri özlemle.

"Bence o," dedi halka küpeli kız. "Sadece rahatsız edilmek istemiyor. Gazetecilerden kaçabilmek için ortadan kayboldu."

Isabel cevap bekleyen gözlerle bana bakıyordu.

"Başkasıyla karıştırdılar," dedim.

Kızlar yerlerine geri dönmüştü. Küpe halkalı kız tekrar masamıza bakarak, "Yine de seni seviyorum, Cole!" dedi ve yine başını önüne çevirdi.

Diğer iki kız heyecanla çığlık attılar.

"Cole mu?" dedi Isabel, bir kaşını kaldırarak.

Cole. İşte başladığım yere dönmüştüm. Cole St. Clair.

Biz oradan çıkarken, kızlar yine de cep telefonlarıyla fotoğrafımı çektiler.

Sonun. Başlangıcı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

• SAM •

Müziğim üzerinde asla stüdyodaki ilk iki saatimde olduğu kadar çok çalışmamıştım: Dmitra benim Elliott Smith kopyası olmaya heveslenmediğimi anlayınca işe daha çok odaklanmıştı. Sözlerin üzerinden bir, iki, üç kez geçmiş, bazen sadece farklı bir düzenleme denemiş, bazen melodiye ikinci bir gitar ekleyerek, bazen perküsyon katarak devam etmiştik. Bazı şarkılarımda sesimi armonik şekilde kaydetmiş, sonunda arkamda görkemli bir şekilde geri vokal yapan bir Sam'ler grubu oluşturmuştum.

Muhteşem, gerçekdışı ve çok yorucuydu. Önceki gece ne kadar az uyuduğumu hissetmeye başlıyordum.

“Biraz ara versene,” dedi Dmitra birkaç saat sonra. “Ben şimdiye kadar yaptıklarımızı miksleyeyim, sen de bu arada biraz dinlen, tuvalete gir, kahve filan iç. Sesin yorulmaya başladı ve kız arkadaşın da seni özlemiş gibi görünüyor.”

Kulaklıktan Grace'in sesini duydum: “Ben sadece burada otuyordum!”

Sırıtarak kulaklığı çıkardım. Onu ve gitarımı orada bırakarak diğer odaya geçtim. Hissettiğim kadar yorgun görünen Grace ayağının

dibinde köpekle kanepeye yayılmıştı. Dmitra bilgisayar ekranında sesimin nasıl görüldüğünü gösterirken Grace'in yanında durdum. Grace belime sarılarak yanağını bacağıma dayamıştı. "Buradan sesin muhteşem duyuluyor."

Dmitra bir düğmeye bastı ve kompreslenmiş, armonize edilmiş, derinleştirilip güzelleştirilmiş sesimi kolonlardan duydum. Sesim... sesime benzemiyordu. Hayır... Benziyordu. Ama radyodaymışım gibiydi. Kendimi dışarıdan duyuyordum. Ellerimi koltukaltlarıma sıkıştırarak dinledim. Birinin sesini bu kadar güzelleştirmek mümkünse, kimsenin stüdyodan çıkmayacağını düşünürdünüz.

"Bu harika!" dedim. "Her ne yaptıysan. Ses muhteşem."

Dmitra düğmeler ve ayarlarla uğraşırken bana dönmedi. "Hepsini sen yaptın, bebeğim. Ben henüz pek bir şey yapmadım."

Ona inanmadım. "Ah, tabii, öyledir. Tuvalet nerede?"

Grace çenesiyle koridoru işaret etti. "Mutfaktan sola dön."

Bir elimle Grace'in başını okşadım ve parmaklarımı saçlarına doladım. Beni bıraktığında labirent gibi koridordan yürüdüm. Şimdi çerçevesi ve imzalı albüm kapaklarının asıldığı koridordayken burnuma sigara kokusu geliyordu. Tuvaletten dönerken albümlere ve imzalara bakarak biraz oyalandım. Karyn okuduğu kitaplara bakarak biriyle ilgili her şeyi anlayabileceğini söyleyebilirdi ama dinlediği müziğin o kişi hakkında daha fazlasını anlattığını biliyordum. Duvarda gördüklerime dayanarak, Dmitra'nın zevkinin elektronik ve dans müziğine odaklandığını söyleyebilirdim. O kadar etkileyici bir koleksiyonu vardı ki bu gruplarla gerçekten ilgilenmesem bile hayranlık uyandırıcıydı. Geri döndüğümde etkileyici İsveçli albüm kapakları koleksiyonuyla ilgili ona takılmaya karar verdim.

Bazen gözler beynin görmediklerini görür. Bir gazete alırsınız ve zihniniz size henüz bilinçli şekilde okumadığınız bir ifadeyi yansıtır.

Bir ortama girersiniz ve daha doğru düzgün bakamadan bir terslik olduğunu anlarsınız.

Şimdi de bunu hissediyordum. Bir yerlerde Cole'un yüzünü ya da bana onu hatırlatan bir şey görmüştüm ama nerede gördüğümü bilemiyordum. Tekrar duvara döndüm ve bu kez daha yavaşça albüm kapaklarını taradım. Kapak resimlerini, albüm isimlerini, sanatçı logolarını gözden geçirerek bu hissi yaratan şeyi bulmaya çalıştım.

Ve buldum. Diğerlerinden daha büyüktü çünkü albüm kapağı değil, parlak bir dergi kapağıydı. Üzerinde bir çocuk kameraya doğru sıçramıştı ve arkasında diğer grup üyeleri çömelmiş halde ona bakıyorlardı. Bu ünlü bir kapaktı. Daha önce gördüğümü hatırlıyordum. Çocuğun kollarını ve bacaklarını uzatarak objektife doğru atladığını, sadece uçuş önemliymiş ve yere indiğinde ne olacağını umursamıyormuş gibi görüldüğünü hatırlıyordum. Dergideki başlığın, grubun albümde kullandığı aynı fontla yazıldığını da hatırlıyordum: YÜKSELİŞ: NARKOTIKA'NIN SOLİSTİ 18 YAŞINDAN ÖNCE YAKALADIĞI BAŞARIYI ANLATIYOR.

Ancak çocuğun yüzünün Cole'ununki olduğunu hatırlayamamıştım.

Kapaktaki görüntü zihnime kazınmış halde bir an gözlerimi kapadım. *Lütfen*, diye düşündüm. *Lütfen sadece tesadüfî bir benzerlik olsun. Lütfen Beck ünlü birini ısırmiş olmasın.*

Gözlerimi açtığımda Cole hâlâ karşımdaydı. Arkasında, objektif sadece Cole'u umursadığı için daha bulanık görünen Victor vardı.

Ağır adımlarla stüdyoya döndüm; başka bir şarkımı dinliyorlardı ve ses öncekinden de iyi geliyordu. Ancak hayatımdan kopukmuş gibi gelmeye başlamıştı. Artık kalıcı şekilde insan bedenimde olmama rağmen hava sıcaklığındaki değişimlerle belirlenen gerçek hayatımdan.

"Dmitra," dedim ve bana döndü. Grace de ses tonumu fark ederek çatık kaşlarla bana baktı. "NARKOTIKA'nın solistinin adı neydi?"

İhtiyacım olan bütün kanıtları zaten görmüştüm ama biri yüksek sesle söyleyene kadar inanacağımı sanmıyordum.

Dmitra'nın yüzünde stüdyoya geldiğimden beri gördüğüm en yumuşak gülümseme belirdi. "Ah, dostum, harika bir konserdi. Kendisi delinin tekidir fakat o grup..." Başını salladı ve sorduğum soruyu yeni hatırlamış gibi baktı. "Cole St. Clair. Aylardır kayıp."

Cole.

Cole, Cole St. Clair'di.

Ve ben de gözlerimin renginin ardına gizlenmenin zor olduğunu sanıyordum.

Bu, onu arayan, tanımayı bekleyen binlerce göz olduğu anlamına geliyordu.

Ve onu bulduklarında, hepimizi bulacaklardı.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

• ISABEL •

“Seni nereye bırakmamı istersin? Beck’in evine mi?”

Taşralılardan kimse kapısını açarken çizmesin kalkmasın diye Kenny’s otoparkının uç köşesine park ettiğimiz cipimde oturuyorduk. Ön koltukta dev gibi görünen, varlığı fiziksel bedeninden çok daha fazla yer kaplayan Cole’a bakmamaya çalışıyordum.

“Bunu yapma,” dedi Cole.

Ona baktım. “Neyi yapmayayım?”

“Hiçbir şey olmamış gibi davranma,” dedi. “Sorsana.”

Gün ışıĒı çabucak siliniyordu. Batıda uzun, kara bir bulut süzölüyordu. Yağmur bize doğru gelmiyordu. Başka bir yere doğru giden kötü havanın habercisiydi sadece.

İç çektim. Bilmek istediğimi sanmıyordum. Bilmek, bilmemekten daha büyük bir iş gibi geliyordu. Ancak artık dışarı çıktığına göre cini lambaya geri sokamazdık, değil mi? “Fark eder mi?”

“Bilmeni istiyorum,” dedi Cole.

Bu kez dönüp ona baktım. Tehlikeli denecek kadar yakışıklı yüzü şimdi bile güvensiz bir sesle bana sesleniyor, *Isabel, öp beni, kendini*

bana kaptır, diyordu. Neye bakmanız gerektiğini bildiğinizde, aslında hüznünlü bir yüzdü. “Gerçekten istiyor musun?”

“Kim olduğumu on yaşındaki çocuklardan başkası da biliyor mu öğrenmem gerek,” dedi Cole. “Yoksa gerçekten kendimi öldürmem gerekecek.”

Ona ürkek bir bakış attım.

“Tahmin edeyim mi?” diye sordum. Cevap vermesini beklemeden becerikli, zarif parmaklarını hatırladım ve güzel yüzünü düşündüm. “Bir grubun klavyecisisin.”

“NARKOTİKA’nın solistiyim,” dedi Cole.

Bir an duraksayarak dalga geçtiğini söylemesini bekledim.

Hayır, geçmiyordu.

• COLE •

İfadesi değişmedi. Belki de hedef kitlem gerçekten çocuklardı. Bu gerçekten moral bozucuydu.

“Bana öyle bakma,” dedi. “Yüzünü tanımamış olmam, müziğini duymadığım anlamına gelmez. Sizin müziğinizi İsa bile duymuştur.”

Bir şey söylemedim. Söyleyecek ne vardı ki? Sohbetimiz dejavu yaşıtıyordu; sanki bu konuşmayı onunla burada, arabada, hava kararırken ve gün soğurken yapacağımı başından beri biliyormuşum gibi.

“Ne?” diye sordu Isabel bana doğru eğilip yüzüme bakarak. “Ne? Bir rock yıldızı olmanı umursadığımı mı sanıyorsun?”

“Konu müzik değil,” dedim.

Isabel parmağını dirseğimin içine, iğne izlerime bastırdı. “Tahmin edeyim. Uyuşturucu, kızlar, bolca küfür. Bana kendinle ilgili

henüz söylemediğin başka ne var? Bu sabah yerde çırılçıplak yatıyordun ve bana kendini öldürmek istediğini söylüyordun. Eee, şimdi NARKOTIKA'nın solisti olduğunu öğrendim diye bir şeylerin değişmesi mi gerekiyor?"

"Evet. Hayır." Ne hissettiğimi bilmiyordum. Rahatlamış mıydım? Hayal kırıklığına mı uğramıştım? Bir şeylerin değişmesini istiyor muydum?

"Ne dememi istiyorsun?" diye sordu Isabel. "*Beni yoldan çıkaracaksın, in arabamdan*' mı diyeyim? Bunun için çok geç. Senin etkine girecek değilim."

Bunun üstüne güldüm ama aynı sebeple kendimi kötü hissettim çünkü öyle olmamasına rağmen Isabel'in bunu hakaret olarak algılayacağını biliyordum. "Ah, inan bana, gireceksin. Benim indiğimi ama senin henüz inmediğin minik, daracık, kirli tavşan delikleri var. İnsanları beraberimde o deliklerden sürükledim ve oradan bir daha çıkamadılar."

Haklıydım. Alınmıştı. Onu saf bulduğumu düşünüyordu.

"Seni kızdırmaya çalışmıyorum. Sadece seni önceden uyarıyorum. Müziğimden çok bununla ünlüyüm." Yüzü buz gibi olduğundan, ona ulaşmaya başladığımı düşündüm. "Çok büyük olasılıkla, her anlamda kendi amaçlarıma hizmet etmeyen bir karar verme becerisinden yoksunum."

Bu kez Isabel gülmeye başladı; zalim, tiz kahkahası o kadar kendinden emindi ki beni tahrik etmişti neredeyse. Arabayı geri vitesine taktı. "Bana zaten bilmediğim bir şey söylemeni bekleyip duruyorum."

Cole'u eve götürürken bunun kötü bir fikir olduğunu kesinlikle biliyordum ama belki de kötü bir fikir olduğu için yapıyordum. Oraya ulaştığımızda akşam saatleri müthiş görünüyordu ve gökyüzünün tamamı ancak burada, Kuzey Minnesota'da gördüğüm bir pembe tonundaydı.

İlk karşılaştığımız yere dönmüştük fakat bu kez birbirimizin adını biliyorduk. Evin önüne park edilmiş bir araba vardı: Babamın duman mavisi BMW'si.

"Endişelenme," dedim yuvarlak garaj yolunun diğer tarafına park edip vitesi park konumuna alırken. "Babamın arabası. Hafta sonu olduğu için yanında sert bir içki şişesiyle bodrumdadır. Eve geldiğimizi anlamaz bile."

Cole yorum yapmadan arabadan indi ve bulutlu, soğuk havaya çıktı. Kollarını ovalayarak, boş gözlerle bana baktı. "Acele et," dedi.

Rüzgârın nasıl ısırdığını fark edince ne demek istediğini anladım. Şu anda kurda dönüşmesini ben de istemediğim için hemen kolunu yakaladım ve onu ikinci merdivenin dibine açılan yan kapıya sürükledim. "Gir."

Kapıyı arkasından kapadığımda ve bizi dolap büyüklüğünde bir merdiven boşluğuna tıktığımda şiddetle titriyordu. Bir elini duvara dayayarak on saniye kadar çömelmek zorunda kaldı. Bu arada ben elimi kapının tokmağına koymuş halde tepesinde dikilerek kurda dönüştüğü takdirde kapıyı açmak için bekliyordum.

Sonunda kurt kokusu yayarak ama kendi bedeninde ayağa kalktı. "İlk kez kurda *dönüşmemeye* çalıştım," dedi. Sonra döndü ve nereye gideceğimizi söylememi beklemeden üst kata çıktı.

Dar merdivende peşinden giderken, tırabzana dokunan eli dışında sanki hiçbir yeri görünmüyordu. Şu anda onunla gerçekleştirmek üzere olan bir araba kazası gibiydik ve ben frene basmak yerine gazı köklüyordum.

Merdivenin tepesine ulaştığımızda Cole tereddüt etti ama ben etmedim. Elini tutarak yanından geçtim ve onu bir merdivenden daha çekıştırerek tavan arasındaki odama çıkardım. Cole eğimli duvarlara başını çarpmamak için eğiliyordu. Doğrulmasına fırsat vermeden döndüm ve ensesine yapıştım.

Yaydığı inanılmaz kurt kokusu zihnimde Sam, Jack, Grace ve Beck'in eviyle ilgili tuhaf bir bileşim oluşturuyordu fakat umurumda bile değildi çünkü dudakları benim için uyuşturucu gibiydi. Onu öperken düşünebildiğim tek şey alt dudağını dudaklarımın arasında ve ellerini vücudumda hissetmekti. İçimdeki her şey karıncalanıyordu. Beni öpüşündeki hırs ve iştah dışında hiçbir şey düşünemiyordum.

Aşağıda, uzaklarda bir yerde gürültüler duyuluyordu. Babamın işi olmalıydı. Cole'la birlikte olduğumuz gezegenden farklı bir gezegendi onunki. Cole'un dudakları beni hayatımdan bu kadar uzaklaştırabiliyorsa, vücudunun geri kalanı beni nerelere götürürdü kim bilir. Cole'un kotuna uzanarak kemerini çekıştirdim ve düğmesini çözdüm. Cole gözlerini kapayarak keskin bir nefes aldı.

Ondan ayrılarak yatağıma doğru geriledim. Onu izlerken ve ağırlığıyla beni şiltenin üzerinde ezişini hayal ederken kalbim saatte bir milyon kilometre hızla atıyordu.

Peşimden gelmedi.

"Isabel," dedi. Ellerini beline koydu.

"Ne?" dedim. Yine nefes nefeseydim ve o nefes alıyormuş gibi bile görünmüyordu. O sabah nasıl koştuğumu, makyajımı henüz tazelemediğimi, saçlarımı düzeltmediğimi hatırladım. Sorun bu

muydu? Dirseklerimin üzerinde doğruldum; vücudum titriyordu. İçimde tanımlayamadığım bir kıpırtı vardı. “Ne, Cole? Söyle.”

Cole düğmesi açık kotu ve beline dayadığı yumruklarıyla durmuş, bana bakıyordu. “Bunu yapamam.”

Onu baştan aşağı süzerken sesim alaycı çıktı. “Hiç de öyle görünmüyor.”

“Demek istediğim, bunu artık yapamam.” Kotunun düğmesini ilikleyerek bana bakmaya devam etti.

Keşke bunu yapmasaydı. Yüzündeki ifadeyi görmemek için başımı çevirdim. Niyeti bu olsun ya da olmasın, lütfediyormuş gibi görünüyordu. Aksini hissettirmek için söyleyebileceği bir şey yoktu.

“Isabel,” diye devam etti, “surat asma. Bunu ben de *istiyorum*. Gerçekten istiyorum.”

Bir şey söylemedim. Yastıklarımın birinden açık lavanta rengi yatak örtüme kaçmış bir kuştüyüne baktım.

“Tanrım, Isabel, bunu daha da zorlaştırma, olur mu? Nasıl düzgün biri olabileceğimi hatırlamaya çalışıyorum, tamam mı? Kendime tahammül edemez hale gelmeden önce kim olduğumu hatırlamaya çalışıyorum.”

“Ne, o zamanlar kızları düzmüyor muydun?” diye hırladım. Bir gözümünden iri bir gözyaşı damlası süzüldü.

Kıpırdadığını duydum; başımı kaldırdığımda, kollarını göğsünde kavuşturmuş pencereden dışarı bakıyordu. “Kendini sakladığını söylediğini sanıyordum.”

“Ne fark eder ki?”

“Benimle yatmak istemezsin. Bekâretini budala bir şarkıcıya kaptırmak istemezsin. Bunu yaparsan hayatın boyunca kendinden nefret edersin. Seks böyledir. O açıdan inanılmazdır.” Sesi şimdi acıydı.

“Sadece hiçbir şey hissetmemek istersin ve bir saat kadar harika bir etki yapar. Ancak sonra kötüleşir. Güven bana.”

“Eh, uzman olan sensin,” dedim. Yanağımdan bir damla daha süzüldü. Jack’in öldüğü haftadan beri ağlamamıştım. Sadece Cole’un gitmesini istiyordum. Ağladığımı görmesini isteyeceğim bütün insanlar arasında dünyanın kralı Cole St. Clair yoktu.

Cole kollarını pencerenin iki yanına dayadı; bulutların arasından süzülen günün son ışıkları yüzünü belli belirsiz aydınlatıyordu. Bana bakmadan konuştu. “İlk kız arkadaşımı aldattım. Hem de defalarca. Turnedeysen. Geri döndüğümde başka bir konuda tartıştık ve onu adını bile hatırlayamadığım kadar çok kızla aldattığımı söyledim. Artık onun özel biri olmadığını anlayacak kadar çok şey gördüğümü söyledim. Ayrıldık. Sanırım onu ben terk ettim. En iyi arkadaşımın kız kardeşiymi, dolayısıyla onları benimle birbirleri arasında seçim yapmak zorunda bıraktım.” Keyifsizce, korkunç bir sesle güldü. “Ve şimdi Victor ormanda bir yerlerde kurt bedeninde sıkışmış halde. Benim yüzümden kurtadam oldu. Harika bir arkadaşım, değil mi?”

Bir şey söylemedim. Yaşadığı ahlâki krizler umurumda değildi.

“O da bakireydi, Isabel,” dedi Cole sonunda tekrar bana bakarak. “Benden nefret ediyor. Kendinden nefret ediyor. Bunu sana da yapmak istemiyorum.”

Ona baktım. “Senin yardımını istemedim, değil mi? Seni buraya *terapi* için mi davet ettim? Beni kendimden kurtarmana *ihtiyacım yok*. Ya da senden. Zayıf olduğumu mu sanıyorsun?” Kısa bir an bunu söyleyeceğimi düşünmedim ama sonra söyledim: “Kendini öldürmen için seni yalnız bırakmalıydım.”

Ve yine o yüz; hep o yüz. Bana onu incitmişim gibi bakması gerekirken... hiçbir şey yoktu.

Gözyaşlarım yanaklarımı yakıyor, çenemi gıdıklıyordu. Neden ağladığımı bile bilmiyordum.

“Sen o kız değilsin,” dedi Cole yorgun bir sesle. “Güven bana, onları tanıyacak kadar çok gördüm. Bak. Ağlama. Sen o kız da değilsin.”

“Ah, öyle mi? Hangi kızmışım ben?”

“Anladığımda sana da söylerim. Sadece ağlama.”

Ağladığımı bu kadar vurgulaması, aniden bu halimi görmesini tahammül edilmez kılmişti. Gözlerimi kapadım. “Çık buradan. Odamdan çık.”

Gözlerimi tekrar açtığımda gitmişti.

• COLE •

Isabel’in odasından aşağı inerken dışarı çıkmayı ve geldiğimde kar-
nımda hissettiğim kasılmanın gerçekten sandığım şey olup olmadığını
öğrenmeyi düşündüm. Ama evin sıcak ortamından ayrılmadım.
Kendim hakkında daha önce bilmediğim bir şey öğrenmişim ve şimdi
kurda dönüşürsem onu kaybedecekmişim, tekrar Cole olduğumda
hatırlayamayacakmışım gibi hissediyordum.

Ana merdivenden inerken, Isabel kulesinde tek başınayken
babasının evin derinliklerinde bir yerde dolaştığını bilerek temkinli
davranıyordum.

Böyle bir evde büyümek nasıl bir şeydi acaba? Nefesimi çok
sert üflesem duvarlardaki süslü kâselerden biri düşecekmiş veya
mükemmel şekilde düzenlenmiş kuru çiçeklerin yaprakları döküle-
cekmiş gibi görünüyordu. Benim ailem de varlıklıydı –başarılı deli
bilimciler daima çok para kazanırdı– ama hiç buna benzemiyordu.
Hayatlarımız... içinde yaşanmış gibi görünüyordu.

Mutfağa giderken yanlış yerden dönünce kendimi mutfak yerine Doğal Minnesota Tarihi Müzesi'nde buldum: Doldurulmuş hayvanlarla dolu, yüksek tavanlı, muazzam büyüklükte bir odaydı. Sayıları o kadar çoktu ki ortamı dolduran küflü ambar kokusu olmasa gerçekliklerinden şüphe ederdim. Minnesota'da nesli tükenen hayvanları koruma kanunları yok muydu? Bu hayvanlardan bazılarının soyu tükenme tehlikesiyle karşı karşıya gibi duruyordu; onları New York'ta hiç görmemiştim. Yüzüme bakan egzotik desenli bir vaşağı inceledim. Isabel'le ilk tanıştığımızda konuştuğumuz bir şey aklıma geldi; babasının silahlara meraklı olduğunu söylemişti.

Bu ortadaydı; duvarların birinden sarkan bir kurt, cam gözleriyle loş ortama bakıyordu. Sam beni etkilemiş olmalıydı çünkü aniden ölmek için berbat bir yol gibi göründü; gerçek bedeninin dışındayken. Uzayda ölen bir astronot gibi.

Etrafımdaki hayvanlara baktım –onlarla aramdaki çizgi çok inceydi– ve odanın karşı tarafında duran, beni mutfağa çıkarmasını umduğum kapıyı ittim.

Yine yanılmıştım. Burası kıvrımlı duvarların yarısını kaplayan büyük pencerelerden süzülen batan güneşin eğik ışığıyla aydınlanan lüks ve yuvarlak bir odaydı. Ortasında güzel bir kuyruklu piyano vardı ve oda onun dışında bomboştı. Sadece piyano ve kıvrımlı bordo duvarlar. Burası müzik odasıydı.

En son ne zaman şarkı söylediğimi hatırlayamadığımı fark ettim.

En son ne zaman bunu özlediğimi de hatırlamıyordum.

Piyanonun kenarına dokundum; pürüzsüz cilası parmaklarıma soğuk bir şekilde değdi. Şimdi nedense pencerelerden süzülen soğuk hissederek beden değiştirmeyi beklerken, uzun zamandır hiç olmadığım kadar insandım.

• ISABEL •

Bir süre surat astıktan sonra yataktan kalkarak minik banyomda yüzümü gözümü temizledim. İşimi bitirince Cole'un önünde durup dışarı baktığı pencereye yaklaştım ve şimdiye kadar kaç kilometre uzağa gittiğini merak ettim. Bir şimşek çakınca lacivert geceyi yarak ormanda, mozaikli alanın yakınlarında dolaşan bir el feneri ışığı gördüm. Acaba Cole muydu? Bu havada insan bedeninde kalamazdı; özellikle de daha önce titreyerek dönüşmenin eşiğine gelmişken. Babam mıydı?

Gizemli ışığa çatık kaşlarla bakarak bela anlamına gelip gelmediğini merak ettim.

O anda piyanonun sesini duydum. Müzik bile dinlemeyen babam olmadığını hemen anladım ve annem de piyano çalmayalı aylar olmuştu. Ayrıca annemin zarif, kendinden emin hareketlerle çalış tarzı değildi bu. Tiz notalarda defalarca tekrarlanan, huzursuz edici, ürkütücü bir melodiydi; diğer enstrümanların girip boşluğu doldurmasını bekler gibiydi.

Cole'un zihnimde canlandırdığım hali o kadar farklıydı ki onu çalarken gözlerimle görmek *zorundaydım*. Sessizce müzik odasına indim ve kapının önünde tereddüt ederek görülmeden görebileceğim kadar başımı uzattım.

Oradaydı. Tabureye düzgün bir şekilde oturmamış, uzun süre kalmayı planlamıyormuş gibi bir dizini üzerine dayanmıştı. Daha önce fark ettiğim müzisyen parmaklarını durduğum yerden görmüyordum ama onları görmem de gerekmiyordu. Görmem gereken sadece yüzüydü. Dinlendiğini bilmeden kendini piyanonun ritmine kaptırmışken, Cole'ın zırlı tamamen inmiş gibiydi. Bu, birkaç gün önce tanıştığım yakışıklı, kibirli çocuk değildi. Bu sadece müziğe

âşık bir çocuktı. Olduğundan daha küçük, kararsız ve sevimli görünüyordu; ben yapamazken onun bir şekilde kendini toparladığını görünce kendimi ihanete uğramış gibi hissettim.

Diğer yandan, benim karşılığında vermeye hazır olduğum bir şey yokken, o bir kez daha dürüstçe başka bir sırrını paylaşıyordu. Gözlerinde ilk kez *bir şey* gördüm. Yeniden hissettiğini ve hissettiği şeylerin onu incittiğini gördüm.

Ben incinmeye hazır değildim.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

• SAM •

Duluth'tan eve dönüş, karanlığın içinde aniden beliren ve belirdikleri kadar çabuk gözden kaybolan otoban tabelalarıyla kırmızı stop lambalarından oluşan bir kolaj gibiydi. Bu arada kolonlardan sesim yayılıyor, Grace'in yüzü yaklaşan arabaların far ışığında titrek bir şekilde aydınlanıp yine kararıyordu.

Grace'in gözleri uykusu geldiğinden kısıktı fakat ben bir daha uyuyamayacağımı hissediyordum. Sanki dünyada son günümmüş ve bunun için uyanık kalmam gerekiyormuş gibiydi. Grace'e Cole'dan söz etmiş, kim olduğunu söylemişim ama söyleyecek daha fazla şey varmış gibi hissediyordum. Muhtemelen Grace'i rahatsız ediyordum fakat bunu söylemeyecek kadar nazikti. "Tanıdık geldiğini *düşünmüştüm*," dedim tekrar. "Beck'in bunu neden yaptığını anlayamıyorum."

Grace ellerini kıyafet kollarının içine soktu ve parmaklarıyla kol ağızlarını kapadı. Radyonun göstergesinin ışığında teni mavimsi görünüyordu. "Belki de Beck onun kim olduğunu bilmiyordu. Yani, NARKOTIKA'nın kim olduğunu ben de pek bilmiyordum. Şarkılarından sadece bir tanesini duydum. Yüzleri dağıtmakla mı ilgiliydi, neydi?"

“Ama bir fikri olmak *zorunda*. Beck onu Kanada’da bulmuş. Cole turnedeyken. *Turnede!* Mercy Falls’ta birinin onu tanınması ne kadar sürer ki? Ya onu eve götürmeye gelirlerse ve o anda kurda dönüşürse? Yazları insan bedenine girdiğinde evde gizlenip kimsenin onu tanımaması için dua mı edecek?”

“Olabilir,” dedi Grace. Kâğıt mendille burnunu sildi, sonra mendili top yapıp palto cebine attı. “Belki de kayıp halde kalmak istiyordur ve hiçbir sorun çıkmaz. Bence ona sor. Ya da sen hoşlanmadığına göre ben sorabilirim.”

“Ona güvenmiyorum.” Parmaklarımı direksiyonun üzerinde ileri geri kaydırdım. Göz ucumla Grace’in başını kapıya yasladığını gördüm ve iç çektiğini duydum. İyi görünmüyordu.

Birden suçluluk duygusuyla doldum. Bugünü mükemmel geçirmemi sağlamak için çok çabalamıştı ve ben mahvediyordum. “Ah... Özür dilerim. Nankörlük ediyorum. Artık bunu düşünmeyeceğim, tamam mı? Bu sorunu yarına bırakabiliriz.”

“Yalancı.”

“Kızma bana.”

“Kızmadım ki. Sadece uykum var ve senin mutlu olmanı istiyorum.”

Bir elimi direksiyondan ayırarak kucığına koyduğu eline dokundum. Teni çok sıcaktı. “Ben mutluyum,” dedim kendimi daha kötü hissetmeme rağmen. Elini kaldırıp kurt kokusu olup olmadığına bakmakla olduğu yerde bırakıp bir şey yokmuş gibi davranmak arasında gidip geliyordum.

“Bu en sevdiğim,” dedi kısık sesle. Şarkı biter bitmez Grace başa alana kadar ne demek istediğini anlayamadım. CD’de diğer Sam—artık sonsuza dek genç kalacak ve hiç dönüşmeyecek olan Sam—*Ona yazın aşık oldum, benim güzel yaz aşkım*, diye şarkı söylüyordu;

bu arada başka bir değişmez Sam ilkinin üzerine ikinci ve üçüncü vokali yapıyordu.

Farlar arabanın içini geçici olarak aydınlatıp tekrar karanlığa gömerken kalbim deli gibi atıyordu. O şarkıyı en son söylediğim zamanı düşünmekten kendimi alamıyordum. Bugün stüdyoda değil, daha öncesinde. Bunun gibi zifiri karanlık bir arabada oturmuş, elimi arabayı kullanan Grace'in saçlarına dolamıştım ve o anda ön cam patlayarak geceyi bir vedaya dönüştürmüştü.

Mutlu bir şarkı olması gerekiyordu. Sonrasında işler ne kadar iyi gitmiş olursa olsun, sonsuza dek bir anıyla zehirlenmiş olması haksızlıktı.

Grace yüzünü çevirerek yanağını koltuğa dayadı. Yorgun ve dalgın görünüyordu. "Seni meşgul etmezsem uyuyakalır mısın?" diye sordu belli belirsiz gülümseyerek.

"Ben iyiyim," dedim.

Gülümsedi ve paltosunu battaniye gibi vücuduna sardı. Bana bakarak öpücük gönderdi ve gözlerini kapadı. Arka planda kendi sesimi duyuyordum: *Elimizde sırf bu yaz olsa bile mutlu olmama yeter.*

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

• SAM •

Ev tanınmayacak haldeydi. Salona girdiğimde gördüğüm ilk şey, bir süpürge ve faraşla duran Cole’du –kurda dönüşmesinden daha komik bir görüntüydü– ve sonra arkasındaki parçalanmış camlarla devrilmiş mobilyaları gördüm.

“Ah,” dedi Grace arkamdan huzursuz bir tavırla ve Cole onun sesini duyunca bize döndü. Şaşırmış görünecek kadar saygılıydı ama özür dileyen bir tavrı yoktu.

Ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Ona karşı anlayışlı ve nazik olabileceğimi sandığım her seferinde yeni bir yangın başlatıyordu. Evin geri kalanının hali de böyle miydi yoksa salonun her santimetrekaresiyle mi sınırlıydı?

Grace ellerini ceplerine sokarak Cole’e baktı. “Sorun mu var?” diye sordu, rahat bir tavırla ve gülümsercesine bir tonla.

Cole beni şaşırtarak ona hüznle gülümsedi ve *şimdi* özür dileyen bir tavırla baktı. “Kedi sürüsü,” dedi. “Ben hallediyorum.” Son kısmını bana bakarak söylemişti. Grace ona daha nazik davranmamı söyleyen bir bakış attı. Ona karşı hiç nazik olup olmadığımı hatırlamaya çalıştım. Başlangıçta nazik davrandığımdan emindim.

Yine Grace'e baktım. Mutfağın daha parlak ışığında solgun ve yorgun görünüyor, taç yaprağı inceliğindeki teni altındaki koyuluğu gösteriyordu. Yatakta olması gerekiyordu. Muhtemelen evinde olması gerekiyordu. Ailesinin ne düşündüğünü ve ne zaman döneceğini merak ettim. "Elektrikli süpürge getireyim mi?" diye sordum Grace'e. Aslında, *Seni onunla yalnız bırakmamın bir sakıncası var mı?* diye sormuştum.

Grace kararlı bir tavırla başıyla onayladı. "İyi fikir."

• GRACE •

Demek Cole St. Clair buydu. Daha önce hiç bir rock yıldızıyla tanışmamıştım. Hayal kırıklığına da uğramamıştım. Elinde süpürge ve faraş tutarken bile rock yıldızı gibi görünüyordu; gerçekdışı, huzursuz ve *tehlikeli*. Ancak Cole'un boş bakışları konusunda Sam'le aynı fikirde değildim. Bana gayet dolu görünmüşlerdi. Gerçi insanları analiz etmekte çok iyi olduğumu da söyleyemezdim.

Doğruca ona bakarak konuştum. "Demek Cole sensin."

"Sen de Grace olmalısın," dedi ama bunu nereden bildiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Evet," dedim ve salondaki koltuklardan birine doğru yürüyerek rahatça oturdum. Vücudum içeriden taşlarla dövülüyormuş gibi hissetmeye başlıyordum. Yine Cole'e baktım. Demek Beck'in, Sam'in yerini almasını umduğu kişi buydu. Sam'i seçerken insanların hamurundan ne kadar iyi anladığını göstermiş olduğundan, Cole'a bir şans tanımaya karar verdim. Sam'in henüz elektrikli süpürgeyle dönmediğinden emin olmak için merdivene bir bakış attım. "Eh," dedim, "beklediğin gibi çıktı mı?"

Sam'ın kız arkadaşından daha ağzını açmadan hoşlanmıştım ve konuştuğunda daha da çok hoşlandım. Sam'ın kız arkadaşı olan birinden beklediğim gibi değildi. Abartısız bir güzelliği ve harika bir sesi vardı: Çok sakin, gerçekçi ve seçkin.

Sorusunu ilk anda anlayamadım. Hemen cevap alamayınca açıkladı: “Kurt olmaktan söz ediyorum.”

Bunu daha baştan net bir şekilde sorması hoşuma gitmişti.

“Daha da iyi,” dedim gizleme fırsatı bulamadan gerçeği itiraf ederek. Isabel'in aksine tiksiniş gibi görünmüyordu. Bu yüzden gözlerine bakarak geri kalanını da anlattım. “Kendimi unutabilmek için kurt olmak istedim ve aldığım şey de bu oldu. Kurt olduğunda düşünebildiğim tek şey, diğer kurtlarla birlikte olmak. Geleceği, geçmişi ya da kim olduğumu düşünmüyorum. Hiçbir önemi kalmıyor. Önemli olan tek şey, o an ve diğer kurtlarla birlikte olmak oluyor; bir de iyice kesinleşmiş duyular. Yetiyecek yerler yok. Beklentiler yok. İnanılmaz. Şimdiye kadar denediğim en iyi uyuşturucu.”

Grace bir hediye vermişim gibi bana gülümsedi. O kadar nazik, bilge ve içten bir gülümsemede ki o anda onunla arkadaş olmak ve o gülümsemeyi tekrar görmek için her şeyi yapabileceğimi düşündüm. Isabel onun ısırdığını ama hiç dönüşmediğini söylemişti. Grace'in bundan memnun mu olduğunu, yoksa hayal kırıklığı mı hissettiğini merak ettim.

Bu yüzden açıkça sordum. “Dönüşmediğin için hayal kırıklığı hissediyor musun?”

Önce karnının üzerinde duran eline, sonra tekrar bana baktı. “Nasıl olacağını hep merak ettim. Kendimi hiçbir yere ait hissetmedim.

Hep arada yaşadım. Hep istediğim şey... Bilmiyorum.” Duraksadı. “Şu elektrikli süpürgeyi yürüyüşe mi çıkarıyorsun, Sam?”

O anda Sam dev gibi bir elektrikli süpürgeyle yanımıza döndü. Gideli sadece iki saniye olmuştu fakat bir araya geldiklerinde salon daha da parlaklaşıyor, yaklaşıncı tepkimeye giren iki elementi hatırlatıyorlardı. Grace, Sam’in elektrikli süpürgeyi taşıma çabalarına ancak Sam’in görebildiğini düşündüğüm bir şekilde gülümsedi ve Sam de ona ancak biriyle hava karardıktan sonra fısıldaşarak çok fazla sohbet ettikten sonra anlayacağınız tarzda mesaj veren bir bakış attı.

Yine aklıma Isabel geldi. Sam ve Grace’in sahip olduğu şey bizde yoktu. Sahip olmaya yakın bile değildik. Aramızdaki şeyin bin yılda bile bu boyuta ulaşabileceğini sanmıyordum.

Isabel’i yatağında, sonra da evinde yalnız bıraktığım için aniden memnun oldum. Dokunduğımı herkese zehir etkisi yaptığımı hatırlamak canımı yakıyordu ama bir kez olsun, bunun farkında olmak iyi gelmişti. Patlamamı engelleyemiyordum ama en azından serpintileri kontrol altına almayı öğrenebilirdim.

• GRACE •

Sam ve Cole temizlik yaparken koltukta oturduğum için kendimi kötü hissediyordum. Normal şartlar altında yardım etmek için hemen atılırdım. Böylesine berbat görünen bir ortamı temizlemek zevkli olurdu çünkü sonunda insan gerçekten iyi bir iş başardığını hissederdi.

Ancak bu gece yapamıyordum. Yapabildiğim tek şey gözlerimi açık tutmaktı. Sanki bütün gün görünmez bir şeyle savaşımışım ve sonunda bana yetişmişti. Karnım elimin altında şişkin ve sıcaktı; içinde kanın çalkalandığını hayal ettim. Tenim inanılmayacak kadar sıcaktı.

Salonun karşı tarafında Sam ve Cole'un sessizce çalışmasını izledim; Cole elinde faraşla çömelmişken, Sam elektrikli süpürge için fazla büyük parçaları faraşa süpürüyordu. Onları birlikte çalışırken görmek nedense hoşuma gitmişti. Yine Beck'in Cole'da bir şeyler görmüş olması *gerektiğini* düşündüm. Başka bir müzisyen getirmesi tesadüf olamazdı. İyi bir nedeni olmasa, ünlü bir rock yıldızını ısırmak gibi bir riske girmezdi. Sam insan bedeninde kalmayı başarırsa, Cole'la arkadaş olacaklarını düşünmüştü belki de.

Bir arkadaşı olması Sam için iyi olurdu, özellikle de ben...

Zihnimde Cole'un soru sorarkenki yüz ifadesi tekrar canlandı:
Dönüşmediğin için hayal kırıklığı hissediyor musun?

Küçükken kurt olmayı hayal ederdim. Kurt Sam'le birlikte altını bir ormana kaçacağımızı, ailemden ve modern hayatının patirtısından uzaklaşacağımızı hayal ederdim. Sam'i ormana kaptıracağımı düşündüğümde, yine onunla birlikte gitmeyi hayal etmiştim. Sam dehşete kapılmıştı. Oysa şimdi, nihayet Cole bana madalyonun diğer yüzünden söz etmişti. *Önemli olan tek şey o an ve diğer kurtlarla birlikte olmak oluyor; bir de iyice kesinleşmiş duyular.*

Evet.

O kadar kötü olamazdı. Bir avantajı olmalıydı. Patilerinin altında orman zeminini hissetmek, her şeyi yepyeni duyularla görüp koklamak. Sürünün bir üyesi ve vahşi doğaya ait olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek. Bu mücadeleyi kaybedersem, sonu belki o kadar kötü olmazdı. Sevdiğim ormanda yaşamak çok büyük bir fedakârlık olur muydu?

Yatak odası rafımda duran, okumayı bitirmediğim kitapları düşündüm. Üzerimde kotumla, bacaklarımı Sam'inkilere dolamış yatarken, o romanını okur, ben ödevimi yaparken. Pencerelerini açmış halde arabasıyla dolaşırken. Bir üniversite kampüsünde ikimiz birlikte

el eleyken. Kendi dağınıklığımızla dolu bir ev, avcunda tuttuğu bir yüzük, okuldan sonraki hayatımız ve Grace olarak varlığım.

Gözlerimi kapadım.

Canım çok yanıyordu. Her yerim acıyordu ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bir seçenek olmadığına, orman vaadi farklıydı.

• SAM •

Grace'in yorgun olduğunu düşünüyordum. Uzun bir gün olmuştu. Cole fark edene kadar bir şey söylemedim.

"Süpürgeci sesine rağmen uyudu mu?" diye sordu Cole, Grace küçük bir çocuk veya köpekmiş ve bu da en sevimli alışkanlıklarından biriymiş gibi.

Grace'in kapalı gözlerine, yavaşlamış nefesine ve kızarmış yanaklarına bakarken müthiş bir endişeye kapıldım. O sırada Grace başını kaldırdı ve kalbim tekrar atmaya başladı.

Saate baktım. Ailesi yakında dönecekti. Onu evine götürmemiz gerekiyordu.

"Grace," dedim çünkü yine uykuya dalabilirmiş gibi görünüyordu.

"Hmm?" Hâlâ koltuğa büzülmüş haldeydi ve yüzünü kolçağa dayamıştı.

"Ailen seni saat kaçta bekliyor?" diye sordum. Grace aniden ayılarak bana baktı ve bana dürüst davranmadığını yüz ifadesinden anladım. "Senin evde olmadığını biliyorlar mı?"

Grace kıpkırmızı yanaklarla başını çevirdi. Onu hiç o kadar mahcup görmemiştim ve nedense hastalıklı görüntüsünü daha da vurgulamıştı. "Gece yarısı onlar dönmeden önce evde olmam gerek."

"Yani şimdi," dedi Cole.

Sözlere dökülmeyen, çaresizlik dolu bir anda Grace'le aynı şeyi düşündüğümüzü anladım: Bugünün sona ermesini istemiyorduk. Yollarımızı ayırmak ve birbirimizden uzakta iki ayrı soğuk yatağa girmek istemiyorduk. Ancak bunu yüksek sesle söylemenin bir anlamı yoktu. "Gerçekten yorgun görünüyorsun; biraz uyusan iyi olur." Söylemek istediklerimin hepsi elbette bu değildi. Elini tutup onu üst kattaki odama çıkarmak ve *Kal, sadece kal*, diye fısıldamak istiyordum.

Oysa bunu yaptığımda babasının düşündüğü gibi biri olurdum, değil mi?

Grace iç çekti. "Gitmek istemiyorum."

Grace'in göz seviyesine inebilmek için önünde çömeldim; yanağı hâlâ kolçaktaydı. Çok küçük ve savunmasız görünüyordu; onun yoğun yüz ifadesine ne kadar alışkın olduğumu silinene kadar anlamamıştım.

"Gitmeni ben de istemiyorum," dedim. "Fakat başının derde girmesini de istemiyorum. Sen... araba kullanabilecek durumda mısın?"

"Olmam gerek," dedi Grace. "Yarın arabaya ihtiyacım var. Ah, şey, yarın okul yok; öğretmenler izinli. Öbür gün."

Yavaşça ve kararsızca ayağa kalktı. Anahtarlarını arayıp bulurken ve onları ne yapacağını bilemezmiş gibi elinde tutarken, Cole'un da benim gibi onu izlediğinin farkındaydım.

Gitmesini istemiyordum ama daha da önemlisi, araba kullanmasını istemiyordum.

"Onun arabasını ben kullanırım," dedi Cole.

Gözlerimi kırptıştırarak ona baktım.

Cole omuz silkti. "Onun arabasını ben kullanırım, o da senin arabana biner. Daha sonra beni geri getirirsin ya da..." Yine omuz silkti.

Grace bana kabul etmemi ister gibi bakıyordu. Bu yüzden kabul ettim. “Teşekkürler,” dedi Grace, Cole’a.

“Lafı bile olmaz.”

Cole’un aniden nazik birine dönüştüğüne inanmakta zorlanıyordum ama Grace’in arabasını bir yere çarpmadığı sürece, Grace’le birkaç dakika daha geçirmek ve evine sağ salim ulaştığından emin olmak beni mutlu ederdi.

Böylece Grace’in evinin yolunu tuttuk; Cole onun arabasıyla arkamızdan tek başına geliyordu, ben de arabamı kullanırken Grace’in elini kucağımda sımsıkı tutuyordum. Ailesinin evine ulaştığımızda Grace uzanıp beni öperken, Cole onun arabasını evin önüne ustaca park etti. Nazik bir öpüşme şeklinde başlamıştı ama sonra dudaklarım aralandı, Grace’in parmakları bluzumu kavradı ve kalmak istedim, Tanrım, kalmak istedim...

O anda Cole pencereyi tıklattı. Ben aptal aptal bakarak camı indirirken o soğuktan titriyordu.

“Dilini ağzına sokmak istemezsin; babası pencereden bakıyor. Ayrıca, acele etsen iyi olur,” dedi Grace’e bakarak, “çünkü iki saniye içinde *senin*,” şimdi bana bakıyordu, “giysilerimi toplaman gerekecek ve bunu yaparken bir ebeveyn tarafından izlenmek isteyeceğini sanmıyorum.”

Grace’in gözleri iri iri açıldı. “Evdeler mi?”

Cole çenesiyle evin önündeki diğer arabayı işaret etti. Grace arabaya bakarken daha önceki şüphelerimi doğruladı. “Geç geleceklerini söylemişlerdi. O sergiye gittiklerinde asla gece yarısından önce dönmezler.”

“Ben de seninle geleceğim,” dedim ama aslında kendimi asmayı tercih ederdim. Cole bana aklımdan geçenleri okumuş gibi bakıyordu.

Grace başını iki yana salladı. “Hayır. Sen olmazsan işim kolaylaşır. Sana bağıırıp çağırmlarını istemiyorum.”

“Grace,” dedim.

“Hayır,” diye tekrarladı. “Fikrimi değıştirmiyorum. Kendim başa çıkabilirim. Bunun olması gerekiyor.”

Özetle hayatım buydu işte. Grace’i aceleyle öpüp ona şans dile-dikten sonra gitmesine izin verdim ve Cole’un başkalarının meraklı bakışları altında dönüşmemesi için arabanın kapısını açtım.

Cole asfalta çömelmiş, bana bakarak titriyordu. “Neden ev hapsinde?”

Ona baktım, sonra kimsenin bizi izlemediğinden emin olmak için başımı eve doğru çevirdim. “Çünkü normalde hiç ortalıkta olmayan anne ve babası benden nefret ettiklerine karar verdiler. Muhtemelen beni onun yatağında uyurken yakaladıkları için.”

Cole yorum yapmadan kaşlarını kaldırarak düşündü. Sonra omuzları titrerken başını eğdi. “Onu arabada unutup neredeyse pişirdikleri doğru mu?”

“Evet. O olay, bütün hayatları boyunca süren ilişkilerinin özeti.”

“İyiymiş,” dedi Cole. Hemen ardından ekledi: “Neden bu kadar uzun sürüyor? Belki de yanıldım.”

Çoktan kurt gibi kokmaya başlamıştı. Başımı iki yana salladım. “Aynı zamanda benimle konuştuğın için. Direnmeyi bırak.”

Şimdi bir koşucu gibi çömelmiş, bir dizini kırmış halde parmak-larını asfalta dayamıştı ve her an fırlayıp gitmeye hazır görünüyordu. “Dün gece... ben...” dedi

Onu susturdum ve daha önce söylemiş olmam gereken şeyi söyledim. “Beck beni yanına aldığıında bir hiçtim, Cole. O kadar ha-sarlıydım ki hiçbir şey yapamıyordum. Neredeyse hiç yemiyormuşum ve akan su sesi duyduğumda çığlık atıyormuşum. Hatırlamıyorum

Çünkü hafızamın o kısımlarında kocaman delikler var. Hâlâ hasarlıyım ama sanırım eskisi kadar kötü durumda değilim. Ben kimim ki Beck'in seni seçmesini eleştireceğim? Bir hiç."

Cole bana tuhaf bir bakış attıktan sonra yola kustu. Titreyip sarsılarak insan bedenini terk ederken bluzunu parçaladı. Grace'in evinin arkasındaki ormana doğru gitmesi için onu ikna edemedi. önce kurt bedeninde kaldırımın üstünde uzunca bir süre titredi.

Cole gittikten sonra arabamın açık kapısının yanında oyalanarak Grace'in evine baktım ve yatak odasının ışığının yanmasını beklerken kendimi orada hayal ettim. Ben onun yatağına uzanmış müzik dinlerken, onun ev ödevleriyle ilgilenirken çıkardığı hışırtıları özlüyordum. Yatağına girdiğinde bacaklarıma değen üşümüş ayaklarının soğukluğunu özlüyordum. Kitabımın sayfasına düşen gölgesinin şeklini özlüyordum. Saçlarının kokusunu, nefesinin sesini, komodininin üzerindeki Rilke kitabımı ve çalışma masasının sandalyesinin sırtlığına astığı ıslak havlusunu özlüyordum. Bütün günü onunla geçirdikten sonra doymam gerekirdi belki fakat aksine, onu daha çok özlüyordum.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

• GRACE •

Başımın derde gireceğini bilmek tuhaf bir şekilde özgürleştirici etki yapıyordu. Bütün gün yakalanıp yakalanmayacağımı, neler olacağını, daha sonra öğrenip öğrenmeyeceklerini merak ederek endişelendiğimi şimdi fark ediyordum. Ve artık merak etmeme gerek yoktu.

Biliyordum.

Ön kapıyı arkamdan kapayarak antreye girdim. Antrenin karşı tarafında babamı kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayakta beklerken gördüm. Annem ondan birkaç adım ötede, mutfak kapısının arkasında yarı yarıya gizlenmiş haldeydi ve aynı pozda duruyordu. Hiçbir şey söylemediler. Ben de söylemedim.

Bana bağırmaclarını istiyordum. Ben de bağırmacları hazırdım. Bütün vücudum içten içe titriyordu.

“Eee?” dedi babam, ben mutfaka girerken. Hepsi buydu. Bağırış çağırış yoktu. Sadece “Eee?” Sanki bütün günahlarımı itiraf etmemi bekliyormuş gibi.

“Sergi nasıldı?” diye sordum.

Babam bana dik dik baktı.

İlk konuşan annem oldu. “Hiçbir şey olmamış gibi davranma, Grace!”

“Davranmıyorum,” dedim. “Söylüyorum: Bana dışarı çıkmamamı söylemiştiniz, ben de çıktım.”

Annem yumruklarını beline dayarken kemiklerinin beyazı görünüyordu. “Yanlış bir şey yapmamış gibi davranıyorsun.”

Kendi içimde son derece sakindim. Sam’e benimle gelmemesini söylemekle doğru karar vermiştim; o yanımda olsaydı, bu kadar kararlı davranamazdım. “Yapmadım. Erkek arkadaşımın Duluth’taki bir stüdyoya gittim, yemek yedim ve gece yarısı olmadan eve döndüm.”

“Sana bunu yapmamamı söylemiştik,” dedi babam. “Yanlış tarafı bu. Ev hapsi cezan sürüyor ve sen yine de gittin. Sana olan güvenimize böylesine ihanet edebilmene inanamıyorum.”

“Bu konuyu kesinlikle çok abartıyorsunuz!” diye çıkıştım. Sesimin daha yüksek çıkacağını sanmıştım ama görece zayıf çıkmıştı; Sam’le geri dönerken hissettiğim ikinci dalga geçmişti. Karnımda ve boyumda nabız atışlarımı sıcak ve hastalıklı bir şekilde hissediyordum fakat buna aldırmadan sakın bir sesle konuşmaya çalıştım. “Uyuşturucu kullanmıyorum, okulda başarısız değilim ya da görünmeyen bir yerlerime pirsing filan yaptırmadım.”

“Peki ya...” Babam bunu söyleyemiyordu bile.

“Seks yapmana ne demeli?” diye tamamladı annem. “Bizim evimizde? İnanılmayacak kadar saygısız olmana ne dersin? Seni gayet serbest bıraktık ve sen...”

İşte şimdi tepem atmıştı. “*Serbest bırakmak* mı? Siz beni *tek başıma* bıraktınız! Yüzlerce gece bu evde tek başıma oturup sizin eve dönmenizi bekledim. Milyonlarca kez telefona cevap verdiğimde, ‘Ah, hayatım, biz geç kalacağız,’ dediğinizi duydum. Evden okula bin kez tek başıma gitmem gerekti. *Serbest bırakmışlarmış!* Nihayet

yanıma yakıştırdığım birini buldum ve siz buna tahammül edemediniz bile. Siz...”

“Sen daha ergensin,” dedi babam baştan savan bir tavırla, sanki az önce bağırمامışım gibi. Nabzım neredeyse acı verici şekilde kulaklarımda zonkluyor olmasa, sesimi yükselttiğimden bile şüphe ederdim. “Sorumluluk sahibi bir ilişki yürütmek hakkında ne biliyorsun?” diye devam etti. “O senin ilk erkek arkadaşın. Sorumluluk sahibi olduğuna inanmamızı istiyorsan, bunu kanıtla. Ancak yaşın gelmeden seks yaparak ve ailenin açık bir emrine karşı gelerek kanıtlayamazsın. Ve sen bunları yaptın.”

“Yaptım,” dedim. “Üzgün de değilim.”

Babamın yüzü yakasından saç diplerine kadar kıpkırmızı oldu. Mutfak lambasının ışığında çok ama çok bronz görünüyordu. “Peki, şuna ne dersin, Grace? Onunla bir daha asla görüşmeyeceksin. Bu üzgün olmana yeter mi?”

“Ah, haydi,” dedim. Sözleri uzak ve önemsiz gelmeye başlıyordu. Bir yere oturmam –hatta uzanmam ve uyumam– gerekiyordu.

Babamın sözleri şakaklarıma çakılan çiviler gibiydi. “Hayır, asıl *sana* haydi. Ben oyun oynamıyorum. Onun yanındayken sergilediğin tavırlardan hoşlanmıyorum. Ailen olarak onun bize saygı duymadığı da açık. Onun için hayatını mahvetmene izin vermiyorum.”

Kollarımı göğsümde kavuşturarak titremelerini hissettirmemeye çalıştım. Bir taraftan mutfakta bu sohbeti yapıyor bir yandan da kendi kendime düşünüyordum: *Neyim var benim?* Yanaklarım kızarmış, sanki alev almıştı. Sonunda konuşabildim. “Bunu yapamazsın. Onunla görüşmeme engel olamazsın.”

“Ah, yapabilirim,” dedi babam. “Henüz on yedi yaşındasın, benim çatım altında yaşıyorsun ve bunlar geçerli olduğu sürece kesinlikle yapabilirim. On sekiz yaşını doldurup okulunu bitirdiğinde, sana

ne yapacağını söyleyemem ama şu anda, bütün Minnesota eyaleti benim tarafımda.”

Midem kasılıyor, karnıma sancılar saplanıyor, aynı anda alnım karıncalanıyordu. Parmağımı burnuma değdirdim ve kırmızılığı gördüm. Onların görmesine izin veremezdim; bu beni daha da zor durumda bırakırdı. Masanın üzerinden bir kâğıt mendil kaparak burnuma bastırdım. “O herhangi biri değil,” dedim.

Annem bütün bunlardan artık sıkılmış gibi elini sallayarak arkasını döndü. “Tabii.”

O anda ondan nefret ettim.

“Eh, önümüzdeki dört ay boyunca öyle,” dedi babam. “Bu konuda söz hakkım olduğu sürece, onunla bir daha görüşmeyeceksin. Böyle geceler tekrarlanmayacak. Söyleyeceklerim bu kadar.”

Onlarla aynı ortamda bir saniye daha kalamazdım. Annemin sıradaki hamlemi görmeyi beklermiş gibi tek kaşını kaldırarak omzunun üzerinden bana bakışına tahammül edemiyordum. Ve acıya da dayanamıyordum.

Odama koşup kapıyı o kadar sert çarptım ki içimdeki her şeyin titrediğini hissettim.

KIRKINCI BÖLÜM

• GRACE •

“Ölmek vahşi bir gece ve yeni bir yol.”

Bir şarkı yerine bu sözler aklıma takılmıştı. Kime ait olduklarını hatırlayamıyordum; sadece Sam’ın bir kitaptan yüksek sesle okuduğunu hatırlıyordum. Hatta o anı bile hatırlıyordum: Babamın eski çalışma odasında oturmuş, bir sunumla ilgili notlarımı gözden geçiriyordum ve Sam de kitap okuyordu. O odanın rahatlığında, pencerelerden buz gibi yağmur süzülürken, Sam’ın yumuşak sesinden duyarken, bu sözler çok masum görünmüştü. Hatta bilgece.

Şimdi karanlıkta ve odamın sessizliğinde tek başıma otururken, sözler zihnimde tekrar tekrar çınlıyor ve dehşet verici görünüyordu.

Artık mide bulantıma aldırılmazlık edemiyordum. Burnumun kanamasının durmasını çok uzun süre beklemiş, kâğıt mendillerim bitince tuvalet kâğıdı kullanmışım. Hiç durmayacak gibi gelmişti. İç organlarım kasılıyor, tenim alev alev kaynıyordu.

Sadece neyim olduğunu bilmek istiyordum. Ne kadar süreceğini. Sonunda bana ne olacağını. Bütün bunları bilsem, acı yerine elimde tutunacak sağlam bir şeyler olsa o zaman dayanabilirdim.

Oysa bunların hiçbirinin cevabı yoktu.

Bu yüzden ne uyuyabiliyor ne kıpırdatabiliyordum.

Gözlerimi kapalı tuttum. Yanımda Sam'in yatması gereken yer dev gibi görünüyordu. Bütün bunlardan önce, o yanımdayken, gece uyandığımda dönüp yüzümü onun sırtına yasladım. Nefesinin ritmiyle tekrar uyuyakalırdım. Ancak Sam bu gece burada değildi ve uyku çok uzaklardaydı.

Zihnimde babamın onunla görüşmemi yasaklayışını duyuyordum. O anı hatırlayınca nefesim kesilir gibi oldu. Fikrini değiştirdi. Bu konuda ciddi olamazdı. Düşüncelerimi başka tarafa yönlendirdim. Kırmızı kahve makinem. Böyle bir şeyin gerçekten var olup olmadığı bilmiyordum ama varsa, kesinlikle bir tane alacaktım. Biraz para kazanacak, kırmızı bir kahve makinesi alacak ve kendi evime taşınacaktım. Fişini takacak yeni bir yer bulacaktım.

Sırtüstü dönerek elimi karnıma koydum ve mide bulantımı parmaklarımın altında hissedebilecekmışim gibi geldi. Ateşim yine çok yükselmmişti ve başım vücudumun geri kalanından bağımsızmış gibi hissediyordum.

Damağımda bakır tadı vardı. Ne kadar yutkunsam da o tadı ağzımdan silemiyordum.

Korkunç bir *terslik* vardı.

Bana neler oluyor?

Bunu soracak kimse olmadığı için kendi başıma ipuçlarını toplamaya çalıştım. Karın ağrıları. Ateş. Burun kanamaları. Halsizlik. Kurt kokusu. Kurtların bana bakışı; Isabel'in bana bakışı. Yanından ayrılırken Sam'in parmaklarının koluma dokunuşu ve son kez beni kendine çekerek sarılışı. Hepsi veda gibiydi.

Sonunda inkârı bir kenara bıraktım.

Sadece virüs olsa bile... Ciddi ama tedavi edilebilir bir şey olsa bile... Bilmem asla mümkün olmasa bile...

Biliyordum.

Hissettiğim bu acı... benim geleceğimdi. Kontrol edemeyeceğim bir değişim. İstedğim kadar kırmızı kahve makinesi hayalleri kurabilirdim. Her şeye rağmen son sözü vücudum söyleyecekti.

İçimdeki kurda direnerek karanlıkta doğrulup oturdum ve battaniyeyi kucağımda topladım. Sam'in yanında olmak istiyordum. Yanaklarımı ve çıplak omuzlarımı soğuk hava ısıırıyordu. Keşke şimdi Beck'in evinde, Sam'in kâğıt kuşlarla dolu odasında, onun yatağında olsaydım. Acıyı yutkunararak derinlere bastırmaya çalıştım. Şimdi orada olsam, bana sımsıkı sarılır, her şeyin yoluna gireceğini söylerdi ve en azından bu gece gerçekten her şey yoluna girerdi.

Arabama binip oraya gitmeyi düşündüm. Yüzünün alacağı hali hayal ettim.

Çıplak ayak tabanlarımı birbirine sürttüm. Apralca olduğunu elbette biliyordum. Kalmam için bin tane nedenim vardı ama...

Zihnimdeki paraziti bastırmaya çalıştım. Odaklandım. Kafamda ihtiyacım olan şeylerin bir listesini yaptım. Şifonyerimin orta çekmesinden bir kot pantolon kapacak, üzerime bir bluz ve ayaklarıma çorap geçirecektim. Annemle babam duymazdı bile. Zemin fazla gıcırdamıyordu. Mümkündü. Uzun süredir üst kattan hiçbir hareket duymamıştım. Arabamın farlarını yakmazsam evin önünden çıkarken gittiğimi anlamayabilirlerdi.

Kaçış fikriyle kalbim deli gibi atıyordu.

Ailemle başımı daha fazla derde sokmama değmeyeceğini biliyordum; özellikle de bu kadar kızgınlarken. Şakaklarım böylesine zonklarken ve bütün vücudum alev alev yanarken araba kullanmamın kolay olmayacağını da biliyordum.

Ancak başımı bundan daha fazla derde sokmam mümkün değildi. Sam'le görüşmemi zaten yasaklamışlardı. Bunun ötesinde ne yapabilirlerdi ki?

Ve önümde daha kaç gecem kaldığını bilmiyordum.

Annemin şehvet ve aşk arasındaki farklarla ilgili söylediklerini hatırladım. Sonrasında ormanda tek başıma yürürken ona bağırdığım için hissettiklerimi düşündüm. Babamın kapıyı açıp Sam yanımda mı diye bakışını da hatırlıyordum. Nerede olduğumu, nasıl olduğumu, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormayalı ne kadar zaman olmuştu?

Anne ve babamı bir arada görüyordum; onlar aileydi. Hâlâ birbirlerinin hayatındaki küçük detayları önemsiyorlardı. Beck'i de görmüştüm; Sam'i nasıl *tanıdığımı* da. Onu nasıl sevdiğini. Sam ise hâlâ, kaybolmuş bir uydu gibi Beck'in anılarının yörüngesinde dönüyordu. Aile bu demekti. Annem, babam ve ben... Biz sadece birlikte yaşıyorduk.

İnsan ebeveynlerine büyük gelir miydi?

Kurtların beni nasıl izlediğini hatırlıyordum. Ne kadar zamanım kaldığını merak etmiştim. Sam'le geçirecek daha kaç gecem, burada tek başıma ziyan edeceğim daha kaç gecem olduğunu.

Bakır tadı hâlâ ağzımdaydı. İçimdeki hastalık gerilemiyordu. Kabarıyor, köpürüyor, ilerliyor, büyüyordu ama en azından ben hâlâ ondan güçlüydüm. Hâlâ kontrol edebildiğim şeyler vardı.

Yataktan kalktım.

Odamda usulca yürüyüp kotumu, iç çamaşırlarımı, bluzlarımı ve iki çift yedek çorabımı alırken tuhaf bir şekilde sakindim. Fırtınanın tam ortasındaymış gibi. Giysileri ödevlerim ve Sam'in komodinin üzerinde duran sevgili Rilke'siyle birlikte sırt çantama attım. Şifonyerimin kenarına dokundum, yastığıma sarıldım, bir zamanlar bir kurda baktığım pencerenin önünde durdum. Kalbim yerinden

fırlayacakmış gibi atıyor, her an annemin ya da babamın odama dalarak beni hazırlanırken yakalamasını bekliyordum. Yaptığım şeyin ciddiyetini birinin *hissetmesi* gerekirdi.

Oysa hiçbir şey olmadı. Koridordan geçerken banyoya uğrayıp diş ve saç fırçalarımı aldım. Ev sessizdi. Sokak kapısının yanında elimde ayakkabılarımla tereddüt ederek geceyi dinledim.

Hiç ses yoktu.

Bunu gerçekten yapıyor muydum?

“Hoşça kalın,” diye fısıldadım. Ellerim titriyordu.

Kapıyı arkamdan çektiğimde paspasın üzerinde hafifçe hışırdadı.

Ne zaman döneceğimi bilmiyordum.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

• SAM •

Grace yanımda değilken tam bir gece yaratıyordum. Mutfakta karın-
caları kovalıyor, zayıf lambanın ışığında elimde bir bardak ve kâğıt
parçasıyla onları dışarı taşıyabilmek için bekliyordum. Paul'ün tozlu
gitarını şöminenin üzerinde asılı durduğu yerden alıp akort ettim.
Önce doğru şekilde, sonra bir ton kalınlaştırarak ve son olarak tek-
rar normal şekilde akortladım. Bodruma inerek Beck'in araştırma
kitaplarını taradım ve vergiler, dost kazanıp insanları etkilemek ve
meditasyon üzerine kitaplar buldum. Onları okumaya asla niyetli
olmadığım kitapların arasına koydum. Üst kata çıktığımda kendi
banyomda karoların üzerine oturdum ve ayak tırnaklarımı doğru
kesme konusunda deneyler yaptım. El parmaklarımı ayaklarımın
altına doğru kıvırdığımda uçan tırnak parçalarının sadece yarısını
yakalayabiliyordum ve beyaz karoların üzerinde de tırnak parçaları-
nın yarısını bulabiliyordum. Dolayısıyla bu mücadeleyi kazanmam
mümkün değildi çünkü her iki şekilde de yüzde elli zayıyat oluyordu.

Bunlarla uğraşırken Beck'in yatak odasının penceresinden
kurtların ulumaya başladığını duydum. Şarkıları, kendi ruh halime
bağlı olarak, geceden geceye değişik geliyordu. Güçlü, canlı, güzel,

huzur verici bir ses olabiliyordu; bazen ürkütücü, yalnız bir senfoniye dönüşüyor, notalar birbiri ardına geceye karışıyordu. Neşeli, moralli sesler Ay'a sesleniyordu.

Bu geceyse daha çok kargaşa hâkimdi; ulumalar dikkat çekmek için gibiydi ve araya havlamalar karışıyordu. Huzursuzlardı. Uyumsuzlardı. Dağınıklardı. Genellikle Beck veya Paul insan bedenindeyken böyle ulurlardı fakat bu gece iki lider de aralarındaydı. Tek eksik bendim.

Çıplak insan ayaklarımı soğuk zemin tahtalarına basarak ayakta durdum ve pencereye yaklaştım. Bir an tereddüt ettikten sonra kilidi çekip pencereyi açtım. Dondurucu gece havası içeri doldu ama bana bir etkisi olmadı. Sadece insandım. Sadece kendim.

Kurtların uluması şimdi daha net duyuluyordu.

Beni özlüyor musunuz?

Uyumsuz bağırışlar devam ederken bir şarkıdan çok itiraza benziyordu.

Ben sizi özlüyorum.

Aslında her şeyin bundan ibaret olduğunu anlayınca şaşırdım. Onları özlüyordum; *kurt olmayı* değil. Bu –pencereye yaslanan, insan anıları, korkuları ve umutlarıyla dolu, zamanla yaşlanıp ölecek bu kişi– olduğum kişiydi ve bunu kaybetmek istemiyordum. Onların arasında durup ulumayı özlemiyordum. Gitarımın telleri üzerinde gidip gelen parmaklarımı öyle bir şeyle kıyaslayamazdım bile. Onların dokunaklı şarkısı, asla Grace'in adını söyleyişimin yerini tutamazdı.

“Bazılarımız uyumaya çalışıyoruz!” diye bağırdım karanlığa, ormanın gürültülerinin yalanımı boğacağını bilmeme rağmen.

Gece sessizleşti. Karanlık sessizliğin içinde dondu. Bu dingin gecede ne kuş sesleri ne de yaprak hışırtıları vardı; sadece uzaktaki bir yoldan tek tük geçen arabaların lastik fısıltısı.

“Uuuuuuuuuu!” diye seslendim pencereden, sürümü kıskırtırken kendimi palyaço gibi hissederek.

Bir duraksama. Bana ihtiyaç duymalarını ne kadar çok istediğimi anlamama yetecek kadar.

Sonra yine önceki gibi yüksek sesle ulumaya başladılar ve sesleri yepyeni bir amaç edinmişler gibi birbirini üstüne bindi.

Sırıttım.

Arkamdan gelen tanıdık sesle irkildim; pencerenin telini yarmadan önce kendimi zor tuttum.

“Hayvan kurnazlığına sahip olduğunu ve bir toplu iğnenin yere düşüşünü bir kilometre öteden duyabildiğini sanıyordum.”

Grace. Bu Grace’in sesiydi.

Dönüp baktığımda kapıda duruyordu ve omzundan sırt çantası sarkıyordu. Gülümsemesi... utangaçtı.

“Oysa ben buradayım ve arkandan sessizce yaklaştım, sense... ne yapıyordun ki?”

Pencereyi indirip ona dönerken gözlerimi kırıştırdım. Grace, Beck’in odasının kapısında duruyordu. Evinde, kendi yatağında olması gereken Grace. Rüya görmediğimde düşüncelerimden çıkmayan Grace. Şaşırmamam gerektiğini düşünüyordum. Buraya geleceğini başından beri bilmiyor muydum? Onu kapımda bulmayı beklememiş miydim?

Sonunda kendimi toparladım ve ona doğru yürüdüm. Onu öpecek kadar yaklaşmıştım fakat bunun yerine omzundan sarkan sırt çantasının kayışına uzandım ve başparmağımla tırtıklı yüzeyini okşadım. Sırt çantasının varlığı söze dökmediğim sorularımdan birini cevaplıyordu. Diğer soru, nefesindeki kurt kokusundan anlaşılıyordu. Sormak istediğim diğer bir sürü soruysa –*Öğrendiklerinde neler olacağını biliyor musun? Bunun her şeyi değiştireceğini biliyor musun? Bundan sonra senin hakkında düşüneceklerine razı mısın? Benim hakkımda?–*

Grace tarafından “evet” şeklinde cevaplanmıştı çünkü aksi takdirde burada olmazdı. Her şeyi detaylıca düşünmeden yatak odasından dışarı adım atmazdı.

Yani sormam gereken tek soru kalıyordu: “Emin misin?”

Grace başıyla onayladı.

Ve böylece her şey değişti.

Çantanın kayışını nazikçe çekştirerek iç çektim. “Ah, Grace.”

“Kızdın mı?”

Ellerini tutarak ve ayağımı kaldırmadan dans ederek ileri geri sallandım. Zihnim allak bullaktı; aklımdan Rilke’nin sözleri: “*Sen, hiç kollarıma gelmemiş olan sevgili, başından beri kayıp olan...*”, babasının sesi: *Sonradan pişman olacağım bir şey söylememek için kendimi gerçekten çok zor tutuyorum* ve şimdi nihayet ellerimde somutlaşmış olan özlem geçiyordu.

“Korkuyorum,” dedim.

Yine de kendimi tutamayarak gülümsediğimi hissettim. Ve gülümsediğimi görünce Grace’in yüzünde, varlığını bile fark etmediğim bir gölge silinip gitti ve geride sadece bulutsuz bir gökyüzüyle nihayet güneş kaldı.

“Selam,” dedim ona sarılarak. Şimdi kollarımdayken onu öncekinden daha çok özlüyordum.

• GRACE •

Başım dönüyordu ve rüyada gibi yavaş hareket ediyordum.

Bu, kızın erkek arkadaşına kaçtığı başka birinin hayatıydı. Ödevlerini asla geç teslim etmeyen, gece geç saatlere kadar partilerde takılmayan, sınırların dışına çıkmayan güvenilir Grace değildi bu.

Oysa burada, bu asi kızın bedenindeydim ve buraya aitmişim gibi diş fırçamı Sam'in yepyeni kırmızı diş fırçasının yanına koyuyordum. Bir süre burada kalacakmışım gibi. Yorgunluktan gözlerim acıyordu fakat beynim dönüp duruyordu.

Acı şimdi daha sakin, daha sessizdi. Sadece gizlendiğini, Sam'in yanımda olmasından dolayı bastırıldığını biliyordum ama yine de biraz rahatlayabildiğim için memnundum.

Banyo zemininde otururken klozetin dibindeki karonun üzerinde hilal biçiminde bir tırnak parçası gördüm. Gördüğüm şeyin normallliği hedefi tam on ikiden vurdu ve Sam'in evinde, Sam'in banyosunda durduğumu ve geceyi Sam'in odasında Sam'le birlikte geçirmeyi planladığımı kesin bir şekilde hissettirdi.

Annemle babam beni öldürecekti. Sabah ilk iş ne yapacaklardı acaba? Cep telefonumu mu arayacaklardı? Gizledikleri yerde çalışını mı duyacaklardı? İsterlerse polisi arayabilirlerdi. Babamın dediği gibi, henüz on sekiz yaşında değildim. Gözlerimi kapayarak Memur Koenig'in kapıyı çaldığını, annemle babamın onun arkasında durduğunu, beni eve götürmek için geldiklerini hayal ettim. Midem altüst oldu.

Sam açık banyo kapısını hafifçe tıklattı. "İyi misin?"

Gözlerimi açtım ve ona baktım. Ayağına eşofman ve üzerine ahtapot resmi basılı bir tişört giymişti. Belki de bu iyi bir fikirdi.

"İyiyim."

"Pijamalarınla çok tatlı görünüyorsun," dedi istemediği bir şeyi itiraf ediyormuş gibi tereddütlü bir sesle.

Uzanıp bir elimi göğsüne koydum ve ince kumaşın altında yükselip alçalışını hissettim. "Sen de öyle."

Sam dudaklarıyla hüzünlü bir hareket yaptı ve elimi göğsünden çekti. Sonra elimi bırakmadan banyonun ışığını söndürüp beni çıplak ayaklarıyla yürüyerek koridordan geçirdi.

Yatak odası sadece koridorun ve pencereden gelen veranda ışığıyla aydınlanıyordu; yatağa düzgünce serilmiş beyaz yorganı belli belirsiz görüyordum. Sam elimi bıraktı. “Bir şeye çarpmaman için koridorun ışığını sen yatınca söndüreceğim,” dedi.

Sonra utangaç bir tavırla yüzünü geri çekti ve neler hissettiğini az çok tahmin ettim. Birbirimizle ilk kez karşılaşmıştık, hiç öpüşmemişiz ya da geceyi hiç birlikte geçirmemiştik gibiydi. Her şey yepyeni, parlak ve ürkütücüydü.

Yatağa girdim ve şiltenin duvara dayanan kısmına yanaşırken ellerimi serin yorgana koydum. Koridor karardı ve Sam’in iç çektiğini –ağır, titrek bir iç çekti–, sonra da zemin tahtalarının gıcırdadığını duydum. Sam yanıma yatarken oda sadece omuzlarının hattını göreceğim kadar aydınlıktı.

Bir an iki yabancı gibi birbirimize dokunmadan yattıktan sonra Sam bana dönerek başını yastığıma koydu.

Beni öperken dudakları tıpkı ilk öpüşmemizdeki gibi yumuşak ve özenliydi ama aynı zamanda bütün öpüşmelerimizin birikmiş tanıdıklığını da barındırıyordu. Tişörtünün üzerinden kalp atışlarını hissedebiliyordum; bacaklarımız birbirine dolanınca kalbinin daha hızlı atmaya başladığını fark ettim.

“Neler olacağını bilmiyorum,” dedi kısık sesle. Yüzü boynumun hemen yanındaydı ve sözlerini tenime söylemişti.

“Ben de bilmiyorum,” dedim. Sinirlerim ve içimdeki şey midemi altüst ediyordu.

Dışarıda kurtlar hiç durmadan uluyor, sesleri bir yükselip bir alçalıyor, bazen zor duyuluyordu. Sam yanımda hiç kıpırdamadan yatıyordu. “Özlüyor musun?” diye sordum.

“Hayır,” dedi. O kadar hızlı cevap vermişti ki sorumu gerçekten düşündüğüne inanamadım. Bir an sonra tereddütlü bir tavırla devam etti: “İstediğim bu. Kendim olmak istiyorum. Ne yaptığımı bilmek istiyorum. Hatırlamak istiyorum. Önemli olmak istiyorum.”

Ancak yanılıyordu. Her zaman önemli olmuştu; evimin arkasındaki ormanda yaşayan bir kurtken bile.

Hemen yüzümü çevirip banyodan getirdiğim kâğıt mendille burnumu sildim. Kanadığını anlamam için bakmama gerek yoktu.

Sam derin bir nefes alarak bana sarıldı. Sonra başını omzuma gömdü ve pijamamın üstünü sımsıkı tutarak kokumu derin derin içine çektiğini hissettim. “Yanımda kal, Grace,” diye fısıldadı ve titreyen yumruklarımı göğsüne dayadım. “Lütfen yanımda kal.”

Kendi tenimden yayılan tatlı badem kokusunu algılayabiliyordum ve sadece bu geceden söz etmediğini biliyordum.

• SAM •

*Kollarımda tersine giden bir kelebeksin
lanetimi miras alıp kanatlarından vazgeçtin
şimdi bırakıyorsun
beni
bırakıp gidiyorsun*

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

• SAM •

Grace gözlerini kaparken hayatımın en uzun günü başlayıp sona ermişti.

Ertesi sabah uyandığımda Grace kollarımda değil, beni yatağa mihlayarak üzerime ve yastığıma yayılmış halde yatıyordu. Güneş ışığı ikimizi de aydınlatıyordu; pencereden süzülen dikdörtgen biçimindeki aydınlık, vücutlarımızı mükemmel bir şekilde çerçeveliyordu. Biz uyurken saat bir hayli ilerlemişti. Güneş ışığına aldırmadan sanki sonsuza dek uyumuş gibiydim. Bir dirseğimin üzerinde doğrulurken tuhaf bir düşme hissine kapıldım; Grace'e bakarken yaşanmamış binlerce günün ağırlığı birbiri üzerine yığılmış gibiydi. Mırıldanarak uyandı. Yüzünü bana döndüğünde, koluyla yüzünü silmeden önce bir kırmızılık gördüm.

"İy," dedi gözlerini açıp bileğine bakarak.

"Kâğıt mendil ister misin?" diye sordum.

Grace homurdandı. "Ben alırım."

"Sorun değil," dedim. "Zaten kalktım."

"Kalkmadın."

“Kalktım. Bak, dirseğimin üzerine dayanıyorum. Bu senden bin kat daha kalkmış olmak demek.” Normalde bu noktada onu öpmek, gıdıklamak, bacağına okşamak ya da başımı karnına koymak için ona uzanırdım ama bugün dokunursam kırılacakmış gibi geliyordu.

Grace ona yakın durmamam gayet barizmiş gibi bakıyordu. “Burnumu bluzuna da silebilirim.”

“Anlaşıldı,” dedim ve kâğıt mendil almak için yataktan kalktım. Geri döndüğümde saçları darmadağın bir halde yüzüne dökülüyor ve yüz ifadesini gizliyordu. Hiç yorum yapmadan kolunu sildi ve kâğıt mendili çabucak top yaptı ama kanı görmemi engelleyecek kadar hızlı değildi.

Gerildiğimi hissettim.

Ona bir tomar kâğıt mendil uzattım. “Bence doktora görünmelisin.”

“Doktorlar işe yaramaz,” dedi Grace. Mendille burnunu sildi ama bir şey kalmamıştı. Onun yerine kolunu sildi.

“Yine de gitmek istiyorum,” dedim. İçimdeki huzursuzluğu geçirmek için bir şeyler yapmak zorundaydım.

“Doktorlardan nefret ediyorum.”

“Biliyorum,” dedim. Bu doğrudu. Grace daha önce bu konuda şairane bir tutum takınmıştı; şahsen, ben bunun tıp mesleğine karşı duyduğu korku ya da tiksintiden çok, zamanını boşa harcamaktan kaçınmak olduğunu düşünmüştüm. Bence asıl korktuğu şey bekleme salonlarıydı. “Sağlık merkezine gideriz. Orada hızlı çalışırlar.”

Grace yüzünü buruşturdu fakat sonra omuz silkerek kabul etti. “Tamam.”

“Teşekkür ederim,” dedim, kendini yastığa bıraktığını görünce rahatlayarak.

Grace gözlerini kapadı. “Bir şey bulabileceklerini sanmıyorum.”

Muhtemelen haklıydı. Yine de yapabileceğimiz başka ne vardı ki?

• GRACE •

Yardıma olabilir diye bir yandan doktora gitmek istiyordum ama bir şey yapamazlarsa diye de korkuyordum. Yapamazlarsa elimizde başka ne seçenek kalıyordu ki?

Sağlık merkezinde olmak güne gerçekdışı bir his katmıştı. Sam burayı bilmesine rağmen ben daha önce hiç gelmemiştim. Duvarlar deniz yeşili rengindeydi ve muayene odasının duvarında deniz yeşili dalgaların arasında oynayan kötü çizilmiş dört tane katil balina resmi vardı. Hemşire ve doktor beni sorgularken, Sam sürekli ellerini ceplerine sokup çıkarıyordu. Ona bir bakış attım ve bunu birkaç dakika yapmamayı başardı ama sonra da parmaklarını çıtlatmaya başladı.

Doktora başımın döndüğünü açıkladım ve burnum hemşirenin önünde beni utandırmayarak kanadığını gösterdi. Sadece karnımdaki sancuları detaylı açıklamam gerekti ve tenimi koklamalarını istediğimde ikisi de dehşetle baktılar (doktor yine de kokladı).

Oraya girişimizden doksan beş dakika sonra, mevsimsel alerji ilaçları için bir reçete, reçetesiz satılan bir demir hapi ve burnum için tuzlu su spreyi tavsiyesiyle –bir de ergenlik çağı ve uykusuzlukla ilgili sağlam bir nutukla– sepetlendim. Ah, bir de Sam’in artık parası altmış dolar azalmıştı.

“Kendini daha iyi hissediyor musun?” diye sordum, Sam arabasının kapısını benim için açarken. Bu bahar havasında, gri bulutlu gökyüzünün önünde simsiyah siluet gibi görünen kambur bir kuşa benziyordu. Gökyüzüne bakarak gün başlıyor mu, yoksa bitiyor mu anlamak imkânsızdı.

“Evet,” dedi. Berbat bir yalancıydı.

“İyi,” dedim. Ben hâlâ muhteşem yalan söylüyordum.

Kaslarımın içindeki şey homurdanıyor, geriniyor ve sızlıyordu.

Sam bana bir kahve aldı ama içmedim. Birlikte otururken Sam'ın cep telefonu çaldı. Sam telefonun ekranını bana çevirerek arayanın Rachel olduğunu gösterdi.

Arkasına yaslanırken telefonu bana verdi. Kolunu çok rahatsız edici bir şekilde boynuma atmıştı ama hareketi aynı zamanda da çok şefkatliydi; bu yüzden kıpırdamadım. Yanağımı koluna dayayarak telefonu açtım.

“Alo?”

“Grace, ah, Tanrım, sen aklını mı kaçırdın?”

Midem kasıldı. “Ailemle konuştun sanırım.”

“Bizim evi aradılar. Muhtemelen Tundra Kraliçesi'ni de aramışlardır. Yanımda olup olmadığını sordular çünkü *geceyi kendi yatağında geçirmemişsin*, bugün telefonun da yanında değilmiş ve *biraz* endişelenmişler; yani Rachel'in müdahil olmasını gerektirdiği için huzursuz edici bir durum!”

Elimi alınma bastırarak dirseğimi masaya dayadım. Sam kibarca dinlemiyormuş gibi yapıyordu ama Rachel'in sesi gayet net duyuluyordu. “Özür dilerim, Rachel. Onlara ne dedin?”

“İyi bir yalancı olmadığımı biliyorsun, Grace! Onlara bizde olduğunu söyleyemezdim!”

“Biliyorum,” dedim.

“Dolayısıyla Isabel'in evinde olduğunu söyledim,” diye devam etti. Gözlerimi kırıştırdım. “Ne?”

“Başka ne yapabiliirdim ki? Delikanlı'nın evinde olduğunu söyleyip ikinizi de öldürtse miydin?”

Elimde olmadan kavgacı bir sesle konuştum. “Sonunda nasıl olsa öğrenecekler.”

“Ne demek istiyorsun? Grace Brisbane, bir daha eve dönmeyecek değilsin herhalde! Bunun sadece ev hapsi cezası verdikleri için geçici

bir kızgınlık olduğunu söyle. Ya da Delikanlı'nın baş döndürücü dokunuşu olmadan bir gece daha geçiremediğin için olduğunu. Ama bana sakın kesin bir karar olduğunu söyleme!"

Rachel'in sözlerini duyunca Sam yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum," dedim Rachel'a. "O kadar ilerisini düşünmedim. Ama yakında eve dönmek gibi bir niyetim yok. Annem bana Sam'le ilişkimizin geçici olduğunu, aşk ve şehvet arasında ayrım yapmayı öğrenmem gerektiğini söyledi. Ve daha dün gece, babam bana on sekiz yaşına gelene kadar bir daha onunla görüşmeme izin vermeyeceklerini açıkladı."

Sam afallamıştı. Ona bu kısmını söylememiştim.

"Vay canına! Ebeveynlerin anlayış kıtlığı beni her seferinde şaşırtmaya devam ediyor. Özellikle de Delikanlı... şey, Delikanlı gayet inanılmaz biri olduğu için. Dertleri ne bunların? Her neyse, ben ne yapayım? Sen... Şey... Ne olacak şimdi?"

"Bir süre sonra sürekli iki tişörtü dönüşümlü giymekten sıkıldığımda eve dönmek ve onlarla yüzleşmek zorunda kalacağım," dedim. "Ancak o zamana kadar sanırım... onlarla konuşmayacağım." Bunu söze dökmek tuhaf hissettirmişti. Evet, söyledikleri şeyler için onlara çok kızgındım. Fakat o sözlerin aslında tek başına kaçmayı gerektirecek kadar ağır olmadığını ben bile biliyordum. Daha çok buzdağının görünen ucu gibiydiler ve fiziksel olarak kaçmaktan çok duygusal mesafe koymak istemiştim. Beni bugün görmemeleri, ergenlik yıllarımda çoğunda olduğu halinden farklı değildi neticede.

"Vay canına," dedi Rachel. Söyleyebildiği tek şey bu olduğunda, tam anlamıyla apışıp kaldığını bilirdiniz.

"Bitti artık," dedim ve sesimin biraz da olsa titrediğini fark edince şaşırdım. Sam'in fark etmemesini umuyordum; devam ederken

sesimin titrememesine dikkat ettim: “Artık mutlu bir aileymişiz gibi davranmayacağım. Bu kez her şeyden önce kendimi düşüneceğim.”

Kenny’ste rengi atmış bir masada otururken, masanın üzerindeki peçetelikten, bana yaslanmış Sam’le yansımamız görünürken ve kendimi kıyıdan giderek uzaklaşan bir gemi gibi hissederken bu sözler aniden çok derin gelmişti. Zihnimin bu sahnenin, zayıf ışıktandırmanın, tabakların aşınmış kenarlarının, önümde hâlâ dolu duran kahve kupasının ve Sam’in üzerindeki kat kat kıyafetin pastel renklerinin bir fotoğrafını çektiğini biliyordum.

“Vay canına,” diye tekrarladı Rachel. Uzunca bir an duraksadı. “Grace, bu konuda gerçekten ciddiysen... dikkatli ol, olur mu? Yani... Delikanlı’yı incitme. Bu, geride bir sürü ceset bırakan, civar köyleri perişan eden ve yağmalar yüzünden zayıf düşüren türden savaşlara benziyor.”

“İnan bana,” dedim, “Delikanlı bütün bunlar arasında korumaya kararlı olduğum tek şey.”

Rachel uzunca nefesini üfledi. “Pekâlâ. Neye ihtiyacın olursa yapacağımı biliyorsun. Muhtemelen neler olduğunu öğrenmesi için şu sivri uçlu çizme giyen kızla da görüşsen iyi olur.”

“Teşekkürler,” dedim ve Sam aniden benim kadar bitkin düşmüş gibi başını omzuma yasladı. “Yarın görüşürüz, tamam mı?”

Rachel kabul ederek telefonu kapadı. Telefonu Sam’in bol paçalı pantolonunun cebine geri koyduktan sonra başımı onunkine dayadım. Gözlerimi kapadım ve bir an sadece saçlarının kokusunu içime çekerek hâlâ Beck’in evinde olduğumuzu hayal ettim. Sadece onun yanına kıvrılmak ve ailemle yüzleşmeden, Cole’u ya da yine tenimde açmaya başlayan kurt ve badem kokusunu düşünmeden uyumak istiyordum.

“Uyan,” dedi Sam.

“Uyumuyorum ki,” diye karşılık verdim.

Sam önce bana, sonra dönüp kahveme baktı. “Sıvı enerjinden bir yudum bile almadın, Grace.” Karşılık vermemi beklemedi; sadece cüzdanından birkaç banknot çıkarıp kendi boş kahve kupasının altına sıkıştırdı. Gözlerinin altındaki koyu renk halkalarla yorgun ve yaşlı görünüyordu. Aniden suçluluk duydum. İşleri onun için çok zorlaştırıyordum.

Tenim karıncalanıyordu ve kendimi tuhaf hissediyordum; ağzımda yine bakır tadı vardı.

“Eve gidelim,” dedim.

Sam hangi evi kastettiğimi sormadı. Bu kelime artık tek yer anlamına geliyordu.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

• SAM •

İşlerin bu noktaya varacağını tahmin etmeliydim. Belki de bir açıdan etmiştim çünkü Beck'in evinin önünde mavi bir cip gördüğümde şaşırmamıştım; hani şu küçük bir bakkal dükkânı büyüklüğünde ve parlak olanlardan. Plakasında CULPEPR yazıyordu ve Tom Culpeper aracın önünde duruyordu. Hiç etkilenmemiş gibi bakan Cole'la çılginca el hareketleri yaparak konuşuyordu.

Tom Culpeper'la ilgili olumsuz duygularım yoktu; kurtları hedef alan bir toplu av başlatmasından ve boynuma ateş etmesinden doğanlar dışında. Dolayısıyla onu orada dururken görünce midem kasıldı.

"Bu Tom Culpeper mı?" diye sordu Grace duygularımı yansıtan bir sesle. "Sence buraya Isabel için mi geldi?"

Arabamı sokağa park ederken içimde derin bir huzursuzluk vardı.

"Hayır," dedim. "Öyle olduğunu sanmıyorum."

Tom Culpeper pisliğin tekiydi.

Kendim de öyle olduğumdan, bu tür şeyler düşünmeme izin vardı. Sam'in küçük gri Volkswagen'i kaldırıma yanaştığında beş dakikadır beni Beck'in nerede olduğuyla ilgili sorguya çekiyordu. Sürücü koltuğunda oturan Sam arabadan inerken çok ketum görünüyordu. Anlaşılan bu adamla bir geçmişi vardı.

Sam güneşsiz öğle üzerinde hiç gölgesi vurmadan gevrek çimenlerin üzerinden yürüyerek yaklaşırken Tom Culpeper sustu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Sam.

Culpeper başparmaklarını haki pantolonunun ceplerine takarak Sam'i baştan aşağı süzdü. Aniden özgüvenli, neşeli bir tavırla konuşmaya başladı. "Sen Geoffrey Beck'in oğlusun. Evlatlık olan."

Sam hafifçe gülümsedi. "Öyleyim."

"Buralarda olup olmadığını biliyor musun?"

"Korkarım buralarda değil," diye cevap verdi Sam. Grace bize katılarak adamla Sam'in arasında durdu. Kimsenin duymadığı bir müzik duyuyormuş ve bundan hoşlanmamış gibi hafifçe kaşlarını çatmıştı. Culpeper onu görünce dostça ifadesi sertleşti. "Uğradığınızı kendisine iletirim," dedi Sam.

"Bugün dönmez mi?" diye sordu Culpeper.

"Hayır, efendim," dedi Sam hem kibar hem de küstah bir sesle. Belki de elinde olmadan yapmıştı.

"Bu çok kötü. Çünkü bizzat kendisine vermek istediğim bir şey getirdim. Ama sanırım sen de verebilirsin." Çenesiyle arabasını işaret etti.

Benimle birlikte adamın peşinden yürürken Sam'in yüzü gökyüzü gibi karardı; Grace de arkamızdan geliyordu.

“Sence bu Bay Beck’in ilgisini çekebilecek bir şey mi?” diye sordu Culpeper bagaj kapağını kaldırırken.

İşte bu an. Sizi sonsuza dek değiştirebilecek anlar vardır ve bu, benim öyle anlarımdan biriydi.

Arabanın bagajında, naylon alışveriş torbalarının ve bir benzin bidonunun yanında bir kurt ölüsü vardı. Sığması için itıştırıldığı belli bir şekilde yan yatmış, bacakları birbirinin üzerine konmuştu. Boynundaki ve karnındaki tüylerde kurumuş kan vardı. Çenesi hafifçe gevşemişti ve dişlerinin arasından dili sarkıyordu.

Victor.

Sam yumruğunu hafifçe ağzına bastırdı, sonra hemen indirdi. Koyu renk desenli gri yüze ve arabanın halı döşeli zemininden görmeden bakan kahverengi gözlere baktım.

“Nedir bu?” diye sordu Sam soğuk bir sesle.

Culpeper kurdun arka bacaklarından birini yakaladı ve tek bir çekişle bedenini tamponun üzerinden yere indirdi. Cansız vücut yere çarparken boğuk bir sesle gümlledi. Grace bir çığlık atarken, sesinde benim içimde yükselen dehşeti yansıtan bir ton vardı.

Arkamı dönmek zorunda kaldım. Nefesimin kesildiğini hissediyordum.

“Babana bunu söyle,” diye hırladı Culpeper. “Bu şeyleri beslemekten vazgeçmesini söyle. Arazimde bir tane daha görürsem, onu da vururum. Karşıma çıkan her kurdu vuracağım. Burası Mercy Falls, *National Geographic* değil.” Benim kadar sararmış olan Grace’e baktı. “Babanın kim olduğu düşünülürse senin de daha iyi arkadaşlar bulmanı beklerdim.”

“Kızınızdan daha iyisi mi?” diye karşılık verdi Grace.

Culpeper hafifçe gülümsedi.

Sam çok sessizleşmişti fakat Grace'in sesi onu hayata döndürmüş gibiydi. "Bay Culpeper, üvey babamın mesleğinin ne olduğunu bildiğinizden eminim."

"Elbette. Az sayıdaki ortak noktamızdan biri."

Sam'in sesi rahatsız edici ölçüde duygusuzdu. "Özel araziye ölmüş bir vahşi hayvan fırlatıp atmanızın yasal sonuçları olacağından eminim. Ayrıca bütün hayvanlar için avlanma yasağı mevsimindeyiz; özellikle de kurtlar için. Bu sonuçların ne olacağını bilen biri varsa, o olacağından eminim."

Tom başını iki yana salladı ve sürücü kapısına doğru yürüdü. "Doğru. Bu konuda ona bol şans dilerim. Yargıcın sizin tarafınızda olmasını istiyorsanız, Mercy Fall'sta yılın yarısından fazlasını geçirmelisiniz."

Ona vurmayı o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu. O kibirli gülümsemesini yok edene kadar ağzını burnunu dağıtmak istiyordum.

Kendimi tutabileceğimi sanmıyordum.

Birinin koluma dokunduğunu hissettim ve aşağı bakınca Grace'in sıkıştığım yumruğumun üzerinden bileğimi kavradığını gördüm. Dudağını ısırarak bana baktı. Gözlerindeki bakışlar ve omuzlarının duruşundan, onun da adamı öldüresiye dövmek istediğini gördüm ve bu beni durdurdu.

"Üzerinden geçmemi istemiyorsanız şu leşi kenara çekseniz iyi olur," diye seslendi Culpeper sürücü kapısını kaparken ve üçümüz aracın motoru gürleyip geri vites takmadan Victor'ı kenara çekmek için koştuk.

En son bir yetişkinin karşısında kendimi böylesine çaresiz hissettiğim zamanın üzerinden ne kadar geçtiğini hatırlamıyordum.

Mavi cip gözden kaybolur kaybolmaz Grace'in sesini duydum:
"Gitti. Alçak!"

Kurdun yanına çömelerek başını kucağıma aldım. Victor'ın gözleri cansız bir şekilde bana bakıyor, ölümün bu tarafında anlamını her an biraz daha kaybediyordu.

Yok etmek isteyeceğim en son kişiye uzun zaman önce söylemiş olmam gereken şeyi söyledim: "Özür dilerim, Victor. Çok özür dilerim..."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

• SAM •

Bu yıl şimdiden haddinden fazla mezar kazdığımı hissediyordum.

Cole'la birlikte garajdan küreği aldık ve yarı donmuş toprağı sırayla kazdık. Ona ne diyebileceğimi bilmiyordum. Ağzım Tom Culpeper'a söylemiş olmam gereken sözlerle doluydu ve Cole'la konuşmaya çalışırken hiçbiri dudaklarımdan dökülmüyordu.

Grace'in içeride beklemesini istiyordum fakat o da bizimle gelme konusunda ısrar etmişti. Kollarını göğsünde sımsıkı kavuşturmuş, bizi ağaçların arasından kızarmış gözlerle izliyordu.

Yazın güzel olduğu için bu eğimli alanı seçmiştim; yağmur yağdığında yapraklar rüzgârla salınarak beyaz alt kısımlarını gösterirdi. Ancak yılın bu zamanında buraya daha önce insan bedenimde gelmediğim için güzelliğini hiç takdir edememiştim. Toprağı kazarken akşamın son ışıkları ormanı değiştiriyor, ılık güneş ışığı orman zeminine vurarak vücutlarımızı mavi gölge şeritleriyle boyuyordu. Her şey sarı ve çivit mavisi tonlarındaydı; sanki bir izlenimci ressam, akşam yapılan bir cenaze töreninde üç ergeni çizmiş gibiydi.

Cole yine son gördüğüm seferki kişi değildi. Küreği ona verdiğimde birbirimize baktık. Ve onunla tanıştığımдан beri ilk kez yüz

ifadesi boş değildi. Göz göze geldiğimizde bakışlarında acı ve suçluluk duygusu gördüm... Ve Cole'u.

Nihayet Cole'u.

Victor'ın bedeni birkaç adım ötemizdeydi ve kısmen bir çarşafa sarılmıştı. Mezarı kazarken zihnimde onun için şarkı sözü yazıyordum.

*Gizemli bir adaya yelken açarken
Evinin yolunu bile bilmeden
yürüyorsun dibinde bir denizin
fersahlarca uzakta bizden*

Grace ne yaptığımı biliyormuş gibi gözlerime baktı. Bu sözler onun için de olabilirdi; bunu fark edince hemen kafamdan attım. Bir kazıyor, bir sıramı bekliyordum. Güneş alçalırken düşündüğüm buydu.

Mezar yeterli derinliğe ulaştığında ikimiz de tereddüt ettik. Durduğum yerden Victor'ın karnını ve onu öldüren yarayı görebiliyordum. Sonunda bir hayvan bedeninde ölmüştü.

Culpeper'in arabasının bagajından çıkardığı beden Beck'e veya Paul'e de ait olabilirdi. Geçen yıl ben de olabilirdim. Neredeyse oluyordum da.

• GRACE •

Cole bunu yapamayacaktı.

Mezar nihayet kazıldığında ve Sam'in yanında durarak çukura baktığında, Cole'un bunu yapamayacağını anlamıştım. Kontrollüymüş

gibi görünmeye çalıştığını ama her nefesinde vücudunun sallandığını görebiliyordum.

Bunu ben de yaşamıştım.

“Cole,” dedim ve Sam’le Cole dönüp bana baktılar. Aşağı bakmak zorunda kalmışlardı çünkü uzun zaman önce daha fazla ayakta duramayacak kadar yorulduğumu hissetmiştim. Soğuk, kuru yaprakların arasında oturduğum yerden başımla Victor’ı işaret ettim. “Bir şeyler söylesene. Yani Victor’a.”

Sam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Sanırım bir defasında ona veda etmek zorunda kaldığımı unutmuştu. Cole’un neler hissettiğini biliyordum.

Cole ikimize de bakmadı. Yumruğunu alnına bastırarak yutkundu. “Ben, şey...” Duraksadı çünkü sesi titriyordu. Tekrar yutkunurken boğazındaki hareketi gördüm.

İşini zorlaştırıyorduk. Acısı ve gözyaşlarıyla boğuşuyordu.

Sam bunu anladı. “Yalnız kalmak istersen gidebiliriz.”

“Lütfen gitmeyin,” diye fısıldadı Cole.

Onun yüzü hâlâ kuruydu ama kendi yanağımdan bir gözyaşı damlası çeneme doğru süzüldü.

Sam uzunca bir an Cole’un konuşmasını bekledi ve konuşmayınca, kendisi kısık sesle ve resmi bir tavırla bir şiir okudu: “*Ölüm gelir bütün sesler arasında, içinde ayak olmayan bir ayakkabı gibi, içinde insan olmayan bir elbise belki de...*” Sam konuşurken Cole’un hiç kıpırdamadan durduğunu gördüm. Sanki nefes bile almıyordu. Öylesine bir hareketsizlik ki iliklerine kadar işlediği anlaşılıyordu.

Sam, Cole’a doğru bir adım attı ve sonra dikkatle bir elini onun omzuna koydu.

“Bu Victor değil. Bu, Victor’ın kısa bir süre için giydiği bir şey. Artık giymiyor.”

İkisi de kurdun kaskatı ve yenik görünümlü bedenine baktılar.
Cole yere çöktü.

• COLE •

Gözlerine bakmak zorundaydım.

Victor'ın kahverengi gözleriyle aramızda hiçbir şey kalmaması için çarşafı açtım. Boş bakışlarla uzaklara dikilmişlerdi; gerçek gözlerinin hayaleti gibiydiler.

Gelecek şeyleri hissettiren bir soğuk omuzlarımı titretti fakat aldırmadım. Onun gözlerine baktım ve etrafında gördüğüm şey bir kurt yüzü değilmiş gibi hayal ettim.

Victor'a birlikte grup kurmayı teklif ettiğim günü hatırlıyordum. Sadece tek kişilik bir yatak ve üç parça davul setinden ibaret olan odasındaydık ve o davulda solo atıyordu. Küçük odada yankı o kadar yüksekti ki içeride üç davulcu varmış gibiydi. Poster çerçeveleri duvarlarda zangırdıyor, çalar saati komodinin kenarına doğru kayıyordu. Victor'ın gözleri manyakça bir coşkuyla parlıyordu ve bas davula vurduğu her seferinde yüzü geriliyordu.

Yan odadan bağırان Angie'nin sesini zor duyuyordum. "Vic, kulaklarım kanadı resmen! Cole, kapa şu lanet kapıyı!"

Victor'ın odasının kapısını kapamıştım.

"Seksi kız," demiştim.

Victor bagetlerinden birini bana fırlatmıştı. Baget başımın yanından geçerken havada yakalayıp zillerine vurmuştu.

"*Victor!*" diye ulumuştı Angie.

"Bunlar sihirli eller!" diye bağırılmıştı Victor.

“Bir gün insanlar bunu dinlemek için *para* ödeyecek!” diye bağırıyordum.

Victor bana sırtıtmış ve sadece tek bir bagetle hızlı bir şeyler çalmıştı.

Sırf Angie’yi kızdırmak için zile tekrar vurduktan sonra Victor’a dönmüştüm.

“N’aber?” diye sormuştu Victor. Yine davula vurmuş, o sırada elimle tuttuğum zili de es geçmemişti.

“Eh, bunu yapmaya hazır mısın?” diye sormuştum.

Victor bagetini indirmişti. Bakışlarını gözlerimden ayırmıyordu. “Neyi?”

“NARKOTIKA,” demiştim.

Şimdi bu dondurucu rüzgârda, neredeyse gözden kaybolan güneşin son ışıklarında dururken, uzanıp Victor’ın omzundaki tüylere dokundum. “Buraya kaçmak için gelmiştim,” dedim kasvetli ve titrek bir sesle. “Buraya her şeyi unutmaya gelmiştim. Sandım ki... Kaybedecek bir şeyim yok sandım.”

Karanlık çökerken kurt küçük, gri ve karanlık bir silüet gibi öylece yatıyordu. Cansız. Gözlerine bakmaya devam etmek zorundaydım. Bunun bir kurt olmadığını unutamazdım. Bu Victor’dı.

“Ve gerçekten işe yaradı, Victor.” Başımı iki yana salladım. “Bunu biliyorsun, değil mi? Kurt olunca her şeyi unutuyorsun. İsteddiğim tam olarak buydu. Çok, çok iyi bir şey. Hiçlik. Şu anda kurda dönüşsem bunu hatırlamayacağım. Hiç olmamış gibi. Ölmüş olmanı umursamayacağım çünkü kim olduğunu bile hatırlamayacağım.”

Gözucumla Sam’in yüzünü başka tarafa çevirdiğini gördüm. Bana veya Grace’e bakmamaya çalıştığının gayet farkındaydım.

Gözlerimi kapadım.

“Bunca... acı. Bunca...” Sesim yine titriyordu. Ama duramazdım. Gözlerimi açtım. “Suçluluk. Sana yaptıklarımın dolayısı. Sana her zaman yaptıklarımın dolayısı. Bu da silinecek.” Duraksayarak elimle yüzümü sıvazladım. Sesim neredeyse duyulmaz haldeydi. “Hep yaptığım şey bu, değil mi Victor? Her şeyi batırmak ve sonra da ortadan kaybolmak?”

Uzanıp kurdun ön patilerinden birine dokundum; kürkü sert ve soğuktu. “Ah, Vic,” dedim boğazımda bir şeylerin düğümlendiğini hissederek. “O kadar iyiydin ki. *Sihirli eller.*” Bir daha elleri olmayacaktı.

Sonrasını yüksek sesle söylemedim. *Bir daha asla, Victor. Kaçmaktan yoruldum. Bunu anlamam için işlerin bu boyuta varması gerektiği için üzgünüm.*

Gözucumla bir şey gördüm; karanlıkta bir şey hareket ediyordu. Kurtlar.

Bir insan bedenindeyken bu kadar çoğunu bir arada hiç görmemiştim fakat şimdi, ağaçların arasındaki boşluklar onlarla doluydu. On tane miydi? On iki tane mi? Uzakta olduklarından, loş biçimlerini hayal ettiğimi sandım.

Grace de onlara bakıyordu. “Sam,” diye fısıldadı. “Beck.”

“Biliyorum,” dedi Sam.

Hepimiz donup kalmış halde kurtların ne kadar kalacağını ve yakına gelip gelmeyeceklerini görmeyi bekliyorduk. Victor’ın yanında çömeldiğim yerden o parlak gözlerin her birimiz için farklı anlama geldiğini biliyordum. Sam’in geçmişi. Benim şimdiki. Grace’in geleceği.

“Buraya Victor için mi geldiler?” diye sordu Sam kısık sesle.

Kimse cevap vermedi.

Anladım ki Victor’ın gerçekten olduğu kişi için yas tutan tek kişi bendim.

Kurtlar çökmekte olan gecede hayalet gibi hiç kıpırdamadan duruyorlardı. Sam sonunda bana döndü. “Hazır mısın?”

Bunun insanın hazır olabileceği bir şey olduğunu sanmıyordum fakat Victor’ın yüzünü tekrar çarşafla örttüm. Sam’le birlikte onu kaldırdık –ikimiz birden tutunca hiç ağırlığı yokmuş gibi geldi– ve nazikçe mezara indirdik; bu arada Grace ve sürü bizi izliyordu.

Ormanda çıt çıkmıyordu.

Grace sonunda ayağa kalkarak hafifçe sallandı ve bir elini karnına koydu.

Kurtlardan birinin sesiyle Sam irkildi. Kısık, hüzünlü, mümkün olacağını sandığımdan çok daha insancıl bir sestti.

Diğer kurtlar tek tek ona katıldı; hava kararmaya devam ederken şarkıları yükseldi ve ormandaki bütün boşlukları, çukurları, kovukları doldurdu. Zihnimin derinliklerine gömülmüş bir kurt anısını uyarmışlardı; başımı gökyüzüne kaldırarak ve baharı çağırarak nasıl uluduğumu hatırlıyordum.

Kurtların müziği Victor’ın mezardaki cesedinin soğukluğunu başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar net bir şekilde hissettirdi ve yüzümü avuçlarıma gömerken yanaklarımın ıslak olduğunu fark ettim.

Ellerimi indirdiğimde Sam’in Grace’e yaklaştığını ve ona sarıldığını gördüm.

Sonunda hepimizin bir noktada vazgeçmek zorunda kalacağımız gerçeğini inkâr ederek sımsıkı sarılmıştı.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

• SAM •

İçeri girdiğimizde kimin daha kötü görüldüğüne karar vermek zordu; hüznle mahvolmuş haldeki Cole mu, yoksa inanılmayacak kadar solgun yüzünde iri iri açılmış gözleriyle Grace mi? İkisine de bakmak canımı yakıyordu.

Cole yemek odasındaki sandalyelerden birine çöktü. Grace'i kanepeye götürüp yanında durdum; radyoyu açmak, onunla konuşmak, bir şeyler yapmak istiyordum fakat ben de tükenmiştim. Bu yüzden üçümüz de kendi düşüncelerimize dalmış halde sessizce oturduk.

Bir saat sonra arka kapının açıldığını duyduğumuzda hepimiz irkildik ve gelenin üzerinde kürk astarlı beyaz paltosu ve her zamanki çizmeleriyle Isabel olduğunu görünce biraz rahatladık. Başını birleştirdiği kollarına dayamış halde masada oturan Cole'a, bana ve sonunda göğsüme yaslanmış Grace'e baktı.

"Baban buradaydı," dedim aptal gibi, çünkü aklıma başka bir şey gelmemiştir.

"Biliyorum. Gördüm ama iş işten geçmişti. Onu buraya getireceğini bilmiyordum." Isabel kollarını gergin bir şekilde iki yanında tutuyordu. "Geri döndüğünde nasıl böbürlendiğini görmeliydiniz.

Akşam yemeği bitene kadar kaçamadım; ona kütüphaneye gideceğimi söyledim çünkü o adamın bilmediği bir şey varsa, o da bu saatte kütüphanelerin açık olmadığı.” Duraksayarak başını hafifçe Cole’a doğru çevirdi ve tekrar bana döndü. “Kimdi o? Kurt yani?”

Kanepeden zar zor görünen yemek masasına baktım. Cole’un bizi duyabildiğini biliyordum. “Victor’dı. Cole’un arkadaşı.”

Isabel aniden başını Cole’a çevirdi. “Onun hiç arkadaşı olduğunu düşünmemiştim. . .” Bunun kulağa ne kadar kötü geldiğini fark edince kendini tuttu ve ekledi: “Burada yani.”

“Evet,” dedim anlayışlı bir tavırla.

Kararsız bir tavırla önce Cole’a, sonra tekrar bize baktı. “Planınızın ne olduğunu öğrenmeye geldim,” dedi sonunda.

“Plan mı?” diye sordum. “Ne için?”

Isabel bir kez daha Cole’a döndü, sonra Grace’e biraz daha uzun süre baktı ve sonunda işaretparmağını bana doğru uzattı. “Seninle biraz konuşabilir miyiz?” diye sordu, gergin bir gülümsemeyle. “Mutfakta?”

Grace başını kaldırıp çatık kaşlarla Isabel’e baktı ama Isabel’in peşinden mutfaka gidebilmem için üzerimden çekildi.

Daha içeri yeni girmiştim ki Isabel bana döndü. “Kurtların evimizin etrafında dolaştığını ve babamın onlardan hoşlanmadığını sana *söylemiştim*,” dedi kızgın bir sesle. “Ne bekliyordun ki?”

Bu suçlama karşısında kaşlarımı kaldırdım. “Ne? Babanın bugün yaptığı şeyden mi söz ediyorsun? Bunu engellemem mi gerekiyordu?”

“Lider *sensin*. Onlar artık senin kurtların. Öylece oturamazsın.”

“Babanın gerçekten böyle bir şey yapacağını. . .”

Isabel sözümü kesti. “Babamın karşılık veremeyecek her şeye ateş edeceğini herkes bilir. Bir şeyler yapmanı bekliyordum!”

“Kurtları arazinizden uzak tutmak için ne yapabileceğimi bilmiyorum. Av hayvanları bol olduğu için göl kıyısına gidiyorlar.

Tetik çekmeye meraklı babanın bütün av kanunlarına ve yasaklarına karşı geleceğini düşünemedim.” Suçlayıcı bir sesle konuşmuştum ve haksızlık ettiğimi biliyordum.

Isabel güldü; sesi kısa ve keyifsiz bir havlama gibi çıktı. “Onun neler yapabileceğini herkesten iyi bilmen gerekirdi. Bu arada, Grace’te bir terslik yokmuş gibi davranmaya daha ne kadar devam edeceksin?”

Gözlerimi kırıştırdım.

“Bana öyle aptal aptal bakma. Orada onunla birlikte oturuyorsun ve kansere yakalanmış gibi görünüyor. Yani, berbat durumda. Üstelik tıpkı şu ölmüş kurt gibi kokuyor. Neler oluyor?”

Yüzümü buruşturdum. “Bilmiyorum, Isabel,” dedim. Sesim bana bile yorgun gelmişti. “Bugün kliniğe gittik. Hiçbir şey çıkmadı.”

“Eh, o zaman onu hastaneye götür!”

“Hastanede ne yapacaklarını sanıyorsun ki? Belki, *belki* kan tahlili yaparlar. Ne bulacaklarını sanıyorsun? ‘Kurtadamlığın’ tahlil sonuçlarında görüneceğini ve ‘hasta bir kurt gibi kokuyor’ diye teşhis koymaya çalışacaklarını hiç sanmıyorum.” Öfkeli konuşmak istemiştim, sonuçta Isabel’e kızgın değildim; kızgınlığım kendimeydi.

“Yani sen de oturup kötü bir şey olmasını mı bekleyeceksin?”

“Ne yapabilirim ki? Onu hastaneye götürüp henüz ortaya çıkmamış bir sorunu çözmelerini mi isteyeyim? Ne olduğunu bile bilmedikleri bir şey için. Bütün gün bu konuyu düşünüp durmadığımı mı sanıyorsun? Bütün hafta? Neler olduğunu bilmemek sence beni öldürmüyor mu? Emin olmamız mümkün değil. Daha önce... benzeri gerçekleşmedi. Grace gibi bir başkası olmadı. Karanlıkta el yordamıyla ilerliyorum, Isabel!”

Isabel bana öfkeli gözlerle baktı; koyu renk göz makyajının altında gözlerinin kızarmış olduğunu fark ettim. “*Düşün*. Tepkisel olma, inisiyatif kullan. Grace’e âşık gözlerle bakmak yerine o ilk

kurdu öldüren şeyi araman gerekir. Üstelik onun burada kalmasına izin verirken aklın neredeydi? Ailesi bana öyle öfkeli mesajlar bırakmış ki üstüne yumurta kırsan pişer. Oturduğu yeri öğrenseler ve tam Cole dönüşürken buraya gelseler ne olacak? İşte *bu* harika bir sohbet başlangıcı olur. Ve Cole'dan söz etmişken; kim olduğunu biliyor musun? Sen ne halt ediyorsun, Sam? Ne bekliyorsun?"

Ona arkamı dönerek ellerimi başımın arkasında birleştirdim. "Tanrım, Isabel. Benden ne istiyorsun? Ne istiyorsun?"

"Büyümeni istiyorum!" diye çıkıştı. "Ne olacağını sanıyordun; sonsuza dek bir kitabevinde çalışıp Grace'le bir hayal âleminde yaşayacağını mı? Beck gitti. Onun yerinde artık sen varsın. Bir yetişkin gibi davranmaya başlamazsan her şeyini kaybedeceksin. Babamın sadece bir tanesiyle tatmin olacağını mı sanıyorsun? Çünkü sana şimdiden söyleyeyim, işi daha bitmedi. İnsanlar Cole'u aramaya geldiklerinde ne olacağını sanıyorsun? O kurdun başına gelenler Grace'in de başına geldiğinde? Dün *gerçekten bir kayıt stüdyosunda* mıydın? Sana inanamıyorum!"

Dönüp ona baktım. Yumruklarını sıkarak koltuk altlarına sokmuş ve dişlerini sıkmıştı. Bunu Jack öldüğü ve başkasına aynı şeyin olmasını istemediği için mi yaptığını sormak istiyordum. Yoksa ben hayatta kaldığım ama Jack öldüğü için mi? Ya da nedeni bana, Grace'e, Cole'a ve diğerlerine açıklanamaz bir şekilde bağlandığı, bizden biri olduğu için mi?

Aslında neden burada olduğu ya da söylediklerini neden söylediği fark etmezdi. Çünkü haklı olduğunu biliyordum.

Mutfaktan gelen bağırırları duyunca başımı kaldırdım ve Grace'le birbirimize baktık. Grace yerinden kalkıp gelerek karşıma oturdu; elinde bir bardak su ve birkaç hap vardı. Hapları suyla içtikten sonra boş bardağı masanın üzerine bıraktı. Bunu yapması çok fazla çaba gerektirmiş gibiydi fakat o bir şey söylemediği için ben de sesimi çıkarmadım. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve yanakları yükselen ateşi yüzünden kıpkırmızı olmuştu. Perişan görünüyordu.

Sam ve Isabel mutfakta hâlâ bağırıyordu. Hepimizin arasındaki gerginliği açıkça hissedebiliyordum.

“Bunların olduğuna inanamıyorum,” dedim.

“Cole?” diye karşılık verdi Grace. “İnsanlar seni burada bulduğu zaman neler olacağını biliyor musun? Sormamın bir sakıncası var mı?” Konuşma tarzı son derece açık ve sadeydi. Ünlü yüzümle ilgili hiçbir yorumda bulunmamıştı.

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Ailem umursamaz. Uzun zaman önce benden vazgeçtiler zaten. Ama basın umursar.” Cep telefonlarıyla fotoğrafımı çeken o kızları düşündüm. “Basın buna bayılır. Mercy Falls çok fazla dikkat çeker.”

Grace nefesini üfledi ve bir elini dikkatle, tenini ezmekten korkuyormuş gibi karnına koydu. Daha önce de böyle mi görünüyordu?

“Bulunmak istiyor musun?” diye sordu Grace.

Bir kaşımı kaldırarak ona baktım.

“Ah,” dedi. Bunu düşündü. “Sanırım Beck daha uzun sürelerle kurt olarak kalacağını düşünmüştü.”

“Beck kendimi öldüreceğimi düşünmüştü,” dedim. “Bundan daha fazlasını düşündüğünü sanmıyorum. Sadece beni kurtarmaya çalışıyordu.”

Sam mutfakta anlaşılmaz bir şey söyledi. “Grace’le her konuda konuştuğunuzu biliyorum,” diye karşılık verdi Isabel, “bunu neden konuşmuyorsunuz?”

Tam o sırada, Isabel bunu söylediğinde sesinde duyduğum acı, bana Isabel’in Sam’e karşı duyguları olduğunu hissettirdi. Bu olasılık içimde tuhaf hisler uyandırmıştı.

Grace düz düz bana baktı. O da duymuş olmalıydı ama tepkisini kendine sakladı.

Isabel ve Sam o sırada salona girdiler; Sam mahcup, Isabel öfkeli görünüyordu. Sam, Grace’in sandalyesinin arkasına geldi ve bir elini boynuna koydu. *Sahiplenme* değil, *bağ* ifade eden, basit bir hareketti. Isabel’in bakışları o ele dikilmişti; sanırım benimkiler de.

Gözlerimi kapadım ve tekrar açmadan önce bir an Victor’ı gördüm. Daha fazla dayanamayacağımı hissettim; daha fazla bilinçli kalamazdım.

“Ben yatmaya gidiyorum,” dedim.

Isabel ve Sam yine birbirlerine baktılar; aralarında sessiz bir tartışma geçiyordu ve sonra Isabel’in sesini duydum: “Ben gidiyorum. Grace? Rachel senin bizim evde kaldığını söylemiş. Ben de aynı şeyi söyledim ama bana inanmadıklarını biliyorum. Bu gece gerçekten burada mı kalacaksın?”

Grace uzanıp Sam’in bileğini tuttu.

“Demek mantığın sesi olmak bana düştü,” dedi Isabel sertçe. “Ne ironi! Mantığın dinlenmeyen sesi!”

Öfkeli adımlarla çıkıp gitti. Bir saniye bekledikten sonra onun peşinden karanlık geceye çıktım ve gece soğuğu boğazımı yakarken beyaz arabasının kapısına ulaştım.

“Ne?” dedi. “Ne var, Cole?”

Sanırım Sam'le konuşurken duyduğum ses tonunun hâlâ etkisindeydim. "Ona bunu neden yapıyorsun?"

"Sam'e mi? İhtiyacı var. Ona söyleyecek başka kimse yok." Öfkeli bir tavırla olduğu yerde dikildi ve onu yatağında ağlarken gördüğüm için, şu anda da aynı duygularla boğuştuğunu ama belli etmek istemediğini anlayabiliyordum.

"Sana kim söylüyor?" diye sordum.

Isabel bana baktı. "İnan bana, ben bunu kendime sürekli yapıyorum."

"Sana inanıyorum," dedim.

Bir an yine gözyaşlarına boğulacakmış gibi göründü, sonra sürücü koltuğuna geçip kapıyı sertçe kapadı. Geri vitesle takıp garaj yolundan çıkarken bana bakmadı. Evin önünde durdum ve gözden kaybolduktan sonra bile arkasından bakmaya devam ettim. Soğuk rüzgâr neredeyse beni dönüştürecek bir güçle ısıırıyordu.

Her şey mahvolmuştu ve her şey ters gidiyordu. O anda dönüşmemek dünyanın sonu olmalıydı. Oysa ilk kez kendimi iyi hissediyordum.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

• SAM •

İşte yine aynı yerdeydik; hep veda ediyorduk.

Grace yukarı kaldırdığı dizleriyle sırtüstü yatağında yatıyordu. Tişörtü biraz yukarı sıyrılmış, beyaz karnını birkaç santim gösteriyordu. Sarı saçları havada uçuyormuş ya da suda süzülüyormuş gibi başının bir yanına yayılmıştı. Işık düğmesinin yanında durarak ona bakarken hissettiğim... arzuydu.

“Daha söndürme,” dedi Grace tuhaf bir sesle. “Sadece gel de, yanıma otur biraz. Henüz uyumak istemiyorum.”

İşığı yine de söndürdüm —oda aniden kararınca Grace homurdandı— ve yere eğilip başka bir düğmeye basarak tavana yapıştırılmış Noel ışıklarını yaktım. Işıklar yanıp sönmeye başladığında yavaşça dönen kuşlar Grace’in yüzüne tuhaf gölgeler yansıtı. Grace bu kez homurdanmak yerine hayranlıkla baktı.

“Sanki...” diye başladı ama bitirmedi.

Yanına gittim fakat uzanmak yerine bağdaş kurarak oturdum. “Sanki ne?” diye sordum parmaklarımı karnında dolaştırırken.

“Hmmm,” dedi Grace gözlerini yarı kapayarak.

“Sanki ne?” diye tekrarladım.

“Sanki yıldızlara bakar gibi,” dedi. “Gökyüzünden kocaman bir kuş sürüsü geçerken.”

İç çektim.

“Sam, eğer varsa, kırmızı bir kahve makinesi almak istiyorum,” dedi Grace.

“Ben senin için bulurum,” dedim ve elimi karnına koydum; teni şaşılacak ölçüde sıcaktı. Isabel bana Grace’e kendini nasıl hissettiğini sormamı söylemişti. Bana söylemesini beklemememi çünkü iş isten geçene kadar söylemeyeceğini açıklamıştı. Çünkü beni incitmek istemeyecekti.

“Grace?” dedim elimi korkuyla geri çekerken.

Bakışlarını tepemizde yavaşça dönüp duran kuşlardan ayırıp bana çevirdi. Elimini tuttu ve parmaklarını avcuma dayadı; benim parmaklarım da onun avcuna dayanmıştı. “Ne?” Konuşurken nefesinde bakır ve ilaç kokusu vardı; kan ve parasetamol.

Ona neler olduğunu sormam gerektiğini biliyordum ama sadece bir dakikalık daha huzur istiyordum. Gerçekle yüzleşmeden önce sadece bir an daha. Bu yüzden doğru bir cevabı olmadığını bildiğim bir soru sordum. Farklı bir çifte, farklı bir geleceğe ait bir soru. “Evlendiğimizde okyanus kıyısına gidebilir miyiz? Ben hiç gitmedim.”

“Evlendiğimizde,” dedi ama sesi yumuşak ve hüzünlü olmasına rağmen yalan gibi gelmedi, “bütün okyanus kıyılarına gidebiliriz. Sadece gittiğimizi söyleyebilmek için.”

Ellerimiz hâlâ karnının üzerinde birleşmişken yanına uzandım ve omuz omza üzerimizde uçan mutlu anı kuşlarına baktık. Noel ışıkları da tepemizde yanıp sönüyordu; kanatlar ışıkların önüne geçtiğinde bir teknede, yıldızların altında sürükleniyormuşuz gibi geliyordu.

Artık zamanydı.

Gözlerimi kapadım. “Sana neler oluyor?”

Grace o kadar uzun süre sessiz kaldı ki sorumu yüksek sesle söylediğimden şüphe ettim. “Uyumak istemiyorum,” dedi sonra. “Uyumaya korkuyorum.”

Kalbim duracak gibi oldu. “Neler hissediyorsun?”

“Konuşmak canımı yakıyor,” diye fısıldadı. “Ve karnım... gerçekten...” Elimi karnına, kendi elini de benimkinin üzerine koydu. “Sam, korkuyorum.”

Bu itiraftan sonra konuşmak çok canımı yakıyordu. Kısık sesle söyleyebildiğim tek şeyi söyledim: “Kurtlar yüzünden. Sence bir şekilde o kurttan kapmış olabilir misin?”

“Tek bir kurt olduğunu düşünüyorum,” dedi Grace. “Bence hiç olmadığım kurt. Öyle hissediyorum. Dönüşmek istiyormuşum ama hiç dönüşemiyormuşum gibi.”

Kurtlar ve benzersiz hastalığımızla ilgili duyduğum her şeyi zihnimden hızla geçirdim fakat daha önce buna benzer bir durum olmamıştı. Grace türünün tek örneği idi.

“Söylesene,” dedi, “hâlâ hissediyor musun? İçindeki kurdu? Yoksa artık yok mu oldu?”

İç çekerek alnımı çenesine dayadım. Elbette hâlâ oradaydı. Elbette. “Grace, seni hastaneye götüreceğim. Neyin olduğunu anlamaları gerek. Onları inandırmak için ne söylemek zorunda kalacağımız umurumda bile değil.”

“Bir hastanede ölmek istemiyorum,” dedi Grace.

“Ölmeyeceksin ki,” dedim ona bakmak için başımı kaldırarak. “Senin için yazacağım şarkılar daha bitmedi.”

Hafifçe gülümsedi ve beni aşağı çekerek başını göğsüme koyup gözlerini kapadı.

Ben kapamadım. Onu ve yüzüne gölgeleri vuran kuşları izledim ve... istedim. Tavana asmak için bu kızla birlikte daha fazla mutlu

anı istiyordum; o kadar çok ki tavanı doldurmalı, koridora ve hatta evden dışarı taşmalıydı.

Bir saat sonra Grace kan kusmaya başladı.

Aynı anda 911'i arayıp bir yandan da ona yardım edemezdim. Bu yüzden onu, kanının yatak odasından koridora kadar uzandığı koridor duvarına dayalı halde bıraktım, kapıda durup telefonla konuşurken gözümü ondan bir an bile ayırmıyordum.

Cole –ona seslendiğimi hatırlamıyordum– merdivenin tepesinde göründü ve sessizce havlu getirdi.

“Sam,” dedi Grace çok zayıf bir sesle, “saçlarım.”

Saçlarının ucuna sürünen kan dünyanın en önemsiz şeyiydi. Kontrolünü kaybetmesiyse dünyanın en önemli şeyi. Cole onun burnuna ve ağzına bir havlu bastırmasına yardım ederken ben saçlarını atkuyruğu yaptım. Ambulansın evin önüne yanaştığını duyduğumuzda onu ayağa kaldırarak tekrar kusmadan merdivenden indirmeye çalıştık. Biz aceleyle yürürken kuşlar bizimle gelmek istiyormuş gibi etrafımızda dönüyordu ama ipleri çok kısaydı.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

• GRACE •

Bir zamanlar Grace Brisbane adında bir kız vardı. Sayılarla arasının iyi olması, çok iyi yalan söylemesi ve kitap sayfalarına gömüldüğünde kendini evinde hissetmesi dışında özel bir yanı yoktu. Evinin arkasındaki bütün kurtları seviyordu ama özellikle bir tanesini çok seviyordu.

O kurt da onu seviyordu. O kadar çok seviyordu ki kızın özel olmayan özellikleri bile özel olmuştu: Kurşunkalemni dişlerine vuruşu, duşta detone sesiyle söylediği şarkılar, öpüştüklerinde sonsuza dek süreceğini bilmeleri.

Kız, fotoğraf karelerinden oluşmuş bir hatıraydı: Bir kurt sürüsü tarafından karların arasında sürüklenişi, portakal tadındaki ilk öpücüğü, çatlamış bir ön camın arkasında veda edişi.

Olabileceklerin vaadiyle dolu bir yaşam: Bir tomar üniversite başvurusuna, tuhaf bir çatının altında uyumanın heyecanına, Sam'in gülümsemesine bağlı bir geleceğe sığınmış olasılıklar.

Bu geride bırakmak istemediğim bir hayattı.

Bu unutmak istemediğim bir hayattı.

Henüz doymamıştım. Söylenecek daha çok şey vardı.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

• SAM •

*Titreşen ışıklar
isimsiz kapılar
kalbimi alıp kaçan damlalar
hâlâ uyanıyorum
ama o hâlâ uyuyor
bu yoğun bakım ünitesi
ölüler oteli*

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

• COLE •

Neden Sam'le birlikte hastaneye gittiğimi bilmiyordum. Tanınmamam gerektiğinin farkındaydım ama kirli sakallı yüzüm ve gözlerimin altında torbalarla birinin beni tanıma olasılığı çok düşük geliyordu. Ayrıca vücudum soğuğa yenik düşerse dönüşebileceğimi de biliyordum. Ancak Sam ambulansın peşinden gitmek için anahtarı arabasının kilidine soktuğunda, uzunca bir an kanlı eline bakmıştı ve kilidi açabilmek için anahtarı çevirmeyi iki kez denemesi gerekmişti.

Sabah soğuğu beni aniden kurda dönüştürürse diye geride duruyordum ama Sam'in elini görünce öne çıkıp anahtarı aldım.

"Bin," dedim başımla yolcu koltuğunu işaret ederek.

Ve bindi.

İşte şimdi burada, neredeyse hiç tanımadığım bir kız ve biraz daha iyi tanıdığım bir çocukla birlikte bir hastane odasındaydım ve neden umursadığımdan hâlâ pek emin değildim. İçerisi insan doluydu; iki doktor, cerrah olduğunu tahmin ettiğim bir adam ve tam anlamıyla bir hemşire ordusu. Herkes fısıltıyla konuşuyor, bir solucanı kusturacak kadar teknik terim kullanıyordu fakat işin özünü anlamıştım: Neler olduğu konusunda hiçbir fikirleri yoktu ve Grace ölüyordu.

Sam'in onun yanında durmasına izin vermedikleri için köşede bir sandalyeye oturmuş, dirseklerini dizlerine koymuş ve yüzünü bir eline dayamıştı.

Ben de ne yapabileceğimi bilmiyordum; bu yüzden onun yanında duruyor ve yoğun bakım ünitesini dolduran ölüm kokusunu ısırılmadan önce de alıp alamayacağımı merak ediyordum.

Ayağımın dibinde bir cep telefonu çaldı ve Sam'in cebinden geldiğini anladım. Sam ağır ağır hareket ederek telefonu cebinden çıkarıp ekranına baktı.

"Isabel arıyor," dedi boğuk bir sesle. "Onunla konuşamam."

Telefonu gevşek elinden alarak cevap verdim. "Isabel."

"Cole?" diye sordu Isabel. "Cole, sen misin?"

"Evet."

Ve o anda Isabel'in ağzından o zamana dek duyduğum en samimi sözleri duydum: "Ah, hayır."

Bir şey söylemedim. Ancak arkadan gelen sesler her şeyi anlatıyor olmalıydı.

"Hastanede misiniz?"

"Evet."

"Ne diyorlar?"

"Senin söylediğini. Hiçbir fikirleri yok."

Isabel kısık sesle tekrar tekrar küfretti. "Ne kadar kötü, Cole? Söyleyebilir misin?"

"Sam burada."

"Harika," dedi Isabel sertçe. "Kesinlikle harika!"

Aniden hemşirelerden birinin sesini duydum: "Dikkat..."

Grace yarı oturur pozisyonda doğrulup yine kan kustu ve az önce konuşan hemşirenin üstü başı kıpkırmızı oldu. Hemşire elle-

rini silmek için ciddi bir tavırla geri çekilirken yerini elinde Grace'e havluyla yaklaşan başka biri aldı.

Grace kendini tekrar yatağa bıraktı. Hemşirelerin anlayamadığı bir şey söyledi.

“Ne, tatlım?”

“*Sam*,” diye uludu Grace, bir ceylan çığlığını andıran insanla hayvan arası bir sesle. Sam ayağa fırlarken bir adamla bir kadın kalabalık odaya daldı.

Çift doğruca bize yaklaşıırken hemşirelerden birinin itiraz etmek için ağzını açtığını gördüm ama adam onun bir şey söylemesine fırsat bırakmadı. “Seni orospu çocuğu,” diyerek Sam’in ağzına bir yumruk patlattı.

ELLİNCİ BÖLÜM

• SAM •

Vücudum az önce olanlara inanamamış gibi, Lewis Brisbane'in yumruğunun etkisini hissettirmesi birkaç saniye sürdü. Nihayet acı yayılmaya başladığında sol kulağım uğulduyordu ve bir sandalyeye yığılmamak için duvara dayanmak zorunda kalmıştım. Hâlâ Grace'in ses tonunun etkisindeydim.

Bir an Grace'in annesinin bir ifadeye karar vermeye çalışır gibi bomboş görünen yüzüne baktım ve ardından Grace'in babası bana bir daha vurdu.

“Seni öldüreceğim,” dedi.

Kulaklarım daha ilk yumruğundan uğuldamaya devam ederken adamın yumruğuna baktım. Zihnim hâlâ büyük ölçüde hastane yatağında yatan Grace'teydi ve Lewis Brisbane'le ilgilenen küçücük kısmı, adamın bana tekrar vuracağına inanamıyordu. Gözümü bile kırpmadım.

Yumruğu bir kez daha yüzüme inmeden önce Bay Brisbane dengesini korumaya çalışarak sendeledi ve görüşüm netleşip kulaklarımın uğultusu dinerken Cole'un onu geri sürüklediğini gördüm; hem de bir patates çuvalı gibi.

“Sakin ol, koca adam,” dedi Cole. Sonra hemşirelere döndü: “Neye bakıyorsunuz? Yumrukladığı çocukla ilgilenenize.” Hemşirelerin uzattığı buz torbasına bakarak hafifçe başımı iki yana salladım fakat yarılan alnım için bir havluyu kabul ettim. Bunu yaparken Cole’un Bay Brisbane’e, “Seni bırakacağım. İkimizi de bu hastaneden attırmak zorunda bırakma,” dediğini duydum.

Grace’in anne ve babası kalabalığı yararak yatağın yanına yaklaşırken ben öylece duruyor ve ne yapacağımı bilemiyordum. Hayatımda somut olan her şey parçalanıyordu ve artık nereye ait olduğumu bile bilmiyordum.

Cole’un bana baktığını gördüm ve o bakışlar nedense bana elimdeki havluyu ve alnımdan süzülen kanı hatırlattı. Havluyu tekrar alnıma götürdüm. Kolumu kaldırmak, görüş alanımın etrafının noktalarla dolmasına neden oldu.

Hemen dibimde bir hemşirenin sesini duydum. “Üzgünüm... Sam? Yakın akrabası olmadığınız için burada kalamazsınız. Gitmenizi istememizi söylediler.”

Kadına bakarken kendimi bomboş hissediyordum. Ona ne demem gerektiğini bilmiyordum. *Bütün hayatım o yatakta. Lütfen kalmama izin verin.*

Hemşire yüzünü buruşturdu. “Gerçekten çok üzgünüm.” Önce Grace’in ailesine, sonra dönüp tekrar bana baktı. “Onu buraya getirmekle en doğrusunu yaptın.”

Gözlerimi kapadım; bunu yaptığımda hâlâ dönüp duran noktalar görüyordum. Yakında oturmazsam, vücudumun bunu benim yerime yapacağını hissediyordum. “Ona gittiğimi söyleyebilir miyim?”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi diğer hemşirelerden biri, kucığında bir şeyle yanımdan geçerken. “Senin hâlâ

burada olduğunu sansın. Geri dönebilir, eğer...” O anda kendini tutarak duraksadı ve ekledi: “Ona uzaklaşmamasını söyleyin.”

Bir an nasıl nefes alacağımı bile hatırlayamadım.

“Haydi,” dedi Cole. Omzunun üzerinden Bay Brisbane’e baktı; ben kapıdan çıkarken Bay Brisbane bana karmaşık bir ifadeyle bakıyordu. Cole parmağını uzatarak adama işaret etti. “Orospu çocuğu olan *sensin*. Sam’in burada senden çok hakkı var.”

Ancak sevgi ölçülebilir bir şey değildi; bu yüzden Grace’i bırakıp çıkmak zorundaydım.

• COLE •

Isabel hastaneye geldiğinde, kafeteryanın bulanık camlarından şafağın ilk ışıkları süzölmeye başlamıştı bile.

Grace ölüyordu. Odadan çıkmadan önce hemşirelerden duyduklarımdan bu kadarını anlamıştım. Sürekli kan kusuyordu ve süreci yavaşlatmak için ona K vitamini verip kan nakli yapıyorlardı fakat sonunda öleceği kesindi.

Bunu Sam’e henüz söylememiştim ama bildiğini tahmin ediyordum.

Isabel önümdeki masaya, Sam’in lekeli havlusunun yanına bir peçete yapıştırdı. Peçetenin üzerinde lokantada karaladığım tablo olduğunu bir an sonra fark ettim. Tepesinde büyük harflerle MET yazıyordu ve ona bakınca Isabel’e ne kadar çok şey anlattığımı hatırladım. Karşımdaki plastik sandalyeye oturdu; her yanından öfke akıyordu. Gözlerinin etrafında, uzun süredir oradaymış gibi görünen ve simsiyah yayılmış rimel dışında makyajsızdı.

“Sam nerede?”

Kafeterya pencerelerini işaret ettim. Sam hâlâ karanlık gökyüzünün altında daha da karanlık bir leke gibi görünüyordu. Kollarını başının arkasında birleştirmiş, boşluğa bakıyordu. Zaman geçtikçe ortamdaki diğer her şey hareket etmişti: Güneş yavaş yavaş yükselirken turuncu duvarlara ışık vurmuş, hastane personeli gelip gittikçe sandalyeler ileri geri kaymış, masaların üzerinde kahvaltı tepsileri kalmıştı ve hademe ISLAK ZEMİN uyarısının yanında yeri paspaslıyordu. Sam her şeyin etrafında döndüğü sabit bir sütun gibiydi.

Isabel bir soru daha sordu: “Sen burada ne arıyorsun?”

Hâlâ bilmiyordum. Omuz silktim. “Yardım etmek istedim.”

“O zaman et,” dedi Isabel ve peçeteyi bana doğru itti. “Sam,” dedi daha yüksek sesle.

Sam ellerini indirdi fakat bize dönmedi. Açıkçası kıpırdamasına bile şaşırmıştım.

“Sam,” diye tekrarladı Isabel ve bu kez Sam bize döndü. Isabel kafeteryanın diğer ucundaki tezgâhı ve kasiyeri işaret etti. “Bize kahve getir.”

Hangisinin daha inanılmaz olduğunu bilmiyordum: Isabel’in ona kahve getirmesini söylemesi mi, yoksa Sam’in ifadesizce de olsa bunu yapması mı? Bakışlarımı tekrar Isabel’e çevirdim. “Vay canına. Tam da seni en soğuk halinle gördüğümü sanırken...”

“Demin nezaket gösterdim,” diye tersledi Isabel. “Öyle dümdüz dışarı bakmakla ne işe yarıyor ki?”

“Bilmiyorum. Kız arkadaşı ölmeden önce onunla geçirdiği bütün güzel anları hatırlıyor olmalı.”

Isabel gözlerimin içine baktı. “Sence bunun sana Victor’la ilgili bir yararı olur mu? Çünkü Jack’i düşündüğümde benim hiçbir işime yaramıyor.” Parmağını peçeteye bastırdı. “Konuş benimle. Bunun hakkında.”

“Bunun Grace’le ne ilgisi olduğunu anlayamadım.”

Sam iki kahve bardağıyla dönüp birini benim önüme, diğerini Isabel’inkine bıraktı. Kendine almamıştı.

“Grace’in sorunu, Grace’le birlikte bulduğunuz kurdu öldüren şeyle aynı,” dedi Sam, uzun süredir konuşmamış gibi boğuk bir sesle. “Koku çok belirgin. Aynı şey.”

Oturmak bir şeyi kabul etmek anlamına gelecekmiş gibi masanın yanında ayakta kaldı.

Isabel’e döndüm. “Bu doktorların yapamadığı bir şeyi benim yapabileceğimi sana düşündüren ne?”

“Çünkü sen bir dâhisin,” dedi Isabel.

“Asıl bu insanlar dâhi,” diye karşılık verdim.

“Çünkü sen biliyorsun,” dedi Sam.

Isabel peçeteyi yine bana doğru itti. Bir kez daha, kendimi yemek salonunda babamla birlikte masada oturuyormuş ve bana bir problem veriyormuş gibi hissettim. Ya da on altı yaşımdayken onun üniversitedeki derslerinden birinde oturmuş, babam çözümlerimin yanındaki yazılara bakıyormuş ve onun izinden gittiğimi gösteren işaretleri arıyormuş gibi. Ya da ütülü gömlekler, eski okul kravatları arasında onun ödül aldığı törenlerden birindeymişim, babam herkese hiç tartışmasız muhteşem bir bilim insanı olacağımı söylüyormuş gibi.

Daha önceki basit hareketi düşündüm; Sam’in elini Grace’in köprücük kemiğine yerleştirdiği zamanı.

Victor’ı düşündüm.

Peçeteyi aldım.

“Daha fazla kâğıt gerekecek,” dedim.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

• SAM •

Bundan daha uzun bir gece yaşamamıştım: Cole'le kafeteryada oturmuş, Cole'un kafası dolup Isabel'le beni yanından uzaklaştırana kadar –kendisi bir masada oturup başını ellerinin arasına alabilsin ve önündeki kâğıt parçasına bakıp kara kara düşünebilsin diye– kurtlarla ilgili bütün detayları konuşmuştuk. İstediğim, hep istediğim her şeyin, şimdi üzerine bir şeyler karalanmış bir peçeteyle bir plastik masada oturan Cole St. Clair'in omuzlarında olması inanılmazdı fakat başka ne yapabilirdim ki?

Kafeteryadan kaçıp sırtımı duvara dayayarak ve başımı ellerimin arasına alarak odasının önünde oturdum. Bu duvarlarla, bu yerle, bu geceyle ilgili her şeyi elimde olmadan ezberliyordum.

Onu görmem için içeri girmeme izin vereceklerini hiç sanmıyordum.

Bu yüzden tek umudum, dışarı çıktıklarında bana onu kaybettiğimizi söylememeleriydi. O kapının açılmaması için dua ediyordum. *Lütfen hayatta kal.*

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

• SAM •

Isabel gelip beni aldı ve sabah kargaşasıyla dolu koridorlardan sürükleyerek Cole'un beklediği boş bir merdiven sahanlığına götürdü. Cole huzursuz bir tavırla bekliyor, yumruklarını sürekli hafifçe birbirine vuruyordu.

“Tamam, hiçbir şey için söz vermiyorum,” dedi Cole. “Sadece tahminlerle hareket ediyorum. Fakat bir... teorim var. Mesele şu ki, haklı olsam bile haklılığım kanıtlanamaz. Sadece yanıldığım kanıtlanabilir.” Ben bir şey söylemeyince devam etti: “Grace’le o kurt arasındaki o büyük ortak nokta ne?” Bekledi. Cevap vermem gerekiyordu galiba.

“Koku.”

“Benim de düşündüğüm buydu,” dedi Isabel. “Ancak Cole’un söyleyeceklerini dinle.”

“Dönüşüm,” dedi Cole. “Hem o kurt hem de Grace aşağı yukarı on yıldan uzun süredir dönüşmedi değil mi? Dönüşmeleri duran kurtların ömrü bu kadar, değil mi? Bunun bir kurdun doğal yaşam süresi olduğunu söylediğini biliyorum fakat ben öyle olduğunu sanmıyorum. Bence dönüşmeden ölen her kurt, o kurt gibi öldü...

bir şeyden dolayı. Yaşlılıktan değil. Bence Grace'i ölümün eşiğine getiren de bu."

"Grace'in hiç dönüşmediği kurt," dedim aniden önceki gece Grace'in söylediklerini hatırlayarak.

"Aynen," dedi Cole. "Bence artık dönüşmedikleri için ölüyorlar. Dönüşümün lanet olduğunu düşünmüyorum. Bence burada asıl suçlu, bedenlerimize dönüşmesini söyleyen şey."

Gözlerini kırptırdım.

"Aynı şey değil," dedi Cole. "Dönüşmenin bir hastalık olması farklı şey, hastalık yüzünden dönmek bambaşka bir şey. Teorim şu... Açıkçası ne kadar berbat bir bilim örneği olduğunu size anlatamam. Mikroskop yok, kan testi yok, gerçekliği yok... Her neyse, Grace ısırıldı. Isırıldığında kurt zehri –daha iyi bir terim bulamadığım için bağışlayın– sistemine girdi. Bu kurt salyasındaki her ne varsa insana gerçekten iyi gelmiyor. Diyelim ki dönüşümün kendisi iyi bir şey ve kurt salyasında bulunan şey, vücudun kendisini savunmasına sebep oluyor... zehri atmak için dönüşüyor. Dönüştüğün her seferinde zehir geçici olarak etkisini kaybediyor. Ve bir nedenle, bu dönüşümler hava şartlarıyla tetikleniyor. Tabii olur da..."

"... dönüşümü kendin durdurmazsan," dedi Isabel.

"Evet." Cole merdivenin altına, Grace'in katına doğru baktı. "Vücudunun, soğuk ve sıcak tetikleyici olarak kullanma yetisini bir şekilde yok edersen, tedavi olmuş gibi görünüyorsun ama aslında olmuyorsun. Eee... iltihap toplamaya başlıyorsun diyelim."

Çok yorgundum ve bilimden hiç anlamazdım. Cole bana kurt zehrinin yumurtlamaya neden olduğunu söylese, o anda onu bile kabul edebilirdim. "Pekâlâ. Çok net olmasa da kulağa kötü gelmiyor. Sonuç ne? Ne öneriyorsun?"

"Bence dönüşmesi gerekiyor," dedi Cole.

Ne dediğini anlamam çok uzun sürdü. “Kurt olmasından mı söz ediyorsun?”

Cole omuz silkti. “Eğer haklıysam.”

“Haklı mısın?”

“Bilmiyorum.”

Gözlerimi kapadım ve açmadan sordum: “Sanırım nasıl dönüşebileceği konusunda da bir teorin var.”

Ah, Tanrım, Grace. Söylediklerime inanamıyordum.

“En basiti en kolayıdır,” dedi Cole.

Aniden Grace’in kahverengi gözlerini bir kurdun yüzünden bana bakarken hayal ettim. Kollarımı vücuduma sardım.

“Tekrar ısırılması gerek.”

Gözlerimi aniden açarak Cole’e baktım. “Isırılmak mı?”

Cole yüzünü buruşturdu. “Bu bildiklerime dayanarak yürüttüğüm bir tahmin. Bir şey dönüşüm döngüsünü bozmuş ve ilk tetikleyiciyi tekrar sunarsan, Grace en başa dönebilir. Ancak bu kez onu arabada pişirmemeye dikkat edeceksin.”

Bütün benliğim bu fikre isyan ediyordu. Grace’i kaybetme, Grace’i olduğu kişi yapan şeyi kaybetme fikri. Ölümle boğuşurken ona saldırma fikri. Zamanımız olmadığı için böyle kararları alelacele verme zorunluluğu. “Ama ısırıldıktan sonra dönüşmen haftalar, hatta aylar alabilir.”

“Sanırım zehrin yayılması için sadece başlangıçta bu süre gerekiyor,” dedi Cole. “Ancak Grace’in vücudunda bu zehir zaten var. Haklıysam, hemen dönüşecektir.”

Kollarımı başımın arkasında birleştirerek Isabel’le Cole’a arkamı döndüm ve açık mavi duvara baktım. “Ya yanılıyorsan?”

“Açık bir yarada kurt salyası...” Cole bir an duraksadıktan sonra ekledi: “Ve zehir pıhtılaşmasını engellediği için kan kaybından muhtemelen ölecek.”

Uzunca bir süre bir ileri bir geri yürümemi izlediler. Sonra Isabel kısık sesle araya girdi. “Eğer haklıysan, Sam de ölecek.”

“Evet,” dedi Cole, bunu daha önce düşündüğünü belli eden duygusuz bir sesle. “Haklıysam, bundan on ila on üç yıl sonra Sam’in tedavisi de aslında tedavi olmamış olacak.”

Bir hastane kafeteryasında ılık kahve ve buruşuk peçeteler eşliğinde üretilen bilimsel teorilere inanabilir miydim?

Elimde başka ne vardı ki?

Sonunda dönüp Isabel’e baktım. İyice bozulmuş makyajı, dağılmış saçları, kambur duran omuzlarıyla, Isabel’e benzemeye çalışan bambaşka bir kız gibi görünüyordu.

“Odasına nasıl gireceğiz?” diye sordum.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

• ISABEL •

Grace'in anne babasını odadan çıkarma işi bana düşmüştü. Sam'den nefret ettikleri için o söz konusu bile olamazdı ve Cole'un yeteneklerine başka yerde ihtiyaç vardı. Koridordan Grace'in odasına doğru yürürken Cole'un çözümünün işe yaramamasına güvendiğimizi fark ettim. Çünkü yararsa, hepimizin başı büyük derde girecekti.

Bir hemşirenin Grace'in odasından çıkmasını bekledim ve kapıyı hafifçe araladım. Şanslıydım; sadece annesi yatağın yanında oturuyor, Grace yerine pencereden dışarı bakıyordu. Başı hafifçe yana sarkmış halde bembeyaz bir tenle sessizce yatan Grace'e bakmamaya çalıştım.

"Bayan Brisbane?" diye sordum, en iyi okul öğrencisi sesimle.

Kadın başını kaldırdı ve gözlerinin kızardığını görünce Grace adına biraz sevindim. "Isabel?"

"Duyar duymaz geldim," dedim. "Sizinle biraz... biraz konuşabilir miyiz?"

Bir an bana düz düz baktı, sonra nihayet ne istediğimi anlamış gibi göründü. "Elbette."

Kapının yanında duraksadım. *Haydi, Isabel.* "Şey, Grace'in yanında değil. Biliyorsunuz, bizi..." Kulağımı işaret ettim.

“Ah,” dedi annesi. “Peki.” Muhtemelen ne söyleyeceğimi merak etmişti. Açıkçası ben de merak ediyordum. Gerginlikten avuçlarım terlemişti.

Grace’in bacağına okşayarak ayağa kalktı. Koridora çıktığında, anlaştığımız gibi kapının diğer tarafından birkaç adım uzakta duran Sam’e elimle çaktırmadan işaret verdim. Her an kusabilirmiş gibi görünüyordu ki o anda ben de yaklaşık aynı şeyi hissediyordum. “Onun yanında da olmaz,” diye fısıldadım. Daha önce Sam’e yalancılığın kesinlikle içinde olmadığını söylediğimi hatırladım. Midem altüst bir halde Grace’in annesine ne söyleyeceğimi planlarken, karmanın berbat bir şey olduğunu düşündüm.

• COLE •

Isabel, Bayan Brisbane’i dışarı çıkarır çıkarmaz –içerideki tek kişi o muydu? Sanırım bunu öğrenmenin tek yolu vardı– sıra bana geldi. Sam gelen giden bir hemşire olmadığından emin olmak için göz-cülük yaparken gizlice odaya süzöldüm. İçerisi kan, çürük ve korku kokuyordu; kurt güdülerim aniden dışarı çıkmam için kendilerini belli ettiler.

Onlara aldırmadan doğruca Grace’e yaklaştım. Hepsi ayrı ayrı yatağa getirilip tuhaf açılarla birleştirilmiş bağımsız parçalardan oluşmuş gibi görünüyordu. Fazla zamanım olmadığını biliyordum.

Yüzünün yanında diz çöktüğümde gözlerinin kısık olmalarına rağmen açık olduğunu görünce şaşırdım.

“Cole,” dedi. Uyumaya daha fazla devam edememiş uyku mahmuru bir kızın kısık ve boğuk sesiydi. “Sam nerede?”

“Burada,” diye yalan söyledim. “Bakmaya çalışma.”

“Ölüyorum, değil mi?” diye fısıldadı Grace.

“Korkma,” dedim ama nedeni onun sandığından başkaydı. Yatağın yanında duran tekerlekli arabanın çekmecesini açtım ve aradığım şeyi buldum: Çeşitli parlak ve keskin aletler. Uygun görüneni seçerek Grace’in elini tuttum.

“Ne yapıyorsun?” Ama aslında umursamayacak kadar kötüydü.

“Seni kurda dönüştürüyorum,” dedim. Yüzünü buruşturmadı; merakla bile bakmadı. Derin bir nefes aldım, derisini gergin tuttum ve elinde minicik bir kesik açtım. Yine kıpırdamadı. Yaradan oluk gibi kan süzüldü. “Bu iğrenç olacağı için üzgünüm,” dedim. “Ancak ne yazık ki bu işi yapabilecek tek kişi benim.”

Ben ağzımda salya biriktirirken Grace’in gözleri biraz daha açıldı. Zehri yeniden kapması için ne kadar gerektiğini bile bilmiyordum. Beck işi sanata dökmüş, her şeyi düşünmüştü. Bir soğutucuda sakladığı minik bir şırıngası bile vardı.

“İnan bana, bu şekilde daha az iz bırakır,” demişti.

Isabel’in Grace’in annesini ne kadar oyalayabileceğini merak ederken ağzım kuruyordu. Yara, bir damarı kesmişim gibi kanıyordu.

Grace’in gözleri, açık tutmaya çabalamasına rağmen kapanıyordu. Elinin altındaki zeminde kan birikiyordu. Eğer yanılmışsam onu öldürmüş olacaktım.

• SAM •

Cole kapıya gelerek dirseğime dokundu ve beni içeri çekti. Kapıyı kilitleyip önüne bir sedye çekti; sanki bir şeyi engelleyebilirmiş gibi.

“İşte şimdi kader anı,” dedi duygusuz bir sesle. “İşe yaramazsa, kızı kaybederiz. Ama en azından onunla bu anı yaşamış olursun. İşe

yararsa... onu hemen buradan çıkarmamız gerekir. Şimdi. Kendini hazırlamanı istiyorum çünkü...”

Cole’un yanından geçerken görüşüm bulandı. Bu kadar kanı daha önce kurtlar bir hayvanı öldürdüğünde görmüştüm ve bazen o kadar çok kan olurdu ki metrelerce kar kırmızıya boyanırdı. Grace’in kanını da yıllar önce, ben henüz bir kurtken ve o ölmek üzere olan bir kız çocuğuyken görmüştüm. Ancak tekrar görmeye hazır değildim.

Grace, dedim fakat bir fısıltı bile değildi. Sadece dudaklarımda onun adı biçimlenmişti. Yanındaydım ama bin kilometre uzaktaydım.

Artık titriyor, öksürüyordu ve elleriyle sedyenin kenarını sımsıkı tutuyordu.

Odanın karşı tarafında Cole kapıya bakıyordu. Biri tokmağı zorluyordu.

“Pencere,” dedi Cole.

Ona baktım.

“Ölmüyor,” dedi Cole gözlerini iri iri açarak. “Dönüşüyor.”

Yataktaki kıza baktım; o da bana bakıyordu.

“Sam,” dedi. Omuzlarını kasarak sarsılıyordu. Onu izleyemedim. Grace dönüşümün acısını yaşıyordu. Grace kurda dönüşüyordu. Tıpkı Beck, Ulrik ve kendisinden önceki diğer bütün kurtlar gibi ormanda gözden kaybolacaktı.

Onu kaybediyordum.

Cole pencerelere koşarak birini çekip açtı. “Özür dilerim, panjurlar,” dedi ve ayağıyla bir kısmını parçaladı. Ben olduğum yerde öylece duruyordum. “Sam. Onu bu halde bulmalarını ister misin?” Yanıma koştu ve birlikte Grace’i yataktan kaldırdık.

Artık kapıya vurduklarını duyuyordum; dışarıda insanlar bağrışıyordu.

Pencere yerden yaklaşık bir metre yüksekteydi. Hava parlak, güneşli, son derece sıradandı ama aslında hiç de öyle değildi. Önce Cole atladı ve kısa çalıların arasına düşünce küfretti; bense Grace'i pervazda dengelemeye çalışıyordum. Kollarımda kendisinden her an biraz daha uzaklaşıyordu ve Cole onu pencerenin önüne indirdiğinde, Grace çimenlerin üzerine doğru öğürdü.

"Grace," dedim bileklerime bulaşan kanı yüzünden gözlerim kararırken. "Beni duyabiliyor musun?"

Başıyla onayladı ve dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. Yanına çömeldim; gözlerini korkuyla iri iri açtığını görünce içim sızladı. "Seni bulacağım," dedim. "Söz veriyorum, seni bulacağım. Beni sakın unutma. Sakın... sakın kendini kaybetme."

Grace elimi tuttu ama ıskaladı ve yere düşmemek için zor toparlandı.

Sonra bir çığlık attı. Tanıdığım kız artık yoktu ve geride sadece kahverengi gözlü bir kurt kalmıştı.

Ayağa kalkamıyordum. Perişan bir halde dizlerimin üzerine çöktüm ve koyu gri kurdun yavaşça Cole'la benden geri çekilişini izledim. İnsanlığımızdan uzaklaşıyordu. Nefes alabildiğimi sanmıyordum.

Grace.

"Sam," dedi Cole, "seni de onunla birlikte gönderebilirim. Dönüşümünü hemen başlatabilirim."

Bir an için gördüm. Kendimi kurda dönüşürken gördüm. Kendimi kaybettiğimde çıkardığım sesi duydum. Son yılım olduğunu ve hayatımın geri kalanını başka birinin bedeninde geçireceğimi anladığım anı hatırladım.

Kendimi Kırık Raf'ın önündeki sokağın ortasında, bir geleceğin kesinliğiyle dururken hatırlıyordum. Evin arkasında uluyan kurtları duymuş ve insan olduğuma çok sevinmiştim.

Yapamazdım. Grace bunu anlamak zorundaydı. Yapamazdım.

“Cole,” dedim, “git buradan. Onlara yüzüne bakmaları için daha fazla neden verme. Lütfen...”

Cümlemi Cole tamamladı: “Onu ormana götüreceğim, Sam.”

Ben yavaşça ayağa kalkıp üzerimde kız arkadaşımın kanıyla sessiz cam kapılardan acil servise geri dönerken, hayatımda ilk kez mükemmel bir yalan söyledim.

“Onu durdurmaya çalıştım.”

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

• SAM •

Sonuç buydu işte: Onu her iki şekilde de kaybedecektim.

Cole ona zehri tekrar bulaştırmasaydı, onu bir hastane yatağında kaybedecektim. Şimdi Cole'un kurt zehri damarlarında dolaşırken, sevdiğim diğer her şey gibi onu da ormana kaptırmıştım.

İşte şimdi burada, Grace'i kaçırdığımı kanıtlayamayan ama buna inanan ailesinin şüpheli bakışları altında duruyorum. Ve temkinliyim çünkü Tom Culpeper'in bu minik kasabadaki öfkesi giderek belirginleşiyor ve Grace'i gömmek zorunda kalmayacağım. Ve bekliyorum çünkü yaz sıcaklığında benim için ormandan dönecek kişiler var. Güzel, sevgili yaz aşkım.

Kader bir yerlerde bana katıla katıla gülüyor olmalı çünkü artık ben insanım ve her kış kendini kaybedecek, bir tedavi bulamadığım takdirde giderek daha fazla unutacak ve dolayısıyla er ya da geç kaybedeceğim kişi Grace. Bu kez derme çatma bir yama değil, gerçek bir tedavi bulmak zorundayım.

Elbette bu tedavi sadece onun için değil. On beş yıl sonra bu tedavi beni de iyileştirecek; Cole'u da, Olivia'yı da... ve belki Beck'i de. Zihni o kurt postunun altında hâlâ uyuyor mu acaba?

Şimdi her zaman yaptığım gibi onu izliyorum ve o da bir kurdun yüzünden bakan kahverengi gözleriyle beni izliyor.

Bu eskiden kurt olan bir çocukla kurda dönüşen bir kızın hikâyesi.

Bunun veda olmasına izin vermeyeceğim. Grace ve kendimle ilgili bir sürü kâğıttan turna yaptım ve bir dilek diledim.

Bir tedavi bulacağım. Sonra da Grace'i.

TEŞEKKÜRLER

Bir kez daha, *Beklenti*'nin oluşumuna katkıda bulunan herkese teşekkür etmekte kendimi yetersiz hissediyorum. *Ürperti* ve *Beklenti*'yi hazırlarken o kadar çok kişi katkıda bulundu ki birilerini unutacağımdan korkuyorum.

Öncelikle, *Beklenti*'yi bir ev kedisinden kaplana dönüştürürken beni kahkaha krizlerine sokan inanılmaz editörüm David Levithan'a teşekkür etmek istiyorum. Bu kitabı yazarken senden çok şey öğrendim. Beni ve seriyi destekledikleri için Scholastic ekibine de teşekkürü bir borç biliyorum. Tracy van Straaten (Şikago daima yanımızda olacak), Samantha Wolfert, Janelle DeLuise ve Rachel Horowitz (Doğu Avrupa sizin ellerinizde çocuk oyuncağına döndü), Stephanie Anderson (durup dinlenmek bilmemesiyle tanınan editörüm) ve Rachel Coun'a (*Ürperti* hayran kulübünün kurucusu) teşekkürler. Scholastic'te beni güldüren veya kitapların başarıya ulaşmasına yardım eden herkesi listelemek isterdim ama bu, günler alır. Sadece şunu söylüyorum: Hepinizi çok seviyorum.

Kapak tasarımcım Chris Stengel'a özel olarak teşekkür ediyorum. Chris, sen bir grafik dehasısın ve güçlerini iyiliğin hizmetinde kullanıyorsun. Bunun için teşekkürler.

Temsilcim Laura Rennert ve köpeği Lola, yorulmak bilmeyen destekçiler ve dinleyiciler oldular; onlar olmasaydı balçık birikintilerine dönüşürdüm ki balçıktan iyi edebiyat çıkmaz.

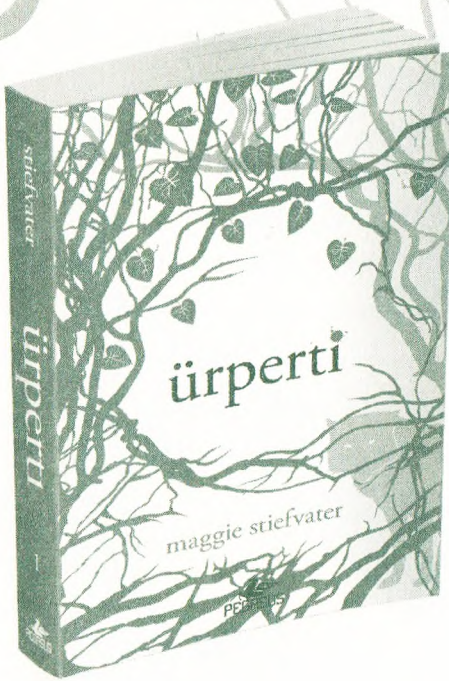
Yine teşekkür etmek istediğim kişiler: NARKOTIKA için Jennifer Laughran'a; bademli çay için Marian'a; çatılardan bağırdığı için Beau Carr'a; aklımı başıma getirdikleri için Gotik Kızlar'a; parasetamol çözünümüyle ilgili verdiği bilgiler için Vera'ya; mükemmel şiirler yazdıkları için artık yaşamayan bazı Alınanlara.

Eleştiri ortaklarım Tessa Gratton ve Brenna Yovanoff olmasa, bu kitabı yazamazdım. Yazdığım bütün teşekkür sayfalarında olduğunuzu biliyorum ama ne yapalım ki bu doğru. Ben can simidi dilenirken siz şeytanca gülebilirdiniz ama her seferinde bana o can simidini atmayı seçtiniz.

Ailem: Kate, ilk okurum ve en iyi arkadaşım olduğunu biliyosun. Baba, sen kurtadam mantığını mümkün kıldın. Anne, sabrımın taşmak üzere olduğunu her seferinde anlarsın. Andrew, Cole'u çekici ve ilginç kılmama yardımcı oldun. Jack, sayısız araba yolculuğu için. Kayınvalidem Karen, ben New York'u altının üstüne getirirken 1 ve 2 numaralı yaratıklarla ilgilendiğin için. Hepinize çok teşekkürler.

Ve son olarak Ed, her zaman Ed. Konu her seferinde dönüp dolaşıp sana geliyor.

soğuk.
sıcak.
ürperti.

“Ürperti giderek gözler önüne serilen bir gizeme, hakiki bir macera hissine ve hem insanlardan hem de kurtlardan gelen tehlikelere dair bir kitap.”

The Sunday Telegraph

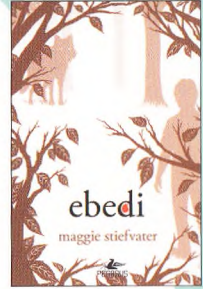
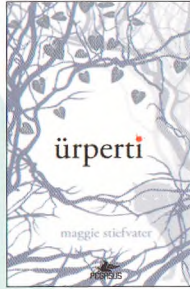
“Kimi zaman şairane bir hale bürünen, her yaştan okuru kendine bağlayacak, çok güzel yazılmış bir hikâye.”

Bookpage

maggie stiefvater

New York Times çoksatanı *Ürperti* üçlemesi, *The Raven Cycle* ve *The Scorpio Races*'ın yazarı. Ressam. Tekerlekli şeyler sürücüsü. Ağgözlü okur.

Virginia'nın kuş uçmaz kervan geçmez bir köşesinde, müthiş derecede derli toplu eşiyle yaşayan Maggie, iki çocuğu, iki nevrozlu köpeği ve Loki isimli, 1973 model Camaro'suyla eksantrik bir hayat sürdürmektedir. Hakkında daha fazla bilgi için www.maggiestiefvater.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

*Kurt kafatasındaki insan gözleri bana suyu
hatırlatıyordu: Bahar göğünü yansıtan
berrak su mavisi, yağmurda bulanmış bir
dere kahverengisi, yazın yosun tutmaya
başladığında rengi değişen göl yeşili, karla
kaplı bir nehrin grisi. Eskiden yağmurla
ıslanmış huşların arasından beni izleyen sadece
Sam'in gözleriydi fakat şimdi bütün sürünün
bakışlarını üzerimde hissediyordum; bilinen
şeylerin, söze dökülmeyen şeylerin ağırlığıyla.*

“Ürperti, hayranların daha fazlasını istemesine sebep
olduysa, *Beklenti* onları kesinlikle yalvartacak.”

Romantic Times

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-741-3

9 786053 437413